ประวัตินักเขียนไทย

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

กรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ จัดพิมพ์
พุทธศักราช ๒๕๒๐ เล่ม ๑

ประวัตินักเขียนไทย เล่ม ๑

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

กรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ จัดพิมพ์

พุทธศักราช ๒๕๒๐

ประวัตินักเขียนไทย เล่ม ๑
เลขหมู่หนังสือ ๙๒๘.๙๕๙๑๑
พิมพ์ครั้งแรก ๑,๐๐๐ เล่ม พ.ศ. ๒๕๒๐
กรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ จัดพิมพ์

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

ผู้ดำเนินการ
นางสาวบุหลง ศรีกนก นักอักษรศาสตร์ ๔ งานประวัติศาสตร์ รวบรวมและเรียบเรียง
นายสายไหม จบกลศึก หัวหน้างานประวัติศาสตร์ กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์
นางกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ ผู้อำนวยการกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์
} ตรวจแก้

ผู้ออกแบบปก
นายสุทธิศักดิ์ อรุณศรี ตำแหน่ง ช่างศิลปกรรม ๑
งาน ช่างทั่วไป กอง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา
กรุงเทพมหานคร
นายวนิต เงินไพรจน์ ผู้พิมพ์โฆษณา, ๒๕๒๐

คำนำ

ชาติไทยเป็นชาติที่มีภาษาและตัวอักษรสำหรับเขียนอ่านของตนเองมานานนับเกือบ ๗๐๐ ปีแล้ว นับแต่เมื่อพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ได้ทรงประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นจารึกเหตุการณ์สำคัญของชาติ เมื่อ พ.ศ. ๑๘๒๖ งานด้านอักษรศาสตร์ของไทยจึงเจริญรุ่งเรืองเฟื่องฟูตลอดมาตามลำดับ อนุชนชาวไทยจึงมีวรรณคดี กวีนิพนธ์ และศิลปวิทยาการอันเป็นความรู้สาขาต่าง ๆ เป็นมรดกสมบัติทางวัฒนธรรมตกทอดมาเป็นอันมาก

โดยที่วรรณคดีกวีนิพนธ์และวรรณกรรมเป็นทรัพย์สินทางปัญญาสำคัญของมนุษยชาติ เพราะเป็นเครื่องผดุงปัญญาความรู้ นำความรื่นรมย์และความบันเทิง อันเป็นอาหารทางจิตใจมาสู่มนุษยชาติ ตลอดจนเป็นเครื่องสื่อความเข้าใจระหว่างกลุ่มชนต่าง ๆ ชาติที่มีผลงานทางวรรณคดีและอักษรศาสตร์สืบทอดมาช้านานเป็นจำนวนมาก จึงได้รับนับถือว่าเป็นชาติที่มีอารยธรรมความเจริญสูง เป็นที่ยกย่องทั่วไป และงานด้านอักษรศาสตร์ของไทยนั้น ก็นับได้ว่าเป็นเครื่องแสดงให้โลกได้ประจักษ์ในอารยธรรมความเจริญรุ่งเรืองของชาติไทยเราได้เป็นอย่างดีตลอดมา

ในประเทศไทยนั้น วรรณคดีไทยสมัยแรก ๆ มักเป็นบทร้อยกรอง มีทั้ง โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ชนิดต่าง ๆ มีร้อยแก้วน้อยมาก จะเห็นได้ว่าแม้ศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง หรือ ไตรภูมิพระร่วง ซึ่งมิใช่บทร้อยกรอง ตามลักษณะฉันทลักษณ์ แต่ก็มีลักษณะของร้อยกรองโดยเฉพาะการรับสัมผัส ซึ่งเป็นสุนทรียภาพสำคัญส่วนหนึ่งของภาษาไทยอยู่ด้วย กวีไทยในสมัยโบราณได้สร้างสรรค์งานวรรณคดีไว้เป็นมรดกแก่อนุชนจำนวนมาก ประวัติกวีเหล่านั้นได้มีผู้เขียนและรวบรวมไว้สำหรับศึกษามากพอสมควรแล้ว สมัยต่อมาเมื่อโลกเจริญขึ้น วิทยาศาสตร์และวิทยาการก้าวหน้าได้ทำให้การติดต่อคมนาคมสะดวกขึ้น ประเทศไทยได้รับอิทธิพลความเจริญทางด้านอักษรศาสตร์จากทางตะวันตก รูปแบบของการเขียนและงานนิพนธ์จึงเปลี่ยนแปลงไปสู่งานร้อยแก้ว โดยเฉพาะในลักษณะ

สถาบันวิทยบริการ
NATIONAL LIBRARY

นวนิยาย เรื่องสั้น สารคดี ตลอดจนมีการแปลเรื่องของนักเขียนชาติตะวันตก และมีวรรณกรรมที่เกิดขึ้นด้วยความก้าวหน้าของเครื่องมือสื่อสารมวลชน เช่น บทละครวิทยุ บทละครโทรทัศน์ บทภาพยนตร์ ซึ่งล้วนแต่มีอิทธิพลสัมพันธ์กับชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยเป็นอย่างมาก อิทธิพลดังกล่าวนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่ รัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวตลอดมาจนถึงปัจจุบัน

โดยเหตุที่ทั่วโลกต่างก็ยอมรับว่าวรรณกรรมเป็นทรัพย์สินทางปัญญา ดังนั้นวรรณกรรมจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการศึกษาของชาติ เพราะวรรณกรรมเป็นเครื่องบันทึกและสะท้อนภาพของสังคมในลักษณะ และในยุคสมัยต่าง ๆ ในปัจจุบันนี้สถาบันการศึกษานับแต่ระดับมัธยมจนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษาของไทยจึงต่างก็มีหลักสูตรศึกษาวิเคราะห์วิจัยเกี่ยวกับงานวรรณกรรมปัจจุบันกันมาก แต่ปรากฏว่ายังมีหนังสือหรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบการศึกษาไม่เพียงพอต่อความต้องการ

กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เห็นควรจัดทำหนังสือประวัตินักเขียนไทย ออกเผยแพร่เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่นักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไป จึงมอบให้ นางสาวบุหลง ศรีกนก นักอักษรศาสตร์ ๔ งานประวัติศาสตร์ เป็นผู้รวบรวมและเรียบเรียง นางสายไหม จบกลศึก หัวหน้างานประวัติศาสตร์ เป็นผู้ตรวจแก้ นางกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ ผู้อำนวยการกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์[๑] เป็นผู้จัดทำแบบสอบถามให้คำแนะนำและตรวจแก้

หนังสือประวัตินักเขียนไทยนี้เป็นความพยายามขั้นแรกที่จะรวบรวมประวัติการเขียนและผลงานของนักเขียน นับตั้งแต่เริ่มการเขียนนวนิยายสมัยใหม่ไว้ให้มากที่สุด ในการรวบรวมเรียบเรียงส่วนใหญ่ได้อาศัยข้อมูลจากแบบสอบถามที่นักเขียนกรุณาตอบและส่งคืนมาให้ นักเขียนบางท่านได้กรุณาให้ข้อมูลโดยละเอียดนอกเหนือจากแบบสอบถาม และบางท่านก็ได้กรุณาสละเวลาให้เจ้าหน้าที่ของกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ไปสัมภาษณ์เพื่อนำข้อมูลมาเรียบเรียง และอีกส่วนหนึ่งเจ้าหน้าที่ได้เรียบเรียงขึ้นจากเรื่องและประวัติที่มีผู้อื่นเขียนไว้แล้ว ซึ่งกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ขอขอบพระคุณนักเขียนทุกท่านที่ได้กรุณาร่วมมือช่วยเหลืออย่างดียิ่ง หนังสือประวัตินักเขียนไทย เล่ม ๑ นี้ จึงสำเร็จลงได้

อย่างไรก็ดี ท่านผู้อ่านจะพบว่า ในหนังสือเล่มนี้ยังขาดประวัติผลงานของ

---

(๑) ต่อมาดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการกองหอสมุดแห่งชาติ

นักเขียนคนสำคัญ ๆ อีกจำนวนมาก ทั้งนี้เนื่องจากเหตุสองประการ คือ กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ยังไม่สามารถติดต่อกับท่านโดยตรง เพราะไม่มีที่อยู่ของท่านประการหนึ่ง กับอีกประการหนึ่ง ยังไม่ได้รับข้อมูลตอบแบบสอบถามคืนจากท่านเพื่อจะนำมาเรียบเรียงและรวบรวมไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์หวังว่า ท่านจะกรุณากรอกข้อมูลในแบบสอบถามและส่งคืนไปยังกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร เพื่อจะได้มีโอกาสเรียบเรียงรวบรวมนำออกตีพิมพ์เผยแพร่เป็นเล่ม ๒ ต่อไป ทั้งนี้เพื่อประโยชน์แก่การศึกษาของชาติ และเพื่อเป็นเครื่องแสดงให้ประจักษ์แก่โลกว่า ประเทศไทยเรานี้เป็นประเทศที่มีความเจริญในด้านอักษรศาสตร์ มีผู้สร้างสรรค์ทรัพย์สินทางปัญญาไว้ไม่น้อยหน้าอารยะประเทศอื่น ๆ ของโลก

กรมศิลปากรหวังว่าหนังสือนี้คงจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไปตามสมควร

สำนักหอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

(นายเดโช สวนานนท์)
อธิบดีกรมศิลปากร

กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร
๒๙ เมษายน ๒๕๒๐

สารบาญ

	หน้า
คำนำ	
ดัชนีค้นนามปากกานักเขียนเพิ่มเติม	(๑) — (๑๐)
ก. ศยามานนท์	๑
ก. สุรางคนางค์	๖
กฤษณา อโศกสิน	๑๑
แกม มหรณพ	๑๘
ไก่อ่อน	๒๐
ขนิษฐา ชูพินิจ	๒๔
ครูเหลี่ยม	๒๖
คามหุโณ	๓๐
คำพูน บุญทวี	๓๔
จินตนา ๒	๓๖
จิรภา อ่อนเรือง	๓๙
จำนง รังสิกุล	๔๒
ช. แสงเพ็ญ	๔๕
ชอุ่ม ปั้นจพรรค์	๔๙
ชาญหัตถกิจ	๕๓
ชิต บุรทัต	๖๒
ชูวงศ์ ฉายะจินดา	๖๕
ดอกไม้สด	๗๑
ดวงใจ	๗๔

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

หน้า

ดวงใจ ชุมพล ๗๗

ถนอม มหาเปารยะ ๘๑

ถาวร ชนะภัย ๘๓

ทมยันตี ๘๖

นพ พรหมนาถ ๙๑

นพพร บุญยฤทธิ์ ๙๓

นราวดี ๙๖

นายตำรา ณ เมืองใต้ ๑๐๕

นิมิตร ภูมิถาวร ๑๐๙

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ๑๑๒

ป. อินทปาลิต ๑๑๕

ประชา พูนวิวัฒน์, พ.ต.ต. ๑๑๙

ผกาวดี อุตตโมทย์ ๑๒๔

พร น้ำเพชร ๑๒๙

เพ็ญแข วงศ์สง่า ๑๓๐

ภิญโญ ศรีจำลอง ๑๓๔

มนัส จรรยงค์ ๑๓๗

มาลัย ชูพินิจ ๑๔๕

ยโสธร ๑๕๔

ยาขอบ ๑๕๙

ร. จันทพิมพะ ๑๖๒

ลาว คำหอม ๑๖๗

ลิขิต วัฒนปกรณ์, พ.ต.ท. ๑๗๐

ว.ณ. ประมวญมารค ๑๗๔

วลัย นวาระ ๑๗๗

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

หน้า

วสิษฐ เดชกุญชร ๑๘๐
วัชรวัน ๑๘๓
วิลาศ มณีวัต ๑๘๗
ศรีรัตน์ สถาปนวัฒน์ ๑๙๐
ศรีบูรพา ๑๙๓
ศุภร บุนนาค ๒๐๐
สรณา ๒๐๔
สันต์ เทวรักษ์ ๒๐๗
สันตสิริ ๒๑๒
สุจิตต์ วงษ์เทศ ๒๑๕
สุชาติ สวัสดิ์ศรี ๒๑๘
สุชีพ ปุญญานุภาพ ๒๒๐
สุวรรณี สุคนธา ๒๒๒
สุวัลยา ๒๒๖
เสนีย์ เสาวพงศ์ ๒๓๐
สำเนา หิริโอตัปปะ ๒๓๓
หยก บูรพา ๒๓๗
อ.ก. รุ่งแสง ๒๔๐
อ.ร.ด. ๒๔๖
อ. ไชยวรศิลป์ ๒๔๘
อ. อุดากร ๒๕๔
อมราวดี ๒๕๘
อากาศดำเกิง รพีพัฒน์, ม.จ. ๒๖๒
อาจินต์ ปั่นจพรรค์ ๒๖๖

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

หน้า

อั้น สัตหีบ ๒๖๙

อิงอร ๒๗๒

อิศรา อมันตกุล ๒๗๔

อุษณา เพลิงธรรม ๒๗๘

โอสถ ขันทนพ ๒๘๗

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ๒๙๑

บรรณานุกรม ๒๙๘

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ดัชนีค้นนามปากกานักเขียนเพิ่มเติม

—ก—

– กนกเรขา	ดูที่ ทมยันตี	หน้า ๘๙
– กรทอง	ดูที่ ชูวงศ์ ฉายะจินดา	หน้า ๗๐
– กระเรียนทอง	ดูที่ กฤษณา อโศกสิน	หน้า ๑๗
– กฤษณ์ ปราการ	ดูที่ แกม มหรณพ	หน้า ๑๙
– กฤษณา เทวรักษ์	ดูที่ สันต์ เทวรักษ์	หน้า ๒๑๑
– กล้วยไม้ ณ วังไพร	ดูที่ ชูวงศ์ ฉายะจินดา	หน้า ๗๐
– กัญญ์ชลา	ดูที่ กฤษณา อโศกสิน	หน้า ๑๗
– กัลบังหา	ดูที่ อ.ร.ด.	หน้า ๒๔๗
– กัลยาณี	ดูที่ จิรภา อ่อนเรือง	หน้า ๔๑
– โก้ บางกอก	ดูที่ วสิษฐ เดชกุญชร	หน้า ๑๘๒
– ไกรลาศ	ดูที่ ยโสธร	หน้า ๑๕๘

—ข—

– ขนิษฐ์	ดูที่ ขนิษฐา ชูพินิจ	หน้า ๒๕
– แขพิไล	ดูที่ เพ็ญแข วงศ์สง่า	หน้า ๑๓๒
– แขพิไล ขวัญประชา	ดูที่ เพ็ญแข วงศ์สง่า	หน้า ๑๓๒

—ค—

– คนริมวัง	ดูที่ จิรภา อ่อนเรือง	หน้า ๔๑
– คิด นาคี	ดูที่ นพ พรหมนาถ	หน้า ๙๒
– คร้าม ควนเปลว	ดูที่ คำพูน บุญทวี	หน้า ๓๕
– แค ราชคาม	ดูที่ หยก บูรพา	หน้า ๒๓๙

ของสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

— ใครเอ่ย ? ดูที่ สุวัลยา หน้า ๒๒๙

—ง—

— งามพิศ ดูที่ อ.ก. รุ่งแสง หน้า ๒๔๕

—จ—

— จ.ย.ส. ดูที่ จินตนา ๒ หน้า ๓๘
— จ.อ.ร. ดูที่ จิรภา อ่อนเรือง หน้า ๔๑
— จ. ดวงธิสาร ดูที่ คามหุโณ หน้า ๓๒
— จามรี พรรณชมพู ดูที่ วลัย นวาระ หน้า ๑๗๙
— จอรี ดูที่ อุษณา เพลิงธรรม หน้า ๒๘๕
— จอสยาม ดูที่ ไก่อ่อน หน้า ๒๓
— จ๋อ บางซ่อน ดูที่ วสิษฐ เดชกุญชร หน้า ๑๘๒
— จำรัส ดวงธิสาร ดูที่ คามหุโณ หน้า ๓๒
— จำลักษณ์ ดูที่ สำเนาว์ หิริโอตัปปะ หน้า ๒๓๖
— จินตเทพ ดูที่ อาจินต์ ปัญจพรรค์ หน้า ๒๖๘
— จี๊ต ท่าพระจันทร์ ดูที่ หยก บูรพา หน้า ๒๓๙
— เจดีย์ กลางแดด ดูที่ อิศรา อมันตกุล หน้า ๒๗๗
— เจตน์ นุชจรินทร์ ดูที่ หยก บูรพา หน้า ๒๓๙
— เจ้าเงาะ ดูที่ ชิต บุรทัต หน้า ๖๔
— เจ้าจำบี ดูที่ อุษณา เพลิงธรรม หน้า ๒๘๕
— เจือจันทน์ ดูที่ จำนง รังสิกุล หน้า ๔๔

—ฉ—

— ฉางกาย ดูที่ วิลาศ มณีวัต หน้า ๑๘๙

—ช—

— ช. บุรทัต ดูที่ ชิต บุรทัต หน้า ๖๔
— ช่อดอกไม้ ดูที่ วัชรวัน หน้า ๑๘๖
— ชโย สมภาค ดูที่ ลาว คำหอม หน้า ๑๖๙
— ชื่นใจ ดูที่ ศรีบูรพา หน้า ๑๙๙
— แชน เชิดพงศ์ ดูที่ ช. แสงเพ็ญ หน้า ๔๘

—ญ—

— ญาดา ดูที่ กฤษณา อโศกสิน หน้า ๑๗

—ด—

— ดร. ดน คหัฏฐ์ ดูที่ นพ พรหมนาถ หน้า ๙๒
— เด็ก ๗๖ ดูที่ ดวงใจ ชุมพล หน้า ๘๐
— ดุษฎี ดูที่ ช. แสงเพ็ญ หน้า ๔๘

—ต—

— ต. ธรรมดา ดูที่ ดวงใจ ชุมพล หน้า ๘๐
— ตาถั่ว ดูที่ วสิษฐ เดชกุญชร หน้า ๑๘๒
— ตุ้ง ดูที่ ดวงใจ หน้า ๗๖

—ถ—

— ถนอม ดูที่ ถนอม มหาเปารยะ หน้า ๘๒

—ท—

— ทรงกลด กลางหาว ดูที่ อิศรา อมันตกุล หน้า ๒๗๗
— ทรรพวงศ์ ดูที่ เพ็ญแข วงศ์สง่า หน้า ๑๓๒
— ทองคำเปลว ดูที่ อุษณา เพลิงธรรม หน้า ๒๘๕

ราชบัณฑิตยสภา
NATIONAL LIBRARY

— ทองเบิ้ม บ้านด่าน	ดูที่ สุจิตต์ วงษ์เทศ	หน้า ๒๑๗
— ทัศนาวัฒน์	ดูที่ จิรภา อ่อนเรือง	หน้า ๔๑
— เทพนัดดา	ดูที่ ผกาวดี อุตตโมทย์	หน้า ๑๒๖
— เทิดพงศ์	ดูที่ ชูวงศ์ ฉายะจินดา	หน้า ๗๐
	—ธ—	
— ธรรมรักขิต	ดูที่ ลิขิต วัฒนปกรณ์, พ.ต.ท.	หน้า ๑๗๒
	—น—	
— นคร สุรพันธ์	ดูที่ ก. สุรางคนางค์	หน้า ๙
— นภาพร	ดูที่ วิลาส มณีวัต	หน้า ๑๘๙
— นฤมิตร แม้นมาตร	ดูที่ สำเนาว์ หิริโอตัปปะ	หน้า ๒๓๖
— นล นิรันดร	ดูที่ นพ พรหมนาถ	หน้า ๙๒
— นลิน บุษกร	ดูที่ วลัย นวาระ	หน้า ๑๗๙
— น้อย อินทนนท์	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า ๑๕๓
— นันทินี	ดูที่ ผกาวดี อุตตโมทย์	หน้า ๑๒๖
— นายฉันทนา	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า ๑๕๓
— นายชิต	ดูที่ ชิต บุรทัต	หน้า ๖๔
— นายดอกไม้	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า ๑๕๓
— นายแพทย์เทิด ธรรมาราม	ดูที่ นพ พรหมนาถ	หน้า ๙๒
— นายภาษา	ดูที่ สันต์ เทวรักษ์	หน้า ๒๑๑
— นายระทวย รื่นระทม	ดูที่ จำนง รังสิกุล	หน้า ๔๔
— นายสำราญ	ดูที่ ครูเหลี่ยม	หน้า ๒๙
— นายอิศระ	ดูที่ อิศรา อมันตกุล	หน้า ๒๗๗
— นิพนธ์	ดูที่ ยโสธร	หน้า ๑๕๘
— นิตดา มาลาพงศ์	ดูที่ ขนิษฐา ชูพินิจ	หน้า ๒๕
— นิตดา บุราณี	ดูที่ ขนิษฐา ชูพินิจ	หน้า ๒๕
— นิตย์ นราธร	ดูที่ นพพร บุณยฤทธิ์	หน้า ๙๔

—บ—

– บรรเลง	ดูที่ ยโสธร	หน้า	๑๕๘
– โบ้ บางบ่อ	ดูที่ เสนีย์ เสาวพงศ์	หน้า	๒๓๒
– แบตตลิ้งกรอบ	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓

—ป—

– ฯลฯ	ดูที่ อ.ก. รุ่งแสง	หน้า	๒๔๕
– ป. ณ นคร	ดูที่ นายตำรา ณ เมืองใต้	หน้า	๑๐๘
– ป. สถิร	ดูที่ ดวงใจ	หน้า	๗๖
– ปาริฉัตร	ดูที่ วลัย นวาระ	หน้า	๑๗๙
– บ้าแจ่ม	ดูที่ ดวงใจ ชุมพล	หน้า	๘๐
– ปิ๋ว	ดูที่ ป. อินทปาลิต	หน้า	๑๑๘
– ประกายดาว	ดูที่ อ.ร.ด.	หน้า	๒๔๗
– ประสก	ดูที่ คามหุโณ	หน้า	๓๒
– ปรีชา วรวิทย์	ดูที่ อ.ก. รุ่งแสง	หน้า	๒๔๕
– ปรีชาดก	ดูที่ ภิญโญ ศรีจำลอง	หน้า	๑๓๖
– เปรียญ ๗	ดูที่ คามหุโณ	หน้า	๓๒
– ปลาหมอ	ดูที่ จำนง รังสิกุล	หน้า	๔๔
– ปอธ.	ดูที่ อุษณา เพลิงธรรม	หน้า	๒๘๕

—ผ—

– ผกายมาศ	ดูที่ ผกาวดี อุตตโมทย์	หน้า	๑๒๖
– ผา บางกอก	ดูที่ ยโสธร	หน้า	๑๕๘
– ผุสดี	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓
– ผู้นำ	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓
– แผนที่	ดูที่ จินตนา ๒	หน้า	๓๘

สมาคมแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

—พ—

— พ. ๒๗	ดูที่ อ.ก. รุ่งแสง	หน้า	๒๔๕
— พ. พิทยา	ดูที่ สันต์ เทวรักษ์	หน้า	๒๑๑
— พ. ณ นรา	ดูที่ นราวดี	หน้า	๑๐๓
— พงศ์พริ้ง	ดูที่ คำพูน บุญทวี	หน้า	๓๕
— พลัง สยามพล	ดูที่ หยก บูรพา	หน้า	๒๓๙
— พาณี	ดูที่ ยโสธร	หน้า	๑๕๘
— พัส — พิมพ์	ดูที่ โอสถ จันทนพ	หน้า	๒๘๙
— แพร	ดูที่ อาจินต์ ปัญจพรรค์	หน้า	๒๖๘

—ฟ—

— เพิร์น	ดูที่ อมราวดี	หน้า	๒๖๐
— แฟรงค์ ฟรีแมน	ดูที่ อิศรา อมันตกุล	หน้า	๒๗๗

—ภ—

— ภคินี จิระเวศน์	ดูที่ ขนิษฐา ชูพินิจ	หน้า	๒๕
— ภัทร ภูมิภักดี	ดูที่ ภิญโญ ศรีจำลอง	หน้า	๑๓๖
— ภัทรภักดี	ดูที่ ภิญโญ ศรีจำลอง	หน้า	๑๓๖

—ม—

— ม. ชูพินิจ	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓
— มธุกร	ดูที่ สุวัลยา	หน้า	๒๒๙
— มลฤดี	ดูที่ ก. สุรางคนางค์	หน้า	๙
— มะงุมมะงาหรา	ดูที่ อิศรา อมันตกุล	หน้า	๒๗๗
— มาลาธร อุ่นห์	ดูที่ อุษณา เพลิงธรรม	หน้า	๒๘๕
— มาลาวลี	ดูที่ ผกาวดี อุตตโมทย์	หน้า	๑๒๖

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

— มัลลิกา	ดูที่ ลิขิต วัฒนปกรณ์, พ.ต.ท.	หน้า	๑๗๒
— แมวคราว	ดูที่ ชิต บุรทัต	หน้า	๖๔
— แม่อนงค์	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓

—ร—

— รักซ้อน	ดูที่ ยโสธร	หน้า	๑๕๘
— รามวิภา	ดูที่ สรณา	หน้า	๒๐๕
— รุ่ง น้ำเพชร	ดูที่ มนัส จรรยงค์	หน้า	๑๔๔
— เรไร	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓
— เรียมเอง	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓
— รวงทอง	ดูที่ ร. จันทพิมพะ	หน้า	๑๖๖
— รสมาลิน	ดูที่ ก. สุรางคนางค์	หน้า	๙
— รอง บางนา	ดูที่ อั้น สัตหีบ	หน้า	๒๗๐
— โรสลาเรน	ดูที่ ทมยันตี	หน้า	๘๙

—ล—

— ฤดี จรรยงค์	ดูที่ มนัส จรรยงค์	หน้า	๑๔๔
— ลดารักษ์	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓
— ลักษณาวดี	ดูที่ ทมยันตี	หน้า	๘๙
— ลำพัง	ดูที่ วสิษฐ เดชกุญชร	หน้า	๑๘๒

—ว—

— วชิรา วัชรวัลลภ	ดูที่ วลัย นวาระ	หน้า	๑๗๙
— วรณี สัชฌุกร	ดูที่ สุวัลยา	หน้า	๒๒๙
— วรณี (สัชฌุกร) ศิริบุญ	ดูที่ สุวัลยา	หน้า	๒๒๙
— วรเศวต	ดูที่ อากาศดำเกิงรพีพัฒน์, ม.จ.	หน้า	๒๖๓

— วัชรา	ดูที่ ภิญโญ ศรีจำลอง	หน้า	๑๓๖
— วัชรา วรภาพ	ดูที่ ภิญโญ ศรีจำลอง	หน้า	๑๓๖
— วิชญ์ นาวิน	ดูที่ อั้น สัตหีบ	หน้า	๒๗๑
— วิน	ดูที่ สรณา	หน้า	๒๐๕
— วิวัธนี	ดูที่ ผกาวดี อุตตโมทย์	หน้า	๑๒๖
— วิไล วัชรวัต	ดูที่ วิลาศ มณีวัต	หน้า	๑๘๙
— วิวัต	ดูที่ วิลาศ มณีวัต	หน้า	๑๘๙
— แว่นดำ	ดูที่ ประชา พูนวิวัฒน์, พ.ต.ต.	หน้า	๑๒๓

—ศ—

— ศ. สุข	ดูที่ วลัย นวาระ	หน้า	๑๗๙
— ศกุนตชาติ	ดูที่ ประชา พูนวิวัฒน์, พ.ต.ต.	หน้า	๑๒๓
— ศศิพงศ์ประไพ	ดูที่ เพ็ญแข วงศ์สง่า	หน้า	๑๓๒
— ศัตรุนชัย	ดูที่ จำนง รังสิกุล	หน้า	๔๔
— ศิริเพ็ญ	ดูที่ นราวดี	หน้า	๑๐๓
— ศรีเฉลิม	ดูที่ วลัย นวาระ	หน้า	๑๗๙
— ศรีธารา	ดูที่ นราวดี	หน้า	๑๐๓
— ศรี ภราดร	ดูที่ ภิญโญ ศรีจำลอง	หน้า	๑๓๖
— ศรีอีสาณ	ดูที่ เพ็ญแข วงศ์สง่า	หน้า	๑๓๒
— ศุภมิตร	ดูที่ จำนง รังสิกุล	หน้า	๔๔
— ศุวลัย์	ดูที่ สุวลัยา	หน้า	๒๒๙

—ส—

— ส. สวนเพชร	ดูที่ วัชรวัน	หน้า	๑๘๖
— ส. วัชโรทยาน	ดูที่ วัชรวัน	หน้า	๑๘๖
— สมจินตนา	ดูที่ จินตนา ๒	หน้า	๓๘
— สมิงกะหร่อง	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓

– สยาม เมืองยิ้ม	ดูที่ ไก่อ่อน	หน้า	๒๓
– สยาม สิริ	ดูที่ ภิญโญ ศรีจำลอง	หน้า	๑๓๖
– สร.	ดูที่ ครูเหลี่ยม	หน้า	๒๙
– สันต์ ท. โกมลบุตร	ดูที่ สันต์ เทวรักษ์	หน้า	๒๑๑
– สาลิกา	ดูที่ อ.ร.ด.	หน้า	๒๔๗
– สาหร่าย	ดูที่ ครูเหลี่ยม	หน้า	๒๙
– สิทธา วัชโรทยาน	ดูที่ วัชรวัน	หน้า	๑๘๖
– สีเน้อ	ดูที่ วสิษฐ เดชกุญชร	หน้า	๑๘๒
– สีน้ำเงิน	ดูที่ วสิษฐ เดชกุญชร	หน้า	๑๘๒
– สีน้ำมัน	ดูที่ วสิษฐ เดชกุญชร	หน้า	๑๘๒
– เสียงพิณ	ดูที่ ภิญโญ ศรีจำลอง	หน้า	๑๓๖
– สุปปวาสา	ดูที่ กฤษณา อโศกสิน	หน้า	๑๗
– สุพีร์	ดูที่ ยโสธร	หน้า	๑๕๘
– สุวรรณี	ดูที่ สุวรรณี สุคนธา	หน้า	๒๒๒

—ห—

– ๖๖๔ (หก หก สี่)	ดูที่ สำเนาว์ หิริโอตัปปะ	หน้า	๒๓๖
– หนอนหนังสือ	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า	๑๕๓

—อ—

– อ. มนัสวีร์	ดูที่ มนัส จรรยงค์	หน้า	๑๔๔
– อรุณี อรุโณทัย	ดูที่ อั้น สัตหีบ	หน้า	๒๗๑
– อโนชา ชีวิน	ดูที่ โอสถ จันทนพ	หน้า	๒๘๙
– อมิตา	ดูที่ สำเนาว์ หิริโอตัปปะ	หน้า	๒๓๘
– อมรเมฆินทร์	ดูที่ วลัย นวาระ	หน้า	๑๗๙
– อรุณเฉอด	ดูที่ จิรภา อ่อนเรือง	หน้า	๔๑

— อรชุน	ดูที่ ถนอม มหาเปารยะ	หน้า ๘๒
— อโศก	ดูที่ อิศรา อมันตกุล	หน้า ๒๗๗
— อสิธารา	ดูที่ อ. ไชยวรศิลป์	หน้า ๒๕๒
— อัศวินี	ดูที่ อมราวดี	หน้า ๒๖๐
— อาตมา	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า ๑๕๓
— อิสสรชน	ดูที่ ศรีบูรพา	หน้า ๑๙๙
— อุมา	ดูที่ มาลัย ชูพินิจ	หน้า ๑๕๓
— เอกชน	ดูที่ ชิต บุรทัต	หน้า ๖๔
— เอื้อ อรทัย	ดูที่ อ. ไชยวรศิลป์	หน้า ๒๕๒
— โอฬาร	ดูที่ วิลาศ มณีวัต	หน้า ๑๘๙

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ใบแก้คำผิด

	คำว่า	แก้เป็น
(สารบาญ) นพ พรหมนาถ (ดัชนีค้นนามปากกานักเขียนเพิ่มเติม)	หน้า ๕๑	หน้า ๕๐
อมิดา ดูที่สำเนาว์ หิริโอตัปปะ	หน้า ๒๓๘	หน้า ๒๓๖
หน้า ๕๕ บรรทัดที่ ๑๕	เกียรต์	เกียรติ
หน้า ๑๐๒ บรรทัดที่ ๑๒	เกียรต์	เกียรติ
หน้า ๑๑๐ บรรทัดที่ ๑๕	หอมกลิ่นดอกท้อ	หอมกลิ่นดอกอ้อ
หน้า ๑๑๓ บรรทัดที่ ๒๑	ธนาคารกรุงเทพ ฯ	ธนาคารกรุงเทพ จำกัด
หน้า ๑๔๕ บรรทัดที่ ๑๐–๑๑	มัธยมปีที่ ๑ ถึง	มัธยมปีที่ ๑ ถึง ๖
หน้า ๑๕๕ บรรทัดที่ ๘	เข้ามาการศึกษาต่อ	เข้ามาศึกษาต่อ
หน้า ๒๔๐ บรรทัดที่ ๑๕	ได้คณะแนะ	ได้คะแนน
หน้า ๒๘๒ บรรทัดที่ ๒๐	เจ้าแม่ทองคำ	เจ้าแม่ทองดำ
หน้า ๒๘๔ บรรทัดที่ ๒๑	เจ้าแม่ทองคำ	เจ้าแม่ทองดำ

NATIONAL LIBRARY

ก. ศยามานนท์

ก. ศยามานนท์ ชื่อจริง นางกาญจนา ศยามานนท์ นามสกุลเดิม อาจวาริน

เกิดเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๑ ที่จังหวัดชลบุรี บิดามีอาชีพรับราชการ ภายหลังลาออกมาประกอบอาชีพทนายความ ชื่อนายบุญรอด อาจวาริน มารดาชื่อนางแม้น อาจวาริน ก. ศยามานนท์ เป็นบุตรคนเล็กในจำนวนพี่น้อง ๓ คน

สมรสกับนายสำเภา ศยามานนท์ มีบุตรชาย ๒ คน (จ้อนกับแดง) และบุตรสาว ๒ คน

การศึกษา

เริ่มเรียนหนังสือโรงเรียนชลราษฎร์อำรุง จังหวัดชลบุรี ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๑ จนถึงชั้นมัธยมปีที่ ๔ แล้วย้ายมาเรียนในกรุงเทพ ฯ ที่โรงเรียนเบญจมราชาลัย จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ และสำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ โรงเรียนสวนสุนันทาวิทยาลัย

การทำงาน

เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ สมัครเข้ารับราชการ แผนกประเมินตามราคา กองพิธีการ กรมศุลกากร ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๑—๒๔๘๕ หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ลาออกจากราชการพร้อม ๆ กับสามี ไปลงทุนกิจการตั้งบริษัทค้าขายรถยนต์และเครื่องจักรกลเกี่ยวกับการก่อสร้าง ชื่อบริษัทสถาพร จำกัด ก. ศยามานนท์ รับหน้าที่ประธานบริษัท จนกระทั่งประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๖ บริษัทล้มเลิกกิจการ เมื่อมีเวลาว่างจึงหันมาเขียนหนังสือและเขียนเป็นอาชีพเรื่อยมา จนกระทั่งราว พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้หยุดพักผ่อน แต่ยังเขียนบ้างเป็นครั้งคราวเมื่อมีผู้มาขอให้เขียน

งานเขียนหนังสือ

ก. ศยามานนท์ เล่าถึงการเป็นนักเขียนของตนเองว่า "การสร้างผลงานหรือการเขียนของข้าพเจ้านั้น อาจจะเป็นเพราะมีพรสวรรค์ในทางนี้ ข้าพเจ้ารักการเขียน การเรียงความมาตั้งแต่เยาว์วัยจวบจนกระทั่งบัดนี้ และคิดว่าการเขียนผลงานจะเป็นประโยชน์แก่สังคมและการศึกษาชีวิตต่อเยาวชนไม่มากก็น้อย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขเป็นอย่างยิ่ง"

นอกจากการมีแววนักเขียนจากการเขียนเรียงความแล้ว เมื่ออายุประมาณ ๑๑—๑๔ ปี ได้เคยเขียนจดหมายโต้ตอบกับน้าชายซึ่งเป็นทหารเรือ ต้องเดินทางไปเมืองต่าง ๆ อยู่เนือง ๆ จดหมายที่เขียนครั้งนั้นได้รับคำชมเชยว่า เขียนได้ดีกว่าผู้ใหญ่บางคนเสียอีก

ก. ศยามานนท์ เล่าไว้อีกว่า ทุกคราวที่อยู่ว่าง ๆ จะมีความคิดจินตนาการมากมาย ประจวบกับเมื่อเลิกกิจการธุรกิจ มีเวลาว่างมาก ความคิดความฝันก็บังเกิดขึ้น ก. ศยามานนท์จึงเริ่มงานเขียนหนังสือครั้งแรกด้วยเรื่องยาวชื่อ "รมดี" ได้รับผลสำเร็จอย่างดีจนมีผู้นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ด้วย เรื่องต่อมาที่ช่วยส่งเสริม ก. ศยามานนท์ให้เป็นนักเขียนมีชื่อเป็นที่รู้จักทั่วไปคือ "จ้อนกับแดง" เป็นเรื่องสั้นเขียนเป็นตอน ๆ ลงในนิตยสารชาวกรุง

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) ก. ศยามานนท์ หยุดงานเขียนที่เคยเขียนอย่างจริงจังเพื่อพักผ่อน แต่ยังคงเขียนเป็นครั้งคราวเมื่อมีผู้มาขอเรื่อง ซึ่งมักจะเป็นคำขอของโรงเรียนต่าง ๆ งานเขียนที่ผ่านมา ก. ศยามานนท์กล่าวว่า "*ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่างน้อยก็ได้เป็นที่ชื่นชมของผู้อ่านเป็นจำนวนมาก และงานเขียนนี้คงจะไม่เลือนลายลงในอนาคต*" ในยามว่าง ก. ศยามานนท์ ยังคงมีงานอดิเรกที่ช่วยให้ชีวิตมีค่าคือการเลี้ยงดูอบรมหลานเล็ก ๆ ให้เติบโตขึ้นมาด้วยจิตใจอันสุภาพอ่อนโยน และทำหน้าที่ดูแลบ้าน ทำสวนดอกไม้ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าชื่นชม ช่วยให้รักชีวิต รักโลก ไม่ปล่อยให้เวลาแห่งวัยผ่านพ้นไปเปล่า ๆ

ผลงานเขียน

ก. ศยามานนท์ ชอบเขียนงานประเภทนวนิยายเรื่องยาวมากกว่างานเขียนอย่างอื่น มีผลงานเขียนเรื่องยาวประมาณ ๓๓ เรื่อง และเรื่องสั้นอีกจำนวนหนึ่ง นอกจากนั้นมีข้อเขียนตอบปัญหาชีวิต และบทละครวิทยุอีกด้วย

ผลงานเขียนที่พิมพ์เป็นเล่มเท่าที่รวบรวมได้มีดังนี้

เรื่องยาว

๑. รมดี	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐	
๒. ต้อยตีวิด	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐	โดยสำนักพิมพ์ผดุงศึกษา
๓. ดวงใจในม่านเมฆ	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๓	โดยสำนักพิมพ์ผดุงศึกษา
๔. มนัสชื่น	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐	
๕. กุหลาบแสนสวย	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐	
๖. สัญญาของคุณพ่อ	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๓	โดยสำนักพิมพ์คลังวิทยา
๗. เป็นที่หวังดังดวงดาว	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๔	โดยสำนักพิมพ์คลังวิทยา
๘. ทิวาสวาท		
๙. ทรามวัยในวสันต์		
๑๐. ราชินีในดวงใจ		
๑๑. วริยาน้องน้อย		
๑๒. กำไลประดับเพชร		
๑๓. ดาวประกาย		
๑๔. วัยบริสุทธิ์		
๑๕. ไข่มุกสีชมพู		
๑๖. ยอดชีวิต		
๑๗. อนุสรณ์สวาท		
๑๘. วันแห่งความรัก		
๑๙. เก็จกาญจน์		

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๒๐. ฉันจะรอวันนั้น

๒๑. พัชราวลัย

๒๒. เทสต์ผู้บริสุทธิ์

เรื่องสั้น

๑. จ้อนกับแดง เขียนเป็นตอน ๆ ติดต่อกัน

๒. หนูน้อยเจ้าเสน่ห์ เรื่องสั้นขนาด ๔ ตอนจบ

๓. วิททอรินา

๔. มาลัยพรรณ

๕. กมลาผู้ยิ้มเสมอ

๖. แสงอรุณ

๗. ไปสู่ลำธารทอง

๘. วิภาวรี

๙. ระฆังชีวิต

๑๐. วันวิวาห์

๑๑. ชายในผ้น

๑๒. ต้นหลิวในสวนกุหลาบ

๑๓. มนต์ชุลี

๑๔. ก่อนจะหลงทาง

๑๕. คุณพระเจ้าขา

๑๖. คุณผู้หญิงอันธิกา

๑๗. กลางสายชล

๑๘. หลานสาวคุณย่า

๑๙. ผู้แพ้

๒๐. โชคดีของดาว

๒๑. เทพธิดาปีกหัก

๒๒. ภาพนิมิต

ฯ ล ฯ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนที่นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ได้แก่

๑. รมดี

๒. กุหลาบแสนสวย

๓. ดาวประกาย

นามปากกา

๑. ก. ศยามานนท์

เรียบเรียงจาก

๑. การสัมภาษณ์ ก. ศยามานนท์ เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐

๒. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง ก. ศยามานนท์ ตอบ กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ก. สุรางคนางค์

ก. สุรางคนางค์ นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อจริง นางกัณหา เดียงศิริ นามสกุลเดิม วรรธนะภัฏ

เกิดเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๔ ที่ตำบลบางกอกใหญ่ ธนบุรี เป็นบุตรพระสุริยะภักดี ข้าราชการในราชสำนักตำแหน่งพระตำรวจหลวง และนางสุริยะภักดี (หวั่น) ก. สุรางคนางค์เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๓ คน

การศึกษา

สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ โรงเรียนราชินี

การทำงาน

เคยเป็นครูสอนภาษาไทยที่โรงเรียนราชินี ๓ ปี แล้วลาออกมาประกอบอาชีพนักเขียนจนถึงปัจจุบัน เคยเป็นเจ้าของและบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เมืองทองรายวัน เจ้าของสำนักพิมพ์วรรธนะศิลป์ และผู้อำนวยการหนังสือพิมพ์นารีนาถ (ยุคหลัง)

งานเขียนหนังสือ

เดิม ก. สุรางคนางค์ สนใจงานประพันธ์ร้อยกรอง เริ่มเขียนนวนิยายเรื่องสั้นครั้งแรกขณะเรียนหนังสือชั้นมัธยมปีที่ ๖ ด้วยความบันดาลใจจากคำประพันธ์บางเรื่องของพระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนาชีวะ) งานชิ้นแรกคือเรื่องสั้นชื่อ "มาลินี" ลงพิมพ์ในนิตยสาร "เดลิเมล์วันจันทร์" เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๔ หลังจากนั้นก็เขียนหนังสือเรื่อยมา มีผู้รู้จักนามปากกามากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงเรื่องที่นับว่าเป็นผลสำเร็จอย่างสูง มีผู้อ่านกันอย่างกว้างขวาง คือเรื่อง "บ้านทรายทอง" ลงพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสาร "บีย่ะมิตร" สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่สองจนกระทั่งปัจจุบันยังมีผู้นำมาพิมพ์ซ้ำหลายครั้ง ตลอดจนแสดงละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ด้วย

ก. สุรางคนางค์ มีหลักในการเขียนหนังสือว่า จะต้องเขียนให้อ่านกันได้ทุกเพศทุกวัย และมีคติให้ผู้อ่านประทับใจ ส่วนความปรารถนาส่วนตัวก็เพื่อความเป็นอิสระ ได้สร้างโลกของตัวเอง และสุขใจที่จะทำให้มนุษย์รู้สึกให้อภัยกันด้วยความโน้มใจจากผลงานของเธอ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

ผลงานที่สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ มีประมาณ ๒๐๐ เรื่อง คือ นวนิยายเรื่องสั้นประมาณ ๑๐๐ เรื่อง นวนิยายเรื่องยาวประมาณ ๔๕ เรื่อง เรื่องแปล ๑ เรื่อง บทละคร ๓ เรื่อง บทร้อยกรอง ๑ ชิ้น และสารคดีหลายเรื่อง

ผลงานที่พิมพ์เผยแพร่แล้ว

๑. ลูกรักลูกชัง
๒. กรองกาญจน์
๓. หญิงคนชั่ว สร้างเป็นภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๔๙๘
๔. ความคิดคำนึง
๕. คู่ครอง
๖. จุดหมายปลายทาง
๗. รอยจารึก
๘. เรวดี
๙. เทพราช
๑๐. พันทิพา
๑๑. เพื่อนบ้าน
๑๒. ภายใต้ดวงดาว
๑๓. ปลายเนิน
๑๔. ค่าชีวิตสาว
๑๕. ชั่วชีวิตหนึ่ง
๑๖. บ้านทรายทอง สร้างเป็นภาพยนตร์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๔๙๙ ภายหลังคณะกัญชลิกา นำมาแสดงเป็นละครโทรทัศน์อีก
๑๗. พจมาน สว่างวงศ์
๑๘. ทางสายเปลี่ยว แสดงเป็นละครโทรทัศน์ ๒ ครั้ง
๑๙. ดอกฟ้า สร้างเป็นภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๔๙๙
๒๐. โดมผู้จองหอง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๒๑. จอมเทียน

๒๒. ธารโศก

๒๓. แรงอธิษฐาน

๒๔. บัทมา วรารักษ์

๒๕. กุหลาบแดง

๒๖. รุ่งอรุณ

๒๗. ปราสาททราย

๒๘. ปราสาทรัก

๒๙. ชุมทางรัก

๓๐. รักประกาศิต

๓๑. ภูชิชย์—นริศรา

๓๒. คุณหญิงพวงแข

๓๓. ถ่านไฟเก่า

๓๔. หมอภัคพงศ์

๓๕. สะใภ้ท่านข้าหลวง

๓๖. ราชาวดีสีม่วง

๓๗. วสันต์พิศวาส

๓๘. ศนรักของข้าพเจ้า

๓๙. ยอดปรารถนา

๔๐. ดาวประดับเกียรติ

๔๑. พวงร้อย

๔๒. เขมรินทร์—อินทิรา

๔๓. คุณครูอินทิรา

ผลงานที่น่าสนใจ นวนิยายเรื่องยาวเรื่อง "รักอันสุนทร"

"รักอันสุนทร" เป็นนวนิยายที่มีคุณค่าควรแก่การอ่านเรื่องหนึ่ง ให้คติการ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ดำเนินชีวิตครอบครัวอย่างน่าสนใจ ก. สุรางคนางค์ได้สร้างแบบของครอบครัวต่าง ๆ ชี้นำให้ผู้อ่านพิจารณาว่าลักษณะอย่างไรควรถือเป็นแบบอย่าง ลักษณะใดควรแก้ไข สิ่งหนึ่งที่เน้นเป็นพิเศษ คือ การอบรมเลี้ยงดูลูก โดยพื้นฐานของผู้เป็นพ่อแม่ทุกคนต้องการเห็นลูกเป็นคนดี แต่เด็กจะประพฤติตนไปในลักษณะใด ก็ขึ้นอยู่กับการเลี้ยงดูการอบรมสั่งสอนเป็นสำคัญ พ่อแม่บางคนให้ความรักด้วยการตามใจจนเกินควร จนเด็กนิสัยเสีย แต่ไม่ว่าลูกจะประพฤติตัวไปในทางใด ผู้เป็นพ่อแม่ก็ดูเหมือนพร้อมเสมอที่จะให้อภัย และรักลูกไม่เสื่อมคลาย

"รักอันสุนทร" นอกจากจะเป็นความรักอันบริสุทธิ์ของพ่อแม่ที่มีต่อลูกแล้ว ยังรวมถึงความรักระหว่างคนรักที่อยู่บนรากฐานของความเข้าใจกันรู้จักผ่อนปรนเข้าหากัน

เหล่านี้คือคุณค่าทางศีลธรรมที่ผู้เขียนต้องการชี้ให้เห็น

นอกจากนี้ผู้อ่านจะเพลิดเพลินกับลีลาการเขียนที่สละสลวย มีการอุปมาอุปไมยยกคติธรรมมาเปรียบเทียบตลอดทั้งเรื่อง กับจะได้รับเกร็ดความรู้ประเพณีไทยต่าง ๆ เช่น ประเพณีการหมั้น การแต่งงาน การเคารพผู้ใหญ่ การทำศพ และความรู้เกี่ยวกับอาหารไทยแปลก ๆ สมัยเก่า ที่หาผู้ทำได้น้อยลงทุกที นับได้ว่านวนิยายเรื่องรักอันสุนทรได้สะท้อนภาพสังคมชาวกรุงเทพ ฯ สมัยหนึ่งไว้

นามปากกา

๑. ก. สุรางคนางค์ ใช้เขียนนวนิยาย เรื่องสั้นและเรื่องยาว

๒. รสมาลิน เขียนคอลัมน์

๓. นคร สุรพันธ์ เขียนสารคดี

๔. มลฤดี ใช้เขียนคอลัมน์ตอบปัญหาประจำนิตยสารสกุลไทย นามปากกานี้เป็นนามปากกาประจำคอลัมน์ ผู้ใช้นามปากกานี้ในระยะหลัง คือ นางกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ

ก. สุรางคนางค์ เป็นนักเขียนอาชีพมาเป็นเวลานาน ปัญหาในการเขียนหนังสือที่ต้องอาศัยนายทุนจัดพิมพ์ให้นั้น เธอเห็นว่าเป็นเรื่องของการกดราคาค่าของงาน นักเขียนไม่มีทุนพอจะพิมพ์เองได้ นอกจากนี้เรื่องที่เขียนก็ต้องเน้นเขียนเพื่อคนอ่าน (ตลาดหนังสือ) มิใช่เขียนด้วยความพอใจของตนเอง

นอกจากเขียนหนังสือเป็นอาชีพ ยังปลีกเวลาทำงานที่เกี่ยวกับสาธารณประโยชน์อื่น ๆ เช่น เป็นกรรมการที่ปรึกษาสมาคมสตรีอาสาสมัครแห่งประเทศไทย สมาชิกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ในอดีตเคยเป็นกรรมการสาขาความประพฤติ สาขานิติธรรม กระทรวงวัฒนธรรมระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๙๕—๙๖ เกียรติคุณครั้งนี้ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์เบญจมาภรณ์มงกุฎไทยและเบญจมาภรณ์ช้างเผือก

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง ก. สุรางคนางค์ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. ป. วัชราภรณ์, ชีวิตและงานของนักประพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๕

๓. เสถียร จันทิมาธร, คนเขียนหนังสือ : ประพันธ์สาส์น, พ.ศ. ๒๕๑๗

กฤษณา อโศกสิน

กฤษณา อโศกสิน นักเขียนสตรี นามจริง นางสุกัญญา ชลศึกษ์

เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๔ ที่ตำบลสำราญราษฎร์ กรุงเทพมหานคร บิดาประกอบอาชีพทนายความ ชื่อ นายกระมล ชลศึกษ์ (ถึงแก่กรรมแล้วในต่างประเทศ) มารดาชื่อนางทองโปร่ง ชลศึกษ์ กฤษณา อโศกสิน เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๖ คน

สมรสกับนายประพันธ์ ญาณารนพ เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ มีบุตร ๓ คน และหย่าเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒

การศึกษา

เรียนชั้นประถมศึกษาที่จังหวัดอ่างทอง และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนราชินีล่าง จบมัธยมปีที่ ๘ แผนกวิทยาศาสตร์ เรียนต่อคณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แต่ยังไม่สำเร็จการศึกษา

การทำงาน

เคยรับราชการตำแหน่งบรรณารักษ์ตรี ห้องสมุดกรมประมง กระทรวงเกษตร ต่อมาลาออก บั่จจุบันยึดงานเขียนเป็นอาชีพ

งานเขียนหนังสือ

เหตุจูงใจให้เขียนหนังสือคือ การชอบอ่าน ชอบคิด ชอบฝัน เมื่ออายุ ๑๓ ปี มารดาถึงแก่กรรมด้วยอุบัติเหตุกะทันหัน เกิดความทุกข์และเสียใจมาก เพื่อนรุ่นพี่ในโรงเรียนเขียนเรื่องสั้นส่งมาให้ ทำให้อยากเขียนหนังสือบ้าง ผลงานระยะแรกครั้งเป็นนักเรียนเป็นงานประพันธ์ประเภทร้อยกรอง ภายหลังแต่งนวนิยายเรื่องสั้นและเรื่องยาว นามปากกาที่ใช้ระยะแรก ๆ คือ "กัญญ์ชลา" กฤษณา อโศกสิน มีความสามารถและความชำนาญในการเขียนหนังสือลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

๑. นวนิยายเรื่องยาว

๒. นวนิยายเรื่องสั้น

๓. งานแต่งคำประพันธ์ร้อยกรอง

ทัศนคติในการเขียนหนังสือ

๑. ยึดหลักความสมจริงและเหตุผล

๒. เชื่อใน กรรมดี กรรมชั่ว ของมนุษย์ นำหลักพระพุทธศาสนามาประกอบการเขียน

๓. ไม่มุ่งจะสอนคนอ่าน เพียงแต่แสดงแนวคิดของตนเอง

๔. โดยสามัญสำนึกส่วนตัวได้ทำหน้าที่รับผิดชอบสังคมอยู่แล้ว

ผลงาน

ผลงานชิ้นแรกที่ประสบความสำเร็จในการเป็นนักเขียน ได้แก่เรื่องสั้นลงพิมพ์ในนิตยสารไทยใหม่วันจันทร์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๙ ใช้นามปากกาว่า "กัญญ์ชลา"

ผลงานที่สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ มีดังนี้

นวนิยายเรื่องสั้นกว่า ๑๐๐ เรื่อง

นวนิยายเรื่องยาวกว่า ๖๐ เรื่อง

งานประพันธ์ร้อยกรองประมาณ ๑๐ บท

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มเผยแพร่แล้ว

เขียนโดยใช้นามปากกา สุกัญญา

๑. ค่าแห่งความรัก

๒. ดวงชีวัน

ฯ ล ฯ

เขียนโดยใช้นามปากกา กัญญ์ชลา

๑. สวรรค์สร้าง

๒. บ่วงดวงใจ

๓. เพลิงบุญ

๔. หนามกุหลาบ

๕. เกิดมาสวย

๖. วิมานไฟ

๗. กรงทอง

๘. ฝันหยาดสุดท้าย

๙. ดวงตาสวรรค์

๑๐. ดอกหญ้า

๑๑. ฝั่นกลางฤดูฝน

ฯ ล ฯ

เขียนโดยใช้นามปากกา กฤษณา อโศกสิน

๑. บาดาลใจ

๒. ชลธีพิศวาส

๓. เพลิงกินรี

๔. มารสวาท

๕. โลกของมัทรี

๖. เรือมนุษย์

๗. ความรักเล่นกล

๘. ไปสู่ฉิมพลี

๙. กระท่อมปลายนา

๑๐. เถาวัลย์สวาท

๑๑. ไม้ป่า

๑๒. ไฟในทรวง

๑๓. ระฆังวงเดือน

สมาคมแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๑๔. ตะวันตกดิน
๑๕. น้ำผึ้งขม
๑๖. สายรุ้งสลาย
๑๗. สวรรค์เบี่ยง
๑๘. บันไดเมฆ
๑๙. เพชรในเรือน
๒๐. น้ำเซาะทราย
๒๑. ป่ากามเทพ
๒๒. ความรักแสนกล
๒๓. สายน้ำไม่ไหลกลับ
๒๔. ระบำมาร
๒๕. ไม้ผลัดใบ
๒๖. ประตูที่ปิดตาย
๒๗. ไฟพ่าย
๒๘. พลอยพราวแสง ลงพิมพ์ในนิตยสารลลนา (พ.ศ. ๒๕๒๐)
๒๙. ปีกทอง ลงพิมพ์ในนิตยสารสตรีสาร (พ.ศ. ๒๕๒๐)
๓๐. สะพานข้ามดาว ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย (พ.ศ. ๒๕๒๐)

ฯ ล ฯ

ผลงานที่สร้างเป็นละครวิทยุ ละครโทรทัศน์ บางเรื่องสร้างเป็นภาพยนตร์ คือ

๑. ดวงตาสวรรค์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๗
๒. วิมานไฟ ,, พ.ศ. ๒๕๑๐
๓. สาปสวาท ,, พ.ศ. ๒๕๑๑
๔. ไม้ป่า ,, พ.ศ. ๒๕๑๖
๕. น้ำเซาะทราย ,, พ.ศ. ๒๕๑๖
๖. น้ำผึ้งขม ,, พ.ศ. ๒๕๑๗

๗. ผ้ายแกมแพร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘

๘. เรือมนุษย์ ,, พ.ศ. ๒๕๑๖

๙. ไปสู่ฉิมพลี ภาพยนตร์โทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๒๐

ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับรางวัล

"กฤษณา อโศกสิน" เป็นนักเขียนสตรีอีกผู้หนึ่งที่มีความสามารถ และประสบความสำเร็จอย่างดีเยี่ยมในงานเขียน ทั้งนี้เพราะเป็นผู้ที่มีความประณีต นวนิยายแต่ละเรื่องได้สะท้อนภาพสังคมไทยปัจจุบันให้ปรากฏชัดเจน ผลงานลักษณะดังกล่าวมีประโยชน์ต่อการช่วยเสริมสร้างแนวความคิดแก่ผู้อ่าน ตลอดจนช่วยรักษาคติธรรมและวัฒนธรรมอีกด้วย ผลงานของ "กฤษณา อโศกสิน" จึงเป็นที่นิยมของผู้อ่านอย่างกว้างขวาง ดังจะเห็นได้จากนวนิยายหลายเรื่อง ได้รับรางวัลวรรณกรรมยอดเยี่ยม และรางวัลชมเชย จากองค์การสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (สปอ.)(๑) และคณะกรรมการพัฒนาหนังสือในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ คือ

๑. นวนิยายขนาดยาว เรื่อง เรือมนุษย์ ได้รับรางวัลวรรณกรรมดีเด่นจากองค์การ สปอ. ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๑

๒. นวนิยายขนาดยาว เรื่อง ตะวันตกดิน ได้รับรางวัลวรรณกรรมดีเด่นจากองค์การ สปอ. ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๕

๓. นวนิยายขนาดยาว เรื่อง ผ้นกลางฤดูฝน ได้รับรางวัลชมเชยจากสมาคมผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๖

๔. นวนิยายขนาดยาว เรื่อง รากแก้ว ได้รับรางวัลชมเชย เนื่องในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๗

ผลงานที่น่าสนใจ

กฤษณา อโศกสิน มีผลงานที่ดีเด่นเป็นจำนวนมาก จะกล่าวเฉพาะเรื่องที่ได้รับยกย่องให้เป็นวรรณกรรมดีเด่นจากองค์การ สปอ. ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๕ คือเรื่อง "ตะวันตกดิน" ซึ่งถือว่าเป็นความสำเร็จส่วนหนึ่งของการเขียนหนังสือ

---

(๑) องค์การสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (สปอ.) เลิกล้มกิจการเมื่อ วันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๐

นวนิยายขนาดยาวเรื่อง "ตะวันตกดิน" เป็นเรื่องที่สะท้อนภาพสังคมข้าราชการไทยส่วนหนึ่งในปัจจุบัน ที่ดิ้นรนไขว่คว้าทุกทางที่จะมีความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การทำงาน วิถีทางไปสู่ความก้าวหน้านั้น มีตั้งแต่การรับใช้เจ้านายตามหน้าที่ในสถานที่ทำงานไปจนถึงเรื่องส่วนตัวและครอบครัวที่บ้านของเจ้านาย หรือแม้กระทั่งด้วยวิธีที่ผิดต่อศีลธรรมอันดีงาม อย่างนึกไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ ก็มิได้ละเว้น

ความเด่นของเรื่องอยู่ที่โครงเรื่องแปลกแต่เป็นไปได้ในสังคมปัจจุบัน ความดิ้นรนทะเยอทะยานอย่างผิดรูปผิดรอยของตัวเอก ก็เป็นเหตุเป็นผลกับภูมิหลังที่ยากจนค่นแค้น หรือความผิดปกติทางจิตของเจ้านาย

ความสามารถยอดเยี่ยมของ กฤษณา อโศกสิน อยู่ที่การเสนอเรื่องได้อย่างรัดกุม มีตัวละครที่ผู้อ่านสามารถนึกภาพได้ประดุจดังมีชีวิต ทุกเรื่องจะมีเค้าโครงหรือพล้อตที่กำหนดการดำเนินเรื่องให้ผู้อ่านกระหายใคร่ติดตาม และแทบทุกเรื่องจะสอดแทรกเสนอข้อคิดที่ผู้อ่านจะใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตได้ อันเป็นลักษณะสำคัญส่วนหนึ่งของคุณค่าแห่งวรรณกรรม นอกจากนั้น กฤษณา อโศกสิน ยังมักจะนำเรื่องในชีวิตจริงของคนในสังคม มาเป็นแนวทางผูกเค้าโครงเรื่อง ทำให้เรื่องที่เสนอมีความจริงและน่าสนใจ การสร้างลักษณะตัวละครหญิงชายนั้น กฤษณา อโศกสิน มักแสดงอัจฉริยภาพอย่างเด่นชัดในการสร้างตัวละครที่มีลักษณะนิสัยตามที่เป็นอยู่ในสังคม ไม่ว่าจะในด้านดีหรือในด้านเลว และสามารถรักษาลักษณะประจำตัวละครไว้ได้ตามที่กำหนดไว้แต่ต้นจนจบเรื่อง ทำให้ตัวละครมีชีวิตชีวา แม้เรื่องบางตอนอาจจะดูเกินจริง แต่ กฤษณา อโศกสิน ก็สามารถเขียนให้เห็นจริง เช่นสังคมที่มีค่านิยมว่าใครมีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงก็มีอำนาจที่จะตักตวงผลประโยชน์จนร่ำรวยมั่งคั่ง แต่ในที่สุด กฤษณา อโศกสิน ก็ได้ฝากข้อคิดแก่ผู้อ่านให้เห็นว่า ตำแหน่งหน้าที่การงานสูงก็ดี ความมั่งคั่งร่ำรวยก็ดี หรืออำนาจบางประการก็ดี ไม่สามารถจะซื้อความสุขสมหวังได้ทุกอย่างเสมอไป โดยเฉพาะในสังคมไทยนี้ ยังมีคนที่รักเกียรติคุณ รักความถูกต้อง ความชอบธรรม เพราะฉะนั้น "โสรวาร" ตัวเอกของเรื่องจึงไม่สามารถจะได้รับความสุขสมหวังจากสตรีที่ตนมุ่งประสงค์

นอกจากนั้นดูเหมือน กฤษณา อโศกสิน จะจงใจชี้ให้เห็นจากเรื่อง ตะวันตกดิน นี้ด้วยว่า "โลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่แน่นอน" ชีวิตความก้าวหน้าทางการงานที่สูงสุดก็อาจมีโอกาส

ตกต่ำลงได้ เปรียบได้กับดวงตะวันที่ขึ้นสูงสุดส่องแสงแผดกล้าก็มีเวลาต้องตกดิน ผู้ที่ระลึกตัวได้ว่าชีวิตที่ผ่านมานั้นผิดพลาดและสำนึกที่จะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ย่อมเป็นชีวิตที่มีความหวัง หวังที่จะได้ตั้งต้นใหม่ในวันที่อรุณจะขึ้นอีกครั้ง

ทัศนคติในการเขียนหนังสือ

กฤษณา อโศกสิน มีความเห็นเกี่ยวกับวงการนักเขียนว่า งานเขียนในอดีตผลิตง่ายกว่าปัจจุบัน เพราะบ้านเมืองอยู่ในยุคที่ไม่ต้องการเรื่องราว หรือความคิดเห็นที่ก้าวก่ายต่อผู้บริหารประเทศ ปัจจุบันเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไป นักเขียนมีอิสระในการคิดการเขียนมากขึ้น งานเขียนจะต้องมีศิลปเข้ากับสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป

ในฐานะนักเขียนอาชีพ กฤษณา อโศกสิน มีความเห็นว่า "ตลาดหนังสือยังแคบมาก รายได้นักเขียนไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับการลงทุนทางสมอง ถูกกดค่าแรงขณะที่ผู้มีอาชีพอื่นกำลังขอเพิ่มค่าแรง นอกจากนี้นักเขียนยังไม่สามารถผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพดีได้เพราะขาดค่าใช้จ่ายในการหาประสบการณ์ งานเขียนจึงมีลักษณะหาเช้ากินค่ำขึ้นอยู่กับนายทุน ตลาดหนังสือล้มนักเขียนก็ต้องล้ม มีนักเขียนเพียงไม่กี่คนที่อยู่รอด"

นามปากกา

๑. "กฤษณา อโศกสิน" เขียนเรื่องชีวิตหนัก เริ่มใช้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ เรื่องแรกคือ "วิหคหลงทาง" ลงพิมพ์ในนิตยสาร "สตรีสาร"

๒. "กัญญ์ชลา" เขียนเรื่องชีวิตเบา ๆ

๓. "สุปวาสา" เขียนเรื่องแทรกหลักพระพุทธศาสนา

๔. "กระเรียนทอง" เขียนเรื่องตลกขบขัน

๕. "ญาดา" เขียนนวนิยายเรื่องสั้นทั่ว ๆ ไป

นอกจากเขียนหนังสือเป็นอาชีพหลักแล้ว กฤษณา อโศกสิน ได้ติดตามวงการที่เกี่ยวข้องกับหนังสือด้วย เช่นเป็นสมาชิกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยและสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย เป็นต้น

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง กฤษณา อโศกสิน ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

แกม มหรณพ

แกม มหรณพ ชื่อจริง นายสุดใจ ไถ่สกุล

เกิดเมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๕ ที่จังหวัดสมุทรปราการ เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวน ๓ คน ของ นายซิ่ว นางพัน ไถ่สกุล

งานเขียนหนังสือ

แกม มหรณพ เขียนหนังสือเป็นงานอาชีพ มีนิสัยรักการอ่านมาก เมื่ออ่านมากก็ตั้งใจว่าจะต้องเป็นนักประพันธ์ให้ได้ งานเขียนหนังสือเรื่องแรกเป็นเรื่องสั้น ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ หลังจากนั้นก็เขียนหนังสือเรื่อยมา

งานเขียนที่ แกม มหรณพ เขียนได้ดีเด่นเป็นพิเศษ คือเรื่อง ชีวิตน้ำเค็ม ทั้งนี้เพราะเขาเขียนจากประสบการณ์ที่พบเห็นมาอย่างจำเจ เขามีหลักในการเขียนว่าต้องเขียนให้อ่านและเข้าใจง่ายที่สุด

ผลงานที่เขียนมาแล้วส่วนใหญ่เป็นเรื่องสั้น (ประมาณ ๒๐๐ เรื่อง) เรื่องที่ลงพิมพ์ในนิตยสารต่าง ๆ เช่น สยามสมัย พจนาถรายสัปดาห์ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๕—๒๕๐๒ ได้แก่เรื่อง อวนน้ำลึก แก้มหอม ล้างบาป ชาตินักเลง วังน้ำวน ยาสั่ง ลมพัทยา นายทองเกรียน เสือโผน ลูกซองเบอร์ ๙ ล่องคลื่น แผ่นดินนอกกฎหมาย คลื่นใต้น้ำ ค่ายนรก กระลุมพูสีเลือด ดงเสือ แม่น้ำรัก ทับนาง ทะเลเลือด บุพกรรม เลือดทรยศ ฯลฯ นอกจากนี้มีผลงานเขียนเรื่องยาวอีก ๒๐ กว่าเรื่อง

งานเขียนที่นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ได้แก่ ตังเก (พ.ศ. ๒๔๙๗) งูเห่าไฟ (พ.ศ. ๒๔๙๘) สิงห์สมุทร (พ.ศ. ๒๔๙๘) และสร้างเป็นละครวิทยุ ๑ เรื่อง ได้แก่ ปราสาทผีสิง (พ.ศ. ๒๕๐๘)

แกม มหรณพ ให้ข้อคิดเกี่ยวกับวงการเขียนหนังสือว่า "*ในปัจจุบันตลาดหนังสือไม่กว้างนัก อาชีพนักเขียนไม่ร่ำรวย อุปสรรคของนักเขียนก็คือสำนักพิมพ์*"

นามปากกา

๑. แกม มหรณพ ใช้เขียนเรื่องลูกทะเล ลูกทุ่ง
๒. กฤษณ์ ปราการ ใช้เขียนเรื่องชีวิต

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง แกม มหรณพ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘
๒. นิตยสารสยามสมัยปีที่ ๕—๑๕
๓. นิตยสารพจนาถรายสัปดาห์ ปีที่ ๑

ไก่อ่อน

ไก่อ่อน ชื่อจริง นายบรรเจิด ทวี ชื่อเดิม บรรจบ ทวี

เกิดเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ ที่ตำบลสรรพยา อำเภอมโนรมย์ จังหวัดชัยนาท เป็นบุตรคนที่ ๕ ในจำนวนพี่น้อง ๖ คน บิดารับราชการ ชื่อนายเสงี่ยม ทวี มารดาชื่อนางสายสวาท ทวี เมื่อเป็นเด็กเกือบเสียชีวิตเพราะไฟไหม้มุ้งขณะนอนหลับ เมื่อรอดชีวิต บิดามารดาจึงเปลี่ยนชื่อให้ใหม่เป็น บรรเจิด

สมรสครั้งหลังสุดกับนางผ่องใส ทวี (สกุลเดิม บ้อมจักรศิลป์) เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ มีบุตรกับภรรยาคนแรกและคนที่สองรวม ๕ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือครั้งแรกที่จังหวัดชัยนาท แล้วย้ายตามบิดาซึ่งเป็นข้าราชการไปตามจังหวัดต่าง ๆ เช่น นครปฐม เรียนชั้นมัธยมปีที่ ๑—๖ ที่โรงเรียนสมานวิทยาลัย และที่กรุงเทพฯ เรียนชั้นเตรียมอุดมศึกษา แผนกอักษรศาสตร์ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วิชาการบัญชี สำเร็จได้ประกาศนียบัตร (เทียบเท่าปริญญาตรี) วิชาการบัญชี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐

การทำงาน

เคยทำงานราชการและงานธุรกิจหลายแห่ง เช่น เป็นผู้ช่วยผู้จัดการองค์การเลี้ยงไก่ กระทรวงมหาดไทย งานประชาสัมพันธ์โรงภาพยนตร์ต่างๆ เช่นบรอดเวย์ ควีนส์ แมคเคนนา เพชรามา เมโทร โคลีเซี่ยม เอเธนส์ กรุงเกษม ที่ยังดำเนินงานอยู่ในปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๙) คือ เป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์โรงภาพยนตร์เอเธนส์ และกรุงเกษม และหน้าที่รองหัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เขียนหนังสือ

ไก่อ่อน เล่าถึงประวัติการเขียนหนังสือของเขาไว้ว่า

"เริ่มครั้งแรกในโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ร่วมชั้นเรียนเดียวกับ "พนมเทียน" ออกหนังสือในชั้น เขียนนิยายอ่านกันเล่น ๆ จนกระทั่งเขียนบทละครวิทยุเข้าประกวดชนะได้แสดงที่สถานีวิทยุทหารโรงเรียนช่างก่อสร้างหน้าสนามกีฬา

ต่อมาเมื่อศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ออกหนังสือพิมพ์ "ธรรมสาส์น" ได้เขียนบทความและเรื่องสั้นไว้บ้างโดยใช้ชื่อจริง

ต่อมาเริ่มเขียนลงหนังสือพิมพ์บันเทิง ชื่อ "ดารา" ร่วมกับนักเขียนอื่น ๆ เช่น รงค์ วงษ์สวรรค์ ใช้นามปากกาเป็นครั้งแรก คือ "จอสยาม"

ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๔ หนังสือไทยรัฐ (สมัยนั้นชื่อหนังสือพิมพ์เสียงอ่างทอง) เชิญให้เขียนคอลัมน์ขัน ๆ ชื่อ "หลังอาหาร ลับแลสำราญ ของจอสยาม" เขียนเป็นประจำทุกวัน

ต่อมาประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๕—๒๕๐๖ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้ขอให้ออกคอลัมน์ใหม่บนหน้าบันเทิง (เรียกว่าหน้า ๑๓) ระยะนั้นภาพยนตร์เรื่อง "วันเผด็จศึก" กำลังฉายอยู่ที่ศาลาเฉลิมไทย จึงเปลี่ยนชื่อมาเป็นชื่อคอลัมน์ "วันวิพากษ์" ใช้นามปากกา "ไก่อ่อน" สาเหตุที่ตั้งนามปากกานี้เพราะบุตรชายคนโตมีชื่อเล่น ๆ ว่า "กุ๊กไก่" ตอนแรกยังตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะใช้ "ชิคเก้น" หรือ "ไก่อ่อน" ดี รงค์ วงษ์สวรรค์ ได้เป็นผู้ช่วยตัดสินใจให้โดยบอกว่า "ไก่อ่อน" นั้นน่ารักดีกว่า จึงใช้นามปากกานั้นตลอดมา และนับเป็นคอลัมน์ใหม่ของหน้าบันเทิง ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย

ต่อมาได้ย้ายมาอยู่หนังสือ "สยาม" จนกระทั่ง "สยาม" ถูกปิดไปในปี ๒๕๑๘ ก็ย้ายมาอยู่ที่หนังสือเดลินิวส์ เริ่มงานเขียนตั้งแต่ ๑๑ มกราคม ๒๕๑๘ เป็นต้นมาถึงปัจจุบัน" (พ.ศ. ๒๕๒๐)

ไก่อ่อนให้ความเห็นเกี่ยวกับการเขียนของเขาว่า ชั้นแรกเขียนเพื่อความสนุกสนานทางอารมณ์ งานเขียนที่ผ่านมายังไม่ดีนัก ปัจจุบันถือว่า การเขียนหนังสือต้องรับผิดชอบในงานเขียน ก่อนเขียนจะต้องค้นคว้าก่อน บางครั้งก็เขียนเรื่องจริง ถือว่าตัวหนังสือไม่ตาย วันนี้ไม่มีคุณค่าวันหน้าจะต้องมี และหวังว่าจะได้ผลิตงานเขียนที่ดียิ่งขึ้นในอนาคต

มีความชำนาญในการเขียนตามลำดับดังนี้

๑. คอลัมน์อารมณ์ขัน

๒. งานแปล

๓. เรื่องสั้น

๔. บทโทรทัศน์

๕. เรื่องยาว

ผลงานเขียน

งานที่พิมพ์เป็นเล่มได้แก่

๑. ยี้มน้อย

๒. ยี้มใหญ่

๓. ไก่หวาน

๔. ในตาราตรี

๕. นิทานหลังหมอน

๖. ไก่สามอย่าง

ฯลฯ

งานแปลบทภาพยนตร์ เช่น เรื่องบ้อมบี่นนาวาโรน เอลซิด คลีโอพัตรา สุดแผ่นดิน ฯลฯ ใช้นามว่า "จอสยาม"

งานเขียนบทภาพยนตร์ได้แก่เรื่อง ทอง (พ.ศ. ๒๕๑๕) ตัดเหลี่ยมเพชร (พ.ศ. ๒๕๑๗) ผ่าโลก (พ.ศ. ๒๕๑๙) ไอ้เขี้ยม (พ.ศ. ๒๕๑๙)

นอกจากนี้ยังมีงานเขียนบทละครวิทยุอีกหลายเรื่อง ซึ่ง ไก่อ่อน เป็นหัวหน้าคณะ ชื่อ "วิญญาณศิลปิน" เมื่อ พ.ศ ๒๔๙๕ ออกอากาศทางสถานีวิทยุ ๑ ป.ณ. และสถานีวิทยุกรมประชาสัมพันธ์ เขาเขียนเรื่องเองแสดงเองอยู่ระยะหนึ่งก็เลิก แยกย้ายกันไปเขียนหนังสือต่อไป

ปัจจุบันเป็นสมาชิกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย สมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย และสมาคมผู้สื่อข่าวบันเทิง ในยามว่างจะเพลิดเพลินกับการดูภาพยนตร์ ทีวี วิทยุ ตกแต่งบ้าน และเล่นม้า

นามปากกา

๑. จอสยาม	เขียนเกี่ยวกับการบันเทิง ธุรกิจ
๒. ไก่อ่อน	เขียนเกี่ยวกับอารมณ์ขัน
๓. สยาม เมืองยิ้ม	เขียนเรื่องสั้น
๔. บรรเจิด ทวี	เขียนเรื่องราวนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง ไก่อ่อน ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ขนิษฐา ชูพินิจ

ขนิษฐา ชูพินิจ ชื่อจริง นางขนิษฐา ณ บางช้าง นามสกุลเดิม ชูพินิจ

เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ที่กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรนักเขียน มีชื่อของไทยคือ มาลัย ชูพินิจ มารดาชื่อนางสงวน ชูพินิจ ขนิษฐา ชูพินิจ เป็นบุตรคนที่ ๓ ในจำนวน ๕ คน

สมรสกับนายดำรงสิทธิ์ ณ บางช้าง เมื่อวันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ มีบุตรสาว ๑ คน ชื่อ ด.ญ. ชนิตร์นัยน์ ณ บางช้าง

การศึกษา

เรียนหนังสือที่โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย ชั้นประถมปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๖ ที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ชั้นมัธยมปีที่ ๗—๘ และคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร สำเร็จชั้นปริญญาตรี

การทำงาน

เคยสอนหนังสือที่โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย เป็นพนักงานธนาคารกรุงศรีอยุธยา สำนักงานใหญ่ เป็นพนักงานองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (อ.ส.ท.) ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) ทำงานที่กองสารนิเทศ, การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

งานเขียนหนังสือ

ขนิษฐา ชูพินิจ รักการอ่านหนังสือมาแต่เด็กโดยเฉพาะหนังสือประเภทนวนิยายเรื่องสั้น เมื่ออ่านมากทำให้เกิดจินตนาการและคิดว่าตัวเองก็น่าจะเขียนได้อย่างที่คนอื่นเขียน งานเขียนที่ชอบอ่านครั้งนั้นได้แก่งานของ สุภาว์ เทวกุล, กัญญ์ชลา, โรสลาเรน และของบิดา คือ มาลัย ชูพินิจ ถึงแม้จะมีบิดาเป็นนักเขียนสำคัญ ขนิษฐา ชูพินิจ กล่าวว่า "ไม่เคยคิดบังอาจนำตัวเองไปเลียนแบบหรือไปเทียบกับงานเขียนของท่านเลย"

งานเขียนเรื่องแรกชื่อ "สื่อเสียงรัก" ลงพิมพ์ในนิตยสารศรีสัปดาห์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ ใช้นามปากกาเลียนความหมายชื่อจริงว่า ภคินี จิระเวศน์ เขียนเมื่อเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๗ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เมื่อเข้าเรียนในคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากรรับหน้าที่สาราณียกรของคณะและมีผลงานเขียนในหนังสือวงการนักศึกษาอยู่เสมอ มักใช้นามปากกาว่า "นิดดา บุราณี"

ขนิษฐา ชูพินิจ ให้ความเห็นเกี่ยวกับงานเขียนของตนเองว่า งานระยะแรกๆ นั้นเป็นเรื่องหวือหวาแบบวัยรุ่น เพราะเขียนขณะยังเป็นนักเรียน นักศึกษา ประสบการณ์ในชีวิตยังมีน้อย ปัจจุบันเขียนหนังสือน้อยลงไปเพราะมีภาระทางครอบครัว งานที่ยังเขียนอยู่สม่ำเสมอนอกจากสารคดี คือนวนิยายเป็นครั้งคราว

ผลงานเขียนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) มีเรื่องสั้นประมาณ ๕๐ กว่าเรื่อง สารคดีประมาณ ๓๐ เรื่อง บทรายการวิทยุ ๑๕ ชิ้น คอลัมน์สตรีและหนังสืออีกจำนวนหนึ่ง

งานเขียนเรื่องสั้นที่พิมพ์เป็นเล่มส่วนใหญ่พิมพ์รวมอยู่กับผลงานเขียนนักเขียนอื่น ๆ เช่น ลำนำฤดูร้อน ฯลฯ เป็นต้น เคยพิมพ์รวมเรื่องสั้นเฉพาะครั้งหนึ่งแจกเป็นของชำร่วยแก่บรรดาญาติมิตรในงานมงคลสมรส

ความเห็นต่อวงการหนังสือของเมืองไทย ขนิษฐา ชูพินิจ มีความเห็นว่า "*ตลาดหนังสือของเมืองไทยในปัจจุบันตื่นตัวกว้างขวางออกไป แต่งานเขียนที่นิยมชมชื่นจริง ๆ มีน้อยมาก มีน้อยจนนับจำนวนนักเขียนและงานเขียนที่ชอบได้ ส่วนใหญ่ที่อ่านก็เพื่อฆ่าเวลา*"

นามปากกา

๑.	ภคินี จิระเวสน์	ใช้เขียนเรื่องสั้น
๒.	นิดดา มาลาพงศ์	ใช้เขียนเรื่องสั้น
๓.	ขนิษฐา ชูพินิจ	ใช้เขียนสารคดีท่องเที่ยว
๔.	ขนิษฐ์	ใช้เขียนงานประเภทคอลัมน์
๕.	นิดดา บุราณี	เขียนเรื่องในหนังสือมหาวิทยาลัย

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง ขนิษฐา ชูพินิจ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ครูเหลี่ยม
(ถึงแก่กรรม)

"ครูเหลี่ยม" นักเขียนนวนิยายยุคแรก ชื่อจริง หลวงวิลาศปริวรรต (เหลี่ยม วินทุพราหมณกุล)

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นมัธยมโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ (ท้ายวัง) แผนกวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างเรียนชั้น ๒ สอบได้คะแนนดีเยี่ยมได้เลื่อนชั้นขึ้นไปเรียนชั้น ๓ ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษกับครูเออเนสท์ ยัง เมื่อเรียนชั้น ๔ ครูเออเนสท์ ยัง ได้รับพระบรมราชโองการให้ไปสอนที่โรงเรียนอาจารย์ ขณะนั้นโรงเรียนอาจารย์ต้องการนักเรียนเพิ่มขึ้นมีคำสั่งให้โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ คัดเลือกนักเรียนชั้นสุดท้ายที่เรียนดีมีความสามารถส่งมาเรียนต่อ ๑๒ คน ครูเออเนสท์ ยัง ได้ระบุชื่อครูเหลี่ยมเป็นคนแรกที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ ครูเหลี่ยมจึงได้รับเลือกมาศึกษาอบรมที่โรงเรียนราชกุมาร ซึ่งอยู่ในความดูแลของพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระสมมตอมรพันธุ์

เมื่อเรียนที่โรงเรียนราชกุมารได้ ๒ ปี ครูเหลี่ยมได้รับคัดเลือกให้ตามเสด็จสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร และพระบรมวงศานุวงศ์ไปศึกษาต่างประเทศคณะของครูเหลี่ยมไปศึกษาที่ประเทศอังกฤษ ครูเหลี่ยมได้เข้าเรียนชั้น ๔ โรงเรียน New Castle on the Lyme ประมาณปีเศษ และย้ายมาเรียนที่เฟลสเต็ดสกูลอีก ๑ ปี ก็ถูกเรียกตัวกลับประเทศไทย

การทำงาน

เมื่อกลับจากประเทศอังกฤษ ครูเหลี่ยมได้เข้ารับราชการในกรมศึกษาธิการ ภายหลังลาออกมาทำหนังสือและเขียนหนังสือเป็นอาชีพ เมื่อรายได้จากการเขียนหนังสือ

ผีดเคืองมาก เพื่อนฝูงจึงชวนกลับเข้ารับราชการอีกครั้ง ที่กองสาธารณสุข กระทรวง-มหาดไทย ได้บรรดาศักดิ์เป็นหลวงวิลาศปริวรรตและรับราชการจนกระทั่งเกษียณอายุ

งานเขียนหนังสือ

ครูเหลี่ยมเริ่มเขียนหนังสือตั้งแต่ยังรับราชการในกรมศึกษาธิการ โดยใช้เวลาว่างร่วมมือกับเพื่อนนักเรียนเก่าอังกฤษด้วยกันจัดตั้งสำนัก "ลักวิทยา" เพื่อเป็นที่พบปะสนทนาและฝึกฝนสมองด้านการเขียนหนังสือ ผู้จัดทำคนสำคัญคนหนึ่งคือ น.ม.ส. (กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์) นักเขียนในสำนัก "ลักวิทยา" ได้แก่ น.ม.ส. แม่วัน เขียวหวาน แก้วแกลบ นกแก้ว จิงโจ้ วาสนาและครูเหลี่ยม ซึ่งใช้นามปากกาอื่น ๆ อีกเช่น สาหร่าย นักเขียนทุกคนไม่ได้รับค่าตอบแทนในการเขียนแต่อย่างใด

หลังจากออกหนังสือ ลักวิทยา ได้ ๑ เดือน ผู้ร่วมงานบางคนได้ไปออกหนังสือใหม่อีกเล่มหนึ่งชื่อ "ถลกวิทยา" ครูเหลี่ยมไปร่วมทำงานด้วย ที่ถลกวิทยานี้มักใช้นามปากกาว่า นายสำราญ สร. และอื่น ๆ งานที่เขียนมักเป็นเรื่องแปล บางครั้งเป็นนิยายที่เขียนจากต้นฉบับของต่างประเทศ ระยะนี้ครูเหลี่ยมมีงานเขียนมากขึ้น ผู้อ่านรู้จักกันทั่วไป ตลาดหนังสือก็กำลังเฟื่องฟู ความรักการเขียนและรักสนุก ครูเหลี่ยมจึงคิดจะออกหนังสือของตนเองจึงลาออกจากราชการมาออกหนังสือพิมพ์รายปักษ์ชื่อ "สำราญวิทยา"

หนังสือสำราญวิทยาของครูเหลี่ยมออกอยู่ได้ ๓ ปี ก็ต้องเลิกเพราะภายหลังผู้อ่านหันไปนิยมอ่านนวนิยายที่พิมพ์เป็นเล่ม โรงพิมพ์หลายแห่งได้มาติดต่อขอต้นฉบับงานเขียนของครูเหลี่ยมไปพิมพ์ ครูเหลี่ยมจึงหันมาเขียนงานให้สำนักพิมพ์ โรงพิมพ์ต่าง ๆ เช่น โรงพิมพ์กรุงเทพ ฯ เดลิเมล์ จีนโนสยามวารศัพท์ ไทยรองเมือง เป็นต้น นอกจากงานเขียนหนังสือประเภทต่าง ๆ ยังมีงานแปลหนังสือด้วย ระยะหลัง ๆ โรงพิมพ์ได้ขอให้ครูเหลี่ยมแปลเรื่องประเภทเซ็กส์ อ้างว่ามีผู้อ่านนิยมอ่านกันมาก เพื่อตามใจผู้อ่าน ครูเหลี่ยมจึงแปลให้ และมีความเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาไม่หยาบโลน

ภายหลังรายได้จากการเขียนหนังสือไม่พอเลี้ยงครอบครัว ครูเหลี่ยมต้องขวนขวายไปทำงานอื่น ๆ เพิ่มเติมเช่นรับจ้างถ่ายรูป อัดรูปขาย แต่ก็ยังไม่พอ เมื่อเพื่อนที่รับราชการมาชักชวนกลับไปทำงาน จึงเข้ารับราชการอีกครั้ง

ปรัชญาในการเขียน

(๑)"ครูเหลี่ยมเป็นผู้มีปรัชญาของชีวิตที่ล่วงหน้านักอ่านในยุคของท่านไปมาก คือท่านรู้สึกว่าในโลกนี้ไม่มีความลับและไม่มีสิ่งใดแปลก การที่นวนิยายหลายเรื่องของท่านสัมพันธ์อยู่กับจิตวิทยาทางกามารมณ์ ความจริงไม่ใช่ความปรารถนาของท่านในด้านที่จะคิดสร้างความลามก แต่ท่านเป็นศิลปิน ท่านมุ่งแต่ในทางที่จะกล่อมบำเรอเสนอสุขแก่นักอ่านของท่านเท่านั้น ท่านเชื่อว่าสิ่งทั้งหลายในโลกนี้จะดีหรือชั่วอยู่ในจิตใจของผู้เพ่งเล็ง สิ่งชั่วอาจจะมองกันว่าดี และสิ่งดีอาจจะมองกันว่าชั่วก็ได้ ถ้ามนุษย์ทั่วโลกเห็นเป็นแนวเดียวกันไปทั้งหมดแล้วก็จะกลายเป็นสิ่งตลกอย่างที่สุด เพราะมนุษย์ที่อุตริว่าคุกตะรางเป็นของดีก็คงมีอยู่บ้าง และถ้ามนุษย์ทุกคนพลอยคิดเช่นนั้น คนที่อยู่นอกคุกตะรางก็คงจะมีอยู่น้อยเต็มที ในทำนองเดียวกัน หากมนุษย์ในโลกทุกชีวิตได้มีความเชื่อว่าคุกตะรางเป็นสิ่งชั่วช้าและโหดร้ายที่สุดแล้ว คุกตะรางก็ไม่จำเป็นต้องสร้างขึ้นเลย เพราะคงไม่มีคนเข้าไปอยู่

ครูเหลี่ยมเห็นว่า กามารมณ์เป็นสิ่งหมดจดงดงาม ถ้าขาดสิ่งนี้เสียแล้ว มนุษย์ชายหญิงจะมีชีวิตมาได้จากไหน นวนิยายที่มีท่วงทำนองหนักไปในทางจิตวิทยาเกี่ยวแก่กามารมณ์นั้นไม่ใช่สิ่งชั่ว ดีหรือชั่วย่อมอยู่ที่ทัศนะของบุคคล มีดเป็นคุณประโยชน์ ถ้าใช้มันให้ถูกทาง แต่ก็มีดนั้นหรือมิใช่ ที่กลายเป็นอาวุธสำหรับฆ่าคน โลกจะกลายเป็นสิ่งแห้งแล้งไม่น่าอยู่ถ้าขาดกามารมณ์ ปรัชญาที่เกี่ยวแก่ชีวิตตามทัศนะของท่าน ถ้าหากจะมีผู้เห็นว่าไม่ถูกต้อง แต่ก็จะมีผู้คัดค้านไม่ได้ว่านั่นไม่ใช่ความจริง"

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของครูเหลี่ยมแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

๑. ประเภทความรู้ เช่นเรื่อง เรียนสี, พงศาวดารโรมัน

๒. ประเภทนวนิยายอิงพงศาวดาร เช่น ทแกล้วทหารสามเกลอ

๓. ประเภทนวนิยาย เช่น ความไม่พยาบาท, สาวสองพันปี, ศรีธนนชัย, สมัยใหม่

๔. งานแปล เช่น นางเนรมิตร, อำนาจเสน่หา, ผีหรือคน, นางเงือก, เงือกตัวผู้, พะนันชม, มนุษย์วานร, หมอลามก

---

(๑)บรรเลง "ครูเหลี่ยมนักนวนิยายยุคแรกของไทย" **ประชามิตร–สุภาพบุรุษ ฉบับที่ ๑๑๔ พ.ศ. ๒๔๘๗**

นามปากกา

๑. ครูเหลี่ยม

๒. สาหร่าย

๓. นายสำราญ

๔. สร. และอื่น ๆ

ครูเหลี่ยมเคยสอนหนังสือวิชาวิทยาศาสตร์ และคำนวณ โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย และเคยแสดงภาพยนต์หลายเรื่อง เช่น เมืองแม่หม้าย แก่นกลาสี พระเจ้าช้างเผือก พญาน้อยชมตลาด เป็นต้น

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

บรรเลง, "ครูเหลี่ยมนักนวนิยายยุคแรกของไทย" ประชามิตร—สุภาพบุรุษ ฉบับที่ ๑๑๒—๑๑๔ พ.ศ. ๒๔๘๗

คามหุโณ

คามหุโณ นักเขียนเรื่องสั้นและสารคดีเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ชื่อจริง นายจำรัส ดวงธิสาร

เกิดเมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๗ ที่บ้านเหล่ายาว ตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม บิดามารดามีอาชีพทำนา ชื่อนายสิงห์ นางสุ่ย ดวงธิสาร คามหุโณ เป็นบุตรคนแรกในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๔ คน

การศึกษา

สำเร็จชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนประชาบาลประจำอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จากนั้นมารดาให้บวชเณร จึงศึกษาทางพระพุทธศาสนามาโดยตลอด จนสอบได้เปรียญ ๗ ประโยค และได้เข้าศึกษาในมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยรุ่นแรก ลาสิกขาบทเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔

การทำงานและงานเขียนหนังสือ

คามหุโณ เคยเป็นครูสอนหนังสือโรงเรียนวุฒิศึกษา ธนบุรี ระยะหนึ่ง ต่อมารู้สึกเบื่ออาชีพนี้ เพราะต้องสอนหนังสือมาตั้งแต่บวชเป็นพระ จึงลาออกหางานอื่นทำอยู่นาน ๓ ปี จึงหันเข้าหางานเขียนหนังสือและงานหนังสือพิมพ์

เขาเริ่มงานด้วยการตรวจปรู๊ฟที่หนังสือพิมพ์ชาวกรุง ต่อมาบรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้เขียนบทความวิจารณ์การเมือง จึงเขียนงานชิ้นแรก เป็นบทความทางการเมือง ชื่อ "สอนประชาธิปไตย" ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ "สยามรัฐรายวัน" เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ ใช้นามปากกาว่า "จำรัส เพิ่งหัดเขียน" เมื่อหนังสือพิมพ์สยามรัฐสัปดาห์

วิจารณ์ เปิดคอลัมน์ "รำลึกในพระพุทธศตวรรษที่ ๒๕" ก็ได้ไปเขียนคอลัมน์นั้นสลับกับนักเขียนอื่นอีก ๓ คนระยะหนึ่ง คามหุโณทำงานประจำที่ค่ายสยามรัฐและหนังสือพิมพ์ชาวกรุงตลอดมาโดยไม่ได้ปลีกตัวไปทำงานอย่างอื่นเลย ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) ได้รับหน้าที่เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชาวกรุง บริษัทสยามรัฐ จำกัด

คามหุโณเขียนหนังสือเพราะอยากเขียน เขามีหลักในการเขียนว่า ต้องเขียนให้คนอ่านรู้ในสิ่งที่ตนรู้ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความรู้ขั้นพื้นฐานของผู้อ่านเป็นเกณฑ์ มีความสามารถในการเขียนผลงานประเภทต่าง ๆ ตามลำดับดังนี้

๑. สารคดี

๒. เรื่องสั้น

๓. คำประพันธ์ร้อยกรอง

๔. บทความ

ผลงาน

ผลงานที่สำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีรวมทั้งสิ้นประมาณ ๑,๐๐๐ ชิ้น ที่พิมพ์เผยแพร่เป็นเล่มได้แก่

๑. พระพุทธศาสนาสำหรับชาวบ้าน

๒. พระพุทธศาสนาสำหรับสามัญชน

๓. พระพุทธศาสนา ๕๐ เรื่อง

๔. พระพุทธศาสนาสำหรับใครก็ได้

๕. ข้างวัด

๖. ประสาชาวบ้าน

๗. ประสาชาวบ้านชุดกลอยใจจอมบ่น

งานเขียนที่สร้างเป็นบทวิทยุ ๑ เรื่อง คือพระบารมีปกเกล้า ฯ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๐

ผลงานที่น่าสนใจ รวมเรื่องสั้นชุด "ประสาชาวบ้าน"

"ประสาชาวบ้าน" รวมเรื่องสั้น ๑๕ เรื่อง เคยลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ "ชาวกรุง" โดยใช้นามปากกาว่า จ. ดวงธิสาร

เรื่องสั้นทุกเรื่องในหนังสือเล่มนี้สมกับชื่อหนังสือ "ประสาชาวบ้าน" เป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเรื่องราวที่ดูเหมือนจะธรรมดาเห็นอยู่ทั่วไปจนเราเกือบไม่สนใจ ผู้เขียนได้ใช้ความสังเกตอย่างละเอียดถี่ถ้วนในมุมต่าง ๆ ของชีวิตเหล่านั้น กลั่นกรองมาบรรยายสู่ผู้อ่านอย่างน่าสนใจ อ่านเพลิดเพลินตั้งแต่เรื่องการทำมาหากิน คติชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ปัญหาสังคม ฯลฯ ทั้งนี้โดยเน้นที่สังคมในชนบทเป็นส่วนใหญ่

ภาพของสังคมที่ผู้เขียนนำมาเขียนนั้น มีภาพของป่าเขาลำเนาไพร ท้องทุ่ง ท้องนา การทำมาหากินต่าง ๆ ความคิดความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ของชาวบ้าน คติในการดำรงชีวิต ฯลฯ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้แม้จะเป็นเพียงภาพสะท้อนที่เขานำมาเสนอต่อผู้อ่าน โดยไม่ได้เสนอวิธีแก้ปัญหาอย่างสมบูรณ์ แต่เขาก็ได้เสนอแนะทางด้านกำลังใจ เน้นให้ต่อสู้ชีวิตไม่ท้อถอยกลัวความลำบาก โดยใช้หลักธรรมในพระพุทธศาสนา

ข้อที่น่าสนใจใน "ประสาชาวบ้าน" อีกอย่างหนึ่งคือลีลาการเขียนของแต่ละเรื่อง ผู้เขียนได้ใช้ท่วงทำนองเป็นกันเองกับผู้อ่าน ผู้อ่านจะรู้สึกราวกับว่าได้พูดคุยกับผู้เขียนจริง ๆ พร้อมกันก็ถูกโน้มน้าวจิตใจให้มีส่วนร่วมในปัญหาต่าง ๆ ของบุคคลที่เป็นตัวละครในแต่ละเรื่องโดยไม่รู้ตัว จึงไม่น่าแปลกใจที่จะมีผู้อ่านส่งเงินมาช่วยเหลือตัวละครในเรื่องของเขา ทั้งนี้โดยความรู้สึกเห็นใจว่านั่นเป็นชีวิตจริง

นามปากกา

๑.	คามหุโณ	ใช้เขียนบทความวิจารณ์ (เริ่มใช้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒)
๒.	ประสก	ใช้เขียนบทวิจารณ์ศาสนา
๓.	จ. ดวงธิสาร	ใช้เขียนเรื่องสั้น
๔.	เปรียญ ๗	ใช้เขียนเรื่องประเภทพูดไทย เขียนไทย

ในฐานะที่เป็นผู้มีความรู้แตกฉานด้านพระพุทธศาสนา คามหุโณได้เป็นกรรมการของเปรียญธรรมสมาคมด้วย งานอดิเรกคือการทำของใช้ภายในบ้าน ปลูกต้นไม้และทำสวนครัว

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่งคามหุโณ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. จ. ดวงธิสาร "ประสาชาวบ้าน" ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๘

๓. ระเบียนสัมภาษณ์ ทำเนียบนักเขียนไทย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

คำพูน บุญทวี

คำพูน บุญทวี ชื่อสกุลจริง ชื่อสกุลเดิม นายคูน บุญทวี

เกิดเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๑ ที่จังหวัดยโสธร เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๗ คน ของนายสนิทและนางลุน บุญทวี

สมรสกับนางประพิศ บุญทวี (สกุลเดิม ณ พัทลุง) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ มีบุตรธิดา ๖ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ที่จังหวัดยโสธร สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนสายปรีชาบัณฑิต

การทำงาน

คำพูน บุญทวี เคยทำงานมาหลายประเภท เช่น ขายยาเร่ เป็นหัวหน้าคณะรำวง เป็นกรรมกรรับจ้างแบกหาม กรรมกรสามล้อ เลี้ยงม้าแข่ง นอกจากนี้ยังเคยเป็นครูประชาบาล ครูโรงเรียนราษฎร์อีก ๑๑ ปี เป็นผู้คุมเรือนจำมา ๖ แห่ง ปัจจุบันยึดงานเขียนหนังสือเป็นอาชีพ (พ.ศ. ๒๕๒๐)

งานเขียนหนังสือ

ด้วยประสบการณ์ชีวิตที่โชกโชนกับการทำงานหลายหลากประเภท ทำให้การที่จะเป็นนักเขียนไม่ใช่เรื่องยาก เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นเสมือนวัตถุดิบที่ คำพูน บุญทวี จะเลือกหยิบตอนใดตอนหนึ่งมาเขียนเมื่อใดก็ได้ แต่เขาก็ยังไม่มีความคิดที่จะเขียนจนกระทั่งประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๓ ฐานะความเป็นอยู่ในครอบครัวยากลำบาก ด้วยความกลัดกลุ้มจึง

หันเข้าเสี่ยงหาเงินจากการพนันเพื่อเสี่ยงโชค แต่ก็ดูเหมือนจะยิ่งซ้ำร้าย เพราะยิ่งกลับเป็นหนี้เป็นสินมากขึ้นจึงเลิก หันมาอ่านหนังสือตามห้องสมุด เมื่ออ่านมากขึ้นก็เกิดความคิดว่าตัวเองน่าจะลองเขียนดูบ้างอาจจะเป็นหนทางช่วยให้มีรายได้ จึงเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรก ส่งมาลงพิมพ์ในนิตยสารพ้าเมืองไทย ได้รับตีพิมพ์ จากนั้นก็เขียนเรื่องส่งมาลงเรื่อยๆ และได้เป็นนักเขียนประจำของนิตยสารพ้าเมืองไทยในที่สุด ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) มีผลงานเขียนเรื่องสั้นแล้วกว่า ๒๐๐ เรื่อง เรื่องยาวประมาณ ๑๐ เรื่อง สารคดี ๕ เรื่อง แนวการเขียนที่ถนัดคือการเขียนเรื่องเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของชาวชนบทและชีวิตคนคุก

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มแล้วได้แก่

๑. มนุษย์ ๑๐๐ คุก

๒. ไปยิงเสือโคร่ง

๓. ดอกพ้ากับหมาคุก

๔. คำสารภาพของสิงห์ขี้คุก

๕. ลูกอีสาน(๑)

อาจินต์ ปัญจพรรค์ นักเขียนคนสำคัญคนหนึ่ง กล่าวกับคำพูน บุญทวี ถึงงานเขียนหนังสือของคำพูน บุญทวี ว่า "งานประพันธ์ของคุณนั้นเขาจะเอาไปทำ ๒ อย่าง คือห่อขนม และเอาไว้บนหิ้ง แล้วแต่คุณจะเลือกเอา"

นามปากกา

๑. คร้าม ควนเปลว เขียนเรื่องเกี่ยวกับผี

๒. พงศ์พริ้ง เขียนสารนิยาย

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่งคำพูน บุญทวี ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

---

(๑) ได้รับรางวัลวรรณกรรมดีเด่นประจำปี ๒๕๒๐ จากสมาคมผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายในงานสัปดาห์หนังสือ พ.ศ. ๒๕๒๐

"จินตนา ๒"

"จินตนา ๒" นักเขียนสารคดี นักแปล ชื่อจริง ศาสตราจารย์ คุณหญิง จินตนา ยศสุนทร

เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๓ ที่ตำบลวัดสามปลื้ม อำเภอจักรวรรดิ์ จังหวัดพระนคร

บิดาชื่อ นายถนอม นาควัชระ รับราชการ มารดาชื่อ นางจิ้มลิ้ม นาควัชระ "จินตนา ๒" เป็นบุตรคนโตในจำนวน ๖ คน

สมรสเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ กับนายสมจิตร ยศสุนทร มีบุตรธิดา ๓ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษา และมัธยมศึกษา โรงเรียนสายปัญญา

อุดมศึกษา สำเร็จชั้นปีที่ ๒ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, ชั้นปีที่ ๒ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัย Grenoble (ประเทศฝรั่งเศส), Licence—ès—Lettres มหาวิทยาลัย Laval (ประเทศคานาดา) ภาษาบัจจุบันและวิชาการหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัย George Washington (ประเทศสหรัฐอเมริกา)

การทำงาน

เคยรับราชการตำแหน่งหัวหน้าแผนกวิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

บัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๙) ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ สำนักบริการทางวิชาการ และทดสอบประเมินผล (สวป) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

งานเขียนหนังสือ

เริ่มเขียนหนังสือตั้งแต่เป็นนักเรียนชั้นมัธยม โรงเรียนมัธยมสายบัญญา งานเขียนชิ้นแรกคือสารคดีเรื่อง "วสันต์" ลงพิมพ์ในวารสารโรงเรียนเทพศิรินทราวาส พ.ศ. ๒๔๗๗ ใช้นามปากกาว่า "แผนที่"

จุดมุ่งหมายในการเขียนหนังสือของ "จินตนา ๒" คือ ต้องการให้เกิดประโยชน์โดยสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง (ในทัศนคติของผู้เขียน) และต้องการสื่อความคิดโดยตรงกับผู้อ่าน

"จินตนา ๒" มีความชำนาญในการเขียน ตามลำดับดังนี้

๑. สารคดี

๒. งานแปล

๓. งานวิจารณ์หนังสือ ภาพยนตร์ ความรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีง่าย ๆ เช่น "เรียนภาษาอังกฤษด้วยเพลง"

งานเขียนสารคดีเป็นงานที่ "จินตนา ๒" เขียนมาแต่แรกจนถึงบัจจุบัน เพราะเห็นว่าเป็นงานกว้าง ๆ ที่สามารถแสดงความคิดของตนเองซึ่งพัฒนาไปพร้อมกับสังคมและโลก

งานแปล มีงานแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจำนวนไม่มากนักเพราะทำได้น้อยและช้า กับมีงานแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยจำนวนหนึ่ง ซึ่งทำในฐานะเป็นนักวิชาการ แต่ไม่มั่นใจพอจะเผยแพร่

งานวิจารณ์หนังสือและภาพยนตร์ เคยเขียนเมื่อ ๑๕ ปีที่แล้ว บัจจุบันหยุดเขียนเพราะเห็นว่ามีผู้เขียนอย่างพอเพียงแล้ว

ผลงานเขียน

ผลงานที่ตีพิมพ์แล้ว

๑. 35 Poèmes et Chansons Thaïs (ร้อยกรองภาษาไทยแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส)

๒. เรื่องสั้นของเรียมเอง แปลเป็นภาษาอังกฤษ (Thai Short Stories) จัดพิมพ์โดยสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย

๓. เรียนภาษาอังกฤษด้วยเพลง นิตยสารสตรีสาร จัดพิมพ์

นามปากกา

๑. "แผนที่" เขียนสารคดีเมื่อยังเป็นนักเรียน

๒. "จ.ย.ส." เขียนสารคดี วิจารณ์ละคร ภาพยนตร์ เรียนภาษาอังกฤษด้วยเพลง

๓. "จินตนา ๒" ข้อเขียนตอบปัญหาชีวิต

๔. "สมจินตนา" วิจารณ์หนังสือ

"จินตนา ๒" ให้ความคิดเห็นไว้ว่า ปัจจุบันตลาดหนังสือเฟื่องฟู แต่นักเขียนจำนวนไม่น้อยไม่มีจุดหมายในการเขียน นอกจากเขียนเพื่อรายได้อย่างเดียว

"จินตนา ๒" เป็นนายกสมาคมนักเรียนเก่าสหรัฐอเมริกา, อุปนายกสมาคมนักเรียนเก่าฝรั่งเศส, กรรมการสมาคมฝรั่งเศส (Alliance Française), กรรมการสายบัญญาสมาคม, สมาชิกสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย, สมาชิกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง จินตนา ๒ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

จิรภา อ่อนเรือง

"จิรภา อ่อนเรือง" นักเขียนสารคดี ใช้นามจริงเป็นนามปากกา

เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๗ ที่จังหวัดพัทลุง

บิดาเป็นอดีตทนายความ และเป็นนายกเทศมนตรี ชื่อนายพ่วง อ่อนเรือง มารดาชื่อนางไว อ่อนเรือง

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษา โรงเรียน เสตผล ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนสตรีวิทยา แล้วศึกษาต่อเตรียมปริญญามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รุ่นที่ ๔ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำเร็จปริญญาตรี

พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้รับทุนสมาคมสตรีอุดมศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์ ไปศึกษาที่ Victoria University ๑ ปี สำเร็จ Dip. in Education

พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้รับทุนมหาวิทยาลัยฮาวาร์ดและมูลนิธิเอเชีย (Asia Foundation) ไปศึกษาที่ Havard University ๑ ปี

การทำงาน

ขณะศึกษาที่นิวซีแลนด์ เคยทำงานกับหนังสือพิมพ์รายวัน "The Press" ที่ Christchurch, New Zealand.

ภายหลังจากศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาวาร์ด เป็นเวลา ๑ ปีแล้ว ได้ไปทำงานที่ Milwaukee Journal ประมาณ ๒—๓ เดือน พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้รับเลือกไปทำข่าวการประชุมองค์การ สปอ. ที่ประเทศออสเตรเลียและเป็นแขกของรัฐบาล ๑ เดือน นอกจากนี้ยังได้รับเชิญให้ไปท่องเที่ยว และดูงานที่ประเทศอังกฤษ เดนมาร์ก สวีเดน นอรเว เยอรมนี สวิส และประเทศในยุโรปหลายประเทศ

ปัจจุบันเขียนหนังสือเป็นอาชีพ (พ.ศ. ๒๕๒๐)

งานเขียนหนังสือ

เริ่มเขียนหนังสือครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ ประเภทสารคดี และนิทาน ภาษาอังกฤษ ลงพิมพ์ในหนังสือ "ประชามิตร—สุภาพบุรุษ" ใช้นามปากกาว่า อรุณเฉอด และ กัลยาณี

ในการเขียนหนังสือ จิรภา อ่อนเรือง มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน สำหรับอนุชนของชาติในอนาคต และถือหลักยกย่องผู้กระทำดี มีความชำนาญในการเขียนลดหลั่นกันดังนี้

๑. สารคดี

๒. คำประพันธ์ร้อยกรอง

๓. งานแปล

๔. เรื่องสั้น

๕. บทความพระราชกรณียกิจ และเขียนเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับเมืองไทยลงในหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ

ผลงานเขียน

งานเขียนส่วนใหญ่ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน รายสัปดาห์ ไม่ค่อยมีการรวมพิมพ์เป็นเล่ม ทั้งนี้เพราะเป็นงานประเภทสารคดี มีผู้อ่านสนใจน้อย ผลงานเท่าที่สำรวจ พ.ศ. ๒๕๑๘ มีประมาณ ๑๐๐ กว่าเรื่อง

งานที่พิมพ์เผยแพร่แล้ว ได้แก่

๑. สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

๒. สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร พระองค์ที่ ๓

๓. ลิลิตพระบรมราชาภิเษก และเฉลิมพระราชมณเฑียร (รัชกาลที่ ๙)

๔. ไอเซนเฮาเออร์

๕. อลิซ อิน วันเดอะแลนด์

๖. Arun (ลงในหนังสือ Journal ของออสเตรเลีย ปี ๑๙๕๘)

๗. วินสตันเชอร์ชิล

๘. สมเด็จพระราชินีอลิซาเบธ ที่ ๒

๙. ชีวิตนักวิทยาศาสตร์

๑๐. The Royal State Visits To Malaya.

๑๑. "ท่านเชื่อหรือไม่" (ประสบการณ์เกี่ยวกับวิญญาณ)

๑๒. นิราศชายแดน

นามปากกา

๑. อรุณเฉลิด เขียนบทประพันธ์ร้อยกรอง

๒. กัลยาณี เขียนบทประพันธ์ร้อยกรอง

๓. ทัศนาวัฒน์ ใช้กับงานแปล

๔. คนริมวัง ใช้เขียนสารคดี

๕. จ.อ.ร. เขียนเรื่องประเภทนักสืบ

๖. ชื่อจริง จิรภา อ่อนเรือง เขียนสารคดี

จิรภา อ่อนเรือง มีความเห็นว่า นักเขียนสารคดีใช้เวลาค้นคว้ามาก แต่ผลงานได้รับค่าตอบแทนน้อยกว่านวนิยาย ผู้เขียนสารคดีบางคนไม่สนใจงานค้นคว้า มักลอกงานที่มีผู้เขียนไว้แล้ว หรือมิฉะนั้นก็นำสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องมาเสริมต่อ เพื่อให้ปริมาณมาก ล้วนเป็นสาเหตุทำให้ไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร

ปัจจุบันเป็นสมาชิก สมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมาย, สมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย, สมาคมสตรีไทย และสมาคมสตรีอุดมศึกษา เป็นผู้หนึ่งที่ได้บำเพ็ญประโยชน์แก่สังคม ร่วมงานกับสโมสรไลออนส์คุสิต ผลิตหนังสือมีค่าออกจำหน่ายเผยแพร่ ช่วยงานลูกเสือและอนุกาชาด ได้รับเหรียญลูกเสือสดุดี และเหรียญกาชาดสมนาคุณชั้นที่ ๒

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง จิรภา อ่อนเรือง ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

จำนง รังสิกุล

จำนง รังสิกุล นักเขียนสารคดี ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา

เกิดเมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ ที่อำเภอศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี

บิดาชื่อหลวงบัญชาพิชิตราษฎร์ มารดาชื่อ นางจันทน์ รังสิกุล จำนง รังสิกุล เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๖ คน

สมรสเมื่อ วันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๗ กับนางพิสมัย รังสิกุล (นามสกุลเดิม อมาตยกุล) มีบุตร ๓ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมและมัธยมศึกษาโรงเรียนประจำจังหวัดนครนายก จากนั้นเข้าเรียนโรงเรียนเซนต์ปอล จังหวัดฉะเชิงเทรา และจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกภาษาอังกฤษ

ชั้นอุดมศึกษา สำเร็จวิชากฎหมาย แผนกรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ปีที่ ๒ เมื่อแผนกรัฐศาสตร์โอนไปขึ้นกับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงเรียนต่อจนจบหลักสูตร ได้รับปริญญาธรรมศาสตร์บัณฑิตเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘

การทำงาน

จำนง รังสิกุล ปฏิบัติงานในแขนงต่าง ๆ มาแล้วหลายแห่ง หน้าที่การงานนับแต่เริ่มต้นจนกระทั่งปัจจุบันตามลำดับดังนี้ ปลัดอำเภอเมืองภูเก็ต, ที่ปรึกษาแผนกยางกรมเกษตรและการประมง กระทรวงเกษตร, ประจำกองคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมาย กรมเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี, หัวหน้ากองวิทยุกระจายเสียงต่างประเทศ, หัวหน้ากองการ

ต่างประเทศ และผู้อำนวยการกองข่าว กรมประชาสัมพันธ์, โฆษกแผนกภาษาไทย วิทยุ บี.บี.ซี. กรุงลอนดอน, รองผู้อำนวยการทั่วไป และผู้อำนวยการฝ่ายจัดรายการบริษัท ไทยโทรทัศน์จำกัด ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) เป็นที่ปรึกษาการประชาสัมพันธ์ ธนาคาร กรุงเทพ จำกัด

งานเขียนหนังสือ

ระหว่างสงครามมหาเอเชียบูรพา เพื่อนนักหนังสือพิมพ์หลายคนชักชวนให้เขียนบทวิจารณ์หรือสารคดีไปลงหนังสือพิมพ์ จึงเริ่มเขียนครั้งแรก ลงหนังสือพิมพ์รายวัน อิสสรธรรม พ.ศ. ๒๔๘๕ จากนั้นจนถึง พ.ศ. ๒๔๙๓ ได้เขียนหนังสือมาตลอด เมื่อมีงานด้านวิทยุและโทรทัศน์ที่ต้องทำอย่างจริงจัง จึงหยุดเขียนไประยะหนึ่ง กลับมาเขียนอีกครั้ง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ และได้เขียนต่อมาจนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) ขณะนี้เขียนประจำในนิตยสาร สตรีสาร คอลัมน์ "สนทนาพาที"

จำนง รังสิกุล มีงานอดิเรกที่นอกเหนือจากการเขียนหนังสือ คือ การศึกษาค้นคว้า และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ธรรมชาติวิทยาแขนงต่าง ๆ ดังนั้นงานที่เขียนส่วนใหญ่ จึงเน้นหนักทางด้านเผยแพร่หรือส่งเสริมกิจการต่าง ๆ ทางศิลปวัฒนธรรมและธรรมชาติวิทยา เช่น การเลี้ยงสัตว์ การปลูกต้นไม้ ประสบการณ์จากการท่องเที่ยวที่ต่างๆ ความรู้รอบตัวนานาชนิดที่ตนถนัด ยกเว้นเรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ในอนาคตตั้งใจจะแต่งตำราเกี่ยวกับกิจการสื่อมวลชน ซึ่ง จำนง รังสิกุล ถือว่าเป็นวิชาชีพของตนเอง สำหรับเป็นคู่มือการศึกษา

จำนง รังสิกุล มีความถนัดในการเขียนหนังสือประเภทสารคดีเป็นอันดับหนึ่ง รองลงไปคือ บทวิทยุ

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนเท่าที่สำรวจใน พ.ศ. ๒๕๑๘ มีดังนี้ สารคดีประมาณ ๔๐๐ เรื่อง เรื่องสั้น ๓ เรื่อง เรื่องแปล ๑ เรื่อง

งานเขียนที่พิมพ์เป็นเล่มแล้ว ได้แก่

๑. ปัญหาเฉพาะหน้า สำนักพิมพ์ก้าวหน้าพิมพ์จำหน่าย

๒. ผะหมี สำนักพิมพ์ก้าวหน้าพิมพ์จำหน่าย

๓. ปัญหาการบ้าน สำนักพิมพ์ก้าวหน้าพิมพ์จำหน่าย

๔. สนทนาพาที เล่ม ๑ สำนักพิมพ์รวมสาส์นพิมพ์จำหน่าย

๕. สนทนาพาที เล่ม ๒ สำนักพิมพ์แพร่พิทยาพิมพ์จำหน่าย

นามปากกา

๑. ปลาหมอ เขียนเรื่องเสียดสี วิจารณ์สังคม

๒. นายระทวย รื่นระทม เขียนเรื่องรัก

๓. ศัตรุนชัย เขียนเรื่องรัก

๔. ศุภมิตร เขียนบทวิจารณ์ข่าวต่างประเทศ

๕. เจือจันทน์ เขียนเกี่ยวกับดนตรี

๖. ชื่อจริง จำนง รังสิกุล เขียนเรื่องประเภทสารคดี

จำนง รังสิกุล เกี่ยวข้องกับวงการเขียนตลอดมา เป็นสมาชิกสมาคมภาษาและหนังสือ แห่งประเทศไทย สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย กรรมการที่ปรึกษาสมาคมนิยมไทย สมาชิกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย และสมาคมศิษย์เก่าอัสสัมชัญ

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง จำนง รังสิกุล ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อ เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

ช. แสงเพ็ญ

ช. แสงเพ็ญ ชื่อจริง นายชั้น แสงเพ็ญ

เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๘ ที่ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

บิดา มารดา เป็นชาวสวน ชื่อ นายปลั่ง และนางเจียม แสงเพ็ญ ช. แสงเพ็ญ เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวน ๓ คน

สมรสกับ นางนาฏเฉลียว แสงเพ็ญ เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ มีบุตรธิดา ๖ คน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษา และมัธยมศึกษาโรงเรียนวัดทรงธรรม สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๖ แล้วเรียนต่อ โรงเรียนฝึกหัดครูประถมพระนคร และโรงเรียนพลศึกษากลาง ตามลำดับ

การทำงาน

เคยทำงานราชการและอื่น ๆ หลายแห่ง คือ กองกายบริหาร กระทรวงศึกษาธิการ ผู้เชี่ยวชาญฝ่ายพลศึกษา กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย ครูใหญ่โรงเรียนปทุมวัน โรงเรียนเซนต์คาเบรียล บรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามสมัย (ในยุคที่สยามสมัยมีจำนวนจำหน่ายสูง และเป็นหนังสือรายสัปดาห์ชั้นนำของยุค) และองค์การยูซอม ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) ประจำสำนักงานข่าวสารอเมริกัน ตำแหน่ง Writer & Director

ผลงานเขียนที่นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ได้แก่

๑.	ทะเลทม	เมื่อ พ.ศ.	๒๔๙๖
๒.	รักของรัมภา	,, ,,	๒๔๙๖
๓.	เชลยรัก	,, ,,	๒๕๐๐
๔.	ทาษกบฏ	,, ,,	๒๔๙๒
๕.	นกป่า	,, ,,	๒๔๙๖
๖.	เธอเรียนรักจากนรก	,, ,,	๒๔๙๗

ผลงานที่สร้างเป็นละครโทรทัศน์ ได้แก่

๑. จอมพราน
๒. ทะเลทม
๓. รสข้าวสุก
๔. สุภาพบุรุษ
๕. สายเลือดสายรัก
๖. บุญญานุภาพ
๗. ขวดสีดำ
๘. สุนทรี
๙. เสียงสาป
๑๐. กีฬามหาภัย
๑๑. สิ่งศักดิ์สิทธิ์
๑๒. ดารา
๑๓. เกียรติศักดิ์
๑๔. ใครฆ่า
๑๕. แดรนอน
๑๖. พลังชีวิต
๑๗. อันเนื่องมาจากเขมรไทรโยค

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนหนังสือ

เมื่อครั้งเป็นเด็กนักเรียน ถูกบังคับให้อ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ และหนังสือพิมพ์ทุกฉบับให้คุณลุงฟัง ซึ่งต้องอ่านหมดทุกเรื่อง รวมทั้งนิยายจีน แม้จะอ่านอย่างไม่ตั้งใจเท่าใดนัก แต่การได้อ่านมาก ทำให้เกิดความจับใจจนอยากจะเขียนเองบ้าง ความรู้สึกและประสบการณ์เช่นนี้ได้ช่วยส่งเสริมให้เป็นนักเขียนในเวลาต่อมา

งานเขียนเรื่องแรกเป็นเรื่องสั้น ชื่อ "ความรักตัวอย่าง" ลงพิมพ์ในนิตยสาร "ดาวนคร" เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๒ ใช้นามปากกาว่า "ช. แสงเพ็ญ"

งานเขียนที่ถนัดที่สุด คือการเขียนเรื่องสั้น รองลงไปคือ งานแปลบทละคร บทภาพยนตร์ บทโทรทัศน์ นวนิยายเรื่องยาว สารคดี และงานร้อยกรอง ตามลำดับ

ผลงานเขียน

มีผลงานเขียนสำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ดังนี้ เรื่องสั้น ประมาณ ๕๐๐ เรื่อง เรื่องยาว ๑๐ เรื่อง บทละคร ๑๐ เรื่อง บทภาพยนตร์ ๔๐ เรื่อง บทโทรทัศน์ ๓๑ เรื่อง เรื่องแปล, สารคดี และบทร้อยกรองอีกจำนวนหนึ่ง

ผลงานที่ตีพิมพ์เป็นเล่มออกเผยแพร่แล้ว

๑. ความรักของรัมภา
๒. เยนเตลแมน — พูด
๓. สามสวาท
๔. ไฟเหนือ
๕. ดร. ฟูเกียรติ์
๖. ปลอมศพ
๗. นักเลงข้ามทวีป
๘. นักเลงเม็กซิกัน
๙. ฉลามดำ
๑๐. พยัคฆ์สาว

๑๘. มรดกทางไปรษณีย์

๑๙. ใยสวาท

๒๐. บ้านเกิด

ฯลฯ

นามปากกา

๑. ช. แสงเพ็ญ เขียนนวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร บทโทรทัศน์

๒. แชน เชิดพงษ์ เขียนนวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล บทละคร บทภาพยนตร์

๓. ดุษฎี ใช้ในการตอบปัญหาทางวิทยุ

ช. แสงเพ็ญ เขียนหนังสือด้วยจุดมุ่งหมาย เพื่อให้สาระและความบันเทิงแก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ ปัจจุบันเป็นสมาชิกสมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง ช. แสงเพ็ญ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

ชอุ่ม บัญจพรรค์

ชอุ่ม บัญจพรรค์ เป็นนามจริงที่ใช้เป็นนามปากกา ชื่อสกุลปัจจุบันคือ นาง ชอุ่ม แย้มงาม

เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๕ ที่ตำบลโคกขาม อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นบุตรขุนบัญจพรรค์พิบูล อดีตข้าหลวงจังหวัดตราด ประจวบคีรีขันธ์ และพังงา และนางกระแส บัญจพรรค์ ชอุ่ม บัญจพรรค์ เป็นบุตรคนโตในจำนวนพี่น้อง ๔ คน

การศึกษา

เมื่ออายุได้ ๕—๖ ขวบ เรียนหนังสือครั้งแรกกับโรงเรียนที่เปิดสอนตามบ้านที่อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนสงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนราชินีบูรณะ จังหวัดนครปฐม ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๕ สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๖ ที่โรงเรียนเบญจมราชาลัย จากนั้นสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา แห่งจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ได้เป็นนักเรียนหมายเลขประจำตัว ๑ ของโรงเรียน เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ สอบเข้าศึกษาต่อในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ได้รับปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐

การทำงาน

ขณะเรียนชั้นปีที่ ๓ คณะอักษรศาสตร์ เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ต้องอพยพหลบภัยสงครามไปอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี ระหว่างนั้น ชอุ่ม บัญจพรรค์ สมัครเข้าทำงานเป็นพนักงานขายเหล้ารัฐบาล ของบริษัทจังหวัดสุพรรณบุรีพาณิชย์ จำกัด ภายหลังเมื่อกลับมาศึกษาต่อจนสำเร็จ ได้รับปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต ได้เข้ารับราชการกองวิทยาการ กรมประชาสัมพันธ์ตั้งแต่ยังมีชื่อเรียกว่า กรมโฆษณาการ และยังคงทำอยู่จนปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) เคยเดินทางไปดูงานประเทศต่าง ๆ ดังนี้

พ.ศ. ๒๔๙๖ ดูงานวัฒนธรรมทวีปยุโรป ๑๑ ประเทศ

พ.ศ. ๒๕๐๕ ดูงานประชาสัมพันธ์ฝ่ายอำนวยการ ประเทศมาเลเซีย

พ.ศ. ๒๕๐๗ ดูงานพัฒนาการและเศรษฐกิจที่ไต้หวันและฮ่องกง

งานเขียนหนังสือ

เริ่มเขียนหนังสือเมื่อเรียนคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย แต่ยังไม่ได้ลงพิมพ์เผยแพร่ จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๙๐ จึงมีผลงานเขียนลงพิมพ์ในนิตยสารสตรีสาร ชื่อเรื่อง "ฉันกับกามเทพ"

จุดมุ่งหมายในการเขียนหนังสือของ ชอุ่ม บัญจพรรค์ คือความต้องการให้คนอื่นรู้สึกสนุกสนานในการอ่าน เหมือนที่ตัวเองเคยรู้สึก และพร้อมกันก็ต้องการถ่ายทอดความคิดของตนเองด้วย เธอยอมรับว่า เป็นนักเขียนประเภทสร้างโลกขึ้นเอง เพื่อหนีสภาพความจริงที่อยู่รอบตัว

ในการเขียนหนังสือ เธอถือว่าผู้เป็นครูแห่งการประพันธ์ของเธอ คือ "อรวรรณ" ทั้งนี้เพราะผลงานเขียนส่วนหนึ่งได้เค้าโครงเรื่องและแรงบันดาลใจจากงานเขียนของ "อรวรรณ" หรือ เลียว ศรีเสวก

คติในการเขียนของเธอคือ "แนะแนวให้ผู้อ่านนึกคิดและทำดี"

ผลงานเขียน (สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕)

๑. สร้อยฟ้าขายตัว (จัดทำเป็นภาพยนตร์โทรทัศน์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐)

๒. เมียนอกกฎหมาย

๓. ทรายหลงศร

๔. บ้านนอกเข้ากรุง

๕. ทัดดาวบุษยา

๖. เมียสั่ง พ.ก.ง.

๗. ช่อฟ้า (รวมเรื่องสั้น)

๘. มณีหยาดฟ้า (รวมเรื่องสั้น)

๙. เมียมืด

๑๐. ดอกแก้วไพรำ

๑๑. สวามีคืนเรือน

๑๒. โศรดาพลัดถิ่น

๑๓. ไฟเย็น

๑๔. ดอกฟ้าร่วง

๑๕. สู่ปฐพี

๑๖. ตะวันรอน

๑๗. เมียขายฝาก

๑๘. ดอกอ้อ—สายขวัญ

๑๙. กลีบกุหลาบ

๒๐. เมียบำเรอ

๒๑. เกษรบัวหลวง

๒๒. หัวใจหิน

๒๓. บ่านสวาท

๒๔. ประสาทมนต์

๒๕. บ้านบุษยา

๒๖. ชฎาใจ

๒๗. ฉัตรน้ำเพชร

๒๘. นางสิงห์เมืองเสือ

๒๙. สาวใช้คนสวย

๓๐. หลานสาวนายพล

๓๑. มัสลินยอดรัก

๓๒. มารพิสมัย

๓๓. ดาวใจ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเหล่านี้ หลายเรื่องได้ตีพิมพ์หลายครั้ง

นอกจากงานเขียนนวนิยาย ชอุ่ม บัญจพรรค์ ยังเขียนบทเพลงอีกหลายเพลง ที่รู้จักกันทั่วไปได้แก่เพลง หนึ่งในดวงใจ ถึงคุณ รักเพียงใจ วิมานใจ วิมานใยบัว สำคัญที่ใจ ฝากลมจูบ คอยนาง กลิ่นแก้มนาง กลิ่นสะไบนาง ฯลฯ และงานเขียนที่อยู่ในความรับผิดชอบโดยตรง ได้แก่ สารคดี และ ข่าว

ชีวิตส่วนตัวของ ชอุ่ม บัญจพรรค์ เป็นชีวิตเรียบ ๆ ไม่โลดโผน มักเข้าวัดประพฤติธรรมถืออุโบสถศีล

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. เพชร ชมพู, "ทำเนียบนักเขียนไทย" นิตยสารพ่ำเมืองไทย ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๓๙

๒. นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

๓. ระเบียนสัมภาษณ์ "ทำเนียบนักเขียนไทยในปัจจุบัน"

ชาญหัตถกิจ

ชาญหัตถกิจ ชื่อสกุลจริง พลตรี ไชยันต์ ถนัดหัตถกรรม

เกิดเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๐ ณ จังหวัดพระนคร เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ศาสนาพุทธ เป็นบุตร นายจอน นางแสง ถนัดหัตถกรรม บิดามีอาชีพเป็นนายช่างผีมือ มารดามีอาชีพทอผ้า เป็นบุตรคนที่ ๔ ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๖ คนด้วยกัน

การสมรส

เข้าสู่พิธีสมรสกับ น.ส. ลัดดา รุ่งศรี (เดิมชื่อฮันนา เร็กซเฮาเซ่น เชื้อชาติเยอรมัน แต่เมื่อใกล้จะสมรส ได้เปลี่ยนชื่อเป็นไทยและใช้นามสกุลของมารดา เพื่อให้ต้องตามรัฐนิยมสมัยนั้น) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕ ณ วังปารุสกวัน โดยมี พลเอกพระยาพหล-พลพยุหเสนาและท่านผู้หญิงเป็นเจ้าภาพ และได้บังเกิดมีบุตร ๒ คนในเวลาต่อมา

การศึกษา

เริ่มเข้าเรียนชั้นประถมที่โรงเรียนวัดโสมนัสวิหาร ไปต่อชั้นมัธยมที่โรงเรียนเบญจมบพิตร จนกระทั่งจบมัธยมปีที่ ๘ แล้ว จึงเข้าศึกษาในโรงเรียนนายร้อยทหารบก (โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าปัจจุบัน) จนกระทั่งจบชั้นสูงสุด ออกเป็นนายทหาร เมื่อ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๒

ระหว่างที่เป็นนายทหาร ได้ศึกษาเพิ่มเติมในสถาบันการศึกษาของทหารต่อไปตามลำดับ เช่น โรงเรียนผู้บังคับเหล่า โรงเรียนเสนาธิการทหารบก วิทยาลัยการทัพบก เป็นต้น

การรับราชการ (งานอาชีพ)

เริ่มเข้ารับราชการครั้งแรกในตำแหน่งผู้บังคับหมวดในกองพันที่ ๑ กรมทหารราบที่ ๒ รักษาพระองค์ ซึ่งตั้งอยู่ ณ ตำบลท่าพระจันทร์ (ที่ตั้งของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ปัจจุบัน)

เมื่อจบการศึกษาจากโรงเรียนเสนาธิการทหารบกแล้ว ได้รับราชการในตำแหน่งนายทหารเสนาธิการของหน่วยต่าง ๆ เรื่อยมา อาทิ กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ มณฑลทหารบกที่ ๑ กองพลที่ ๑ กรมยุทธการทหารบกและกรมเสนาธิการทหารบก

ภายหลังการรัฐประหาร พ.ศ. ๒๔๙๐ ได้ย้ายไปรับราชการที่โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าในตำแหน่งต่าง ๆ ตามลำดับ คือ อาจารย์วิชาทหาร หัวหน้ากองสรรพาวุธและประวัติศาสตร์การสงคราม ผู้อำนวยการกองวิชาทหาร และกองผู้บัญชาการโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

จากนั้น ย้ายไปดำรงตำแหน่งเสนาธิการกรมยุทธศึกษาทหารบก รองเจ้ากรมยุทธศึกษาทหารบก สุดท้ายย้ายเข้าประจำกองบัญชาการกองทัพบก และปลดเกษียณอายุราชการเมื่อ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

ระหว่างรับราชการ ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการสนามในกรณีพิพาทอินโดจีน (๒๔๘๓—๘๔) และในสงครามมหาเอเชียบูรพา (๒๔๘๔—๘๘)

ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้า ฯ ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นราชองครักษ์เวรตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๙ ติดต่อกันเรื่อยไปจนกระทั่งปลดเกษียณอายุราชการ รวมเวลาทั้งสิ้น ๑๒ ปี

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่าง ๆ เป็นระยะ ๆ ไปตามลำดับยศชั้นและตำแหน่งในราชการ จนถึงชั้นสายสะพายประถมาภรณ์มงกุฎไทย (ป.ม.) และประถมาภรณ์ช้างเผือก (ป.ช.) เป็นที่สุด

กรรมการสมาคม

เคยดำรงตำแหน่งกรรมการของสมาคมต่าง ๆ หลายแห่ง แต่ที่เกี่ยวกับวงการหนังสือโดยเฉพาะ มี

กรรมการสำนักวัฒนธรรมทางวรรณกรรม สภาวัฒนธรรมแห่งชาติ

กรรมการสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย

กรรมการสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

เหตุจูงใจที่ทำให้เริ่มงานเขียน

เมื่อเป็นเด็กชอบอ่านหนังสือมาก หนังสือรายเดือนที่ติดใจมากก็คือ เสนาศึกษาและแผ่วิทยาศาสตร์ ซึ่งมีเรื่องต่าง ๆ หลายประเภท ทั้งเรื่องยาว (สมัยนั้น คำว่านวนิยายยังไม่เกิด) เรื่องสั้นและเรื่องที่เป็นความรู้แปลก ๆ สารพัด ต้องอ่านทุกเดือนขาดไม่ได้ ส่วนหนังสือพิมพ์รายวันก็มี "สยามราษฎร์" เป็นอาทิ แต่อ่านติดเฉพาะเรื่องยาวที่ "ศรีอิศรา" หรือ "ศรศักดิ์" (คนเดียวกัน) แปลมาจากต่างประเทศเท่านั้น ต้องอ่านติดต่อกันทุกวัน ขาดไม่ได้เช่นเดียวกัน เมื่ออ่านนาน ๆ เข้าก็เกิดความบันดาลใจอย่างหนึ่งขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว นั่นคือ อยากเป็นนักเขียนบ้างเท่านั้น แต่ก็ยังไม่สามารถจะเขียนเรื่องอะไรได้

ต่อมาเมื่อเติบโตขึ้น เรียนชั้นสูงขึ้น รู้คิดกว้างขวางขึ้น ก็อดไม่ได้ ในชั้นต้นจึงเริ่มเขียนเรื่องเบ็ดเตล็ดทำนองสิ่งละอันพันละน้อย เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้ทั่ว ๆไปบ้าง หยิบยกเอาคำพังเพยหรือภาษิตต่าง ๆ มาขยายเป็นความเรียงบ้าง เรื่องเหล่านี้ล้วนแต่มีคติแนะแนวทางที่ถูกต้องซึ่งตนเองเห็นว่าเป็นเรื่องที่ถูกทำนองคลองธรรม เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น หรือไม่ก็แต่งเป็นบทกวีสั้น ๆ ชิ้นละบทสองบท ซึ่งขยายความจากคำพังเพยหรือภาษิตต่าง ๆ เหล่านั้นบ้าง ลองส่งไปลงในหนังสือรายต่าง ๆ บางฉบับ เช่น หนังสือ "นักเรียน" เป็นต้น เมื่อได้เห็นเรื่องที่ส่งไปปรากฏในหนังสือ ก็บังเกิดความภาคภูมิใจ มุมานะมากขึ้น เพราะเท่ากับมีสนามฝึกหัดในเบื้องต้นแล้ว ปฏิบัติดังนี้อยู่เป็นเวลานาน

ต่อมา พอขึ้นชั้นมัธยมปลาย (ม. ๗—๘) บังเอิญมีโอกาสดียิ่งขึ้นไปอีก กล่าวคือ

ครูประจำชั้นซึ่งเป็นชาวต่างประเทศได้ให้หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์และแม็กกาซีนที่รับจากต่างประเทศและได้อ่านจบแล้วไว้อ่านเป็นประจำ เพราะเห็นว่าเป็นผู้สนใจในภาษาต่างประเทศมากกว่านักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้น เมื่อเห็นมีอะไรแปลก ๆ ดี ๆ ในเล่มจึงขยายวงการเขียนให้กว้างขวางออกไป โดยเริ่มแปลเรื่องเหล่านั้นเฉพาะที่เกี่ยวกับความรู้รอบตัวและเป็นประโยชน์น่าศึกษา

ครูสอนภาษาไทยซึ่งเพิ่งย้ายมาใหม่และเป็นนักกวีมีชื่อคนหนึ่งในยุคนั้น เห็นว่าเอาใจใส่ในภาษาไทยมาก แม้กระทั่งเขียนเรียงความและบทร้อยกรองสั้น ๆ ก็สามารถเขียนได้ดี มีแววว่าจะเป็นนักเขียนได้จึงช่วยแนะนำในเรื่องนี้ ทั้งแนวการเขียนและวิธีเขียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ประจวบกับขณะนั้นทางโรงเรียนเริ่มออกหนังสือรายเดือนของโรงเรียนฉบับหนึ่งโดยมอบตำแหน่งบรรณาธิการให้แก่ครูผู้นั้นรับผิดชอบด้วย นับว่ามีสนามฝึกหัดเพิ่มขึ้นอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งเอื้ออำนวยให้เขียนเรื่องต่าง ๆ ลงหนังสือฉบับนั้นได้ทุกฉบับ โดยผ่านการกลั่นกรองจากครูผู้นั้นเสียก่อน

เหตุประจวบเหล่านี้ยั่วยุให้สนใจในการประพันธ์ยิ่งขึ้น เมื่อได้เพิ่มทั้งวัตถุดิบและสนาม ประกอบกับได้รับการส่งเสริมในแนวทางที่ถูกที่ควรเช่นนี้ การเขียนจึงกลายเป็นยาเสพติดตั้งแต่บัดนั้น ทั้งเมื่อปรากฏว่าโคลงกระทู้บทหนึ่งที่ส่งเข้าประกวดในหนังสือ "ตู้ทอง" ยุคนั้นได้รับรางวัล (ครูช่วยแก้ไขให้นิดหน่อย) กำลังใจก็ฮึกเหิมขึ้น ความใฝ่ฝันที่จะเป็นนักเขียนก็เพิ่มพูนมากขึ้นด้วย

แต่การเขียนในครั้งนั้นแม้จะมีปริมาณมากมายแล้ว ยังมิได้ใช้นามปากกาหรือนามแฝงใดเป็นนามหลักประจำที่แน่นอน คงใช้เปะปะปนคละกันไปหลายนาม (รู้สึกว่าจะยังหานามที่เหมาะใจจริง ๆ ไม่ได้)

เรื่องสั้นเรื่องแรก

จนกระทั่งเข้าเป็นนักเรียนนายร้อย จึงเริ่มเขียนเรื่องสั้นส่งไปลงตามหนังสือต่าง ๆ ดูบ้าง เพราะการเขียนที่แล้ว ๆ มาทั้งหมดนั้น ไม่ว่าจะมีปริมาณมากน้อยเพียงใดตัวเองก็รู้สึกว่ายังไม่สมใจเพราะยังไม่เป็นชิ้นเป็นอันพอที่จะอวดใครได้

ผลปรากฏว่าใน พ.ศ. ๒๔๖๙ เรื่องสั้นชื่อ "ความรักกำมะลอ" โดย นามปากกา "ชาญหัตถกิจ" ได้ลงพิมพ์ในหนังสือรายเดือนไทยเขษม (คู่แข่งสำคัญทางหนังสือประเภท

เดียวกันอีก ๓ ฉบับ คือ เสนาศึกษาและแผ่วิทยาศาสตร์ ศรีกรุง และศัพท์ไทย) จึงถือว่าเป็นงานประพันธ์เรื่องสั้นชิ้นแรกอย่างแท้จริงและได้ใช้นามปากกาหลักเรื่อยมา เฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขียนเรื่องสั้น

และในบรรดาเรื่องประเภทต่าง ๆ ที่เขียนนั้น เรื่องสั้นนับว่าเป็นประเภทที่ชอบเขียนมากที่สุด แต่กลับเขียนได้ยากกว่าเรื่องประเภทอื่น ๆ ทั้งสิ้น

เรื่องยาวเรื่องแรก (ทั้งไทยและแปล)

เมื่อเห็นว่าได้เขียนเรื่องสั้นและเรื่องประเภทอื่น ๆ มามากพอสมควร จึงคิดว่าควรจะได้เขียนเรื่องยาวบ้าง

ดังนั้น ระหว่างที่เป็นนักเรียนนายร้อยชั้นสูงสุด จึงได้เขียนเรื่องยาวขึ้นเรื่องหนึ่งชื่อ "ชีวิตระหว่างน้ำตา" ตีพิมพ์เป็นเล่มออกจำหน่ายเผยแพร่ใน พ.ศ. ๒๔๗๑ ใช้นามปากกา "ชาญหัตถกิจ" อย่างเดิม เพราะเห็นว่าเป็นนามที่เด่นและแพร่หลายอยู่ตามหนังสือหลายฉบับมากแล้ว ทั้งหนังสือเหล่านั้นก็รับรองเป็นอันดี

แต่การเขียนเรื่องยาวในระยะเวลาต่อไปข้างหน้านั้น เกรงว่าจะกระทำได้ไม่สม่ำเสมอหรือต่อเนื่องกันไม่ตลอด จึงไม่ได้เขียนอีกเลย

และใน พ.ศ. ๒๔๗๑ นั้นเอง ก็ได้แปลเรื่องยาวของ เอช. ไรเด้อร์ แฮกการ์ด ลงติดต่อกันหลายเดือนในหนังสือพิมพ์รายวันบางกอกการเมืองด้วย โดยใช้นามปากกาเดียวกันนั้น นับว่าเป็นเรื่องยาว (แปล) เพียงเรื่องเดียว และก็ไม่ติดใจจะแปลเรื่องยาวอื่น ๆ อีก (นอกจากเรื่องสั้น) เช่นเดียวกับไม่คิดจะเขียนเรื่องยาว (ไทย)

นามปากกา

เมื่อได้รับมอบหมายจากทางราชการให้ทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ทหาร ๒ ฉบับ คือ ยุทธโกษ (๒๔๘๒—๒๔๙๔) และเสนาศึกษา (๒๔๙๓-๒๔๙๔) ความจำเป็นที่จะต้องหาเรื่องหลาย ๆ ประเภทนอกจากเรื่องของทหารโดยเฉพาะ มาบรรจุให้เต็มเล่มเพื่อให้บังเกิดความแปลกใหม่เพลิดเพลินแก่สมาชิกผู้อ่าน สำหรับเสนาศึกษานั้นเป็นการเริ่มต้นของยุคใหม่หลังจากหยุดมาเกือบ ๑๘ ปี) เป็นสาเหตุสำคัญที่ต้องใช้นามปากกาหลายนาม เพื่อมิให้ผู้อ่านทราบว่า ผู้เขียนเหล่านั้นคือบุคคลเดียวกัน แต่นามปากกาเหล่านั้นไม่โดดเด่นเป็นที่รู้จักกว้างขวางเหมือนนามปากกาหลัก จึงเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่ควรจะเปิดเผย

แต่ถ้าเป็นประเภทสารคดี (ทั้งไทยและต่างประเทศ) หรือเป็นบทความเชิงวิชาการที่สำคัญ ๆ แล้ว เมื่อลงพิมพ์ในหนังสือทหารฉบับต่าง ๆ ก็มักจะใช้ยศและนามจริงเป็นส่วนมาก

อนึ่ง เรื่องที่เขียนมีหลายประเภท เช่น เรื่องสั้น (ทั้งไทยและแปล) สารคดี (ทั้งไทยและแปล) บทความทุกชนิด คอลัมน์ต่าง ๆ นานาสารพัน ตลอดจนบทร้อยกรองชิ้นเล็กชิ้นน้อยสั้น ๆ มิอาจกำหนดให้แน่ชัดลงไปได้ว่าเรื่องประเภทใดใช้นามปากกาใดโดยแท้จริง เพราะมีจำนวนมากและบ่อยครั้งที่ใช้ก้าวก่ายผิดประเภทกัน

ละครวิทยุและโทรทัศน์

ในบรรดาเรื่องสั้นทั้งหลาย มีเพียง ๒ เรื่องที่นำไปสร้างเป็นละครวิทยุ คือเรื่อง "สู่เกียรติศักดิ์" (๒๔๙๙) และ "ไม่เป็นไร" (๒๕๐๐–ไม่แน่)

และมีเพียง ๒ เรื่อง เช่นเดียวกันที่นำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ คือ เรื่อง "วิญญาณทวง" (ครั้งแรก ๒๕๐๐–ไม่แน่ ครั้งหลัง ๒๕๑๖) กับเรื่อง "ในอ้อมสน" (ครั้งแรก ๒๕๐๒ ครั้งหลัง ๒๕๑๗)

งานอดิเรก

ถึงแม้จะได้เขียนเรื่องต่างๆ หลายประเภทไว้เป็นจำนวนมากมายตลอดระยะเวลาอันยาวนานก็ยังถือเสมอว่า การเขียนเป็นเพียงงานอดิเรก ตนเองเป็นเพียงนักเขียนสมัครเล่นเท่านั้น ไม่ใช่นักเขียนอาชีพ เพราะมีอาชีพหลักที่แท้จริงอยู่แล้ว ซึ่งนำความก้าวหน้ามั่นคงและปลอดภัยให้แก่ชีวิตตามเป้าหมายที่เคยตั้งไว้อย่างแน่วแน่แต่แรกในวัยหนุ่ม

หากจะเขียนก็เขียนเพราะนึกสนุก เพราะความอยากและเพราะความพอใจเท่านั้น

นอกจากจะถือเอาการเขียนเป็นงานอดิเรกแล้ว การศึกษาค้นคว้าและสนใจในวิชาโหราศาสตร์ก็เป็นงานอดิเรกอีกอย่างหนึ่งที่นำความเพลิดเพลินติดอกติดใจมาสู่ชีวิตคู่เคียงไปกับการเขียนเหมือนกัน

ผลงานที่เขียนมาแล้วทั้งหมด

เนื่องจากระยะเวลาแห่งการเขียนยาวนานมากว่า ๕๐ ปีอย่างหนึ่ง กับอีกอย่างหนึ่งปริมาณเรื่องทุกประเภทมีมาก ไม่สามารถจะจดจำหรือบันทึกจำนวนเรื่องที่แท้จริงแต่ละประเภทได้ถูกต้องแน่ชัด แต่ก็พอจะแยกแยะโดยประมาณได้อย่างใกล้เคียง ดังนี้

เรื่องยาว (ไทย) ๑ เรื่อง เรื่องยาว (แปล) ๑ เรื่อง เรื่องสั้นขนาดยาว ๑๐ เรื่อง เรื่องสั้น (ไทย) ประมาณ ๓๐๐ เรื่อง เรื่องสั้น (แปล) ประมาณ ๔๐ เรื่อง สารคดี (ทั้งไทยและแปลรวมกัน) ประมาณ ๑๐๐ เรื่อง นอกจากนั้นเป็นบทความทุกชนิด คอลัมน์นานาสารพัน และบทกวีชิ้นเล็กชิ้นน้อย รวมกันได้ประมาณ ๖๐๐ ชิ้น

เมื่อรวมเบ็ดเสร็จทุกประเภทและทุกนามปากกา จึงมีผลงานทั้งหมดมากกว่า ๑,๐๐๐ ชิ้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวงการเขียน

ในยุคปลายรัชกาลที่ ๖ ต่อกับรัชกาลที่ ๗ อีกสัก ๔—๕ ปี มีหนังสือประเภทบันเทิงรายต่าง ๆ ออกมามากมายหลายสิบฉบับ ไม่ว่าจะเป็นรายสัปดาห์ รายปักษ์ หรือรายเดือน หนังสือรายต่าง ๆ เหล่านั้น ส่วนใหญ่มักนิยมทำเป็นเล่มมากกว่าจะพิมพ์เป็นแผ่น ๆ แล้วเย็บติดกัน และนักเขียนก็มีจำนวนมากนับร้อยได้ส่วนกับจำนวนหนังสือ มีนักเขียนจำนวนไม่น้อยที่เขียนประจำหนังสือฉบับใดฉบับหนึ่งโดยเฉพาะนอกจากจะได้รับเชิญให้เขียนในฉบับอื่น ๆ เป็นครั้งคราวตามโอกาสพิเศษ แต่ก็มีจำนวนมากทีเดียวที่เขียนหลายฉบับพร้อมกัน ฉบับนั้นบ้างฉบับนี้บ้าง ไม่จำกัดแล้วแต่ความพอใจ

ยุคนั้น นักเขียนอาชีพแท้ ๆ ยังมีจำนวนน้อย ส่วนมากมักจะเป็นนักเขียนสมัครเล่น คือถือเอาการเขียนเป็นงานอดิเรกที่น่าเพลิดเพลินอย่างหนึ่ง นอกจากงานอดิเรกอย่างอื่น (ถ้ามี) คือเขียนด้วยใจรักแท้ ๆ เมื่อมีความรู้สึกนึกคิดหรือจินตนาการอย่างไรที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์หรือสังคมได้ก็ใคร่จะถ่ายทอดแสดงออกเป็นตัวหนังสือให้ปรากฏ ไม่หวังว่าจะได้รับค่าตอบแทนอันใด เกียรติและความภาคภูมิใจในการได้รับการเขียนจึงเกิดจากความตั้งใจและเต็มใจที่จะเขียนมากกว่าจะถูกบังคับให้เขียนเพราะความจำเป็น เพราะบรรดานักเขียนสมัครเล่นเหล่านั้นเกือบทุกคนมีอาชีพทางอื่นเป็นหลักฐานรองรับอยู่แล้วจึงไม่พะวงอะไรกับ "ค่าเรื่อง" แต่ถ้าบังเอิญได้รับ ก็ถือว่าเป็นกำไรพิเศษไป

แต่ปัจจุบัน ภาวการณ์เปลี่ยนแปลงไป สภาพของนักเขียนส่วนมากก็พลอยเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย นักเขียนอาชีพแท้ ๆ มีจำนวนมากขึ้น มีฐานะดีขึ้น แม้นักเขียน

ที่เพิ่งจะเริ่มเขียนใหม่ ๆ หากปรากฏว่ามีเรื่องของตนลงพิมพ์ในหนังสือฉบับใด ก็มักจะได้ค่าเรื่องตอบแทนทันที มากหรือน้อยแล้วแต่ผู้ให้จะพิจารณาตามความเหมาะสม

นักเขียนที่มีชื่อเสียง เป็นที่เรียกร้องต้องการและยอมรับนับถือของผู้อ่านและสำนักพิมพ์ ก็สามารถจะดำรงชีพอยู่ได้อย่างไม่เดือดร้อน แม้กระนั้น นักเขียนอาชีพแท้ๆ บางคนก็ยังมีอาชีพอื่นควบคู่ไปด้วย

ตลาดหนังสือในปัจจุบัน คึกคักกว่ายุคก่อน เฉพาะอย่างยิ่งหนังสือเล่มขนาดกระเป๋ามีมากเสียจนลายตาไปหมด แต่แน่ละ ยิ่งมีจำนวนมากมายเพียงไร หนังสือเลวก็ย่อมจะมีปะปนแฝงอยู่ด้วยมากเพียงนั้น

แม้ว่าภาวการณ์หลายอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปดังกล่าวมาแล้ว แต่สภาพของนักเขียนอีกจำนวนหนึ่งที่ต้องแขวนชีวิตไว้กับสำนักพิมพ์บางแห่ง ก็หาได้เปลี่ยนแปลงไปด้วยไม่ คงยังเป็น "เบี้ยล่าง" ของสำนักพิมพ์นั้น ๆ อยู่ตลอดไป

ทัศนคติในการสร้างผลงานเขียน

ตั้งแต่เริ่มเขียนหนังสือ ก็ได้อาศัยสุภาษิตบ้าง คติธรรมบ้าง และสิ่งที่สามัญสำนึกของตนเองบอกว่าเป็นสิ่งดีงามบ้าง เป็นหลักในการกรุยทางไปสู่จุดหมาย

ดังนั้น ทุกเรื่องจึงเขียนขึ้นเพื่อเป็นการสร้างสรรค์ ไม่ใช่เพื่อทำลาย

ตัวหนังสือย่อมมีอิทธิพลต่อจิตใจและความรู้สึกของผู้อ่านได้ไม่น้อย นักเขียนที่ดีจึงน่าจะพิจารณาได้ว่า ควร "ให้" หรือ "ฉีด" อะไรเข้าไปในสมองและจิตใจของคนเหล่านั้นบ้าง

นักเขียนไม่ใช่ผู้สอนศาสนา ไม่ใช่นักเทศน์ ไม่ใช่ครูโดยตรงก็จริง แต่นักเขียนควรมีลักษณะเป็นบุคคลประเภทเหล่านั้นได้โดยทางอ้อม ไม่ให้ผู้อ่านรู้สึกตัวว่ากำลังฟังเทศน์หรือฟังครูสอน

พุทธศาสนสุภาษิตก็ดี สุภาษิตทั่ว ๆ ไปก็ดี หรือคติธรรมต่าง ๆ ก็ดี เป็นสิ่งมีค่าและสารัตถประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำรงอยู่แห่งชีวิตของมนุษย์และสังคม อาจเครียดขม และน่าเบื่อสำหรับผู้อ่านได้ แต่นักเขียนที่เก่งและฉลาดสามารถจะใช้ศิลปของการประพันธ์หรือชั้นเชิงลวดลายในการเขียน ช่วยผ่อนคลายความเครียดความขมและพลิก

ความน่าเบื่อหน่ายเหล่านั้นให้กลายเป็นความเพลิดเพลินน่าอ่านได้ไม่เบื่อ และไม่เสียความรู้สึกอันดีงามของตนไป

ความรู้ที่เป็นพิษ ความคิดที่เป็นภัยและความบันเทิงใจที่ต่ำทราม จะต้องขจัดให้หมดไปในบทประพันธ์ที่ดีนั้น

ความไม่ยุติธรรมในสังคม ความเห็นแก่ตัว เอารัดเอาเปรียบ กดขี่ข่มเหง ความอิจฉาริษยา ความโลภโมโทสัน ความโหดร้ายทารุณ ความพยาบาทอาฆาต แก้แค้นของเวร ความหลงผิดเพราะโฉดเขลา ความมากผัวมากเมีย ความหมกมุ่นอยู่แต่ในเรื่องกามารมณ์ ฯลฯ เหล่านี้ซึ่งรวมกันเรียกว่า "ความชั่วร้าย" ทั้งปวง อาจค่อย ๆ บรรเทาเบาบางลงได้บ้าง จะมากหรือน้อยก็ตามที ถ้านักเขียนจะมีส่วนช่วยกันต่อต้านอย่างแข็งขัน

ทำนองเดียวกัน ถ้านักเขียนจะช่วยกันส่งเสริมในเรื่องวัฒนธรรมและขนบประเพณีอันดีงามของชาติ ความซื่อสัตย์สุจริตยุติธรรม สร้างความรักสามัคคี ความเมตตากรุณา ความเห็นอกเห็นใจ ความเสียสละ ช่วยเหลือสงเคราะห์ผู้ที่ยากไร้ต่ำต้อยกว่า บูชาคุณธรรม ฯลฯ เหล่านี้ซึ่งรวมกันเรียกว่า "ความดี" ทั้งปวง สังคมของเราก็จะผ่องแผ้วงดงามขึ้น ดีขึ้น อาณาจักรของเราก็จะร่มเย็นเป็นที่น่าอยู่น่าอาศัยยิ่งขึ้นด้วย

และสิ่งสำคัญที่นักเขียนจะลืมเสียมิได้ก็คือ จรรยาบรรณของนักเขียนเอง

ในที่สุด เราจะมีบทประพันธ์ที่น่าอ่านควรแก่การยกย่องสรรเสริญอีกมากมาย ถ้านักเขียนทุกคนจะถือหลักข้อหนึ่งคล้าย ๆ กันว่า

"คุณภาพสำคัญกว่าปริมาณ"

พล.ต. ไชยันต์ ถนัดทัตถกรรม

เมษายน ๒๕๒๐

ที่อยู่ปัจจุบัน
๙๙ ซอยนทีทิพย์
ถนนงามวงศ์วาน
นนทบุรี
โทร. ๕๘๘๔๖๒๕

ชิต บุรทัต
(ถึงแก่กรรม)

ชิต บุรทัต นามสกุลเดิม ชวางกูร ได้รับพระราชทาน นามสกุล บุรทัต เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๘

เกิดเมื่อวันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๓๙ ถึงแก่กรรมเมื่อ วันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕

บิดาชื่อ นายชู บุรทัต เป็นครูสอนภาษาบาลี โรงเรียนวัดราชบพิธ และเป็นผู้สนใจการอ่าน กาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ เป็นทำนองเสนาะ มารดาชื่อ นางปริก บุรทัต มีภริยา ชื่อนางจัน ไม่มีบุตร

การศึกษา

เริ่มเรียนหนังสือที่โรงเรียนวัดราชบพิธ ต่อมาย้ายไปเรียนที่โรงเรียนวัดสุทัศน์ จบชั้นมัธยมบริบูรณ์เมื่ออายุ ๑๕ ปี จากนั้นบวชเป็นสามเณร ณ วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม พ.ศ. ๒๔๔๙ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวรสิริวัฒน์ เป็นพระอุปัชฌาย์ สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ให้ศีล บวชอยู่ ๒ พรรษาก็สึก และบวชเณรอีกครั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒ ที่วัดเทพศิรินทราวาสและย้ายไปพำนักวัดบวรนิเวศวิหาร เป็นศิษย์ของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส จำพรรษาอยู่จนบวชเป็นพระ เมื่อปลาย พ.ศ. ๒๔๕๔

ชิต บุรทัต เป็นผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลม เมื่ออ่านหนังสือออกก็ชอบอ่านกาพย์กลอน โคลง ฉันท์เป็นทำนองเสนาะเช่นเดียวกับบิดา เมื่อเข้าโรงเรียนก็ได้รับเลือกให้เป็นต้นเสียงร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี และเพลงร้องจากบทดอกสร้อยสุภาษิตเสมอๆ เคยได้รับเลือกให้เข้าไปสวดฉันท์ที่ศาลารายวัดพระแก้ว ในเทศกาลเข้าพรรษา สารท และออกพรรษา วิชาที่มีความชำนาญเป็นพิเศษคือ ภาษาไทยและภาษาบาลี

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

เมื่อสึกครั้งแรกเข้ารับราชการกรมตำรวจ และไปเป็นครูที่วัดจันทร์ จังหวัดสุพรรณบุรี หลังจากลาสิกขาบทครั้งหลัง พ.ศ. ๒๔๕๖ ได้เข้าทำงานที่สำนักงานหนังสือพิมพ์ "ศรีกรุง" และในปีต่อมาที่สำนักงาน หนังสือพิมพ์ "พิมพ์ไทย" ตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการ พ.ศ. ๒๔๖๙ กลับไปทำงานที่หนังสือพิมพ์ "ศรีกรุง" อีก หลังจากนั้น ชิต บุรทัต ก็ได้ทำงานหนังสือพิมพ์อีกหลายแห่ง เช่น โฟแท็กซ พิมพ์ไทย ไทยหนุ่ม ประชาชาติ เทิดรัฐธรรมนูญ ช่างภาพ นารีนาถและเอกชน

งานเขียนหนังสือ

เริ่มงานเขียนครั้งแรกเมื่ออายุ ๑๘ ปี ขณะบวชเป็นสามเณร ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ด้วยการเขียนบทร้อยกรองสั้น ๆ ลงในหนังสือพิมพ์ "ประตูใหม่" ใช้นามปากกาว่า "เอกชน" จากนั้นไม่นานนักผลงานต่าง ๆ ของเขาเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ใน พ.ศ. ๒๔๕๔ ได้รับอาราธนาให้เข้าร่วมแต่งฉันท์สมโภชพระมหาเศวตฉัตรในงานพระราชพิธีฉัตรมงคลในพระบาทสมเด็จ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ร่วมกับกวีเอกครั้งนั้น คือ พระราชวรวงศ์เธอกรมหมื่นกวีพจน์สุปรีชา พระราชวรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ และหลวงธรรมาภิมณฑ์ (ถึก จิตรกถึก) ได้รับพระราชทานรางวัล ๒ ชั่ง

ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๕๖ — ๒๔๘๕ ขณะทำงานในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ได้เขียนกวีนิพนธ์ กาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ จำนวนมากมาย เช่นใน พ.ศ. ๒๔๕๗ ได้แต่งสามัคคีเภทคำฉันท์ กวีนิพนธ์ชิ้นเอกที่ประกอบด้วยฉันท์แบบต่าง ๆ ถึง ๓๐ ชนิด พ.ศ. ๒๔๕๘ แต่งกาพย์ประเภทปลุกใจลงในหนังสือพิมพ์สมุทรสาร เป็นที่พอพระราชหฤทัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้ถ่ายภาพผู้ประพันธ์ลงประกอบด้วย

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของ ชิต บุรทัต มีอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น สามัคคีเภทคำฉันท์ ลิลิตจุลธนุคคหะบัณฑิต เวทัพพะชาดกคำฉันท์ อิลลิสชาดก ลิลิตสุภาพพาโลทกชาดก กกุฏวานิชคำโคลง มหาปเวศนครคำฉันท์ กรุงเทพคำฉันท์ ลิลิตพระเจ้ากรุงธนบุรี นิราศนครราชสีมา กำเนิดแห่งสตรีคำโคลง ละครฉันท์ เรื่องสละกันเพราะแต่งงาน ทำลายง่ายกว่าสร้าง ตรุณจตุราภิรมย์ ปรีดิปรารมภ์ สรรเสริญพระคเนศวร์ ฯลฯ

ผลงานชิ้นสุดท้าย ชื่อ คนอกตัญญู ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เอกชน

นามปากกา

๑. เจ้าเงาะ

๒. เอกชน

๓. แมวคราว

๔. ช. บุรทัต

๕. นายชิต

เรียบเรียงจาก

๑. กระทรวงศึกษาธิการ, แบบเรียนวรรณคดีไทย "สามัคคีเภทคำฉันท์"

๒. เพชร ชมพู. "ทำเนียบนักเขียนไทย" นิตยสารพ่าเมืองไทย ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๗๖

๓. ป. วัชราภรณ์, ชมรมนักเขียน, พ.ศ. ๒๕๐๘

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ชูวงศ์ ฉายะจินดา

"ชูวงศ์ ฉายะจินดา" นักเขียนสตรี ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา

เกิดเมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๓ ที่จังหวัดพระนคร

บิดาชื่อ พระชาญบรรณกิจ (ถวิล ฉายะจินดา) มารดาชื่อ นางชาญบรรณกิจ (ช่วง ฉายะจินดา) ชูวงศ์ ฉายะจินดา เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวน ๕ คน

สมรสเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ กับนายสุรีย์ สอนสมบูรณ์ (หย่าเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔) มีบุตร ๑ คน

การศึกษา

ได้รับการศึกษาขั้นต้นจากโรงเรียนเล็กๆ ใกล้บ้าน ชื่อ "โรงเรียนสนิทราษฎร์บริบูรณ์" เรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนราชินี เมื่อเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๕ เกิดสงครามมหาเอเชียบูรพา ครอบครัวอพยพไปหลบภัยที่ตำบลวัดแจงร้อน จึงเข้าเรียนหนังสือต่อที่โรงเรียนวิสุทธิ์กษัตริย์ พระประแดงชั่วคราว เมื่อโรงเรียนราชินีอพยพไปเปิดสอนที่ตำบลผักไห่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จึงกลับไปเรียนที่โรงเรียนราชินี พ.ศ. ๒๔๘๘ สงครามสงบโรงเรียนจึงย้ายกลับกรุงเทพฯ ชูวงศ์เรียนจบชั้นเตรียมอักษรศาสตร์ปีที่ ๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐

พ.ศ. ๒๔๙๑ ศึกษาต่อคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ได้รับปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต

พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้รับทุนรัฐบาลออสเตรเลีย ภายใต้แผนการโคลัมโบ ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเมลเบอร์น สาขาวิชาวาทศิลป์ (Rhetoric)

การทำงาน

พ.ศ. ๒๔๙๕ เป็นครูสอนภาษาไทยโรงเรียนศิริศาสตร์ สี่พระยา (โรงเรียนศิริทรัพย์ปัจจุบัน) ๑ ปี แต่เนื่องจากสุขภาพไม่ดีจึงลาออก ต่อมาเข้าเป็นครูที่โรงเรียนราชินี สอนอยู่ได้ไม่นานก็ป่วยเป็นโรคหลอดลมอักเสบจึงลาออกไปทำงานกรมชลประทาน แผนกสารบรรณ ๓ ปี

พ.ศ. ๒๕๐๐ กลับมาสอนหนังสืออีกครั้งที่โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์

พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นอาจารย์ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร แล้วลาออกมาประกอบอาชีพนักเขียนเพียงอย่างเดียว ต่อมาได้ทำงานที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง เช่นโรงเรียนสอนตัดผมและตัดเสื้อดาวรุ่ง และเขียนคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ดาวสยาม (พ.ศ. ๒๕๑๘)

งานเขียนหนังสือ

จากการได้ศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ ซึ่งได้ฝึกใช้ถ้อยคำในภาษาไทย ประกอบกับนิสัยรักการขีดเขียนมาแต่เด็ก ทำให้ชูวงศ์สนใจการเขียนหนังสือ งานเขียนของนักเขียนเก่าที่มีส่วนช่วยผลักดันด้วย คืองานของ "ดอกไม้สด"

เมื่อเรียนอยู่ชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนราชินี เพื่อน ๆ ร่วมชั้นจัดทำหนังสือวารสารรายสะดวกขึ้นเล่มหนึ่ง มีประภาศรี นาคะนาท หรือ 'ภา พรสรรค์ นักเขียนมีชื่อในเวลาต่อมา เป็นหัวหน้าจัดทำ ในหนังสือเล่มนั้นมีเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งแต่งโดยประภาศรี นาคะนาท ที่ทำให้ชูวงศ์อ่านอย่างประทับใจ จนใฝ่ฝันจะเขียนเช่นนั้นได้บ้าง เมื่อเข้าศึกษาคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย "กุลทรัพย์ รุ่งฤดี" ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นได้ริเริ่มจัดทำวารสารเลียนแบบนิตยสารจริง ๆ อีก ครั้งนี้ ชูวงศ์ รับหน้าที่เขียนคอลัมน์แบบเสื้อ

พ.ศ. ๒๔๙๕ เมื่อยังเป็นครูโรงเรียนศิริศาสตร์ ทางโรงเรียนจัดทำหนังสือที่ระลึกแจกในงานประจำปี ให้ครูทุกคนเขียนเรื่องมาลง ชูวงศ์เขียนเรื่องแบบจดหมายเทศนาโวหารพ่อสั่งสอนลูกชาย ถือได้ว่าเป็นงานเขียนชิ้นแรก ต่อมาได้เขียนเรื่องทำนองนี้อีกลงในหนังสือที่ระลึกโรงเรียนราชินี

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

พ.ศ. ๒๕๐๐ ขณะเป็นครูโรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ ได้เขียนเรื่องสั้นส่งไปให้นิตยสาร "ศรีสัปดาห์" ได้ลงพิมพ์ในเวลาต่อมา เรื่องสั้นนั้นชื่อเรื่อง "หนึ่งในห้าร้อยจำพวก" ใช้นามปากกาว่า "เทิดพงศ์" นับแต่นั้นมา ชูวงศ์ ฉายะจินดา ก็ได้เป็นนักเขียนเต็มตัว มีผลงานเขียนนวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องยาว หลายเรื่อง เธอมีหลักในการเขียนหนังสือว่าเขียนเพื่อส่งเสริมพระพุทธวัจนะ "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว" และในฐานะนักเขียน อยากทำงานที่สามารถสร้างความกลมเกลียวให้แก่คนในชาติได้อย่างจริงจัง หวังว่าตัวหนังสือทุกตัวจะช่วยสร้างความเห็นอกเห็นใจระหว่างคนในสังคม มิใช่ใจแคบคิดถึงแต่ตัวเอง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเขียน

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มได้แก่

๑. ตำรับรัก
๒. จำเลยรัก
๓. เพชรร้าว
๔. ผู้ชายในอดีต
๕. ผู้หญิงสองมือ
๖. รักระแวง
๗. ดอนโขมด
๘. พิษผยอง
๙. อสรพิษดำ
๑๐. พรหมพยศ
๑๑. เงาอโศก
๑๒. สิงห์บีนผี
๑๓. ลมลวง
๑๔. รักเล่ห์
๑๕. จำแลงรัก

๑๖. บัวกลางบึง

๑๗. ในมือมาร

๑๘. จันทร์ไร้แสง

๑๙. สวรรค์กลางดง

๒๐. เสี้ยนชีวิต

๒๑. เจ้าสาวเรือพ่วง

๒๒. ดอกรักริมทาง

๒๓. เจ้าสาว

๒๔. ตามรักตามล่า

๒๕. ฉันรักสแกนดิเนเวีย

๒๖. พ้าพยับ

๒๗. เกิดเป็นหงส์

๒๘. สื่อสยุมพร

๒๙. ดาวประดับใจ

๓๐. ไพรพิศวาส

๓๑. หัวใจรัก

๓๒. ผ้นเฟื่อง

๓๓. เทพบุตรในผ้น

๓๔. พระจันทร์แดง

๓๕. ริษยา — อาฆาต

๓๖. เปรี้ยวหวานมันเค็ม

๓๗. โบ่งมฤตยู

๓๘. สวรรค์ชั้นสี่

๓๙. บุหงาหน้าฝน

๔๐. ทัณฑ์กามเทพ

๔๑. มรดกมืด

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๔๒. แม่จอมขวัญ

๔๓. ม่านบังใจ

๔๔. สุดสายป่าน

๔๕. ลาก่อนเมลเบอร์น

๔๖. วิมานทราย

๔๗. กำแพงเงินตรา

๔๘. พริกกับเกลือ

๔๙. นี่แหละมนุษย์

๕๐. เงาใจ

๕๑. ซากุระสีชมพู

๕๒. บาปหวาน

๕๓. ไฟปรารถนา

๕๔. ไฟอารมณ์

๕๕. เนื้อทองของพี่

งานที่สร้างเป็นภาพยนตร์

๑. จำเลยรัก

๒. สุดสายป่าน

๓. ดอนโขมด

๔. พระจันทร์แดง

๕. เจ้าสาวเรือพ่วง

๖. ไพรพิศวาส

๗. พรหมพยศ

๘. เกิดเป็นหงส์

๙. บุหงาหน้าฝน

๑๐. กำแพงเงินตรา

และงานเขียนเกือบทุกเรื่องนำไปสร้างเป็นละครวิทยุ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นามปากกา

๑. กล้วยไม้ ณ วังไพร ใช้ในการเขียนระยะแรก ๆ

๒. เทิดพงศ์ ใช้เมื่อเขียนเรื่องสั้นครั้งแรก

๓. กรทอง ใช้เขียนระยะแรก

๔. ชูวงศ์ ฉายะจินดา ใช้อยู่จนปัจจุบัน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่งชูวงศ์ ฉายะจินดาตอบ กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

๓. หนังสือพิมพ์ประชาชาติ ฉบับวันอาทิตย์ที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ดอกไม้สด

(ถึงแก่กรรม)

"ดอกไม้สด" นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อ สกุลจริง หม่อมหลวงบุปผา นิมมานเหมินท์ นามสกุลเดิม กุญชร

เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๘ ที่วังบ้านหม้อ เป็นธิดาเจ้าพระยาเทเวศรวงศ์วิวัฒน์ (ม.ร.ว. หลาน กุญชร) และหม่อมมาลัย

เมื่ออายุ ๔ ขวบ หม่อมเจ้าหญิงชมในกรมหลวงวงศาธิราชสนิท ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของเจ้าพระยาเทเวศรวงศ์วิวัฒน์ขอไปเป็นบุตรบุญธรรม จึงได้เข้าไปอยู่ในพระบรมมหาราชวัง จนกระทั่งอายุได้ ๑๓ ปี จึงกลับออกมาอยู่บ้านดังเดิม

สมรสกับนายสุกิจ นิมมานเหมินท์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๙๗ ที่นครซานฟรานซิสโก ประเทศสหรัฐอเมริกา

ถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจวาย เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๖ ณ บ้านพักสถานทูตไทย กรุงเดลฮี ซึ่งขณะนั้น นายสุกิจ นิมมานเหมินท์เป็นเอกอัครราชทูตไทยประจำอินเดีย

การศึกษา

เข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์จนกระทั่งจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ ทางภาษาฝรั่งเศส ขณะศึกษาในโรงเรียนได้รับการฝึกฝนด้านกิริยามารยาทและความเป็นระเบียบเรียบร้อย และได้รับการส่งเสริมให้รักการอ่านหนังสือจากแม่ชีชื่อมาร์กาเร็ต ซึ่งเป็นผู้มีส่วนบันดาลใจให้ "ดอกไม้สด" อยากแต่งหนังสือในเวลาต่อมา

งานเขียนหนังสือ

นอกจากการได้รับการส่งเสริมให้รักการอ่านหนังสือมาก เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ดอกไม้สดคิดจะแต่งหนังสือแล้ว สภาพแวดล้อมทางบ้านที่มีการฝึกหัดและแสดงละครก็เป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นแรงบันดาลใจด้วย ดังจะเห็นได้ว่า เมื่อดอกไม้สดหัดแต่งหนังสือครั้งแรกด้วยการเขียนบทละคร ชื่อเรื่อง "คีผ่อ" เมื่อแต่งแล้วก็ส่งไปให้หนังสือพิมพ์ไทยเขษมก็ได้รับการพิจารณาลงพิมพ์ ต่อมาเห็นว่าบทละครไม่ใช่สำหรับอ่าน จึงเปลี่ยนมาลองเขียนนวนิยาย เริ่มด้วยเรื่อง "ศัตรูของเจ้าหล่อน" ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยเขษม ฉบับวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๒ และก็ได้แต่งเรื่องอื่น ๆ ต่อมาอีกหลายเรื่อง เรื่องที่เริ่มมีชื่อเสียงระยะแรก ๆ คือ "ความผิดครั้งแรก" ลงพิมพ์ในนิตยสารนารีนาถ "สามชาย" พิมพ์เป็นเล่มโดยโรงพิมพ์ไทยเขษม

ผลงานเขียนของ "ดอกไม้สด" ได้รับยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมสำคัญที่งดงามด้วยภาษาเขียนและเนื้อความ ผลงานแต่ละเรื่องจะแทรกหลักพระธรรมคำสั่งสอนทางพระพุทธศาสนาเป็นเครื่องเตือนใจและช่วยยกระดับความนึกคิดของผู้อ่าน ปัจจุบันสถาบันการศึกษาหลายแห่งที่ศึกษาวิชาวรรณกรรมปัจจุบันได้คัดเลือกผลงานเขียนของดอกไม้สดประกอบการศึกษาด้วย

ผลงานเขียน

๑. ศัตรูของเจ้าหล่อน
๒. ความผิดครั้งแรก
๓. กรรมเก่า
๔. ชัยชนะของหลวงนฤบาล
๕. นันทวัน
๖. นิจ
๗. นี่แหละโลก
๘. ผู้ดี
๙. พลเมืองดี

๑๐. สามชาย

๑๑. หนึ่งในร้อย

๑๒. อุบัติเหตุ

๑๓. บุษบาบรรณ ประกอบด้วยเรื่องสั้น ๖ เรื่อง คือ พฤติการณ์ของผู้รักความโสด, เมื่อกลับจากดูเรื่องวอลแตร์, บุพเพสันนิวาส, ไฟ, ดวงจักษุของท่านผู้พิพากษา, ๑/๕๐๐

๑๔. พู่กลืน ประกอบด้วยเรื่องสั้น ๑๔ เรื่อง คือ Romance ซ้อนเรื่องจริง, เนื้อคู่, เรื่องนิด ๆ หน่อย, นิทานคำกาพย์, เรื่องยิงสัตว์, แอนนากับพระเจ้ากรุงสยาม, ศิลปคืออะไร, นางในรูป, อัวรานางสิงห์, การอ่าน (จากเรื่อง Mein Kamf ของ Adolf Hitler), ๔ ชั่วโมงในรถไฟ, หมองูตายเพราะงู.....หมอพื้น....., พลเมืองดี, คนใจบุญ

๑๕. วรรณกรรมชิ้นสุดท้ายของดอกไม้สด

NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

การอภิปรายเรื่อง "นวนิยายของดอกไม้สด" เนื่องในวัน "ดอกไม้สดรำลึก" ณ หอสมุดแห่งชาติ ท่าวาสุกรี วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๔

"ดวงใจ" นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อจริง นางประทุมพร วัชรเสถียร นามสกุลเดิม เหล่าวานิช

เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๖ ที่จังหวัดธนบุรี (เดิม) บิดาชื่อ นาย สมบูรณ์ มารดาชื่อ นางประทุม เหล่าวานิช "ดวงใจ" เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๒ คน

สมรส เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ กับนาย ธีระ วัชรเสถียร มีบุตร ๑ คน (พ.ศ. ๒๕๑๘)

การศึกษา

สำเร็จชั้นประถมและมัธยมศึกษา โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ ปริญญาตรี รัฐศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย และ University of Pensylvania ประเทศสหรัฐอเมริกา, Institute of Social Studies, Hague ประเทศเนเธอแลนด์

การทำงาน

เป็นอาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ (พ.ศ. ๒๕๑๘)

งานเขียนหนังสือ

เหตุจูงใจให้เขียนหนังสือคือรักการอ่าน มีความตั้งใจว่าจะผลิตผลงานด้านสร้างสรรค์แก่สังคม และแนะนำวิธีแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว ผลงานที่เขียนไปแล้วยังไม่พอใจนัก เพราะยังไม่สามารถถ่ายทอดความคิดในรูปแบบนวนิยายที่หมดจดงดงามด้านวรรณศิลป จะต้องพยายามต่อไปอีก "ดวงใจ" ปรารถนาจะเห็นนักอ่านจากทุกอาชีพนิยมอ่านนวนิยาย เช่น นักการเมือง นักธุรกิจ เพราะจะได้เป็นแรงผลักดันให้เกิดนวนิยาย

แนวใหม่ นักอ่านเก่ายังต้องการอ่านแต่เรื่องประเทืองอารมณ์ ไม่พยายามศึกษาผู้เขียน และไม่ยอมรับเรื่องที่มีสาระเกินไป

ความสันทัดในการเขียนประเภทต่าง ๆ มีดังนี้

๑. เรื่องสั้น

๒. เรื่องยาว

๓. บทความวิชาการ

๔. งานแปล

ผลงานเขียน

งานเขียนเรื่องแรก คือ เรื่องสั้นชื่อ "คุณป้าของกาย" ลงพิมพ์ในนิตยสารสตรีสาร พ.ศ. ๒๕๑๐ ใช้นามปากกาว่า "ดวงใจ"

ผลงานเขียนที่เขียนไปแล้วประมาณ ๔๖ เรื่อง คือ เรื่องสั้น ๒๐ เรื่อง เรื่องยาว ๓ เรื่อง เรื่องแปล ๓ เรื่อง นอกจากนั้นเป็นบทความทางวิชาการ

งานที่พิมพ์เป็นเล่มแล้ว ได้แก่

๑. นโยบายต่างประเทศ ของลังกา	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๑	
๒. จากดวงใจ	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕	
๓. บ่วงกรรม เปลี่ยนชื่อเป็น บ่วงสวาท)	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๗	(สร้างเป็นภาพยนตร์
๔. แม่เขียนถึงหนูพุก	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๗	
๕. หนูพุก—ลูกบัด	พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๙	

ผลงานที่ได้รับรางวัล

นวนิยายเรื่อง "บ่วงกรรม" ได้รับรางวัลชมเชยจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘

นามปากกา

๑. ดวงใจ ใช้เขียน นวนิยายเรื่องสั้น เรื่องยาว

๒. ป. สถิร ใช้เขียนวิจารณ์วรรณกรรม

๓. ตุ้ง ใช้เขียนคอลัมน์วิจารณ์ภาพยนตร์ ข้อเขียนเบาสมอง

"ดวงใจ" ให้ความเห็นว่า นักเขียนที่มีอุดมคติยังยึดงานเขียนเป็นอาชีพไม่ได้ ตลาดไม่ต้องการเรื่องที่มีอุดมคติมากเกินไป นักเขียนเรื่องเหล่านี้ต้องมีงานอื่นเป็นอาชีพหลัก ซึ่งทำให้ไม่มีเวลาผลิตงานเขียนได้เท่าที่ควร

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง ดวงใจ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อ เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

ดวงใจ ชุมพล

ดวงใจ ชุมพล นักเขียนสตรี ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา ชื่อเต็ม ม.ร.ว. ดวงใจ ชุมพล สกุลเดิม จิตรพงศ์

เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๖ ที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เป็นธิดาหม่อมเจ้ายาใจ และหม่อมจักลิน จิตรพงศ์

สมรสเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ กับ ม.ร.ว. หทัยธานี ชุมพล มีบุตร ๒ คน

การศึกษา

ก่อนเข้าโรงเรียน หัดอ่านเขียนหนังสือไทยกับคุณย่า สามารถอ่านเขียนได้อย่างดี อายุ ๖ ปี เข้าโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ เรียนภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส ตั้งแต่ชั้นประถม ๑

เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่สองโรงเรียนปิด ต้องศึกษาอยู่กับบ้าน มีโอกาสอ่านหนังสือต่าง ๆ ที่บิดาสะสมไว้ ที่ประทับใจขณะนั้นคือ นิทานชาดกตอนพระพุทธเจ้าเสวยพระชาติเป็นพระโพธิสัตว์ และเรื่องมหาภารตยุทธคำกลอน ปลายสงครามครอบครัวอพยพไปอยู่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ระยะนี้เรียนภาษาฝรั่งเศสกับมารดา สามารถอ่านนวนิยาย และนิทานภาษาฝรั่งเศสได้หลายเรื่อง

สงครามสงบกลับเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมปีที่ ๒ โรงเรียนราชินี สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ แผนกวิทยาศาสตร์ เมื่อเรียนจบรู้ตัวว่าไม่ถนัดวิชาวิทยาศาสตร์จึงเปลี่ยนใจจากการเรียนแพทย์มาเป็นอักษรศาสตร์ เข้าศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้รับปริญญา อักษรศาสตร์บัณฑิต ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษ

พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้รับทุนไปศึกษาต่อวิชาอังกฤษคดีศึกษา มหาวิทยาลัยนอตติงแฮม สำเร็จประกาศนียบัตรชั้นสูง (Post—Graduate Diploma in English Studies) เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒

การทำงาน

เข้าทำงานในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ตำแหน่งอาจารย์ตรี แผนกวิชาภาษาตะวันออก สอนหนังสือประมาณ ๒ ปี ได้รับทุนศึกษาต่อประเทศอังกฤษ จบแล้วกลับมาเป็นอาจารย์เช่นเดิม ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ แผนกวิชาภาษาตะวันตก จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

งานเขียนหนังสือ

เนื่องจากรักการอ่านหนังสือมาก ประกอบกับได้ฝึกฝนความรู้ในสาขาที่ส่งเสริมให้เป็นนักเขียน ม.ร.ว. ดวงใจ ชุมพล จึงปรารถนาที่จะเป็นนักเขียน เริ่มเขียนตั้งแต่ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมเมื่ออายุ ๑๔ ปี ประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๑ โดยการแปลนิทานภาษาฝรั่งเศสส่งไปพิมพ์ในนิตยสารสตรีสารภาคผู้เยาว์ขณะศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ปีที่ ๑ แปลเรื่องสั้นของ Alphonse Daudet ๒ เรื่องลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

เมื่อเป็นอาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์ แปลเรื่องของนักเขียนชาวฝรั่งเศสชื่อ พรอสแปร์ เมริเม่ (Prosper Mérimée) หลายเรื่องลงพิมพ์ในนิตยสารสตรีสาร

ม.ร.ว. ดวงใจ ชุมพล คิดว่าตนเองยังไม่มีงานเขียนใด ๆ จัดว่าเป็นวรรณกรรมชั้นดี จึงสมัครที่จะเรียกเพียงงานฝึกหัดเขียน ชอบเขียนนวนิยาย นวนิยายอิงประวัติศาสตร์มากกว่างานร้อยกรอง นักเขียนรุ่นเก่าที่ยกย่องคือ ม. ชูพินิจ, ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช, สด กูรมะโรหิต, สุชีโวภิกขุ, พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์, อบ ไชยวสุ, วสิษฐ เดชกุญชร, น.ม.ส., แสงทอง, เสฐียรโกเศศ, หม่อมเจ้าหญิงพิจิตรจิราภา เทวกุล ฯ, ถนอม มหาเปารยะ เป็นต้น นักเขียนรุ่นใหม่ได้แก่ โรสลาเรน, กัญญ์ชลา, โบตั๋น, วนิดา สถิตานนท์, สุวรรณี สุคนธา, สุคนธรส, นักเขียนต่างประเทศคือ Ana Seton, Pearl

S. Buck, George Elliot, Willa Cather, Daphne du Maurier, Luisa May Alcott, Madame de Sévigné, George Sand, Michèle Maurois, Y'de Brémond d'Ars และ Comptesse de Ségun

ม.ร.ว. ดวงใจ ชุมพล มีความชำนาญการเขียนหนังสือลดหลั่นกันดังนี้

๑. งานแปล

๒. เรื่องสั้น

๓. สารคดี

๔. นิทาน

๕. สารคดีแกมบันเทิง

๖. งานวิจารณ์หนังสือและวรรณกรรม

ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๘ จำเป็นต้องหยุดงานเขียนระยะหนึ่ง เพราะมีงานประจำต้องรับผิดชอบ ตั้งใจว่าใน พ.ศ. ๒๕๒๐ จะกลับมาเขียนหนังสืออย่างจริงจังอีกครั้ง โดยจะมุ่งทำงานแปลนวนิยายภาษาฝรั่งเศสและภาษาอังกฤษ เพื่อได้งานแปลเป็นสมบัติทางวรรณกรรม

ผลงาน

พ.ศ. ๒๔๙๕ "ค่าของเสรีภาพ" แปลจาก "La Chève de M. Seguin" และ "ชายสมองทอง" แปลจาก "L'homme à la Cervelle d'Or" ของ Alphonse Daudet

พ.ศ. ๒๕๐๕ "A Holiday at Hua Hin" (ไปตากอากาศหัวหิน) หนังสืออ่านประกอบภาษาอังกฤษเล่าเรื่องครอบครัวเล็ก ๆ ที่ไปตากอากาศที่หัวหิน แล้วไปพบเด็กคาเนเดียน ได้ทำความรู้จักกัน

พ.ศ. ๒๕๐๖ "รองเท้าคับ" เรื่องสั้นที่เตือนผู้ใหญ่ให้เห็นโทษของการให้เด็กใส่รองเท้าคับ เขียนจากประสบการณ์ส่วนตัว และภาพเด็กนักเรียนที่ใส่รองเท้าคับ

พ.ศ. ๒๕๑๐ "อิตาเลียนแรกเรียน" แปลจากตำราสอนภาษาอิตาเลียนเบื้องต้นของ Mrs. Lucia (Accinclli) Durante

พ.ศ. ๒๕๑๓ บทความเรื่อง "แม่อาชีพ" ลงในนิตยสารสตรีสาร เป็นบทความเกี่ยว

กับดอกเตอร์คไมเนอร์ ผู้ก่อตั้งหมู่บ้านโสสะ (S.O.S.) จากนิตยสาร Reader's Digest

พ.ศ. ๒๕๑๔ "ปฏิมาอาถรรพณ์" แปลจากเรื่อง "Le Venus d'elle ของ Prosper Mérimée เป็นเรื่องของรูปปั้นที่มีอาถรรพณ์ประหลาด

พ.ศ. ๒๕๑๕ "ทัณฑ์คนเถื่อน" จากเรื่อง Mateo Falcone เรื่องสั้นของ Prosper Mérimée เป็นเรื่องของชาวคอร์สิกัน ซึ่งลงโทษลูกที่ทรยศต่อธรรมะของผู้เป็นเจ้าของบ้าน โดยวิธีการประหารชีวิตอย่างเหี้ยมเกรียม

พ.ศ. ๒๕๑๕ "ทาสมรณะ" จากเรื่องสั้น "Tamango" ของ Prosper Mérimée ประพันธ์ขึ้นเพื่อต่อต้านการค้าทาสชาวนิโกร แสดงให้เห็นความทารุณของการที่มนุษย์ขายมนุษย์ด้วยกัน

งานเขียนบทความสารคดีเชิงบันเทิง ได้แก่เรื่อง เที่ยวอิสราเอล เที่ยวตุรกี ออกอากาศทางสถานีวิทยุศึกษาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔

นามปากกา

๑. ดวงใจ ชุมพล ใช้เขียนเรื่องแปล ใช้นามปากกานี้มากที่สุด
๒. เด็ก ๗๖ ใช้เขียนข้อคิดทางด้านการเมือง
๓. ต. ธรรมดา ใช้เขียนนวนิยายเรื่องสั้น
๔. บ้าแจ่ม ใช้เขียนเรื่องสำหรับเด็ก

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง ม.ร.ว. ดวงใจ ชุมพล ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘
๒. นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

ถนอม มหาเปารยะ
(ถึงแก่กรรม)

ถนอม มหาเปารยะ นักเขียนสตรี สมัยแรก ๆ ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา เกิดเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ ที่ตำบลนางเล้ง จังหวัดพระนคร ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๔

ถนอม มหาเปารยะ เป็นบุตรขุนอนุธนการตรวจ และนางเมือง อรชุนกะ สมรสกับนายเทพ มหาเปารยะ นักเขียนสำคัญของไทย มีบุตรเป็นนักหนังสือพิมพ์คนสำคัญคนหนึ่งคือ ธรรมนูญ มหาเปารยะ (ถึงแก่กรรมแล้ว)

การศึกษา

เริ่มเรียนหนังสือที่โรงเรียนสตรีวังหลัง ต่อมาย้ายไปเรียนที่โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย แต่ยังไม่จบชั้นมัธยมปีที่ ๘ ก็ลาออก

การทำงาน

หลังจากลาออกจากโรงเรียนได้เข้าทำงานเป็นแห่งแรกที่บริษัท หลุยส์ทีเลียวโนเวนส์ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทค้าขายของชาวอังกฤษจนกระทั่งถึง พ.ศ. ๒๔๘๗ บริษัทถูกปิดจึงต้องลาออก ต่อมาได้เข้าทำงานในที่ต่าง ๆ อีกหลายแห่งดังนี้ สำนักงานควบคุมชนต่างด้าว ธนาคารกสิกรไทยเมื่อเปิดกิจการใหม่ ๆ บริษัทยิบอินซอยจำกัด และสุดท้ายได้กลับมาทำงานอีกครั้งที่ธนาคารกสิกรไทยจนกระทั่งถึงแก่กรรม

งานเขียนหนังสือ

ถนอม มหาเปารยะ เริ่มงานเขียนครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๑ ด้วยการเขียนเรื่องส่งไปพิมพ์ในนิตยสาร "ไทยใหม่" เมื่อได้รับผลสำเร็จก็จะใช้เวลาว่างเขียนหนังสือส่งไปลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ เป็นประจำ เช่น ประชาชาติ สวนอักษร ประชามิตร ประชามิตร—สุภาพบุรุษ ศิลปิน เอกชน รุ่งอรุณ โบว์แดง พิมพ์ไทย สยามสมัย เริงรมย์ เดลิเมล์และสตรีสาร

ถนอม มหาเปารยะ เป็นผู้หนึ่งที่ร่วมก่อตั้งสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย

ผลงานเขียน เช่น

๑. เบื้องต้นแห่งอวสาน ลงพิมพ์ในประชามิตร—สุภาพบุรุษ (รายสัปดาห์) พ.ศ. ๒๔๘๕

๒. รอยเกวียน ลงพิมพ์ในประชามิตร—สุภาพบุรุษ (รายวัน) พ.ศ. ๒๔๘๕

๓. ตลอดชีวิตเจ้า ,, ,, พ.ศ. ๒๔๘๕

๔. ละคอนกับชีวิต ,, ,, พ.ศ. ๒๔๘๕

๕. ผู้ครองธรรม ,, ,, พ.ศ. ๒๔๘๗

๖. ข้าวนาบุญ ,, ,, พ.ศ. ๒๔๘๗

๗. เขาเรียกฉันว่ายอดรัก ,, ,, พ.ศ. ๒๔๘๙

๘. ผู้ดีจร ,, ,, พ.ศ. ๒๔๙๐

๙. ผ้าห่มนอนนั้นสีเหลือง ,, ,, พ.ศ. ๒๔๙๐

๑๐. สจุจาเว อมตาวาจา ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัยปีที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๘๖

๑๑. สุสานกำสรวล ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย ปีที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๘๖

๑๒. กฎแห่งกรรม ลงพิมพ์ในนิตยสารพจนาถรายสัปดาห์ ปีที่ ๑ พ.ศ. ๒๔๙๘

นามปากกา

๑. ถนอม มหาเปารยะ

๒. ถนอม

๓. อรชุน

เรียบเรียงจาก

๑. เพชร ชมพู, "ทำเนียบนักเขียนไทย" นิตยสารพ่าเมืองไทย ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๙๐

๒. นิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ เล่มที่ ๑๒๗ พ.ศ. ๒๔๘๗

ถาวร ชนะภัย

ถาวร ชนะภัย ชื่อจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๐ ที่อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษา

เรียนหนังสือที่อำเภอปากพนังจนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ แล้วมาศึกษาต่อที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ ได้รับทุนเรียนดีของโรงเรียนศึกษาต่อคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย สำเร็จรับพระราชทานปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต พ.ศ. ๒๔๙๕ ต่อมาได้มีโอกาสไปศึกษาต่อปริญญาโททางภาษาศาสตร์ ณ มหาวิทยาลัยยอร์ชเทาวน์ ประเทศสหรัฐอเมริกา

การทำงาน

เมื่อเรียนสำเร็จได้กลับมาสอนหนังสือที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน ๓ ปี เพื่อใช้ทุน จากนั้นได้ไปเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษโรงเรียนเตรียมทหาร และโรงเรียนนายเรืออากาศ ได้รับพระราชทานยศนาวาอากาศตรี ระหว่างนี้ได้รับคัดเลือกจากสถานทูตอเมริกาในกรุงเทพฯ ให้ไปเป็นโฆษกประจำสถานีวิทยุ "เสียงแห่งอเมริกา" ภาคภาษาไทย ณ กรุงวอชิงตัน เป็นเวลา ๔ ปี ระหว่างทำงานได้สมัครศึกษาต่อจนสำเร็จปริญญาโททางภาษาศาสตร์ เมื่อกลับมาประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้เข้าทำงานเป็นหัวหน้าข่าวต่างประเทศหนังสือพิมพ์ "ข่าวสยาม" ระยะหนึ่ง แล้วได้รับเชิญให้ไปดูงานประชาสัมพันธ์จากรัฐบาลเยอรมันตะวันตกเป็นเวลา ๓ เดือน หลังจากดูงานเสร็จก็ได้รับประกาศนียบัตรทางหนังสือพิมพ์จากเยอรมันด้วย

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) ทำงานแผนกประชาสัมพันธ์ บริษัทน้ำมันเอสโซ่ และเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยหลายแห่ง

งานเขียนหนังสือ

ถาวร ชนะภัย เริ่มเขียนหนังสือครั้งแรกขณะเป็นนิสิต คณะอักษรศาสตร์ปีที่๓ ด้วยการเขียนเรื่องสั้น ๒ เรื่อง ส่งเข้าประกวด "เรื่องสั้นโบว์สีฟ้า" ของนิตยสารสยามสมัย เรื่องหนึ่งชื่อ "จนกว่าเวลานั้นจะมาถึง" ได้รับรางวัลที่ ๓ ในจำนวนเรื่องที่ส่งเข้าประกวด ๖๒๐ เรื่อง อีกเรื่องหนึ่งได้รางวัลชมเชย การประสบผลสำเร็จตั้งแต่เริ่มเขียนหนังสือครั้งแรกเช่นนี้เป็นสิ่งช่วยส่งเสริมให้มีความพยายามเป็นนักเขียนในเวลาต่อมา

ความสำเร็จในงานเขียนหนังสือของเขาส่วนหนึ่งได้จากการฝึกฝนร่ำเรียนมาในคณะอักษรศาสตร์โดยตรง อีกส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความสามารถในตัวเองที่สร้างสมจากการชอบอ่านหนังสือของนักเขียนรุ่นเก่า ๆ ซึ่งได้มีอิทธิพลในงานเขียนของเขาด้วย เช่น สด กูรมะโรหิต ทรง สาลิตุล ศรีบูรพา และ อิศรา อมันตกุล ที่เป็นนักเขียนต่างประเทศ คือ วิลเลียม ซอมเมอร์เซ็ท มอห์ม

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของ ถาวร ชนะภัย มีทั้งเรื่องสั้น สารคดี เรื่องแปล และงานกวีนิพนธ์ เช่น เรื่องสั้นรวมอยู่ในชุมนุมเรื่องสั้นโบว์สีฟ้า งานเขียนสารคดีท่องเที่ยวในต่างแดน เรื่อง เบอร์ลินรำลึก งานแปลลงพิมพ์ในนิตรสารต่าง ๆ เช่นชาวกรุง สยามรัฐ และ สตรีสาร ที่พิมพ์เป็นเล่มมีงานแปลร่วมกับ รัตนะ ยาวะประภาษ ได้แก่เรื่อง อักลี่ อเมริกัน เคเนดี้ผู้เกรียงไกร แจ็คเกอลีน เคเนดี้ และ เสน่ห์ชีวิต ที่แปลระยะหลังได้แก่เรื่อง รักเอย จากเรื่อง เลอฟสตอรี่ ของ อีริค ซีกัล งานร้อยกรองมีรวมพิมพ์อยู่ในหนังสือรวมกลอน "รอยฝัน"

ถาวร ชนะภัย เป็นเพื่อนนักเขียนร่วมรุ่นกับ ชูวงศ์ ฉายะจินดา กุลทรัพย์

รุ่งฤดี 'ภา พรสรรค์ (ประภาศรี นาคะนาท) รัชนี ประทีปเสน (ถึงแก่กรรม)
ดร. นิออน สนิทวงศ์ และ ศาสตราจารย์อำไพ สุจริตกุล

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. เพชร ชมพู ทำเนียบนักเขียนไทย ลงพิมพ์ในนิตยสาร ฟ้าเมืองไทย ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๔

๒. นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

ทมยันตี

"ทมยันตี" นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อสกุลเดิม วิมล ศิริไพบูลย์ ชื่อสกุลปัจจุบัน นางวิมล เจียมเจริญ

เกิดที่ กรุงเทพมหานคร สามีคือ ร.ต.ท. ศรีวิทย์ เจียมเจริญ มีบุตร ๒ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถม ๑ ถึงมัธยมปีที่ ๘ ที่โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ ศึกษาต่อคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ภายหลังเปลี่ยนมาเรียนคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จบอนุปริญญา

การทำงาน

ขณะเรียนในชั้นปีที่ ๓ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ไปสมัครเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ เมื่อโรงเรียนรับสมัครเข้าเป็นอาจารย์ จึงลาออกจากการศึกษา เพื่อไปประกอบอาชีพครูและเขียนหนังสือไปพร้อมกัน

งานเขียนหนังสือ

ก่อนที่จะเป็นนักเขียนมีชื่อในปัจจุบัน ทมยันตี ได้ผ่านการฝึกหัดมาแต่วัยเด็กโดยทางอ้อม เมื่อเป็นเด็กมารดาให้อ่านหนังสือทุกวัน อ่านจบต้องย่อความมาส่ง การฝึกหัดเช่นนี้ทำให้กลายเป็นคนรักการอ่านและในขณะเดียวกันก็ทำให้มีความสามารถในการเขียนด้วย

เมื่ออายุได้ ๑๔ ปี ขณะเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๔ ได้เขียนเรื่องสั้นเป็นครั้งแรก ต่อมานำออกมาให้เพื่อน ๆ อ่าน ต่างเห็นว่าแต่งได้ดี จึงช่วยกันส่งไปนิตยสาร "ศรีสัปดาห์" ได้รับลงพิมพ์ในเวลาต่อมา เมื่อผลงานเขียนได้ลงพิมพ์เช่นนั้น ทมยันตีจึงเขียนส่งไปอีกและได้รับการลงพิมพ์ทุกครั้ง

ทมยันตี เขียนเรื่องสั้นอยู่นานถึง ๑๑ ปี จึงเริ่มหันมาเขียนนวนิยายเรื่องยาว เรื่องแรกคือเรื่อง ในฝัน ใช้นามปากกา "โรสลาเรน" ตีพิมพ์ในนิตยสารศรีสัปดาห์ เรื่องต่อมาคือ ค่าของคน เงา สายใจ และ รอยมลทิน ฯลฯ หลังจากนั้น ทมยันตี ก็ประสบความสำเร็จในการเขียนเรื่องยาวอย่างสมบูรณ์

ทมยันตี เป็นผู้ที่ตั้งใจจริงในการทำงาน และมีความประณีตในงานเขียนมาก ก่อนจะเขียนแต่ละเรื่อง จะต้องค้นคว้าให้รู้จริงเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนเสียก่อน ข้อมูลที่ใช้นอกจากจะได้จากหนังสือต่าง ๆ บางครั้งก็ใช้การไปสัมภาษณ์ด้วยตัวเอง นอกจากนั้น ทมยันตี ยังหาประสบการณ์ในการเขียนด้วยการเดินทางไปท่องเที่ยว เพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ นวนิยายเรื่องทางรัก ของ ทมยันตี นั้น เขียนขึ้นภายหลังได้เดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศเยอรมนี ทมยันตี นิยมเขียนต้นฉบับด้วยลายมือของตนเองด้วยหมึกสีม่วง และลายมือค่อนข้างอ่านยาก ทมยันตี เป็นนักเขียนสตรีคนหนึ่งในจำนวนไม่กี่คนที่ได้รับความนิยมสูงสุด และสามารถยึดถืองานเขียนเป็นอาชีพได้ นับว่าเป็นนักเขียนที่ประสบความสำเร็จอย่างดีเยี่ยมในชีวิตงานเขียน แม้จะไม่ปรากฏว่างานของ ทมยันตี ได้รับรางวัลใดรางวัลหนึ่ง แต่เป็นที่ทราบทั่วกันว่า ประชาชนทั่วไปยอมรับนับถือผลงานของ ทมยันตี อย่างสูง และอย่างมั่นคงนับแต่ ทมยันตี เริ่มงานเขียนจนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐)

ความปราดเปรื่องและความสามารถของ "ทมยันตี" ในด้านงานเขียนนั้น จะเห็นได้จากการที่ ทมยันตี สามารถจะประพันธ์นวนิยายได้หลายแบบและหลายแนวคิด ไม่ว่าจะเป็นนวนิยายรัก เช่นเรื่อง ค่าของคน หนึ่งรัก สายใจ (ใช้นามปากกาอื่น) นวนิยายทำนองบันทึกประวัติศาสตร์ เช่นเรื่อง ร่มฉัตร นวนิยายเสียดสีสังคม เช่น รอยมลทิน หรือเรื่องเบาสมอง เช่น อุบัติเหตุ พ่อปลาไหล หรือเรื่องเชิงปรัชญา เรื่องเสนอแนวคิดวิทยาศาสตร์ เช่น รัศมีจันทร์ ทิพย์ ฯลฯ งานเขียนทุกแบบทุกแนวคิดล้วนแต่ประสบความสำเร็จได้รับความนิยมอย่างสูงทุกเรื่อง ในการเขียนทมยันตีนิยมการใช้สำนวนตามแบบหลวงวิจิตรวาทการ และนักเขียนสตรีรุ่นเก่า คือ ร. จันทพิมพะ

ผลงานเขียน

๑. ในฝัน (เรื่องยาวเรื่องแรก)
๒. ค่าของคน
๓. เงา
๔. ร่มฉัตร
๕. สุดหัวใจ
๖. เพลงชีวิต
๗. รอยมลทิน
๘. คุณหญิงนอกทำเนียบ
๙. คู่กรรม
๑๐. ยอดอนงค์
๑๑. แนวสุดท้าย
๑๒. สายใจ
๑๓. หนี้รัก
๑๔. รัศมีจันทร์
๑๕. เลือดขัตติยา
๑๖. แผลหัวใจ
๑๗. แก้วกลางดง
๑๘. ทิพย์
๑๙. แต่งกับงาน
๒๐. เมียน้อย
๒๑. มงกุฎหนาม
๒๒. อุบัติเหตุ
๒๓. พ่อปลาไหล
๒๔. รอยอาลัย (รวมเรื่องสั้น)
๒๕. ทางรัก
๒๖. สายสัมพันธ์

ฯลฯ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนเหล่านี้ บางเรื่องได้ตีพิมพ์แล้วหลายครั้ง และบางเรื่องได้ถ่ายทำเป็นภาพยนตร์ ได้รับความนิยมอย่างสูง เช่นเรื่อง คู่กรรม พ่อปลาไหล เป็นต้น

นามปากกา

๑. โรสลาเรน เป็นนามปากกาแรก เทียบคำในภาษาฝรั่งเศสแปลว่า กุหลาบราชินี

๒. ลักษณาวดี

๓. ทมยันตี

๔. กนกเรขา

นอกจากจะมีความสามารถในการเขียนแล้ว ทมยันตียังมีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นที่นิยมอย่างสูงในฐานะนักพูด แนวการพูดของทมยันตี คือ แนวโน้มนำให้ประชาชนรักชาติเสียสละเพื่อชาติและมีความยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ทมยันตีเป็นผู้มีความคิดเด็ดเดี่ยว มีความเป็นตัวเองและเชื่อมั่นในการต่อสู้เพื่อระบอบประชาธิปไตยแบบมีพระมหากษัตริย์ ในระยะระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๖ จนถึง พ.ศ. ๒๕๑๙ ทมยันตีได้ใช้เวลาในการพูดและการต่อสู้ตามอุดมการณ์ของตนอย่างเข้มแข็ง ชื่อเสียงของทมยันตี จึงแพร่สะพัดยิ่งขึ้นจนเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางไม่เฉพาะในการเขียนนวนิยาย

ภายหลังปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ "ทมยันตี" หรือ วิมล เจียมเจริญ จึงได้รับพระมหากรุณาฯ โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภาปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน นับเป็นเกียรติคุณอย่างสูงที่วงการนักเขียนได้รับความภาคภูมิใจร่วมด้วย

เรียบเรียงจาก

๑. นิตยสารลลนา ฉบับ ๖๙—๗๐ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. คอลัมน์ "ทมยันตี" หลายนามปากกาเด่นในหนังสือรวมเรื่องสั้นชื่อ "นาครสิบความคิด"

นพ พรหมนาถ

(ถึงแก่กรรม)

"นพ พรหมนาถ" ชื่อจริง พันเอก คำนึง พรหมแพทย์

เกิดเมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๗ ที่ตำบลทะเลชุบศร อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

บิดามารดามีอาชีพทำนาชื่อ นายพราว และ นางกร พรหมแพทย์ นพ พรหมนาถ เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๗ คน

สมรสเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๑ กับ นางฉลวย พรหมแพทย์ มีบุตร ๔ คน

ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนวัดถนนแค "รัฐเรืองเวทย์" และมัธยมศึกษาโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี จบแล้วศึกษาต่อโรงเรียนนายทหารเสนารักษ์ โรงเรียนส่งกำลังบำรุงกองทัพบก หลักสูตรการจัดงานส่งกำลังชั้นสูง โรงเรียนเสนาธิการทหารบก หลักสูตร ตปส./ปจว. และวิทยาลัยการทัพบกตามลำดับ

การทำงาน

นพ พรหมนาถ เคยทำงานวิสัญญีแพทย์ กายภาพบำบัด โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ครั้งหลังสุด (พ.ศ. ๒๕๑๙) ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองส่งเสริมบำรุงความกรมยุทธศึกษาทหารบก

งานเขียนหนังสือ

เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรก เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๖ เรื่องแรกเป็นเรื่องสั้น ลงพิมพ์ในนิตยสาร "สยามสมัย" ชื่อเรื่อง อนุสาวรีย์ของชีวิต ใช้นามปากกา "นล นิรันดร" ได้คลุกคลีอยู่กับงานหนังสือ จัดทำวารสารและนิตยสารของการทหาร มีหน้าที่ต่าง ๆ คือ

ประจำกองบรรณาธิการ "วิทยาสารเสนารักษ์" วารสารการแพทย์ รายสองเดือนของกรมแพทย์ทหารบก

บรรณาธิการและที่ปรึกษา "ข่าววังพญาไท" นิตยสารรายปักษ์ของทหารเหล่าแพทย์

ประจำกองบรรณาธิการและเป็นบรรณาธิการนิตยสาร "ยุทธโกษ" นิตยสารรายเดือนของกองทัพบกในพระบรมราชูปถัมภ์

ผลงาน

ผลงานซึ่งสำรวจ พ.ศ. ๒๕๑๘ มีมากกว่า ๒๐๐ เรื่อง ได้แก่

เรื่องสั้นประมาณ ๑๕๐ เรื่อง

บทร้อยกรอง ๔๕ บท

สารคดีประมาณ ๕๐ เรื่อง

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่ม คือ

๑. คนคาว เขียนโดยใช้นามปากกา "นล นิรันดร"

๒. ปัญหาทางเพศ ,, "นพ พรหมนาถ — คิด นาคี"

๓. ปัญหาทางเพศ ,, "นพ พรหมนาถ"

๔. ปกิณกะเพศศึกษา ,, "นพ พรหมนาถ"

๕. ปกิณกะกามารมณ์ ,, "ดร. คน คหัฏฐ์"

บทละครโทรทัศน์ ได้แก่

๑. งูกินหาง แสดงเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒

๒. ฆาตกร แสดงเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓

สร้างเป็นละครวิทยุ ๑ เรื่อง คือ สาวเหนือ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑

นามปากกา

๑. นล นิรันดร ใช้เขียนบันเทิงคดี

๒. คิด นาคี ใช้เขียนสารคดี

๓. นพ พรหมนาถ ใช้เขียนคอลัมน์แพทย์

๔. นายแพทย์ เทิด ธรรมาราม ,,

๕. ดร. คน คหัฏฐ์ ,,

"นพ พรหมนาถ" เป็นสมาชิกแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย และสมาคมแพทย์ทหารแห่งประเทศไทย

สมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง นพ พรหมนาถ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

นพพร บุณยฤทธิ์

นพพร บุณยฤทธิ์ เกิดเมื่อวันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๙ ที่จังหวัดธนบุรี (ปัจจุบันรวมเป็นจังหวัดกรุงเทพมหานคร) เป็นบุตรคนเดียวของนายสวัสดิ์ นางเจริญ บุณยฤทธิ์

สมรสเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ มีบุตรธิดา ๒ คน

การศึกษา

สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ธนบุรี

งานเขียนหนังสือและงานนักหนังสือพิมพ์

งานเขียนหนังสือเรื่องแรกชื่อ เทียมแข ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ ประชากร พ.ศ. ๒๔๙๑ ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา

ผ่านการทำงานหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ คือ เป็นนักข่าว นักหนังสือพิมพ์ ชาติไทยรายวัน นักข่าวหนังสือพิมพ์กรุงเทพวารศัพท์, นักข่าวหนังสือพิมพ์สยามรัฐรายวัน เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓ บรรณาธิการนิตยสาร ชาวกรุงรายเดือน ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๘—๒๕๑๓, บรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐรายวัน ตั้งแต่เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ถึงปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๙)

ผลงานเขียน

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มใหญ่ ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๒—๒๕๐๓

๑. รอยหนามงิ้ว เล่ม ๑

๒. รอยหนามงิ้ว เล่ม ๒

๓. ตลาดชีวิต

๔. ร้อยชีวิต

พิมพ์เป็นขนาดพ็อกเกตบุ๊ค

๕. สี่กั๊กกรุงเทพ ฯ

๖. เรื่องของชาวบ้าน

๗. กรายกรุง (พิมพ์จำหน่าย ๒ ครั้ง)

๘. นรกที่มองเห็น

๙. สวรรค์ที่มองไม่เห็น

๑๐. หัวร่อในวารี

๑๑. รอยยิ้มกลางแดด

๑๒. ไม่หวานไม่เผ็ด

๑๓. ป่าช้าคนเป็น

๑๔. เปลือกตาสีคล้ำ

๑๕. ลมหายใจสีเหลือง

๑๖. หนามงิ้ว

๑๗. ฝนตกฟ้าไม่ร้อง

๑๘. ฝนตกฟ้าหมอง

๑๙. สนิมโลกีย์

๒๐. รอยยิ้มสีดำ

๒๑. ไม่ร้อนไม่หนาว

ผลงานที่นำไปแสดงละครวิทยุ ๒๐ กว่าเรื่อง เช่น ชุดร้อยชีวิต เป็นเรื่องสั้น แสดงเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๗ และงานเขียนประเภทสารคดีออกอากาศรายการรอบเมืองไท ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๓—๒๕๐๔ ทางสถานีวิทยุ ท.ท.ท.

นามปากกา

๑. ชื่อจริง นพพร บุณยฤทธิ์ เขียนเรื่องชีวิต

๒. "นิตย์ นราธร" เขียนเรื่องประเภทหรรษา

นพพร บุณยฤทธิ์ เคยได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ สมาชิกสภานิติบัญญัติ สมาชิกวุฒิสภา และงานที่เกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ เคยเป็นกรรมการบริหารสมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย สมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย และสมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

งานอดิเรกยามว่าง คือ เลี้ยงนก เลี้ยงสุนัข

สถาบันวิทยบริการ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง นพพร บุณยฤทธิ์ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

นราวดี

"นราวดี" นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อจริง นางเพ็ญศรี เคียงศิริ ชื่อสกุลเดิม เพ็ญศรี ตันวินิจ

เกิดเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ ที่ตำบลเจ๊ะเห อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส บิดามารดาประกอบอาชีพทำสวนและค้าขาย ชื่อ นายจิตร และ นางบุญชะ ตันวินิจ "นราวดี" เป็นบุตรคนที่ ๓ ในจำนวน ๖ คน

สมรสเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ กับ นายเชี่ยวชาญ เคียงศิริ มีบุตร ๔ คน คนโตเป็นหญิงชื่อณฤดี อีก ๓ คน เป็นชาย ชื่อ ชัชพงศ์ โอม และ พัชร ตามลำดับ

การศึกษา

การศึกษาชั้นต้นเรียนภาษาอังกฤษกับครูพิเศษที่บ้านแล้วเข้าเรียนชั้นประถมมูลโรงเรียนชลธาราสิงเห จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนประชาบาล อำเภอตากใบ และเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนประจำจังหวัดนราธิวาส จบชั้นมัธยมปีที่ ๒ รู้สึกเบื่อโรงเรียนจึงลาออกมาอยู่บ้าน ระหว่างนี้บิดาจ้างครูให้มาสอนภาษาอังกฤษทุกวัน เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง บิดาส่งไปเรียนโรงเรียนคอนแวนต์ที่ปีนัง จบชั้น "ซีเนียร์ เคมบริดจ์" (Senior Cambridge) แล้วจึงไปศึกษาต่อที่ประเทศออสเตรเลีย เลือกเรียนวิชากายภาพบำบัดสำเร็จได้รับ Diploma of Australian Physiotherapist's Association. (Dip. A.P.A.) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙

การทำงาน

เมื่อกลับประเทศไทย ทำงานครั้งแรกเข้ารับราชการที่วชิรพยาบาลประมาณ ๑ ปี ๑ เดือนแล้วลาออกมาดำเนินกิจการสถานพยาบาลกายภาพบำบัดของตนเองเป็นเวลา ๑๕ ปี จึงเลิกกิจการ จากนั้นได้ประกอบธุรกิจการค้า เป็นเจ้าของบริษัท นราแกลลอรี่ และ

ผู้จัดการบริษัทบางกอกนรา ๓ ปี ธุรกิจการค้าส่งเสริมให้มีความสามารถและมีประสบการณ์กว้างขวาง จนในที่สุดปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการ บริษัทแปซิฟิคคอนสตรัคชั่น จำกัด อย่างไรก็ตามแม้จะมีอาชีพหลักที่จะต้องดูแลรับผิดชอบอยู่มากมาย เพ็ญศรี เคียงศิริ หรือ "นราวดี" ก็ยังแบ่งเวลาจากงานอาชีพเพื่อเขียนหนังสือ ซึ่งถือว่าเป็นงานอดิเรกที่ทำด้วยใจรักควบคู่กันตลอดมา

ชีวิตการเป็นนักเขียน

เมื่อยังเยาว์วัย อายุประมาณ ๙—๑๐ ปี มีความใฝ่ฝันว่าถ้าสามารถอ่านหนังสือภาษาอังกฤษในตู้หนังสือของบิดาเข้าใจได้หมดก็จะมีความสุขที่สุด ชอบหนังสือทุกชนิด ชอบสมุดที่สวยงาม เพื่อจดบันทึกเหตุการณ์ บางครั้งทดลองแต่งนิทานประกอบภาพแล้วนำไปให้คนงานในครอบครัวช่วยกันอ่าน

สมัยที่เรียนพิเศษอยู่กับบ้าน มีเวลาว่างมากพอที่จะเขียนเรื่องตามที่อยากเขียน ได้หัดแต่งนวนิยายขึ้น ๓ เรื่อง เรื่องแรกเกี่ยวกับความรักที่ไม่สมหวังชื่อ "กุหลาบโรย" เขียนด้วยลายมือที่บรรจงที่สุดในสมุดปกอ่อนหุ้มกระดาษวาดเขียนสีขาว วาดรูปนางเอกของเรื่องไว้ที่หน้าปก เรื่องที่สอง เป็นเรื่องผี ซึ่งเมื่อนำไปให้พี่สาวอ่านแล้วถึงกับนอนไม่หลับ เรื่องที่สาม เป็นเรื่องเกี่ยวกับโจรสลัด นวนิยายหัดแต่งทั้ง ๓ เรื่อง "นราวดี" แจกจ่ายให้เพื่อน ๆ ในละแวกบ้านอ่านกันอย่างทั่วถึง และเป็นที่น่าเสียดาย ที่ได้ทำลายเสียเมื่อหวนกลับไปอ่านใหม่ เพราะเห็นว่าไม่ดีเท่าที่ควร

แม้ "นราวดี" จะมีใจรักงานเขียนมาตั้งแต่เด็ก และประพันธ์งานเขียนแบบสมัครเล่นไว้หลายเรื่องแล้ว แต่ก็ยังไม่มีผลงานออกสู่ผู้อ่านอย่างจริงจัง จนกระทั่งหลังจากมีบุตรคนที่สองแล้ว พ.ศ. ๒๕๐๒ "นราวดี" ปรารภกับ ก. สุรางคนางค์ หรือ กัณหา เคียงศิริ ผู้มีศักดิ์เป็นป้าสะใภ้ว่า "อยากเป็นนักเขียนบ้าง" ได้รับคำแนะนำว่าไม่ให้ใฝ่ฝันในด้านนี้ โดยให้เหตุผลว่า ชีวิตนักเขียนจะพบกับความขมขื่นมาก ความตั้งใจของนราวดีไม่ประสงค์จะยึดงานเขียนเป็นอาชีพ จึงคิดว่าแม้จะทำจริงก็คงไม่มีอะไรทำให้ขมขื่นได้ จึงลองเขียนเรื่องสั้น ๒ เรื่อง "ตามีแวว" และ "ยูงผยอง" ส่งให้ ก. สุรางคนางค์ พิจารณา ก. สุรางคนางค์มิได้แก้ไขสิ่งใดนอกจากอักขระวิธี แล้วนำไปส่งให้นิตยสาร "สกุลไทย"

ปลายปีนั้นเอง นิตยสารสกุลไทยก็ตีพิมพ์เรื่อง "ตามีแวว" ครั้งนั้นใช้นามปากกาว่า "ศิริเพ็ญ" นับได้ว่า "นราวดี" ประสบความสำเร็จในการเป็นนักเขียนด้วยผลงานชิ้นแรกทีเดียว

หลังจากได้รับความสำเร็จในการเขียนเรื่องสั้นแล้ว "นราวดี" ก็กระตือรือล้นที่จะเขียนเรื่องยาวต่อไปอีก เรื่องยาวเรื่องแรกที่เขียนคือเรื่อง "นุชจรินทร์" ลงพิมพ์ในนิตยสาร "กุลสตรี" พ.ศ. ๒๕๐๔—๒๕๐๕ ซึ่งเมื่อพิมพ์เป็นเล่มต่อมาเปลี่ยนชื่อเรื่องใหม่ว่า "เพื่อเธอคนเดียว"

"นราวดี" สร้างงานเขียนต่อมาอีกเรื่อย ๆ ได้รับความสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ เรื่องที่ได้รับความสำเร็จในระยะแรก ๆ คือเรื่อง "น้ำตาดาว" ลงพิมพ์ในนิตยสาร "กุลสตรี" พ.ศ. ๒๕๐๕ มีผู้อ่านจดหมายแสดงความพอใจและให้กำลังใจ ทำให้มีกำลังใจที่จะเขียนและอยากเขียนมากขึ้น ทั้ง ๆ ที่มีงานในหน้าที่ต้องรับผิดชอบ นับตั้งแต่ดูแลคนไข้ในคลินิคกายภาพบำบัด ไปจนถึงครอบครัวซึ่งมีบุตรเล็ก ๆ "นราวดี" พยายามหยิบฉวยเวลาทุกโอกาสทั้งกลางวันและกลางคืนมาเขียนหนังสือ จนกระทั่งหัวหน้าครอบครัวจัดลำดับความสำคัญของงานว่า เขียนหนังสือเป็นที่หนึ่ง คนไข้ที่สอง ลูก ๆ ที่สาม และสามีที่สี่

การผลิตงานแต่ละเรื่องได้ความคิดจากประสบการณ์รอบ ๆ ตัว เช่น ชีวิตในอดีตและคนไข้ ผลงานเมื่อเริ่มเป็นนักเขียนใหม่ ๆ นั้น ค่อนไปทางเพ้อฝัน เช่น เรื่อง "น้ำตาดาว" ต่อมาเป็นชีวิตจริงมากขึ้น แต่ไม่ถึงกับเคร่งเครียดจริงจัง ลักษณะงานต่อไปตั้งใจจะเขียนบทความและแปลหนังสือที่มีคุณค่า โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านได้รับความบันเทิงและความรู้มากขึ้น

ในการเขียนหนังสือ "นราวดี" มีหลักประจำใจว่า

๑. เพื่อให้ความรู้ ความบันเทิง ช่วยให้ผู้อ่านฉลาดขึ้น

๒. เพื่อให้ผู้อ่านยอมรับความจริง ไม่ใช่ฝันว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องราบรื่นหรือขึ้นอยู่กับบุญวาสนาแล้วคอยให้ราชรถมาเกย

๓. ไม่คิดจะเขียนเพื่อสอนหรือเทศน์ หรือหลงเชื่อว่ามีอำนาจแก้ไขสังคม แต่เขียนเพื่อสะท้อนสังคมให้ผู้อ่านเห็นเองว่าอะไรดีอะไรไม่ดี อะไรควรตามอย่าง อะไรไม่ควรเอาเยี่ยงอย่าง

"นราวดี" เป็นนักเขียนที่มีผลงานหลายประเภท มีความชำนาญในการเขียนเรื่องลักษณะต่าง ๆ ตามลำดับดังนี้

๑. เรื่องยาว
๒. เรื่องสั้น
๓. สารคดี
๔. งานแปล
๕. บทละคร
๖. เรื่องสำหรับเด็ก

ผลงาน

ผลงานที่สำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีจำนวนมากกว่า ๑๖๐ เรื่อง สรุปประเภทได้ดังนี้

เรื่องยาว ๒๐ เรื่อง
เรื่องสั้น ๒๖ เรื่อง
สารคดีเป็นภาษาอังกฤษกว่า ๑๐๐ เรื่อง
เรื่องแปล ๑๐ เรื่อง (เฉพาะเรื่องสั้น)
บทละคร ๒ เรื่อง
เรื่องสำหรับเด็ก ๒ เรื่อง

งานเขียนเรื่องยาว

เรื่องที่ลงพิมพ์ในนิตยสารกุลสตรี (ต่อมาเปลี่ยนเป็นดรุณี)

๑. นุชจรินทร์ พ.ศ. ๒๕๐๔—๒๕๐๕ เมื่อพิมพ์รวมเล่มเปลี่ยนชื่อว่า "เพื่อเธอคนเดียว" สร้างเป็นละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๖
๒. จามจุรีสลัดใบ พ.ศ. ๒๕๐๕—๒๕๐๖
๓. หยาดพิรุณ พ.ศ. ๒๕๐๖—๒๕๐๗

๔. อรุณเบิกฟ้า	พ.ศ. ๒๕๐๘	จินดาวรรณภาพยนตร์นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๐๘
๕. รักแรก	พ.ศ. ๒๕๐๙	สร้างเป็นละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๑
๖. ลูกเลี้ยง	พ.ศ. ๒๕๑๐	สร้างเป็นละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๑ แสดงละครโทรทัศน์ โดยคณะเสนีย์ บุษปะเกศ พ.ศ. ๒๕๑๒
๗. น้ำกับฟ้า	พ.ศ. ๒๕๑๑	สร้างเป็นละครวิทยุในปีเดียวกัน
๘. นางอาย	พ.ศ. ๒๕๑๒	
๙. รักไม่รู้ลืม	พ.ส. ๒๕๑๓	สร้างเป็นละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๓ และ แสนสุข อินพรหม นิยม ตันติเวชกุล สร้างเป็นภาพยนตร์ในปีเดียวกัน
๑๐. รักที่ปรารถนา	พ.ศ. ๒๕๑๔	สร้างเป็นละครวิทยุปีเดียวกัน
๑๑. สู่ฟากฟ้า	พ.ศ. ๒๕๑๕	สร้างเป็นละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๘

เรื่องที่ลงพิมพ์ในนิตยสารเดลิเมล์วันจันทร์

๑๒. พรุ่งนี้ไม่มีเธอ	พ.ศ. ๒๕๐๖—๒๕๐๗	ภายหลังพิมพ์รวมเล่มโดยสำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ กิติพงษ์ เวทภูญาณ ขอซื้อลิขสิทธิ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๗ สร้างเป็นภาพยนตร์
๑๓. รักทรนง	พ.ศ. ๒๕๐๕	สร้างเป็นละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๕ พิมพ์รวมเล่มโดย สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์

เรื่องที่ลงพิมพ์ในนิตยสารสุภาพสตรี

๑๔. น้ำตาดาว	พ.ศ. ๒๕๐๕	พิมพ์เป็นเล่มโดยสำนักพิมพ์ ๗๗

ของสมุดไทยชาติ NATIONAL LIBRARY

๑๕. สนสะท้าน	พ.ศ. ๒๕๐๖	พิมพ์เป็นเล่มโดยสำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์
๑๖. พระเจ้าแสร้ง	พ.ศ. ๒๕๐๗	พิมพ์รวมเล่ม ๒ ครั้ง ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์ โชคชัย เทเวศร์ ครั้งที่สองโดยสำนักพิมพ์ ๗๗

เรื่องที่ลงพิมพ์ในนิตยสารแม่ศรีเรือน

๑๗. เรือนรัก	พ.ศ. ๒๕๐๗	

เรื่องที่ลงพิมพ์ในนิตยสารรวมข่าวเพชร

๑๘. รักอย่ารู้โรย	พ.ศ. ๒๕๑๒	

เรื่องที่ลงพิมพ์ในนิตยสารมิตรหญิง

๑๙. เสน่หาอาลัย	พ.ศ. ๒๕๑๕	พิมพ์รวมเล่มโดย สำนักพิมพ์โชคชัย เทเวศร์ สร้างเป็นละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๗
๒๐. จิตรกรที่รัก	พ.ศ. ๒๕๑๖	สร้างเป็นภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๑๘ ยังไม่จบเพราะนิตยสารมิตรหญิงเลิกกิจการ

ผลงานเรื่องสั้นเรียงตามลำดับเวลาดังนี้

ตามีแวว	พ.ศ. ๒๕๐๒
ยูงผยอง	พ.ศ. ๒๕๐๓
ทาสทรมาน	พ.ศ. ๒๕๐๔
เปรมวดี	พ.ศ. ๒๕๐๔
ลูกแม่	พ.ศ. ๒๕๐๔
คิดผิด	พ.ศ. ๒๕๐๔
ผู้รับบาป	พ.ศ. ๒๕๐๗
ฉันยังรักเธออยู่	พ.ศ. ๒๕๐๙
น้ำใจของกำพู	พ.ศ. ๒๕๐๙

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

วันแห่งความรัก	พ.ศ. ๒๕๑๐
ของขวัญปีใหม่	พ.ศ. ๒๕๑๐
สามเสือบนเชิงเขา	พ.ศ. ๒๕๑๐
แม่ยังไม่ตาย	พ.ศ. ๒๕๑๐
แพทย์ก็มีหัวใจ	พ.ศ. ๒๕๑๑
ความรักของไอ้ทุย	พ.ศ. ๒๕๑๑
แม่ เมีย หมอดู	พ.ศ. ๒๕๑๑
คนปลอบใจ	พ.ศ. ๒๕๑๒
ปรัชญาเหนือถาดเมี่ยง	พ.ศ. ๒๕๑๒
ก่อนตัดสินใจ	พ.ศ. ๒๕๑๒
เศษฝรั่ง	พ.ศ. ๒๕๑๓
เกียรติ์เอยเกียรติยศ	พ.ศ. ๒๕๑๔
ข้อคิดจากคนเดินดิน	พ.ศ. ๒๕๑๔
เจ้าข้าเอ๋ย	พ.ศ. ๒๕๑๔
กุลีท่าเรือ	พ.ศ. ๒๕๑๖
หัวใจสึก	พ.ศ. ๒๕๑๖
พี่เขย เพลิงสวาท ฉันแต่งงานกับคุณไม่ได้ เมียรับจ้าง	๒๕๑๕—๒๕๑๖

งานเขียนประเภทบทความและสารคดี

เมื่อประมาณเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ "นราวดี" เริ่มเขียนบทความภาษาอังกฤษลงในหนังสือพิมพ์รายวัน Bangkok World คอลัมน์ "This Precious Life" สัปดาห์ละครั้ง ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา บทความที่เขียนมีทั้งด้านการเมือง การศึกษา ปัญหาสังคม และเล่าเรื่องแบบไทย ๆ ด้วยมีจุดประสงค์จะให้ชาวต่างชาติรู้จักวัฒนธรรมไทยดี

ขึ้น เช่น ชุดสุภาษิตไทย ชุดผีไทย ชุดกำเนิดภาษาไทย และภาษาอื่น ๆ ในเอเชีย ชุดที่เขียนปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) คือ ชุดนิทานพื้นเมืองไทย

งานแปล

งานแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ คือ รวมเรื่องสั้น ชื่อ "Taw and other Thai Stories" ประกอบด้วยเรื่องสั้น ๓ เรื่อง คือ ทาสทรมาน (Taw) กุลีท่าเรือ (One Good Turn) และแม่ยังไม่ตาย (The Operation) พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Heinemann Educational Books Asia Ltd., Hongkong. อีกเรื่องหนึ่งแปลไว้แล้วแต่ยังไม่ได้พิมพ์ คือ เรื่อง ผีจากประเทศไทยและนิทานพื้นเมืองไทย

งานเขียนเรื่องของเด็ก

ความตั้งใจเดิมเมื่อแรกที่ "นราวดี" จะเป็นนักเขียนนั้นจะเขียนเรื่องสำหรับเด็กด้วยเห็นว่าวงการหนังสือประเภทนี้มีน้อยมาก ครั้นเมื่อเริ่มจริงจังได้รับคำแนะนำว่าเรื่องสำหรับเด็กหาที่พิมพ์ลำบาก มักจะไม่มีผู้ใดลงทุนพิมพ์เป็นเล่มจึงเปลี่ยนแนวเขียนเป็นเรื่องสั้น เรื่องยาว บทความสารคดีและงานแปล อย่างไรก็ตาม "นราวดี" ก็มีงานเขียนสำหรับเด็กบ้าง เช่นเรื่อง เบิดแสนรู้ สามเกลอไปดูช้าง ทั้งสองเรื่องนี้ เขียนภาพประกอบเรื่องเองด้วย

นามปากกา

๑. "ศิริเพ็ญ" และ "พ. ณนรา" ใช้เขียนเรื่องสั้นเมื่อเริ่มเขียนหนังสือใหม่ ๆ
๒. "นราวดี" ใช้เขียนนวนิยายเรื่องสั้นเรื่องยาว ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๔
๓. "ศรีธารา" ใช้เขียนเรื่องสั้น
๔. "เพ็ญศรี เคียงศิริ" ใช้เขียนสารคดี สารคดีเชิงข่าว และเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ

เฉพาะนามปากกา "นราวดี" เป็นนามที่รู้จักกันมากที่สุด ก. สุรางคนางค์ เป็นผู้ตั้งให้ มีความหมายว่า "ผู้หญิงที่มาจากเมืองนราธิวาส"

"นราวดี" เป็นนักเขียนผู้หนึ่งที่ประสบความสำเร็จในงานเขียน วิถีทางที่ก้าวมาเป็นนักเขียนราบรื่นไม่มีอุปสรรคนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำเตือนของ ก. สุรางคนางค์ ที่กล่าวไว้ว่า "ชีวิตนักเขียนมักจะพบกับความขมขื่น" ทำให้ "นราวดี" ระมัดระวังต่อการทุ่มเทจิตใจลงไปในงาน ประกอบกับมิได้ยึดงานเขียนเป็นอาชีพคิดว่าผลประโยชน์ที่ได้รับจะเป็นค่าเรื่องก็ดี ค่าลิขสิทธิ์ก็ดี เป็นเพียงลาภลอย ชีวิตการเป็นนักเขียนจึงมีแต่ความสุข "นราวดี" มีความหวังอีกอย่างหนึ่งว่า จะได้เห็นลูกคนใดคนหนึ่งรักการเขียนหนังสือเหมือนผู้เป็นแม่ในโอกาสต่อไป

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง "นราวดี" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. ประวัติของ "เพ็ญศรี เคียงศิริ" เขียนให้กองวรรณคดีและวัติศาสตร์ เพื่อการจัดทำประวัตินักเขียนไทย

นายตำรา ณ เมืองใต้

"นายตำรา ณ เมืองใต้" นามจริง นายเปลื้อง ณ นคร

เกิดเมื่อวันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๒ ที่อำเภอสะทิงพระ จังหวัดสงขลา บิดารับราชการเป็นอดีตปลัดอำเภอ ชื่อขุนเทพภักดี (เล็ก) มารดาชื่อ ชั้น ณ นคร "นายตำรา ณ เมืองใต้" เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๕ คน

สมรสเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ กับ นางเสณี ณ นคร มีบุตร ๖ คน

การศึกษา

เริ่มเรียนหนังสือที่โรงเรียนวัดล่าง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ถึงชั้นประถม ๒ ย้ายไปเรียนโรงเรียนวัดท่ามอญ จังหวัดนครศรีธรรมราช จบชั้นประถม ๔ เรียนต่อชั้นมัธยมโรงเรียนประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช เบญจมราชูทิศ ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๒ มาเรียนต่อในกรุงเทพที่โรงเรียนวัดเทพศิรินทราวาส จบชั้นมัธยมปีที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๖๙

พ.ศ. ๒๔๗๐ เข้าเรียนคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย สำเร็จการศึกษาได้รับประกาศนียบัตร ป.ม. พ.ศ. ๒๔๗๓

การทำงาน

"นายตำรา ณ เมืองใต้" เคยทำงานด้านการศึกษา ดังนี้

ครูโรงเรียนวัดระฆัง

ครูโรงเรียนวัดสุทธิวราราม

ครูโรงเรียนฝึกหัดครูประถมกสิกรรม

ครูโรงเรียนพณิชยการวัดแก้วฟ้า

ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่โรงเรียนฝึกหัดครูพระนคร

ตั้งโรงเรียนการประพันธ์สอนทางไปรษณีย์ (๕ ปี)

วิทยากรเอก กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๑๐

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร เขตคลองสาน สังกัดพรรคประชาธิปัตย์

ปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๑๘) ทำงานในหน้าที่ที่ปรึกษาและหัวหน้าฝ่ายวารสาร บริษัท สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด

งานเขียนหนังสือ

"นายตำรา ณ เมืองใต้" เริ่มสนใจการเขียนหนังสือตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ฯ ทั้งนี้เพราะได้อ่านเรื่องของนักเขียนที่มีชื่อเสียง อยากจะเห็นผลงานของตนในหน้าหนังสือบ้าง แต่ก็ยังรู้สึกว่าสิ่งนั้นเป็นความหวังที่ไม่น่าจะเป็นไปได้

เมื่อเข้าศึกษาคณะอักษรศาสตร์ ผลการเรียนวิชาประพันธ์ร้อยกรองได้รับคำชมเชยอยู่เสมอ ทำให้เริ่มที่จะขยันเขียนเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีก ผลงานชิ้นแรกที่ได้ลงพิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกคือเรื่อง "ตาของเจ้าหล่อน" ในหนังสือ "มหาวิทยาลัย" พ.ศ. ๒๔๗๓ ใช้นามปากกา "นายตำรา ณ เมืองใต้"

"นายตำรา ณ เมืองใต้" นิยมโวหารของ น.ม.ส. เช่น เรื่องจดหมายจางวางหร่ำและนิทานเวตาล สนใจศึกษากวีนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ เช่น เรื่องปกิณกะคดีชุดเมืองไทยจงตื่นเถิด ซึ่งเขาได้นำมาใช้ในการแต่งหนังสือว่าด้วยการเรียงความ ส่วนงานกาพย์กลอน นิยมทำนองกลอนของสุนทรภู่

ในการเขียนหนังสือ เขามีจุดมุ่งหมายต้องการเขียนเรื่องในแนวหรือประเภทที่ไม่ใคร่จะมีใครเขียนกัน เห็นว่าวรรณกรรมไทยยังแคบอยู่ เนื้อหาและสาระยังไม่กว้างขวางสมบูรณ์

ผลงาน

ผลงานเท่าที่สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ มีกว่า ๑๐๐ เรื่อง

งานที่ได้พิมพ์เป็นเล่มแล้วมี ดังนี้

๑. เรียงความมัธยมศึกษาปีที่ ๓
๒. เรียงความมัธยมศึกษา
๓. เรียงความภาคปฏิบัติ
๔. แบบเรียงความ
๕. เรียงความชั้นสูง
๖. ปทานุกรมนักเรียน
๗. ปริทรรศน์แห่งวรรณคดีไทยภาค ๑—๒—๓
๘. เล่าเรื่องพระอภัยมณี
๙. ประวัติวรรณคดีไทยสำหรับนักศึกษา
๑๐. เล่าเรื่องขุนช้างขุนแผน (ร่วมกับขุนวิจิตรมาตรา)
๑๑. ภาษาภิรมย์ เล่ม ๑—๒—๓
๑๒. รวมเรื่องเอกของนายตำรา
๑๓. ภาพชีวประวัติสุนทรภู่ (เหม เวชกร เขียนภาพประกอบ)
๑๔. วรรณกรรม—ภาพวิจิตร (เล่าเรื่องวรรณกรรมสำคัญ เหม เวชกร เขียนภาพประกอบ)
๑๕. ถอดคำประพันธ์พระลอ (เหม เวชกร เขียนภาพประกอบ)
๑๖. พจนะ—สารานุกรม เล่ม ๑—๒
๑๗. จิตวิทยาครุศาสตร์
๑๘. ประวัติการศึกษา
๑๙. กากี สามโวหาร
๒๐. ภาษาไทยของท่าน
๒๑. โลลิตา (แปล)
๒๒. เจ้าพ่อมาเฟีย (แปล)
๒๓. รวมเรื่องเอกของ นายตำรา เล่ม ๑—๒
๒๔. ฉันจะรักเธอเสมอ
๒๕. คู่ใจ

ผลงานที่ได้รับรางวัล

๑. เรียงความเรื่อง "วันชาติ" ได้รับรางวัล ถ้วยทองคำจาก ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี จอมพล ป. พิบูลสงคราม พ.ศ. ๒๔๘๕

นามปากกา

๑. "นายตำรา ณ เมืองใต้" เขียนเรื่องอ่านเล่น สารคดี

๒. "ป. ณ นคร" เขียนผลงานด้านวิชาการ

"นายตำรา ณ เมืองใต้" ให้ความคิดเห็นว่า ผลประโยชน์ของนักเขียนใน เมืองไทยยังถือเอาเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิตให้มีหน้ามีตาไม่ได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะยังสร้างงานไม่ถึงขนาด งานวิจารณ์ที่เป็นหลักฐานไม่มี มีแต่ยกย่องกันเป็นส่วนตัว

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทยซึ่ง "นายตำรา ณ เมืองใต้" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

๓. ทำเนียบนักเขียนไทย ของ เพชร ชมพู ลงพิมพ์ในนิตยสารพ้าเมืองไทยรายสัปดาห์ ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓๗ พ.ศ. ๒๕๑๒

นิมิตร ภูมิถาวร

นิมิตร ภูมิถาวร นามสกุลเดิม ภักดี

เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๘ ที่ตำบลบ้านไร่ อำเภอศรีสำโรง จังหวัดสุโขทัย เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวนพี่น้อง ๓ คน บิดามารดาเป็นชาวนาชื่อ นายมั่น และนางนวม ภูมิถาวร

สมรสกับนางสมัย ภูมิถาวร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ มีบุตรธิดา ๔ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนบ้านไร่ อำเภอศรีสำโรง ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนสวรรควิทยา อำเภอสวรรคโลก จังหวัดสุโขทัย จากนั้นได้ไปศึกษาวิชาครูต่อที่วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

เมื่อจบการศึกษาเข้าทำงานครั้งแรกที่สหกรณ์ที่ดินระยะหนึ่ง ต่อมาจึงสมัครเป็นครูที่โรงเรียนบ้านไร่ อำเภอศรีสำโรง และได้ยึดอาชีพนี้จนบัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐)

งานเขียนหนังสือ

แรงจูงใจสำคัญให้หันเข้าสู่การเขียนหนังสือเป็นงานอดิเรกคือความเงียบเหงาที่อยู่ในชนบท เพราะมีสภาพแวดล้อมที่ไม่มีเครื่องบำรุงความสุข ไม่มีแหล่งบันเทิงเริงรมย์มากมายอย่างในเมืองหลวง การเขียนหนังสือจึงเป็นสิ่งช่วยให้เวลาที่ดูจะนานแสนนานสั้นลงและมีความหมาย

เนื่องจากนิมิตร ภูมิถาวร เติบโตมาในท้องถิ่นที่ห่างไกลความเจริญ เมื่อเรียนจบก็กลับไปประกอบอาชีพที่บ้านเกิดอีก อาจกล่าวได้ว่า ชีวิตทั้งชีวิตของเขาอยู่กับสภาพ

ของชนบทอย่างแท้จริง ฉะนั้นจึงไม่เป็นที่สงสัยเลยว่างานเขียนของเขาจะสะท้อนชีวิตคนในท้องถิ่นที่เขาอยู่อย่างชัดเจนราวกับได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ ด้วย ภาพชีวิตที่เขาเขียนได้เด่นที่สุดคือ ภาพของครูกับนักเรียน นิมิตร ภูมิถาวร จึงดูจะเป็นตัวแทนของครูในท้องถิ่นทุรกันดารที่นำภาพและปัญหาของครูออกมาเผยแพร่ให้ผู้อยู่ร่วมในสังคมได้รู้เห็น

เขามีทัศนคติในการเขียนว่า ต้องเขียนเพื่อสร้างสรรค์ ถ้าเขียนแล้วไม่มีสาระอะไรเลย สู้ไม่เขียนเสียดีกว่า

ผลงาน

ผลงานเขียนเรื่องแรก คือ เรื่องสั้นลงพิมพ์ในนิตยสารไทยโทรทัศน์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๐ ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา หลังจากนั้นก็เขียนหนังสือเรื่อยมา ปัจจุบันมีผลงานเรื่องสั้นกว่า ๖๐ เรื่อง นวนิยาย เรื่องยาวประมาณ ๑๐ เรื่อง (สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘)

งานที่พิมพ์เป็นเล่มได้แก่ มือที่เปื้อนชอล์ก แด่คุณครูด้วยคมแฝก (สร้างเป็นภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๑๘) รอยเปื้อนของครูสาว แด่เรือจ้างด้วยแจวหัก หนุ่มชาวนาสาวชาวไร่ ท้องนาสะเทือน (สร้างเป็นภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๑๘) สร้อยทอง ตื่นที่เปื้อนโคลน หอมกลิ่นดอกท้อ

ผลงานที่ได้รับรางวัล

๑. เรื่องสั้นเรื่อง "เด็กที่ครูไม่ต้องการ" รางวัลประกวดเรื่องสั้น พ.ศ. ๒๕๑๒ และเป็นเรื่องสั้น ๑ ใน ๒๐ เรื่อง ที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ คัดเลือกให้เป็นหนังสืออ่านภาษาไทยนอกเวลาสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายด้วย

๒. เรื่องสั้นเรื่อง "มรดก" ได้รับรางวัลประกวดเรื่องสั้น พ.ศ. ๒๕๑๒

๓. นวนิยายเรื่อง "แด่คุณครูด้วยคมแฝก" ได้รับรางวัลนวนิยายยอดเยี่ยมประจำปี ๒๕๑๗ ของสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

ผลงานเด่น

นวนิยายเรื่อง "แด่คุณครูด้วยคมแฝก" นับได้ว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจเรื่องหนึ่ง เนื้อเรื่องสะท้อนให้เห็นปัญหาต่าง ๆ ของการศึกษาในท้องถิ่นที่ห่างไกลความเจริญตั้งแต่

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

หลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับสภาพชีวิตความเป็นจริง อุปสรรคของการสอนที่ขาดแคลนอุปกรณ์ทั้งของครูและนักเรียนที่ยากจน ปัญหาเหล่านี้ล้วนนำไปสู่ความล้มเหลวทางการศึกษาทั้งสิ้น

อีกสิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนสะท้อนภาพสู่ผู้อ่านคือภาพวิถีชีวิตผู้คนในชนบท เช่น การประกอบอาชีพที่ตั้งความหวังอยู่กับธรรมชาติ ถ้าปีไหนฝนแล้งชาวนาก็ต้องกู้หนี้ยืมสินมายังชีพ หลายคนค่อยๆ สูญเสียที่ดินทำกิน กลับกลายไปเป็นผู้เช่าที่ดินที่เคยเป็นกรรมสิทธิ์ของตน นอกจากนี้ชาวชนบทยังอยู่ในสภาพที่ไร้สวัสดิภาพ กฎหมายดูจะไม่มีความหมายเลย เพราะทุกคนอยู่กันด้วยกฎของป่า ผู้ที่แข็งแรงกว่าจะมีอิทธิพลและรังแกผู้ด้อยกำลัง แต่อย่างไรก็ตามทั้งๆ ที่มีความยากจนค่นแค้น ไร้สวัสดิภาพในการดำรงชีพ แต่สิ่งหนึ่งที่มีในชนบทคือ น้ำใจ เพราะดูเหมือนว่าผู้ที่มีความลำบากเหมือนๆ กัน ก็ยิ่งมีความเห็นใจซึ่งกันและกันมากขึ้นเท่านั้น และสิ่งเหล่านี้เองเป็นสิ่งที่ท้าทายให้บุคคลที่มีอุดมการณ์ในชีวิต ไม่กลัวความยากลำบากอยากจะเข้าไปช่วยเหลือแก้ไข แม้จะเป็นการเข้าไปโดยใช้ชีวิตเป็นเดิมพันก็ตาม จุดเด่นของเรื่องก็คือความคิดที่เรียกร้องให้คนเสียสละ หันมาแก้ไขความแตกต่างระหว่างชนบทกับเมือง เพราะเราต่างอยู่ร่วมบนผืนแผ่นดินเดียวกัน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทยซึ่ง นิมิตร ภูมิถาวร ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. นวนิยายเรื่อง "แด่คุณครูด้วยคมแฝก" ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๗

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

นามจริงนาย เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

เกิดเมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ ที่อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี เป็นบุตรคนโตของนายสมบัติและนางสมใจ พงษ์ไพบูลย์

การศึกษา

เริ่มเรียนหนังสือที่จังหวัดกาญจนบุรี จบชั้นประถมปีที่ ๔ จากโรงเรียนบ้านทวน ชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนวิสุทธรังษี จากนั้นเข้ามาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ เข้าเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๗ ที่โรงเรียนวัดพิชัยญาติ เรียนได้เพียงปีเดียว โรงเรียนถูกยุบเลิกจึงย้ายมาเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๘ ที่โรงเรียนมัธยมทวีธาภิเษก เมื่อจบชั้นมัธยม ๘ ได้สอบเข้าศึกษาต่อคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำเร็จได้รับปริญญาตรีเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘ จากนั้นได้บวชเรียนในพระพุทธศาสนาที่วัดทุ่งสมอจังหวัดกาญจนบุรี ระหว่างจำพรรษาได้เดินทางไปศึกษาพระพุทธศาสนากับท่านพุทธทาส ณ สวนโมกขพลาราม อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สถาบันวิทยบริการ NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

หลังจากลาสิกขาบทได้เข้าทำงานในกองบรรณาธิการนิตยสาร "วิทยาสาร" และ "วิทยาสารปริทัศน์" อยู่ประมาณ ๒ ปี จากนั้นไปเป็นอาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดปัตตานี ๑ ปี ก็ลาออกมาทำงานฝ่ายประชาสัมพันธ์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๖ จนปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐)

งานประพันธ์บทกลอนและเขียนหนังสือ

เนื่องจาก เนาวรัตน์ เติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่มีธรรมชาติงดงาม มีขนบธรรมเนียมประเพณีแบบชาวบ้านในท้องถิ่นชนบท และมีบิดาที่รักการแต่งโคลงกลอน

ทำให้เขามีโอกาสอันดีที่จะเป็นนักเขียน เมื่อนำสิ่งเหล่านั้นรวมเข้ากับพรสวรรค์ที่มีอยู่ เนาวรัตน์เริ่มเขียนงานร้อยกรองครั้งแรกเมื่อเรียนหนังสือชั้นมัธยมปีที่ ๓ แรงบันดาลใจสำคัญในครั้งนั้นคือได้พบโคลงที่บิดาเขียนไว้เมื่อยังรุ่นหนุ่มฉบับหนึ่งเมื่ออ่านก็ทำให้เกิดความมานะพยายามที่จะเขียนได้เช่นนั้นบ้าง จึงลองเขียนดู งานเขียนชิ้นแรกเขียนเป็นโคลงส่งไปลงพิมพ์ในนิตยสารท้องถิ่นของจังหวัดกาญจนบุรีนั่นเอง หลังจากนั้นก็เขียนงานร้อยกรองเรื่อยมา โดยเริ่มเขียนกลอนเมื่อเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๕—๖ และเขียนอย่างเอาจริงเอาจังเมื่อเรียนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เนาวรัตน์ ตั้งใจว่าจะเขียนกลอนเป็น ๓ แนว คือ แนวอารมณ์ แนวอุดมคติ และแนวบริสุทธิ์ ซึ่งในจำนวนนี้ชอบเขียนแนวบริสุทธิ์มากที่สุด แบบของกลอนที่ถนัดคือ เขียนกลอนแบบชาวบ้าน

นอกจากงานประพันธ์บทกลอน เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ยังเขียนงานร้อยแก้วได้ดีด้วย เมื่อยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เคยเขียนบทละครวิทยุและโทรทัศน์ และมีบทความลงตามนิตยสารอื่น ๆ อีกหลายฉบับ ประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๗—๒๕๑๙ ได้เขียนบทความเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาในแง่สัจจธรรม ซึ่งได้เรียนรู้จากท่านพุทธทาส ส่งลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ประชาชาติรายวัน รวมพิมพ์เป็นเล่มชื่อ "ที่นี่ขัดข้องหนอ" แต่ยังไม่ได้เผยแพร่

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

๑. "คำหอม" หนังสือรวมบทกลอนเขียนร่วมกับนักกลอนอื่น ๆ

๒. "คำหยาด" รวมบทกลอนเขียนคนเดียว

๓. "ประคำกรอง" รวมบทกลอนที่เขียนระยะหลังจากคำหยาด

๔. "อาทิตย์ถึงจันทร์" รวมบทกลอน เขียนคนเดียว ได้รับรางวัลชมเชยจากธนาคารกรุงเทพฯ พ.ศ. ๒๕๑๘

๕. "เพียงความเคลื่อนไหว" รวมบทกลอนเขียนคนเดียว

๖. "ก่อนจะถึงสายขวัญ" รวมบทกลอนเขียนร่วมกับนักเขียนอื่น ๆ

๗. “หางนกยูง” รวมบทกลอนเขียนร่วมกับนักเขียนอื่น ๆ

๘. “ชาดกมาลา” รวมบทกลอนเขียนร่วมกับนักเขียนอื่น ๆ

ฯลฯ

งานเขียนเด่น

บทกลอนชื่อ “นกขมิ้น” ได้รับอิทธิพลจากเพลงขลุ่ยนกขมิ้น สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยนำไปแปลเผยแพร่ในงานกวีนานาชาติ ณ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ในฐานะงานกวีตัวแทนของประเทศไทย และกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการเคยคัดเลือกลงในแบบเรียนวรรณคดีไทย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๙

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. นิศากร กันยามาส, “บทเพลงแห่งชีวิต” นิตยสาร “คุณหญิง” ประจำเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๐๙

๒. คำบอกเล่าของนายสมบัติ พงษ์ไพบูลย์ และนายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ป. อินทปาลิต

(ถึงแก่กรรม)

"ป. อินทปาลิต" ชื่อจริง นายปรีชา อินทปาลิต

บิดาชื่อ พ.ท. พระวิสิษฐพจนการ (อ่อน อินทปาลิต) ประวัติชีวิตส่วนตัวไม่ปรากฏ ถึงแก่กรรมเมื่อวันจันทร์ที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๑

การศึกษาและการทำงาน

ป. อินทปาลิต ปรารถนาจะเป็นนายทหารอย่างบิดา จึงเข้าศึกษาที่โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รุ่น พ.ศ. ๒๔๗๔ แต่เรียนไม่สำเร็จ เพราะสอบไล่ตก ๒ ปีซ้อน จึงต้องออกตามระเบียบของโรงเรียน จากนั้นเข้าทำงานอีกหลายแห่ง ได้แก่ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงคมนาคม และโรงเรียนช่างพิมพ์ของคุรุสภา ภายหลังลาออกมาประกอบอาชีพเขียนหนังสืออย่างเดียว

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนหนังสือ

ขณะที่ ป. อินทปาลิต ออกจากโรงเรียนนายร้อย กำลังเป็นยุคนวนิยายราคาเยาเฟื่องฟู เนื่องจากเขามีความสามารถในการเขียนการประพันธ์บ้างแล้ว จึงลองแต่งนวนิยายเรื่องแรก ชื่อ "นักเรียนนายร้อย" นำเหตุการณ์และประสบการณ์ขณะศึกษาอยู่ที่โรงเรียนนายร้อยมาประกอบเป็นโครงเรื่อง แล้วส่งไปให้คณะเพลินจิตต์ซึ่งได้รับพิจารณาพิมพ์ออกจำหน่าย เนื่องจากสมัยนั้นเป็นสมัยที่นักเรียนนายร้อยกำลังเป็นที่นิยมกันทั่วไป เมื่อหนังสืออ่อกวางตลาดจึงมีผู้อ่านสนใจอ่านกันมาก หลังจากนั้นเขาก็ได้เป็นนักเขียนในคณะเพลินจิตต์ เขียนเรื่องส่งไปให้เป็นประจำ

ป. อินทปาลิต มีนิสัยถ่อมตน สันโดษไม่ค่อยได้สังสรรกับนักเขียนร่วมอาชีพเท่าใดนัก

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

เขาเป็นนักเขียนที่มีความสามารถพิเศษ คือการเขียนเรื่องได้เร็ว เมื่อประสบผลสำเร็จในการเขียนนวนิยายเรื่องแรกแล้ว ชื่อเสียงของเขาก็ถูกกล่าวถึงอย่างกว้างขวาง และได้รับความนิยมสูงขึ้น จึงผลิตงานเขียนชุดอื่น ๆ ออกมาอีก เช่น ชุดตลกขบขัน พล นิกร กิมหงวน ชุดบู๊ดุเดือด "เสือใบ" เฉพาะชุดเสือใบนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องขอร้องให้เพลาการโลดโผนลงบ้าง เฉพาะตัวเอกของเรื่องเป็นโจรที่เก่งกล้าสามารถอาจหาญเกินผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ เกรงจะเกิดการลอกเลียนแบบ ทำให้การปราบปรามยากลำบากขึ้น อย่างไรก็ดีเรื่องนี้ก็ยังมีคติธรรมแฝงอยู่ คือฝ่ายอธรรม แม้จะยิ่งใหญ่มีอิทธิฤทธิ์เพียงใด ก็ต้องพ่ายแพ้ธรรมะทุกครั้งไป ตลอดชีวิตเขาไม่เคยหยุดงานเขียน ผลงานของเขาจึงมีอยู่อย่างไม่ขาดสาย บางคนกล่าวว่าเขาเขียนเรื่องอย่างพื้น ๆ ไม่มีผลงานที่จะนับเป็นวรรณกรรมได้ แต่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า งานเขียนของเขา ทำให้วงการเขียนไม่ซบเซา แม้ยามที่ตลาดหนังสืออยู่ในระยะเงียบเหงา เขาก็ยังมีงานเขียนออกมาเรื่อย ๆ บางทีเมื่อไม่มีงานใหม่ เรื่องเก่าของเขาก็ยังได้รับการพิมพ์ใหม่อยู่เสมอ นับว่าเขาเป็นผู้บุกเบิกวงการเขียนของเมืองไทยอย่างทรหดอดทนผู้หนึ่ง

ผลงานเขียนชุด พล นิกร กิมหงวน ระยะแรกที่ลงพิมพ์ในนิตยสารบิ๊ยะมิตรพิเศษ วันจันทร์ พ.ศ. ๒๔๙๐ สำรวจได้ดังนี้

๑. ฮอลลีวูดสโมสร
๒. สามเกลอผจญโจร
๓. สามเกลอเมืองคาสิโน
๔. สามเกลอกลับบ้าน

๕. สามเกลอเกี้ยวแม่ม่าย

๖. สามเกลอผจญเสือใบ

๗. สามเกลอไข่คน

๘. สามเกลอลักเพศ

๙. พล นิกร กิมหงวน เยี่ยมบิ่ยะมิตร

๑๐. สามเกลอปล้นพ่อตา

๑๑. สามเกลอช่างถ่ายรูป

๑๒. สามเกลอเที่ยวงานสวนอัมพร

๑๓. สามเกลอคนละพรรค

๑๔. สามเกลออภินิหารหน้ากากตำ

๑๕. สามเกลอของขวัญปีใหม่

๑๖. สามเกลอตะกละ

๑๗. สามเกลอนักเลง

๑๘. สามเกลอดูดาว

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรื่องสั้นอื่น ๆ คือ กระทิงเขาหัก สัมภาษณ์เสือใบ ไอระเหยจากอกน้องนาง หล่อนเป็นสาวสมัยปลาสติก มนต์รักเมื่อจันทร์ลับฟ้า คิมหันต์ที่กลับมาทำให้เธอเบื่อโลก ชาย ๑๐ โบสถ์ (แต่งอุทิศให้ไม้ เมืองเดิม) พลับพลึงไพร เขามาแต่วิญญาณ เขากลับมา มือเปล่า ผู้แพ้ เบื้องหลังการปล้นทองรายใหญ่ โซ่ทอง

งานเขียนชุดสุดท้ายของ ป. อินทปาลิต ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ชื่อคอลัมน์ "สังเวียนชีวิต" เล่าประวัติชีวิตของตนเอง

บั้นปลายชีวิตของเขาจบลงอย่างลำบากยากจน มีข้อความหนึ่งกล่าวถึงเขาไว้ว่า "ป. อินทปาลิตได้สร้างเสี่ยกิมหงวนไว้อย่างโอ่อ่าและมั่งคั่ง แต่เมื่อเขาใกล้ตาย เสี่ยกิมหงวนช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย"

นามปากกา

๑. ป. อินทปาลิต

๒. ปิ๋ว

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. มรณกรรมของ ๔ นักเขียนไทย ของ ม. ประชิตโรมรัน นิตยสารศิลปากร ปีที่ ๘ เล่ม ๑๐ พ.ศ. ๒๔๑๑

๒. ทำเนียบนักเขียนไทย ของ เพชร ชมพู นิตยสารพ้าเมืองไทย ปีที่ ๑

๓. ในพิภพนักประพันธ์ไทย ของ ยุธิษเฐียร นิตยสารสยามสมัย ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๗๑๑

ประชา พูนวิวัฒน์, พ.ต.ต.

พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์ นามจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๙ ที่จังหวัดพระนคร เป็นบุตร ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ เขาเป็นบุตรคนแรกในจำนวนพี่น้อง ๔ คน

สมรสกับนางสมศรี พูนวิวัฒน์ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ มีบุตร ๒ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนชั้นมะเวศม์ศึกษา และโรงเรียนวัดบวรนิเวศวิหาร ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากนั้นเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า โรงเรียนนายร้อยตำรวจ (สามพราน) รุ่นที่ ๒ โรงเรียนสอบสวนกรมตำรวจรุ่นแรก และโรงเรียนตำรวจนครบาลอิตาลีแขนงวิชาการรบแบบกองโจร ตามลำดับ

การทำงาน

รับราชการกรมตำรวจตั้งแต่จบการศึกษา ขณะรับราชการเคยปฏิบัติงานดีเด่นจับโจรปล้นทรัพย์ได้ภายใน ๖ ชั่วโมง ได้รับแหวนอัศวินชมเชยจากอธิบดีกรมตำรวจ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ต้องลี้ภัยการเมืองออกนอกประเทศ จึงถูกปลดจากราชการ ฐานหลบหนีราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

งานเขียนหนังสือ

ประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๔ ขณะลี้ภัยอยู่ในสหภาพพม่า ได้หัดเขียนเรื่องสั้นส่งมาลงพิมพ์ที่กรุงเทพฯ ในการประกวดเรื่องสั้นของนิตยสารรายสัปดาห์ เดลิเมล์วันจันทร์ เรื่องแรกได้ลงพิมพ์แต่ไม่ได้รับรางวัล ชื่อเรื่อง "นักเลง" ใช้นามปากกาว่า "ศกุนตชาติ"

จากนั้นก็ไม่ได้เขียนอีกจนกระทั่งกลับเข้าประเทศไทย ใน พ.ศ. ๒๕๐๙ เมื่อกลับจากลี้ภัย ครั้งนั้นมีความลำบากเรื่องการเงินมาก แต่เนื่องจากมีประสบการณ์มากมายที่ไปผจญมา ความคิดเรื่องการเขียนหนังสือจึงกลับมาอีกครั้ง เริ่มด้วยการเขียนนวนิยายเป็นตอนๆ ส่งไปให้นิตยสาร "เดลิเมล์วันจันทร์" เรื่องแรกคือ "ก็ผมไม่มีทางเลือกนี่ครับ" ได้รับผลสำเร็จอย่างสูง ชื่อ พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์ ในฐานะนักเขียนเป็นที่รู้จักของผู้อ่านอย่างรวดเร็วและเขาสามารถเป็นนักเขียนอาชีพได้นับแต่นั้นเป็นต้นมา

ในการเขียนหนังสือ พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์ มีจุดมุ่งหมายว่าจะต้องให้ความรู้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน และเป็นส่วนช่วยในการต่อสู้กับภาวะเศรษฐกิจบั่จจุบันด้วย เขาเขียนนวนิยายได้หลายแบบ เช่นเชิงประวัติศาสตร์ การเมือง นักสืบ เรื่องรัก และกามารมณ์ เป็นต้นเรื่องที่เขียนไปแล้วพอใจมากที่สุดคือเรื่อง "ผมไม่อยากเป็นพันโท"

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

ผลงานเท่าที่สำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีจำนวนกว่า ๑๐๐ เรื่อง เป็นเรื่องสั้นกว่า ๖๐ เรื่อง นอกนั้นเป็นเรื่องยาว

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มเผยแพร่แล้ว ได้แก่

๑. ก็ผมไม่มีทางเลือกนี่ครับ
๒. ผมไม่อยากเป็นพันโท
๓. ทนอีกนิดเถอะน่า
๔. เข็ดจริง ๆ ให้ดิ้นตาย
๕. แบ๊งค์
๖. บ่าลูกกรง
๗. ผมยังเหมือนเดิม
๘. จูบเธอนี่แน่ะ
๙. ว่าจะไม่แล้วเชียวนา
๑๐. ใครเก่งเกินข้า

๑๑. เอ๊ะ ! ปี๊บฝรั่งยังดังอยู่แฮะ

๑๒. มหาราชโสด

๑๓. อย่าโกรธผมเลยแม่คุณ

๑๔. เพชฌฆาตบีกทอง

๑๕. ก็ของมันเคยนี่ครับ

๑๖. ท่านเรียกผมว่าลูก

๑๗. สาวแรงสูง

๑๘. สามภูมิ

๑๙. ขุนทัพผู้ซื่อสัตย์

๒๐. เพราะมันเงียบเหียบมันซะ

๒๑. อยาก

๒๒. หัวใจมีตีน

๒๓. ตะลุยจีนแดง

๒๔. เขี้ยวอสรพิษ

๒๕. สาวแปดมิลล์

๒๖. เล่นด้วยคน

๒๗. ผมยังเบ่าขี้เถ้าพุ้ง

๒๘. เสร็จจนได้ซีน่า

งานเขียนที่มีผู้นำไปสร้างภาพยนตร์ ได้แก่

๑. ทนอีกนิดเถอะน่า (สร้างเป็นภาพยนตร์เปลี่ยนชื่อเป็น "ลมเหนือ")

๒. หัวใจมีตีน

๓. แบ๊งค์

๔. สาวแรงสูง พ.ศ. ๒๕๑๘

๕. เข็ดจริง ๆ ให้ดิ้นตาย

๖. ผมไม่อยากเป็นพันโท พ.ศ. ๒๕๑๗

๗. แสบเข้าไปถึงทรวง พ.ศ. ๒๕๑๗

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๘. เพชฌฆาตรัก พ.ศ. ๒๕๑๖

๙. สาวสบึม พ.ศ. ๒๕๑๘

๑๐. สาวเปดมิลล์ พ.ศ. ๒๕๑๘

๑๑. พริกจิ้มพริก

งานเขียนที่น่าสนใจ

ในจำนวนงานเขียนแต่ละเรื่องของ พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์ ล้วนมีลักษณะเด่นเฉพาะ ตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่องสร้างความฉงนฉงายชวนอ่านเป็นเบื้องแรก เนื้อเรื่องโลดโผนตื่นเต้น ลีลาการเขียนกระทัดรัดเข้าใจง่าย และมีความเป็นกันเองกับผู้อ่านราวกับได้พูดคุยกันมากกว่าอ่านหนังสือ

เรื่อง "ก็ผมไม่มีทางเลือกนี่ครับ" ก็มีลักษณะครบถ้วนดังกล่าว และยังเป็นการทำความรู้จักประวัติการเข้ามาสู่วงการนักเขียนหนังสือ และความเป็นมาของนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ที่คลี่คลายเกี่ยวเนื่องจากนวนิยายเรื่องแรกของนักเขียนผู้นี้ด้วย

เรื่องนี้บรรยายประสบการณ์ของผู้เขียนขณะลี้ภัยไปอาศัยอยู่กับกลุ่มคนจีนอพยพในสหภาพพม่า ฉะนั้น นอกจากความเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวที่ตื่นเต้นแล้ว ยังได้ความรู้เกี่ยวกับความเป็นมาของกลุ่มคนอพยพอย่างค่อนข้างละเอียด ซึ่งไม่มีหนังสือหรือเอกสารใดเขียนไว้

เกี่ยวกับลักษณะเด่นของนวนิยายเรื่องนี้ สด กูรมะโรหิต นักประพันธ์อาวุโสได้วิจารณ์ไว้อย่างน่าสนใจว่า

๑. เนื้อเรื่องแปลก แหวกแนวไปจากเรื่องที่ลงพิมพ์อยู่เต็มตลาดขณะนี้

๒. โครงเรื่องมีพื้นฐานมาจากเรื่องจริง ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่น้อยคนจะได้ประสบ

๓. สไตล์การเขียนทันสมัยดี

๔. การวาด Character ตัวละครทำได้เด่นชัดดี และรักษา Character นั้นไว้ได้อย่างสม่ำเสมอสมจริง

๕. การให้ Suspense และ Climax ของตอนทำได้ดี ซึ่งทำให้เกิด Thrill ชวนอ่าน วางไม่ลง

๖. ฉากวาดได้ดีมาก ทำให้เรื่องมีชีวิตสมจริงตลอด

๗. การแทรกบทขำขัน กระจุ๋มกระจิ๋มทำได้ดีมาก ให้ความสดชื่นแก่อารมณ์ผู้อ่าน ช่วยผ่อนคลายความหนักและความเครียดลงได้เป็นระยะ ๆ[๑]

นามปากกา

๑. ศกุนตชาติ ได้จากชื่อบุตรสาว ๒ คนรวมกัน คือ ปาริชาติ และ ศกุนตลา

๒. พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์ ใช้เป็นนามปากกาปัจจุบัน

๓. แว่นดำ

พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์ เป็นกรรมการและสมาชิกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. ระเบียนสัมภาษณ์ ทำเนียบนักเขียนไทยปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๑๘

๓. พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์, ก็ผมไม่มีทางเลือกนี่ครับ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๐

---

(๑) จดหมายของ สด กูรมะโรหิต ถึง พ.ต.ต. ประชา พูนวิวัฒน์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ ลงพิมพ์ในหนังสือ "ก็ผมไม่มีทางเลือกนี่ครับ" ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๐

ผกาวดี อุตตโมทย์

ผกาวดี อุตตโมทย์ นักเขียนสตรี ใช้นามจริงเป็นนามปากกา ชื่อสกุลเดิม ผกาวดี เทพหัสดิน ณ อยุธยา

เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ที่จังหวัดพระนคร

บิดาอาชีพรับราชการ ชื่อ นายกำธร มารดาชื่อ นางสายสวาท เทพหัสดิน ณ อยุธยา ผกาวดี อุตตโมทย์ เป็นบุตรคนที่สองในจำนวนห้าคน

สมรสเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ กับ นายวิวัธน์ อุตตโมทย์ มีบุตร ๒ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนสตรีจุลนาค โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย โรงเรียนเบญจมะสิริอนุสสรณ์ โรงเรียนราชินีบน และศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ

การทำงาน

เป็นครูโรงเรียนสตรีจุลนาค ตลอดมาจนปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐)

งานเขียนหนังสือ

กาวดี อุตตโมทย์ เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรก งานเขียนชิ้นแรกเป็นเรื่องสั้นลงพิมพ์ในนิตยสาร ศรีสัปดาห์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ ใช้นามปากกาว่า "เทพนัดดา"

ทัศนคติในการสร้างงานเขียนคือต้องการเขียนให้คนหลายระดับอ่านและนำไปใช้เป็นประโยชน์ได้ เรื่องที่เขียนจึงเป็นเรื่องเบาสมองในแบบคอลัมน์และเรื่องสั้น

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผกาวดี อุตตโมทย์ กล่าวว่าในอดีตงานเขียนของตนหนักไปทางนวนิยายเพ้อฝันแต่งขึ้นจากจินตนาการโดยขาดประสบการณ์ ตั้งใจว่าจะเขียนงานประเภทสารคดีความรู้สำหรับเยาวชนและวัยรุ่นให้มากขึ้น

ความชำนาญในการเขียนหนังสือมีตามลำดับดังนี้ ๑. เรื่องสั้น ๒. งานแปล ๓. สารคดี ๔. เรื่องยาว

ผลงาน

ผลงานเขียนเท่าที่สำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีดังนี้

เรื่องสั้นประมาณ ๑๐๐ เรื่อง เรื่องยาว ๒ เรื่อง เรื่องแปลประมาณ ๒๐ เรื่อง บทละคร ๒ เรื่อง และสารคดีประมาณ ๓๐๐ เรื่อง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่ม

๑. มรรยาทงาม
๒. งามมรรยาท
๓. นานาสนุก
๔. งามตา
๕. แม่บ้าน
๖. มิตรในเรือน
๗. บ้านน่าอยู่
๘. บุคคลน่าสนใจ
๙. บุคคลน่ารู้จัก
๑๐. แจ้คกี้
๑๑. ราชินีเอลิซเบ็ธ
๑๒. ราชวงศ์อังกฤษ
๑๓. ราชนิกูลอังกฤษ
๑๔. วังหลวง
๑๕. ดอกฟ้า

๑๖. น้ำทิพย์

๑๗. วิมานดิน

๑๘. บ้านน้อย

๑๙. ครูไหวใจร้าย

๒๐. ขดหมายจากอังกฤษ

๒๑. ดวงมณี

๒๒. บ้าเดียวกัน

๒๓. ทานตะวัน

๒๔. เฟื่องฟ้า สร้างเป็นละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๗

๒๕. ล้อหัก (เรื่องแปล)

๒๖. สงครามและสันติภาพ (เรื่องแปล)

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานที่ได้รับรางวัล

๑. เรื่อง "มรรยาทงาม" หนังสือชนะการประกวดในการประกวดหนังสือประจำปีองค์การยูเนสโก พ.ศ. ๒๕๐๕

นามปากกา

๑. ผกาวดี อุตตโมทย์ เขียนนวนิยายเรื่องสั้น เรื่องยาว

๒. เทพนัดดา ใช้ในงานแปล

๓. ผกายมาศ เขียนคอลัมน์เกี่ยวกับแม่บ้าน บ้านและสวน

๔. มาลาวลี เขียนคอลัมน์

๕. วิวัธนี เขียนนวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องยาว

๖. นันทินี เขียนคอลัมน์

ผกาวดี อุตตโมทย์ เห็นว่างานเขียนหนังสือเป็นงานที่ต้องใช้ความอดทน ต้องมีสมาธิอย่างสูง และมีอุปสรรคเช่นเดียวกับงานอื่น

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) เป็นกรรมการในสมาคมมูลนิธิต่าง ๆ ดังนี้

สมาคมมาแตร์เดอีวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย มูลนิธิช่วยเหลือนักเรียนขาดแคลนประถมนนทรี มูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการในพระอุปถัมภ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี และสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง "ผกาวดี อุตตโมทย์" ตอบ กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

พร น้ำเพชร

"พร น้ำเพชร" นามปากกา ชื่อจริง นายไพจิตร ศุภวารี

เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ที่จังหวัดนครสวรรค์ แต่มาเติบโตที่อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี เป็นบุตรคนที่ ๓ ในจำนวนพี่น้อง ๙ คน ของ นายเกษม และนางสำราญ ศุภวารี

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนวัดนาศึกษา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี จบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้วบิดาส่งเข้าเรียนโรงเรียนสอนภาษาจีน เรียนได้ระยะหนึ่งโรงเรียนถูกสั่งปิดจึงออกมาอยู่บ้านช่วยบิดามารดาค้าขาย ประจวบกับบ้านถูกไฟไหม้ ครอบครัวมีฐานะลำบากจึงช่วยทำงานทุกชนิด ตั้งแต่เร่ขายของสถานีรถไฟ เช่น ขายน้ำ ล็อตเตอรี่ บุหรี่ มะม่วงดอง ฯลฯ ภายหลังด้วยความอุปการะของน้าชายและน้าสะใภ้ จึงได้กลับเข้าเรียนหนังสืออีกครั้งจนจบชั้นประถมศึกษา จากนั้นมาเรียนต่อโรงเรียนการช่างนครสวรรค์ จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ได้รับทุนการศึกษามาเรียนต่อโรงเรียนช่างกลปทุมวัน

การทำงาน

"พร น้ำเพชร" รับราชการอาชีพครูตั้งแต่สำเร็จการศึกษาตลอดมาจนปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) เคยผ่านการอบรมวิชาผู้กำกับลูกเสือชั้น Wood Badge และเป็นอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัย

งานเขียนหนังสือ

เมื่อยังเป็นเด็ก "พร น้ำเพชร" รักการอ่านและเขียนหนังสือมาก เห็นว่านักเขียนนักประพันธ์ได้รับการกล่าวขวัญถึงจึงคิดที่จะเป็นนักเขียนบ้าง งานเขียนชิ้นแรก

เป็นเรื่องสั้นชื่อ "สันดานไพร่" ได้รับรางวัลชนะเลิศประกวดเรื่องสั้นของนิตยสารบางกอก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ หลังจากนั้นก็เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรกเรื่อยมา

เมื่อเริ่มหัดเขียนหนังสือเขาอาศัยความสังเกต จำพล็อตเรื่องที่อ่านมาลองเขียนดู ต่อมาก็คิดสร้างพล็อตเรื่องขึ้นเอง นอกจากการฝึกฝนด้วยตนเอง เขายังได้รับคำแนะนำในการเขียนจากนักเขียนมีชื่อคือ ส. เนาวราช ผู้ซึ่งเขาถือเสมือนครูและพี่เลี้ยงด้วย

ผลงาน

พร น้ำเพชร เขียนเรื่องยาวแล้วประมาณ ๗ เรื่อง เรื่องสั้น ๒๐ เรื่อง กวีนิพนธ์ ๒๐ ชิ้น บทละครวิทยุ ๒๐ เรื่อง นอกนั้นเป็นบทความ สารคดี และปกิณกะอีก ๒๐ กว่าเรื่อง (สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒) เรื่องที่เขียนส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องสะท้อนชีวิตครูและนักเรียน ทั้งนี้เพราะเขามีประสบการณ์ในการเป็นครูโดยตรง เช่นเรื่อง คุณครูคนใหม่ คุณครูที่รัก เรื่องอื่น ๆ ได้แก่ นางกวัก สไบแพร เพชรน้ำหนึ่ง ประทีบบนทางเปลี่ยว จอมโจรมเหศวร ไอ้เบี้ยว ชาติอมรินทร์ ขุนทอง ท่าฉลอม ฯลฯ

เรียบเรียงจาก

ระเบียนสัมภาษณ์ ทำเนียบนักเขียนไทยในปัจจุบัน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เพ็ญแข วงศ์สง่า

เพ็ญแข วงศ์สง่า นักเขียนสตรี ชื่อ สกุลปัจจุบัน นางเพ็ญแข วัจนสุนทร

เกิดเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๓ ที่จังหวัดสกลนคร เป็นบุตรคนสุดท้อง ของ นายวงศ์ นางบาง วงศ์สง่า มีพี่น้อง ๙ คน เมื่ออายุ ๖ ขวบ บิดาถึงแก่กรรม จึงมาอยู่ในความอุปการะของพี่สาวที่กรุงเทพฯ

สมรสกับ ดร. เฉลิมวงศ์ วัจนสุนทร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒ มีบุตรธิดา ๓ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือครั้งแรกที่โรงเรียนเทศบาลวัดชนะสงคราม บางลำภู เมื่อจบชั้นประถม ๔ แล้วเรียนต่อโรงเรียนสตรีมหาสารคาม "ผดุงนารี" จบชั้นมัธยมปีที่ ๓ โรงเรียนสตรีสกลนคร "สตรีสกลรัตน์" จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ระหว่างเรียนหนังสือชั้นมัธยมปีที่ ๑ ถึงได้รับทุนเรียนดีของโรงเรียนมาตลอด

เมื่อจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ เรียนวิชาครูต่อที่วิทยาลัยครูสวนสุนันทา และวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรปัจจุบัน) และได้ทุนไปศึกษาต่อปริญญาโท วิชาบริหารการศึกษา ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่ออายุได้ ๒๖ ปี ขณะศึกษาได้รับเชิญออกวิทยุและหนังสือพิมพ์หลายฉบับ ได้รับเลือกเป็น Out Standing Student of the Year 1968 — 1969 ณ Utah State University

การทำงาน

เมื่อเรียนสำเร็จจากวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้รับบรรจุเป็นครูโรงเรียนคณะราษฎร์บำรุง ๓ จังหวัดปทุมธานี ต่อมาย้ายมาสอนที่โรงเรียนวัดอัปสรสวรรค์ และหลังจากสำเร็จการศึกษาจากสหรัฐอเมริกาย้ายไปสอนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน) ตลอดมาถึงปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐)

งานเขียนหนังสือ

เพ็ญแข วงศ์สง่า ก็เหมือนนักเขียนหลาย ๆ คน ที่รักการอ่านหนังสือมาก่อนจะเป็นนักเขียน แรกผีกหัดเขียนให้เพื่อน ๆ อ่านในห้องเรียน ตั้งตัวเองเป็นบรรณาธิการต่อมาเขียนส่งประกวด เคยได้รับรางวัลการประกวดปาฐกถาโต้วาทีจากกรมตำรวจ เรียงความชนะเลิศของกรมป่าไม้ (พ.ศ.๒๔๙๙) เมื่ออายุ ๑๓—๑๔ ปี สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องส่งเสริมให้มีความมุมานะพยายามจะเป็นนักเขียนจริงจังให้ได้ แรงบันดาลใจสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ความโศกเศร้าจากการสูญเสียมารดาอันเป็นที่รัก ทำให้เกิดความพยายามยิ่งขึ้น ซึ่งประกอบกับระยะหลังที่ศึกษาในวิทยาลัยการศึกษาประสานมิตร ได้เรียนวิชาการประพันธ์จากนักเขียนรุ่นพี่ ชูวงศ์ ฉายะจินดา ทำให้ความหวังจะเป็นนักเขียนเป็นจริงขึ้น

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเขียน

งานเขียนที่ได้ลงพิมพ์ครั้งแรกเป็นเรื่องสั้น ชื่อ "เพชรร้าว" ลงพิมพ์ในนิตยสารแม่บ้านการเรือน พ.ศ. ๒๕๐๔ ใช้นามปากกาว่า แขพิไล เรื่องยาวเรื่องแรก คือ "วงกตรัก"

ผลงานเขียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องสั้นเรื่องยาว และบทความทางวิชาการ และยังมีงานแปล งานสารคดี และบทกวีอีกเล็กน้อย

เกี่ยวกับการเขียนนวนิยาย เพ็ญแข วงศ์สง่า ให้ความเห็นไว้ว่า "ผู้อ่านบางคนยังเข้าใจว่านวนิยายเป็นเพียงเรื่องประโลมโลกเท่านั้น หามิได้ นวนิยายคือความจริง ที่มีสิ่งสุนทรเคลือบอยู่ มีทั้ง Fact และ Romance ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นความจริง ความเป็นไปของชีวิตในแง่ของสุนทรียะ นวนิยายที่ดี ต้องให้อรรถรสทางภาษาแก่ผู้อ่านด้วย"

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มเผยแพร่ ได้แก่

๑. ลำเนาสวาท

๒. ไทรโยค

๓. ธารชมพู
๔. ยูงเยี่ยมพ้า
๕. สนิมสังคม
๖. ดร. ดนัย
๗. วงกตรัก
๘. พ้าเปลี่ยนสี
๙. พ้าสีเงิน
๑๐. ข้ามขอบพ้า
๑๑. ทิวาหวาม
๑๒. ไผ่ลอดกอ
๑๓. ตะวันขึ้นที่อ่าวพังงา
๑๔. ทับถวิล
๑๕. สะใภ้หัวนอก
๑๖. เขยบ้านนอก
๑๗. เทพบุตร
๑๘. จำเลยไม่แพ้
๑๙. มาลัยรักเล่ห์
ฯลฯ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นามปากกา

นอกจากใช้ชื่อจริงเขียนหนังสือแล้ว ยังใช้นามปากกาอื่น ๆ อีก ได้แก่

๑. แขพิไล	ใช้เขียนนวนิยายรัก
๒. ศศิพงศ์ประไพ	ใช้เขียนนวนิยายชีวิต
๓. แขพิไล ขวัญประชา	ใช้เขียนนวนิยายประเภทกระจุ๋มกระจิ๋ม
๔. ศรีอีสาณ	ใช้เขียนงานกวีนิพนธ์
๕. ทรรพวงศ์	ใช้เขียนสารคดี

นอกจากสอนหนังสือเป็นงานประจำ เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรกแล้ว เธอยังปลีกเวลาไปทำงานเพื่อสาธารณประโยชน์อื่นๆ เช่น เป็นกรรมการสมาคมศิษย์เก่าวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร สมาคมศิษย์เก่าสวนสุนันทา ผู้ร่วมงานสโมสรโรตารี่ชลบุรี และกรรมการส่งเสริมกิจการละครพูดแห่งชาติ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. ระเบียนสัมภาษณ์ "ทำเนียบนักเขียนไทยในปัจจุบัน" สัมภาษณ์เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๒

๒. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่งเพ็ญแข วงศ์สง่า ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ภิญโญ ศรีจำลอง

ภิญโญ ศรีจำลอง นามจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ที่ตำบลนาดี อำเภอลานสะกา จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นบุตรคนโตในจำนวน ๔ คน ของ นายแข นางคล้ำ ศรีจำลอง

สมรสกับนางอารี ศรีจำลอง (สกุลเดิม แก้ววิเชียร) เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ (หย่า พ.ศ. ๒๕๐๘) มีบุตร ๑ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษา โรงเรียนประชาบาล จังหวัดนครศรีธรรมราช ชั้นมัธยมโรงเรียนประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช จากนั้นมาศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ เข้าเรียนชั้นเตรียมอุดมศึกษา แผนกอักษรศาสตร์ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ต่อมาสอบได้ประกาศนียบัตรครู พ.ป., พ.ม. ของกระทรวงศึกษาธิการ และเข้าศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร สำเร็จปริญญาตรี

การทำงาน

เป็นครูสอนหนังสือมาหลายแห่ง เช่น ครูโรงเรียนโสตวิทยา โรงเรียนเซนต์-จอห์น โรงเรียนอำนวยศิลป์ โรงเรียนการช่างกระบี่ ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นอาจารย์สอนภาษาไทยวิทยาลัยบพิตรพิมุข งานหนังสือพิมพ์ที่เคยทำมา ได้แก่ ประจำหนังสือพิมพ์สัปดาห์สาร หนังสือพิมพ์อิสระรายวัน หนังสือพิมพ์วิทยาสาร-ชัยพฤกษ์ และหนังสือพิมพ์ไท—รายสัปดาห์

งานเขียนหนังสือ

ภิญโญ ศรีจำลอง สนใจงานเขียนคำประพันธ์ร้อยกรองมาแต่เด็ก มีความมุ่งมั่นอย่างยิ่งที่จะดำเนินรอยตามบุรพกวีของชาติ งานเขียนชิ้นแรกลงพิมพ์ในนิตยสารสยาม-สมัยรายสัปดาห์ พ.ศ. ๒๔๙๓

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เขามีความถนัดในการเขียนเรียงตามลำดับ ดังนี้

๑. คำประพันธ์ร้อยกรอง

๒. สารคดี

๓. เรื่องสั้น

๔. เรื่องยาว

๕. งานแปล

ผลงานที่เขียนมาแล้ว (สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๙) มีเรื่องสั้นประมาณ ๑๐๐ เรื่อง เรื่องยาว ๑ เรื่อง บทร้อยกรองประมาณ ๑,๐๐๐ ชิ้น สารคดีประมาณ ๑,๐๐๐ เรื่อง

ผลงานที่พิมพ์เผยแพร่

๑. นวนิยายเรื่องขุนไพร

๒. เรื่องสั้นชุดเลือดตะลุง

๓. สารคดีสวัสดีหยาดเหงื่อ

และยังมีผลงานประเภทกาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ ชนะเลิศการประกวดต่าง ๆ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๖—๒๕๑๔ อีกจำนวนหนึ่ง

ในฐานะนักเขียนและกวี เขาเคยได้รับเลือกเป็นประธานชมรมนักกลอน พ.ศ. ๒๕๐๙—๒๕๑๐ และเป็นกรรมการด้านบทกลอนและวรรณคดีอีกหลายสถาบัน ทั้งเป็นผู้อภิปราย และบรรยายทางวิชาวรรณคดีหลายแห่ง

ในการสร้างงานเขียน ภิญโญ ศรีจำลอง มีหลักว่า "งานนั้นจะต้องเป็นงานศิลป ให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านไม่เคลือบแฝงเรื่องทางการเมือง หรือความเห็นส่วนตัวที่แรงจัด ไม่ชอบงานเขียนที่รุนแรง หรืองานที่ทำเพื่อโฆษณาชวนเชื่อทางการเมืองทุกลัทธิ ตลอดจนงานที่ทำขึ้นเพื่อหวังเงินโดยไม่คำนึงถึงศิลปและความเหมาะสมทางวรรณกรรม จะไม่เขียนหนังสือเพื่อการ "หากินอย่างเดียว"

เกี่ยวกับการแต่งหนังสือ เขาเห็นว่าการแต่งหนังสือทุกประเภทเป็นศิลปทางอักษรศาสตร์ วรรณคดีได้รับการยกย่องว่าเป็นศิลปสาขาหนึ่งของโลก คนทำงานด้านนี้จึงควรเป็นผู้รู้จริง ยอมทุ่มเทค้นคว้าเพื่อสร้างสรรค์งานอย่างแท้จริง ไม่มุ่งเฉพาะเงินและ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ความโด่งดัง วรรณกรรมที่ดีที่สุด คือ วรรณกรรมที่ครบถ้วนด้วยคุณลักษณะทางศิลป และให้ประโยชน์แก่มนุษยชาติโดยไม่แยกชาติ ชั้น วรรณะ ศาสนา ลัทธิการเมือง ตราบชั่วนิรันดร

ภิญโญ ศรีจำลอง มีความเห็นเกี่ยวกับวงการเขียนทั่วไปว่า "ยังขาดคุณภาพ ขาดคนที่เป็นอัจฉริยะในด้านกวีนิพนธ์ และวรรณกรรมด้านเรื่องสั้น นวนิยาย มีแต่เพียงผู้รู้น้อย แต่มีโอกาสสร้างงานเผยแพร่ เพื่อทำเงินด้านการโฆษณายกย่องกันเป็นหมู่เป็นพวก อยากเห็นงานวรรณกรรมทุกด้านของไทยเจริญเท่าของชาติที่เขาเจริญแล้ว เช่น อยากให้มี ระพินทรนาท, คาวาบาตะ, เออเนสท์ เฮมมิงเวย์ ฯลฯ ขึ้นในชาติไทย"

ภิญโญ ศรีจำลอง มีงานอดิเรกหลายอย่าง เช่น การท่องเที่ยวไปในจังหวัดต่างๆ อ่านหนังสือ เล่นกีฬาออกกำลังกายและค้นคว้าประวัติศาสตร์ เพื่อหาความถูกต้องในด้านความเป็นมาของชาติไทย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นามปากกา

๑.	ปรีชาดก	ใช้เขียนเรื่องสั้น
๒.	ภัทรภักดี	ใช้เขียนเรื่องสั้น
๓.	ภัทร ภูมิภักดี	ใช้เขียนเรื่องสั้น
๔.	เสียงพิณ	เขียนงานร้อยกรอง
๕.	วัชรา	เขียนงานร้อยกรอง
๖.	สยาม สิริ	เขียนงานร้อยกรอง
๗.	ศรี ภราดร	เขียนงานร้อยกรอง
๘.	วัชรา วรภาพ	เขียนสารคดี

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง ภิญโญ ศรีจำลอง ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

มนัส จรรยงค์
(ถึงแก่กรรม)

มนัส จรรยงค์ นามจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๐ ที่จังหวัดเพชรบุรี ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๘

บิดาเป็นทนายความชื่อนายผ่อง จรรยงค์ มารดาชื่อนางเย็อน จรรยงค์ มนัส จรรยงค์ เป็นบุตรคนโตในจำนวนพี่น้อง ๑๐ คน

การศึกษา

เริ่มเรียนหนังสือกับมารดาที่บ้านตั้งแต่อายุ ๓—๔ ขวบ เข้าโรงเรียนครั้งแรกที่โรงเรียนคามวาสี ต่อมาย้ายมาเรียนโรงเรียนประจำจังหวัดเพชรบุรีถึงชั้นมัธยมปีที่ ๒ บิดาก็นำเข้ากรุงเทพฯ มาฝากให้อยู่บ้านเจ้าพระยาภาณุวงศ์มหาโกษาธิบดี (ท้วม บุนนาค) ที่กรุงเทพฯ เข้าเรียนที่โรงเรียนสุขุมาลัยเป็นแห่งแรก แล้วย้ายมาต่อที่โรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ระหว่างเป็นนักเรียนชอบเล่นกีฬาและดนตรี ได้ชื่อว่าเป็นนักฟุตบอลที่มีความสามารถของโรงเรียนคนหนึ่ง

เมื่อสอบชั้นมัธยมปีที่ ๘ ไม่ผ่าน มนัส จรรยงค์ ก็ลาออก และเริ่มท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ

การทำงาน

หลังจากลาออกจากโรงเรียนไปสมัครเป็นนักแสดงกายกรรมในคณะ "เบ้ง เทียม" ซึ่งเป็นนักพลศึกษาจากโรงเรียนเทพศิรินทราวาส เขาออกแสดงไปตามงานรื่นเริงต่างๆ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

อยู่ระยะหนึ่งจึงเลิกเดินทางกลับบ้านเดิมที่เพชรบุรี ที่เพชรบุรี มนัส จรรยงค์ สมัครเข้าทำงานเป็นเสมียนไต่สวนประจำอำเภอ ขณะเดียวกันก็เป็นครูสอนดนตรีไทย มีวงดนตรีออกแสดงหารายได้ ชื่อเสียงความสามารถของเขาในฐานะครูดนตรีไทยขจรกระจายไปทั่วเมืองเพชรบุรี จนเจ้าเมืองให้ไปเป็นครูสอนดนตรีแก่ลูกสาว ซึ่งต่อมาได้รักใคร่ชอบพอกันและได้เป็นคู่ครองของเขาในที่สุด

งานเขียนหนังสือ

มูลเหตุจูงใจสำคัญที่ชักนำให้ มนัส จรรยงค์ ต้องการเป็นนักเขียน คือ ความหึงหวงคนรัก ทั้งนี้เพราะครูสอนดนตรีไทยของลูกสาวเจ้าเมืองอีกคนหนึ่งเป็นนักเขียนด้วยความที่คิดจะแข่งขัน จึงพยายามเขียนเพื่อจะเป็นนักเขียนให้ได้ เริ่มต้นด้วยงานเขียนเรื่องสั้นชื่อ "สวรรค์ครึ่งเดือน" เมื่อส่งไปลงพิมพ์เปลี่ยนชื่อเป็น "คู่ทุกข์คู่ยาก" ลงพิมพ์ในนิตยสารเดลิเมล์วันจันทร์ ปี พ.ศ. ๒๔๗๓ ใช้นามปากกาว่า "อ. มนัสวีร์" มีความหมายถึงหญิงคนรักว่า "อ้อมผู้กล้าหาญ" ต่อมาเมื่อสมหวังในความรักแล้วก็ได้ยึดงานเขียนและงานหนังสือพิมพ์เป็นอาชีพตลอดมา การที่เขาประสบผลสำเร็จในงานเขียนตั้งแต่ผลงานชิ้นแรกเช่นนี้ นอกจากความต้องการเป็นนักเขียนดังกล่าวแล้ว ก็เนื่องจากการที่ได้อ่านหนังสือนิยายต่าง ๆ เป็นจำนวนมากเมื่อครั้งอาศัยอยู่บ้านเจ้าพระยาภาณุวงศ์มหาโกษาธิบดี ซึ่ง มนัส จรรยงค์ มีหน้าที่ต้องอ่านหนังสือให้ลูกสาวคนโตของท่านเจ้าคุณฟังทุกวัน การได้อ่านมากเป็นส่วนช่วยส่งเสริมการเขียนหนังสือของเขาทางหนึ่ง

มนัส จรรยงค์ เริ่มทำงานครั้งแรกที่หนังสือพิมพ์หลักเมือง และหนังสือพิมพ์อื่น ๆ อีกหลายแห่ง เช่น อิสระ หญิงไทย สยามตรีบรูณ์ เจริญกรุง หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ผู้จัดการหนังสือพิมพ์ ๒๔ มิถุนา ทำได้ระยะหนึ่งก็ลาออก จากนั้นก็มาประจำอยู่ที่สำนักพิมพ์เพลินจิตต์เขียนหนังสือเล่มจำหน่าย ซึ่งทำรายได้ให้เขามากจนมีเงินก้อนพอที่จะไปลงทุนทำไร่ฝ้ายที่ตำบลบ่อแขมแต่ด้วยความไม่ชำนาญ งานทำไร่ล้มเหลวต้องเดินทางกลับกรุงเทพฯ มาทำงานหนังสือพิมพ์และเขียนหนังสือต่อไปที่หนังสือพิมพ์ประมวญวัน ผิวเหลือง ประชามิตร—สุภาพบุรุษ

ที่ประชามิตร—สุภาพบุรุษเขาเริ่มเขียนงานประเภทสารคดีเชิงข่าว สารคดีเชิงชีวประวั
ตามคำแนะนำของกุหลาบ สายประดิษฐ์ เนื่องจากระยะนั้นงานเขียนประเภทนี้ยังไม่มีใค
เขียนกันจริงจัง จึงนับได้ว่า มนัส จรรยงค์ เป็นนักเขียนงานประเภทนี้คนแรก

ครั้งหนึ่งเขาเคยไปทำงานเป็นผู้จัดการร้านค้าสหกรณ์ที่ทัณฑสถานนิคม จังหวั
ยะลา ประสบการณ์จากการไปทำงานในถิ่นทุรกันดารครั้งนี้ทำให้มีวัตถุดิบมาเขียนหนังสื
อีกมากมาย เช่น มือเสือ หุ่นผี ซาเก๊าะ และจับตาย เป็นต้น

มนัส จรรยงค์ ได้รับยกย่องว่าเป็นราชาเรื่องสั้น มีผลงานเขียนเรื่องสั้นกว่
๑,๐๐๐ เรื่อง เรื่องยาวกว่า ๒๐ เรื่อง งานเขียนของเขามีลักษณะเป็นตัวของตัวเอง ไม่เค
เลียนแบบนักเขียนต่างชาติ ระยะแรกเขาเขียนเรื่องประเภทชีวิตรักโศกกระจุ๋มกระจิ๋มตาม
ตลาดหนังสือเวลานั้น ต่อมาเขียนเรื่องสั้นทั่วไป และงานประเภทลูกทุ่งที่เขียนได้เด่นพอ
กับ "ไม้ เมืองเดิม" ความสามารถของเขาอีกอย่างหนึ่งคือ เขียนหนังสือได้เร็ว สามาร
เขียนเรื่องสั้นติดต่อกันได้ ๓—๔ เรื่องโดยไม่หยุด

ผลงาน

ผลงานที่สำรวจในนิตยสารบางฉบับ เช่น ประชามิตร—สุภาพบุรุษ บิ๊ยะมิตรวั
จันทร์ สยามสมัยรายสัปดาห์ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๕—๒๕๐๔ มีดังนี้

นิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ (พ.ศ. ๒๔๘๕—๒๔๘๗)

ภาวะการครองชีพในยามยาก	ใช้นามปากกา	มนัส จรรยงค์
คนคุก	,,	,,
ผจญภัยในกลันตัน	,,	,,
นักขี่ม้าแข่ง	,,	,,
เซปาโลเมืองไทย	,,	,,
เนลสัน เอ็ดดี้เมืองไทย (ล้วน ควันธรรม)	,,	,,
ยกเดียว	,,	อ. มนัสวีร์

กลอย	ใช้นามปากกา	มนัส จรรยงค์
ดอกดิน	,,	,,
นางใน	,,	,,
ด้ายหลอด	,,	,,
พฤติการณ์ตอนหนึ่งของเชลยอเมริกัน	,,	,,
สุภาพบุรุษบุนนาคแห่งปราโมทัย	,,	,,
พยอมคนเดียว	,,	,,

นิตยสารบีย์ะมิตรวันจันทร์ (พ.ศ. ๒๕๐๐—๒๕๐๑)

เลือดอัสดร (เรื่องยาว)	ใช้นามปากกา	มนัส จรรยงค์
นางบุญ	,,	,,
คนขี้ลืม	,,	อ. มนัสวีร์
แปดอ่าว	,,	มนัส จรรยงค์
สาวใช้คนที่แปด	,,	,,
ท่านผู้แทน	,,	,,
คราน์มิฟิ้นคืนวัง	,,	รุ่ง น้ำเพชร
ทางใน	,,	มนัส จรรยงค์
มือบีนกำสรวล	,,	รุ่ง น้ำเพชร
หล่อนได้ผู้แทน	,,	มนัส จรรยงค์
ความรักลอยไป	,,	รุ่ง น้ำเพชร
อันธพาล	,,	อ. มนัสวีร์

นิตยสารสยามสมัยรายสัปดาห์ (พ.ศ. ๒๔๙๐—๒๕๐๔)

ไกลเมือง	ใช้นามปากกา	มนัส จรรยงค์
โจรกับโจร	,,	,,
ท่อนแขนนางรำ	,,	,,
ละครทุ่ง	,,	,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

หลีซ้ง	ใช้นามปากกา	มนัส จรรยงค์
นายด่าน	,,	อ. มนัสวีร์
ไปตะราง	,,	มนัส จรรยงค์
จอมคน	,,	,,
พรานขวาน	,,	,,
รอยสัก	,,	,,
สังคมทุ่ง	,,	,,
จ้งจอกสมุทร	,,	,,
บ้านเพื่อนเรือนตัว	,,	ฤดี จรรยงค์
สามประตู	,,	มนัส จรรยงค์
ผู้คลั่งหวย	,,	,,
สร้อยระย้า	,,	,,
ดรรชนีหาย	,,	,,
ตำรวจดง	,,	,,
ฤดูทอง	,,	อ. มนัสวีร์
สะพานพุทธ	,,	มนัส จรรยงค์
สัญญาณไพร	,,	,,
ประตูทอง (เรื่องยาว)	,,	,,
สายนที (เรื่องยาว)	,,	,,
บางแครำลึก	,,	รุ่ง น้ำเพชร
ผู้ท้ากฎหมาย	,,	,,
เจ้าก่อกรรมไว้	,,	,,
ฝรั่งเบี้ด	,,	,,
เขาเป็นคริสเตียน	,,	,,
ละครหลงโรง	,,	,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

คนส่งนม	ใช้นามปากกา	รุ่ง น้ำเพชร
โศกนาฏกรรมในทุ่งกว้าง	,,	,,
เฒ่าเปรื่อง	,,	มนัส จรรยงค์
ประโลมโลก	,,	,,
เครื่องพ้าทรงดำ	,,	,,
พร่างเพชรผู้จมเรืออยุธยา (สารคดี)	,,	มนัส จรรยงค์
นักเบิดกรุยามวิกาล (สารคดี)	,,	,,
ทหาร ขำหิรัญ นายพลหลังคาจาก (สารคดี)	,,	,,
เมื่อข้าพเจ้าเผชิญสลัดสามร้อยยอด	,,	,,
นักปฏิวัติหัวเห็ดขายห่อหมก	,,	,,
นักโบราณคดีมืด	,,	,,
ผู้มาเหนือหัว	,,	,,
พสุธาของข้าเอ๋ย	,,	,,
รถประจำตำแหน่ง	,,	รุ่ง น้ำเพชร
บาโหย	,,	,,
ไปสู่ดารา	,,	,,
สะพานข้ามแม่น้ำควาย	,,	,,
แควนเปลี่ยว	,,	,,
ริมทางถนนมิตรภาพ	,,	มนัส จรรยงค์
ไนท์คลับที่โคนตาล	,,	,,
ใบแดง	,,	,,
จิ้งเหลนทอง	,,	,,
ยอดเยาวมาลย์	,,	,,
แม่ทองดำสะอื้น	,,	,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

แก่หวอด	ใช้นามปากกา	มนัส จรรยงค์
ดงตาล	,,	,,
ทรยศ	,,	รุ่ง น้ำเพชร
คนขายเหล้า	,,	,,
ออร์เหลา	,,	,,
เพื่อนเก่าเมียรัก	,,	,,
หาดล่ม	,,	มนัส จรรยงค์
ตายแล้วเกิดใหม่	,,	,,
อ้ายโจ	,,	,,
หลวงพ่อดำ	,,	,,
ท่านจอมพล	,,	,,
บังกะโลคนยาก	,,	รุ่ง น้ำเพชร
เอวหนึ่ง	,,	มนัส จรรยงค์
กุ๊กกี้ผู้กอดตัวเอง	,,	,,
ทอมมี่ตาเดียว	,,	,,
พยอมดง	,,	,,
ภราดร	,,	,,
เหยื่อโลกีย์	,,	,,
สมบัติมหากาพ	,,	,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานสำคัญ

ความจริงแล้วงานเขียนของ มนัส จรรยงค์ ทุกเรื่องล้วนมีคุณค่าควรแก่การอ่านทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้น เรื่องยาวหรือสารคดี แต่งานเขียนที่เด่นของเขาเป็นประเภทเรื่องสั้น เรื่องที่มีผู้อ่านรู้จักกันอย่างกว้างขวางเรื่องหนึ่งคือ "จับตาย" ได้รับคัดเลือกให้เป็นเรื่องสั้นชั้นเยี่ยมของเอเชียจากสมาคมนักประพันธ์ออสเตรเลีย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑

เรื่องจับตายนี้ มนัส จรรยงค์ เขียนขึ้นจากประสบการณ์เมื่อครั้งไปทำงาน ณ ทัณฑสถานที่จังหวัดยะลา ตัวละครจึงเป็นบุคคลที่ไม่ค่อยมีคนเขียนถึงมากนักนั่นคือนักโทษ เรื่องที่เขาเขียนดูสมจริงสมจัง เมื่อกล่าวถึงชีวิตนักโทษที่ถูกคุมขังอยู่ในป่าลึก ต้องทำงานหนัก และเป็นไข้ป่ากันหมดทุกคน จุดเด่นสำคัญที่ผู้เขียนเน้นกล่าวคือจิตใจของบุคคลผู้ที่ดูเผิน ๆ แล้วหยาบกระด้างนั้นมีความรัก ความซื่อสัตย์ และเด็ดเดี่ยวกล้าหาญซุกซ่อนอยู่ บุคคลเหล่านี้ เมื่อรักใครก็รักอย่างยอมตายทีเดียว

นอกจากความสนุกสนานตื่นเต้นในลีลาของเนื้อเรื่องที่คลี่คลายไปทีละขั้น ๆ อย่างน่าสนใจแล้ว เรายังได้ความรู้อื่น ๆ ที่ผู้แต่งพรรณนาไว้ เช่น สภาพภูมิประเทศของท้องถิ่นทางภาคใต้ของประเทศไทยที่เป็นป่าลึกมีสัตว์นานาชนิด ความรู้เกี่ยวกับชาวท้องถิ่นเผ่าต่าง ๆ ที่ยังเหลืออยู่ในป่า เช่น พวกเงาะ เป็นต้น

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นามปากกา

๑. มนัส จรรยงค์

๒. อ. มนัสวีร์

๓. รุ่ง น้ำเพชร

๔. ฤดี จรรยงค์

เรียบเรียงจาก

๑. อนุสรณ์ มนัส จรรยงค์

๒. ยุธิษเฐียร, ในพิภพนักประพันธ์ไทย, นิตยสารสยามสมัย ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๗๐๙

๓. ยุธิษเฐียร, "มนัส จรรยงค์, พบ ยาขอบ" นิตยสารพ้าเมืองไทย ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๑๐๒

มาลัย ชูพินิจ

(ถึงแก่กรรม)

มาลัย ชูพินิจ นามจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๙ ที่ตำบลคลองสวนหมาก จังหวัดกำแพงเพชร เป็นบุตรนายสอน และนางระเบียบ ชูพินิจ

ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ รวมอายุได้ ๕๗ ปี

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นต้นที่จังหวัดกำแพงเพชร เข้ามาการศึกษาต่อในกรุงเทพฯ ที่โรงเรียนวัดเทพศิรินทราวาส, โรงเรียนบพิตรพิมุข, โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ได้เรียนวิชาครูต่อที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศวิหาร สอบไล่ได้ชั้นประโยคครูประถม (ป.ป.) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๕ จากนั้นกลับมาเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๗—๘ ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยสำเร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๗

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การทำงานและงานหนังสือพิมพ์

หลังจากสำเร็จวิชาครูและประกาศนียบัตรชั้นมัธยมปีที่ ๘ ได้เข้ารับราชการครูที่โรงเรียนวัดสระเกศเป็นเวลา ๒ ปี จึงลาออกมาเขียนหนังสือและทำงานหนังสือพิมพ์ เริ่มต้นด้วยการล่องใต้ไปทำหนังสือพิมพ์ "ไทยใต้" ในตำแหน่งบรรณาธิการ ทำอยู่ได้ระยะหนึ่งก็กลับมากรุงเทพฯ เข้าทำงานที่หนังสือพิมพ์รายปักษ์ "สุภาพบุรุษ" ของนายกุหลาบ สายประดิษฐ์ตำแหน่งบรรณาธิการบริหารเป็นเวลา ๒ ปี ย้ายไปเป็นบรรณาธิการฝ่ายสารคดีและบันเทิงคดีของหนังสือพิมพ์ "ไทยใหม่" อีก ๑ ปี เมื่อออกจากไทยใหม่ได้

รวบรวมพรรคพวกออกหนังสือพิมพ์ "ผู้นำ" จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๗๕ กุหลาบ สายประดิษฐ์ ออกหนังสือพิมพ์ "ประชาชาติ" มาลัย ชูพินิจ จึงเข้าร่วมงานด้วยในฐานะบรรณาธิการฝ่ายบันเทิง เมื่อออกประชาชาติรายสัปดาห์ เขาก็ได้รับหน้าที่บรรณาธิการอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย

พ.ศ. ๒๔๗๙ มาลัย ชูพินิจ หยุดงานหนังสือพิมพ์ระยะหนึ่ง ไปทำงานสวนมะพร้าวที่ภาคใต้และไร่ถั่วเหลืองที่อ่าวพนังตัก จังหวัดชุมพร ทำอยู่ ๑ ปี ก็เลิก กลับกรุงเทพฯ

เมื่อกลับกรุงเทพฯ ครั้งนี้ มาลัย ชูพินิจ ได้รวบรวมพรรคพวกจัดตั้งบริษัทจำกัด "ไทยวิวัฒน์" (ต่อมาเป็นบริษัทอักษรนิติ์) แล้วออกหนังสือพิมพ์ "ประชามิตร" รายวัน เขารับตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการ พร้อม ๆ กันนี้เขาก็รับหน้าที่บรรณาธิการหนังสือพิมพ์สุภาพบุรุษด้วย ต่อมา พ.ศ. ๒๔๙๐ เขามารับหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหนังสือพิมพ์ "พิมพ์ไทย" ของบริษัทไทยพณิชยการจำกัด ขณะเดียวกันก็เขียนหนังสือให้กับสำนักพิมพ์อื่น ๆ ด้วย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนหนังสือ

มาลัย ชูพินิจ เริ่มสนใจการเขียนหนังสือขณะเป็นครู เริ่มเขียนเรื่องสั้นครั้งแรกราว พ.ศ. ๒๔๖๘ ส่งไปลงพิมพ์ที่หนังสือพิมพ์ "เสนาศึกษา" และ "ศัพท์ไทย" ต่อมาเมื่อลาออกจากครูแล้วก็ยังยึดงานเขียนเป็นอาชีพตลอดมา ผลงานที่ทำให้ชื่อเสียงรุ่งโรจน์ครั้งแรกคือเรื่อง "ธาตุรัก" ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ "สุภาพบุรุษรายปักษ์"

ระหว่างที่ทำงานในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ มาลัย ชูพินิจ มีผลงานเขียนหลายประเภท เช่น เรื่องสั้น เรื่องยาว บทนำ บทความ สารคดี วิจารณ์ และการกีฬา โดยเฉพาะกีฬามวย มีผลงานเขียนเรื่องสั้นประมาณ ๒,๕๐๐ เรื่อง นวนิยายเรื่องยาวและข้อเขียนอื่น ๆ พิมพ์เป็นเล่มประมาณ ๕๐ เรื่อง เรื่องที่มีผู้นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ คือ ทุ่งมหาราช, แผ่นดินของเรา ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีงานเขียนที่ออกอากาศทางสถานีวิทยุ ท.ท.ท. ชื่อ "ข้อคิดของ ม. ชูพินิจ กับชีวิตประจำวัน" เป็นเวลานาน ๒ ปี และบทโทรทัศน์อีกกว่า ๕๐ เรื่อง

ผลงานเขียนจากการสำรวจในนิตยสารต่าง ๆ เช่น

๑. ผีไม่มีญาติ ลงพิมพ์ในนิตยสารบีย์ะมิตร พ.ศ. ๒๔๙๒ ใช้นามปากกาว่า เรียมเอง

๒. ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ,, ,, ,, ,,

๓. หลวงนราแปลงกาย , ,, ,, ,,

๔. จองเวร ,, ,, ,, ,,

๕. เสียงจากความหลัง ,, ,, ,, แม่อนงค์

๖. ชีวิตในเดือนน้ี ,, ,, ,, นายฉันทนา

๗. ยิ่งชีวิต ,, ,, ,, แม่อนงค์

๘. สามเหลี่ยม ,, ,, ,, ,,

๙. เสียงจากความหลัง ,, ,, ,, ,,

๑๐. จุดต่อ ,, ,, ,, ,,

๑๑. เรือนหอที่ปราศจากเจ้าสาว ,, ,, ,, ,,

๑๒. อิเหนาเป็นเอง ,, ,, ,, เรียมเอง

๑๓. หน้าในอดีต ,, ,, ,, ,,

๑๔. เข็มขัดเส้นเดียว ,, ,, ,, ,,

๑๕. พ้าสาง ,, พ.ศ. ๒๔๙๓ ,, ,,

๑๖. กลับชาติเกิด ,, ,, ,, ,,

(เรื่องกลับชาติเกิดน้ีลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๐ ด้วย)

๑๗. ลูกหลงพ่อ ลงพิมพ์ในนิตยสารบีย์ะมิตร พ.ศ.๒๔๙๓ ใช้นามปากกาว่า เรียมเอง

ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัยปีที่ ๑—๕ (พ.ศ. ๒๔๙๐ — ๒๕๐๗)

๑๘. บางเตย ในนามปากกาว่า เรียมเอง

๑๙. ลิปสติก ,, ,,

๒๐. นักจี้ของสุจิรา ,, ,,

๒๑. ผัวเก่าของผกา ,, ,,

๒๒. มรดกรัก ,, ,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๒๓.	จระเข้ข้าว	ใช้นามปากกาว่า	น้อย อินทนนท์
๒๔.	ยกเดียว	,,	เรียมเอง
๒๕.	เส้นตาย	,,	,,
๒๖.	สมปรารถนา	,,	,,
๒๗.	ยามพักฟื้น	,,	,,
๒๘.	ดงเศรษฐี (เรื่องยาว)	,,	,,
๒๙.	วินาทีเดียว	,,	น้อย อินทนนท์
๓๐.	เมื่อลูกช่างหยุดหมุน	,,	เรียมเอง
๓๑.	ลึกลับตลอดกาล	,,	,,
๓๒.	สามสมัย	,,	,,
๓๓.	ให้ทุกข์แก่ท่าน (เรื่องแปล)	,,	นายฉันทนา
๓๔.	ล่องเพ็ชร (สารคดี)	,,	น้อย อินทนนท์
๓๕.	คนละโลก	,,	แม่อนงค์
๓๖.	ฝนกะเหรี่ยงโป่ง	,,	น้อย อินทนนท์
๓๗.	ไล่เบี้ย	,,	แม่อนงค์
๓๘.	อุบัติเหตุบนเส้นทางชีวิต	,,	,,
๓๙.	นามนี้ไม่เป็นข่าว	,,	เรียมเอง
๔๐.	ชะนีโหยในหุบผึ้ง	,,	น้อย อินทนนท์
๔๑.	โชคลางสังหรณ์	,,	,,
๔๒.	บ้านเกิด (เรื่องยาว)	,,	เรียมเอง (ต่อจากเรื่องดงเศรษฐี)
๔๓.	มาเปล่า	,,	,,
๔๔.	บีนคู่มือ	,,	น้อย อินทนนท์
๔๕.	ผีมือ	,,	,,
๔๖.	เตรียมออกบ่า	,,	,,
๔๗.	ล่าสัตว์ใหญ่	,,	,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๔๘.	ข้าวป่า	ใช้นามปากกา	น้อย อินทนนท์
๔๙.	การล่าเสือ	,,	,,
๕๐.	สัตว์ใหญ่ซึ่งล่าไม่ได้	,,	,,
๕๑.	แก้วตกคอน	,,	,,
๕๒.	เมืองนิมิตร (เรื่องยาว)	,,	,,
๕๓.	ดินปืน + แอลกอฮอล์	,,	,,
๕๔.	อนุสติ	,,	แม่อนงค์
๕๕.	แมวนอนหวด	,,	,,
๕๖.	ขึ้นเหนือ	,,	น้อย อินทนนท์
๕๗.	รางวัล	,,	นายฉันทนา
๕๘.	ล่าพราน	,,	น้อย อินทนนท์
๕๙.	พยานสุดท้าย	,,	ผุสดี
๖๐.	เด็กเก็บตก	,,	เรียมเอง
๖๑.	นอกเรื่อง	,,	,,
๖๒.	มารจำแลง	,,	แม่อนงค์
๖๓.	สินบน	,,	เรียมเอง
๖๔.	ผิดตัว	,,	ผุสดี
๖๕.	แม่ปลาช่อน (บทละคร)	,,	เรียมเอง
๖๖.	ต่างแผ่นดิน	,,	แม่อนงค์
๖๗.	น้ำเหนือเริ่มลด	,,	,,
๖๘.	อรุณรุ่งที่หินกอง	,,	,,
๖๙.	รสนิยม	,,	เรียมเอง
๗๐.	ศพสวาท	,,	,,
๗๑.	ครูมวย	,,	,,
๗๒.	อ้ายเสี้ยว	,,	น้อย อินทนนท์
๗๓.	มดแดง (สารคดี)	,,	,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๗๔. ผีตองเหลือง ใช้นามปากกาว่า น้อย อินทนนท์

๗๕. สองตาเก้น ,, ,,

(สารคดีพิเศษอันสืบเนื่องมาจากชุด "ล่องไพร")

๗๖. นักเรียนใหม่ (บทละคร) ใช้นามปากกาว่า เรียมเอง

๗๗. ชีวิตเช่า ,, ,,

๗๘. จงกลตกลงใจ ,, ,,

๗๙. หญิง ๓ ผัว ,, ,,

๘๐. สองสมัย ,, ,,

๘๑. ลูกแม่ ,, ,,

๘๒. แผลเป็น ,, ,,

๘๓. ทางชีวิต ,, ,,

๘๔. ผู้หญิงสองหน้า ,, ,,

๘๕. ปุถุชนวิสัย ,, ,,

๘๖. หลายชีวิต ,, ,,

๘๗. นักย่องเบา ,, ,,

๘๘. แมงอีนูน ,, ,,

๘๙. คนละยุค ,, ,,

และคอลัมน์บทวิจารณ์เรื่องต่าง ๆ เช่นบทวิจารณ์ เรื่องงูเห่ากับชาวนา ใช้นามปากกาว่า น้อย อินทนนท์

ลงพิมพ์ในนิตยสารประชามิตร พ.ศ. ๒๔๘๕—๒๔๘๙

๙๐. คอลัมน์ ปล. ใช้นามปากกาว่า ม. ชูพินิจ

๙๑. คอลัมน์เขียนเรื่องหมัด ๆ มวย ๆ ,, สมิงกะหร่อง

๙๒. สุดหนทาง ,, แม่อนงค์

๙๓. นารีเรียนโลก ,, ,,

๙๔. สิ่งที่ไม่กลับคืนมา ,, เรไร

๙๕. หนี้อนาคต ,, ,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๙๖.	เรือรัก	ใช้นามปากกาว่า	เรไร
๙๗.	หาดเสี้ยว	,,	แม่อนงค์
๙๘.	แผ่นดินของเรา	,,	,,
๙๙.	ใยบัว	,,	,,
๑๐๐.	เสือผ้าย ๑๐ เรื่อง	,,	นายฉันทนา
๑๐๑.	กองโจรกะเหรี่ยง	,,	,,
๑๐๒.	พลร่มไทยชุดแรกที่ลงหัวหิน	,,	,,
๑๐๓.	การปฏิวัติในสายตาของครอสบี้	,,	,,
๑๐๔.	แปลเรื่อง My Decision ของท่านเจตนากร วรวรรณ ลงพิมพ์ในนิตยสารประชามิตร พ.ศ. ๒๔๙๐		
๑๐๕.	ครั้งหนึ่งในชีวิต	ใช้นามปากกาว่า	นายฉันทนา
๑๐๖.	แผ่นดินของเรา (ภาคแรก)	,,	แม่อนงค์
๑๐๗.	เทพบุตรจำแลง	,,	เรียมเอง
	ฯลฯ		

สถาบันวิทยบริการ
NATIONAL LIBRARY

งานเขียนที่ได้รับความนิยม

ผลงานเขียนของมาลัย ชูพินิจ ซึ่งเป็นที่นิยมมากเรื่องหนึ่งคือ เรื่องแผ่นดินของเรา สันนิษฐานว่า เขาเขียนเรื่องนี้จากประสบการณ์เมื่อครั้งลงไปทำสวนมะพร้าวที่จังหวัดชุมพร

เนื้อเรื่องแผ่นดินของเราเกิดขึ้นสมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช มาเป็นระบอบประชาธิปไตย ฉะนั้นภาพของบ้านเมืองและสังคมจึงเป็นภาพสะท้อนส่วนหนึ่งของสังคมสมัยนั้น ผู้อ่านจะได้เห็นภาพชีวิตที่รุ่งเรืองของบุคคลชั้นสูงว่ามีความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายและต้องรักษาเกียรติจนต้องปวดร้าวเพราะไม่อาจจะรักกับบุคคลที่ต่ำศักดิ์กว่าได้ ภาพของชีวิตชนบทที่ยังมีพื้นที่ที่ยังเป็นป่าเขาลำเนาไพรและสัตว์ป่านานาชนิด และภาพของหัวเมืองใหญ่ก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงมามีสภาพดังปัจจุบัน

คติชีวิตส่วนหนึ่งที่ผู้เขียนได้เน้นกล่าวไว้ตลอดเรื่องคือ คุณค่าของการทำงาน ผู้เขียนได้กล่าวเน้นในเรื่องการทำงานว่า ไม่ว่างานชนิดใดจะเป็นงานหนักหรืองานเบาล้วนทำให้มีเกียรติทั้งสิ้น

ในส่วนของคติธรรม เขาได้ชี้ให้เห็นว่าบุคคลใดก่อกรรมอันใดไว้บุคคลนั้นไม่อาจจะหลีกหนีผลกรรมที่ตัวได้ก่อไว้ได้เลย บุคคลจึงไม่ควรประมาทในการดำเนินชีวิตที่ไม่มีอะไรแน่นอน ดูเหมือนเขาจะยอมรับว่าบุคคลผู้เพียรปฏิบัติความดีโดยสม่ำเสมอเท่านั้นที่จะเบาใจได้ว่าในบั้นปลายชีวิตจะไม่ต้องตกระกำลำบากจนเกินไป

นอกเหนือจากที่ผู้อ่านจะได้เห็นภาพของสังคมบางส่วนในอดีตและได้แนวคิดในการดำเนินชีวิตดังกล่าวแล้ว สิ่งที่ประทับใจผู้อ่านอีกอย่างหนึ่งคือ ความซาบซึ้งของภาษา มาลัย ชูพินิจ เขียนเรื่องนี้ด้วยภาษาที่งดงาม ประณีต หลายคนยังคงเห็นภาพดอกจันทน์กะพ้อร่วงที่บรรยายไว้ในเรื่องพร้อมๆ กับที่จะได้ยินเสียงเพลงซึ่งผู้แต่งได้นำส่วนหนึ่งของคำพรรณนาไปแต่งเป็นเพลงจนมีผู้ร้องติดปากกันอยู่ทั่วไป

งานหน้าที่อื่น ๆ

นอกจากเป็นนักเขียน นักหนังสือพิมพ์โดยอาชีพแล้ว มาลัย ชูพินิจ ยังรับผิดชอบงานสังคมอื่นอีกมากมาย ได้แก่ กรรมการบริหารในคณะกรรมการชุดแรกของสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย อุปนายกสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย, อุปนายกสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย, กรรมการบริหารมูลนิธิวิชาการหนังสือพิมพ์, กรรมการบริหารมูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลน, ประธานกรรมการสัมมนาหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย, กรรมการมูลนิธิราชประชาสมาสัย, กรรมการสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย, กรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า, ที่ปรึกษาสภาสตรีแห่งชาติ, สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ, กรรมการวนอุทยานแห่งชาติ, กรรมการร่างสุนทรพจน์สำนักนายกรัฐมนตรี, สมาชิกตรวจรายงานประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ, อาจารย์พิเศษวิชาการฝ่ายบริหารบรรณาธิการของคณะวารสารศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นามปากกา

มาลัย ชูพินิจ ใช้นามปากกาเขียนหนังสือประเภทต่าง ๆ ดังนี้

๑. สมิง์กะหร่องและแบตตล้ิงกรอบ เขียนวิพากย์วิจารณ์และเขียนเรื่องหมัดมวย, วิจารณ์มวย

๒. ผู้นำ เขียนบทความ

๓. ม. ชูพินิจ เขียนเรื่องปัญหาชีวิต

๔. แม่อนงค์ เขียนเรื่องบันเทิงเริงรมย์

๕. เรไร เขียนเรื่องระหว่างเพศ

๖. ผุสดี เขียนเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิง

๗. อาตมา เขียนในแนวค่อนขอด

๘. ลดารักษ์, นายดอกไม้ เขียนเรื่องเกี่ยวกับดอกไม้, กล้วยไม้

๙. น้อย อินทนนท์ เขียนเรื่องผจญภัยในป่า

๑๐. หนอนหนังสือ เขียนวิจารณ์หนังสือ

๑๑. เรียมเอง เขียนเรื่องสั้น

๑๒. อุมา เขียนเรื่องสั้นและสารคดี

๑๓. นายฉันทนา เขียนสารคดี, เรื่องสั้น และงานแปล

เรียบเรียงจาก

๑. งานและชีวิต ของ มาลัย ชูพินิจ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๖

๒. หนังสือพิมพ์ "ประชามิตร—สุภาพบุรุษ ฉบับที่ ๑๐๘ พ.ศ. ๒๔๘๗

๓. แม่อนงค์, แผ่นดินของเรา ฉบับพิมพ์ครั้งที่สองขององค์การค้าของคุรุสภา พ.ศ. ๒๕๑๕

๔. นิตยสารประชามิตร พ.ศ. ๒๔๙๐

๕. นิตยสารประชามิตร — สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๕ — ๒๔๘๙

๖. นิตยสารบิ่ยะมิตร พ.ศ. ๒๔๙๒ — ๒๔๙๓

๗. นิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๐ — ๒๕๐๗

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ยโสธร

(ถึงแก่กรรม)

"ยโสธร" นามจริง คือ นายบรรพต สิงหพันธุ์

เกิดเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ ที่อำเภอเสาไห้ จังหวัดสระบุรี เป็นบุตรคนสุดท้องของรองอำมาตย์โทเขอญ สิงหพันธุ์ อดีตนายอำเภอศรีสะเกษ มณฑลอุดร จังหวัดอุบลราชธานี กับนางบัว สิงหพันธุ์

พ.ศ. ๒๔๗๖ เมื่ออายุได้ ๒๐ ปี สมรสกับนางแฉล้ม สิงหพันธุ์ (บุนนาค) มีบุตรด้วยกัน ๘ คน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การศึกษา

พ.ศ. ๒๔๖๔ เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาครั้งแรกที่โรงเรียนประชาบาลวัดหนองพลับ อำเภอหนองแซง จังหวัดสระบุรี เรียนอยู่ปีเดียวก็ย้ายมาเรียนต่อในกรุงเทพฯ ที่โรงเรียนวัดสามจีนใต้ (โรงเรียนวัดไตรมิตรวิทยาลัย ปัจจุบัน) จบชั้นประถมศึกษา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๙ จากนั้นเข้ามาเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนวัดโสมนัสวิหาร นางเล็ง ถึง พ.ศ. ๒๔๗๑ ย้ายมาเรียนที่โรงเรียนพณิชยการวัดแก้วฟ้าล่าง สี่พระยา ที่เรียกว่า "เซี่ยงเงียบฮ้อ" สำเร็จประโยคมัธยมหลักสูตรโรงเรียนพณิชยการ เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ จากนั้นก็ไม่ได้เรียนต่อที่ใดอีกเนื่องจากบิดาล้มป่วยลง

การทำงาน

"ยโสธร" เริ่มต้นชีวิตการทำงาน เมื่อวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๕ โดยเข้ารับราชการเป็นผู้ช่วยแพทย์ประจำสุขศาลาจังหวัดสมุทรปราการ แต่เนื่องด้วยงานไม่ถูกอัธยาศัยจึงได้ลาออกในปลายปีนั้น หลังจากกลับมาอยู่บ้านระยะหนึ่งจึงสมัครเข้าทำงาน

ที่บริษัทสหศีนิมาจำกัด (ศาลาเฉลิมกรุง) ในหน้าที่เขียนกระจกโฆษณาภาพยนตร์ ในขณะเดียวกันก็ได้ร่วมทุนกับเพื่อน ๆ ตั้งบริษัทรับเขียนป้ายโฆษณาทุกชนิดให้ชื่อบริษัทว่า "สหการเผยแพร่" แต่กิจการของบริษัทอยู่ได้ไม่นานก็ต้องเลิกพร้อม ๆ กับลาออกจากบริษัทสหศีนิมาจำกัดด้วย

เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ กลับเข้ารับราชการอีกครั้งหนึ่งในตำแหน่งพันจ่าเด็กชาโท กองคลังวรภาชน์ กระทรวงวัง ในพระบรมมหาราชวัง จนถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ รัฐบาลสมัย ฯ พณ ฯ จอมพล ป. พิบูลสงคราม ให้ยุบกระทรวงวัง ยโสธรถูกปลดออกจากราชการพร้อม ๆ กับข้าราชการคนอื่น ๆ ในเดือนพฤศจิกายนปีเดียวกัน ยโสธร ได้รับเชิญให้ไปเป็นครูใหญ่ที่โรงเรียนสอนภาษาจีนประจำอำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี เมื่อสอนหนังสืออยู่ระยะหนึ่ง ก็ลาออกพร้อมกับความตั้งใจว่า "ต่อไปจะต้องเป็นนักหนังสือพิมพ์"

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ชีวิตการเป็นนักเขียนและนักหนังสือพิมพ์

ด้วยการชักนำของ สเตอร์ กัณหฤทย์ ยโสธร ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (น.ม.ส.) ณ วังถนนประมวญสีลม เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๔ แล้วเขาก็ได้เข้าทำงานในกองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวัน "ประมวญวัน" และหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ "ประมวญสาร" ซึ่งอยู่ในความอุปถัมภ์ของพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์นั่นเอง

อาจกล่าวได้ว่า "ยโสธร" เป็นผู้มีพรสวรรค์ในการเขียนหนังสืออยู่มาก ดังจะเห็นได้จากการเริ่มเขียนนวนิยายเรื่องสั้นมาลงพิมพ์ในนิตยสาร "กรุงเทพ ฯ เดลิเมล์รายสัปดาห์" ตั้งแต่ยังเป็นนักเขียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนพณิชยการวัดแก้วฟ้าล่าง ฉะนั้นเมื่อได้ทำงานที่ในกองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ซึ่งออกหนังสืออยู่ถึง ๒ ฉบับ เขาจึงไม่รีรอที่จะเริ่มเขียนเรื่องลงพิมพ์ เรื่อง จ้าวทุ่ง จ้าวไพร เป็นเรื่องยาวเรื่องแรก ๆ ที่เขาเขียนติดต่อกันลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ประมวญสารรายสัปดาห์ใช้นามปากกาว่า "บรรเลง" หลังจากนั้น "ยโสธร" ก็ใช้ชีวิตด้วยการเป็นนักเขียนอย่างแท้จริง

เมื่อทำงานคลุกคลีอยู่ที่สำนักพิมพ์ประมวญสารหลายปีจนกระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ในครั้งนั้นปรากฏว่าสำนักพิมพ์ถูกระเบิดไฟของญี่ปุ่น เกิดเพลิงลุกไหม้โรงพิมพ์หมด เขาจึงต้องสิ้นสุดการทำงาน ณ ที่นี้ด้วย หลังจากนั้นไม่นานนักก็สมัครเข้าทำงานเป็นผู้สื่อข่าวในสำนักพิมพ์ประชามิตร—สุภาพบุรุษ ของกุหลาบ สายประดิษฐ์ ซึ่งมีนักเขียนร่วมกลุ่มที่มีชื่อเสียงมากในขณะนั้น ได้แก่ ศรีบูรพา ยาขอบ แม่อนงค์ สด กูรมะโรหิต ชิต บุรทัต ฯลฯ

พ.ศ. ๒๔๘๙ สำนักพิมพ์ประชามิตร—สุภาพบุรุษ หยุดกิจการ ได้เข้าทำงานใหม่ที่บริษัทไทยพณิชยการ ของนายอารีย์ ลีวีระ ในฐานะผู้ร่วมก่อตั้งหนังสือพิมพ์ "พิมพ์ไทย" ซึ่งต่อมาได้ย้ายมาทำที่หนังสือพิมพ์ "สยามนิกร" ด้วย หนังสือพิมพ์ประชามิตร—สุภาพบุรุษหยุดกิจการไประยะหนึ่งก็เปิดกิจการใหม่ "ยโสธร" ก็กลับไปร่วมงานด้วยอีกครั้ง และทำอยู่จนกระทั่งต้องเลิกดำเนินการไปในที่สุด ต่อจากนั้นไปทำงานในสำนักพิมพ์แห่งใหม่ คือ สำนักพิมพ์ของ ร.ท. สัมพันธ์ ขันธชวนะ ซึ่งออกหนังสือพิมพ์ "กิติศัพท์"

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๙ เขาต้องพักการทำงานไป ๑ ปี เพราะประสบอุบัติเหตุตกรถเมล์ เยื่อหุ้มสมองอักเสบ เมื่อรักษาหายแล้วก็ได้กลับมาทำงานอีกครั้งหนึ่งในตำแหน่งบรรณาธิการ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ได้ร่วมก่อตั้งหนังสือพิมพ์ "ไทยรายวัน" ของบริษัทธนะการพิมพ์ ในความอำนวยการของ พลโท เนตร เขมะโยธิน และอยู่ในอุปการะของ ฯพณฯ จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ต่อมาล้มป่วยด้วยโรคอัมพาต ครั้นในต้นปี พ.ศ. ๒๕๐๑ หายป่วยได้เข้าร่วมงานด้านสาธารณประโยชน์มากขึ้น นอกเหนือจากรับหน้าที่บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน เช่น เป็นสมาชิกสภาเทศบาลกรุงเทพ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๒, เป็นกรรมการสมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓, เป็นกรรมการสมาคมนักเรียนเก่าพณิชยการพระนคร เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๔, เป็นสมาชิกผู้เริ่มก่อตั้งชมรมศิษย์เก่ารุ่น "เชี่ยงเงี้ยบฮ้อ" และยังได้รับทุนจากมูลนิธิวิชาการหนังสือพิมพ์กับทุนของบริษัทสแตนดาร์ดแวคคัมออยล์ ให้เดินทางไปใช่งอน สิงคโปร์ กัวลาลัมเปอร์ และพนมเปญ เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

ผลงานเขียนหนังสือของ "ยโสธร" มีอยู่เป็นจำนวนมากในนิตยสารต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาวและสารคดี ในจำนวนนี้ เขามีความชำนาญในการเขียนเรื่องสั้นมากที่สุด งานเขียนชิ้นแรกเขียนในสมัยที่ยังเป็นนักเรียนชั้นมัธยมโรงเรียนพณิชยการวัดแก้วพ้าล่าง เขียนเรื่องสั้นเรื่อง "ขวัญใจสระบุรี" ไปลงพิมพ์ในนิตยสาร "กรุงเทพฯ เดลิเมล์รายสัปดาห์" ด้วยนามปากกา "รักซ้อน" จากนั้นก็มีผลงานเขียนมากมายในนิตยสารต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ประมวญวัน นิตยสารประมวญสาร นิตยสารประชามิตร-สุภาพบุรุษทั้ง ๒ ยุค หนังสือพิมพ์ไทยรายวัน นิตยสารสยามสมัย บิยะมิตร ฯลฯ

นวนิยายเรื่องยาวที่เขียนเรื่องแรก ๆ ได้แก่เรื่อง เจ้าทุ่ง จ้าวไพร และเรื่องที่มีชื่อเสียง พิมพ์เป็นเล่มได้แก่ จ้าวทุ่ง จ้าวไพร เวียงท้อ ศึกนางพญาละแวก พระยอดเมืองขวาง ฯลฯ เฉพาะเรื่องจ้าวทุ่งนั้นได้ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ ด้วย

ครั้งหนึ่งที่ "ยโสธร" เขียนเรื่องลงในนิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ ฉบับที่ ๑๓๐ พ.ศ. ๒๔๘๗ ด้วยนามปากกา "ยโสธร" คอลัมน์ "แนะนำผู้เขียน" ของนิตยสารฉบับนั้นกล่าวถึงเขาไว้ว่า

"ยโสธร เป็นนักเขียนซึ่งเคยทำความรุ่งเรืองในนามปากกาอื่นให้แก่เดลิเมล์และประมวญวันมาแล้ว ได้รับการศึกษาเป็นลูกเก่าของพณิชยการวัดแก้วพ้ารุ่นปี ๗๕ เป็นเลือดชนบทแห่งทุ่งหนองแซง จังหวัดสระบุรี

นวนิยาย ซึ่งสำเร็จโดยนามปากกานี้ เรื่องแรกคือ "ฉลามเกาะหมาก" ซึ่งลงในประชามิตร—สุภาพบุรุษรายสัปดาห์ และได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านของเราเป็นอย่างสูง ส่วนเจ้าตัวเองสารภาพว่า ภูมิใจเรื่อง "พลั่วเงิน" ที่ได้ลงในหนังสือพิมพ์ "รถไฟ" มากกว่าเรื่องใด ๆ ที่ได้ประพันธ์มา เขามีนิสัยชอบอ่านหนังสือหนักไปทางจิตวิทยากับเรื่องประเภทยั่วยิ้ม....."

งานเขียนชิ้นสุดท้ายของ "ยโสธร" คือเรื่อง "สันติไพร" ลงพิมพ์ใน "สารเสรีพิเศษ" ฉบับประจำวันจันทร์ที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ ใช้นามปากกาว่า "ยโสธร" ซึ่งได้เขียนก่อนจะถึงแก่กรรมเพียงไม่กี่วัน

สำนักหอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นามปากกา

๑. รักซ้อน ๒. นิพนธ์ ๓. สุวพีร์ ๔. พาณี	ใช้สำหรับเขียนนวนิยายรัก
๕. ไกรลาศ	ใช้เมื่อเขียนเรื่องสั้น และเบ็ดเตล็ดทั่วไป
๖. ผา บางกอก	ใช้ในการเขียนสารคดี
๗. บรรเลง	ใช้เขียนเรื่องตื่นเต้นโลดโผนผจญภัย และเรื่องชีวิตแบบลูกทุ่ง
๘. ยโสธร	ใช้เขียนเรื่องประเภทอิงประวัติศาสตร์ พงศาวดาร ศาสนา

"ยโสธร" ถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจวาย เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๗

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่งนางแฉล้ม สิงหพันธุ์ (ภรรยา ยโสธร) ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒ ประวัติการทำงานของบรรพต สิงหพันธุ์ เขียนโดยนางแฉล้ม สิงหพันธุ์ ผู้เป็นภรรยา

๓. หนังสือพิมพ์ "ประชามิตร—สุภาพบุรุษ" ฉบับที่ ๑๓๐ พ.ศ. ๒๔๘๗ คอลัมน์ "แนะนำผู้เขียน"

ยาขอบ

(ถึงแก่กรรม)

"ยาขอบ" นามจริง นายโชติ แพร่พันธ์

- เกิดเมื่อใดไม่ทราบแน่ชัด ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๙

เป็นบุตรเจ้าอินแปง (โอรสเจ้าหลวงเมืองแพร่) กับแม่จ้อย ต้นห้องหม่อมเฉื่อย ในสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ นาม โชติ แพร่พันธ์ เป็นนามที่สมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพประทานให้

ชีวิตในวัยเด็ก

มารดาได้นำ "ยาขอบ" มาฝากให้อยู่ในความอุปการะของเจ้าคุณบริหารนครินทร์ ตั้งแต่เล็กๆ และได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนเทพศิรินทราวาส

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ระหว่างที่อาศัยอยู่กับเจ้าคุณบริหารนครินทร์ ยาขอบ มีหน้าที่อ่านหนังสือให้เจ้าคุณฟัง ทั้งนี้เพราะท่านเป็นคนรักหนังสือและปรารถนาให้เด็กในปกครองมีความรู้แตกฉานในหนังสือด้วย เรื่องที่ยาขอบได้รับมอบหมายให้อ่านได้แก่ ขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี อิเหนา ราชาธิราช และเกร็ดพงศาวดารจีนเรื่องต่างๆ เช่น สามก๊ก เลียดก๊ก เป็นต้น การได้อ่านหนังสือมากทำให้มีความรู้และชำนาญในการเขียนในทางอ้อม และเป็นพื้นฐานที่ส่งเสริมให้ยาขอบเป็นนักเขียนมีชื่อต่อมา เมื่อขึ้นเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๔ ยาขอบหนีโรงเรียนออกจากบ้านในเวลาเดียวกัน เขาไปใช้ชีวิตผจญภัยอยู่ระยะหนึ่ง เช่น ผึกหัดขี่ม้าจนชำนาญได้เป็นจ๊อกกี้ ต่อมาครูถนิม เลาหะวิไลย ที่เคยสอนหนังสือมาพบเข้าจึงชักนำให้ไปทำงานเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์เป็นครั้งแรก

การเข้าสู่วงการเขียน

"ยาขอบ" ได้รับความช่วยเหลือฝากให้ทำงานที่หนังสือพิมพ์สยามรีวิว เป็นพนักงานพิสูจน์อักษร ระยะหนึ่ง ย้ายมาที่หนังสือพิมพ์ "ธงไทย" มีหน้าที่ส่งหนังสือและเก็บหนังสือที่เหลือจากร้าน ต่อมาลาออกและเข้าทำงานแผนกโฆษณาห้างขายยาเพ็ญภาค ระหว่างนี้เมื่อมีเวลาว่าง ก็จะไปพบปะเพื่อน ๆ ที่อยู่ในวงการนักเขียน เล่นบิลเลียดกันบ้าง เล่นการพนันบ้างโดยไม่มีความคิดที่จะเขียนหนังสือแต่อย่างไร ในกลุ่มนักเขียนที่ยาขอบไปร่วมคลุกคลีอยู่ด้วยนั้นมี กุหลาบ สายประดิษฐ์ รวมอยู่ด้วย ขณะนั้น กุหลาบ สายประดิษฐ์ กำลังออกหนังสือพิมพ์สุภาพบุรุษอยู่จึงชักชวนให้เขาเขียนเรื่องมาลง ยาขอบจึงเขียนเรื่องในรูปจดหมายชื่อเรื่อง "จดหมายเจ้าแก้ว" ไปลงพิมพ์เป็นเรื่องตลกขบขัน ใช้นามปากกาที่ กุหลาบ สายประดิษฐ์ ตั้งให้ว่า "ยาขอบ" โดยเลียนคำว่า W.W. Jacob นักเขียนเรื่องตลกในหนังสือพิมพ์ Strand ของประเทศอังกฤษ และเขาก็ใช้นามปากกานี้ตลอดมา เรื่องของยาขอบได้ลงพิมพ์เพียงสองสามฉบับก็ต้องเลิก เพราะ กุหลาบ สายประดิษฐ์ เลิกกิจการไปก่อตั้งหนังสือพิมพ์ใหม่ชื่อ "ไทยใหม่" กุหลาบ สายประดิษฐ์ ได้ชักชวน "ยาขอบ" ให้เขียนเรื่องอีกโดยขอให้เป็นเรื่องประเภทเกร็ดพงศาวดารลงเป็นรายวัน เขาจึงเขียนเรื่อง "ยอดขุนพล" ส่งไปลงพิมพ์ แต่เรื่องยอดขุนพลก็ต้องพบอุปสรรคอีกเพราะ กุหลาบ สายประดิษฐ์ ลาออกจากไทยใหม่ ไปออกหนังสือพิมพ์ "ประชาชาติ" ยาขอบจึงต้องย้ายไปเขียนในประชาชาติ และเขียนเรื่องยอดขุนพลต่อเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "ผู้ชนะสิบทิศ" นับแต่นั้นมา "ยาขอบ" ก็มีชื่อเสียงรุ่งโรจน์อยู่ในวงการเขียนตลอดมา

สำนักหอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

งานเขียนหนังสือของ "ยาขอบ" อาจจำแนกได้เป็น นวนิยายธรรมดา นวนิยายอิงพงศาวดาร เล่าเรื่องพงศาวดารจีน เช่น เรื่องสามก๊กฉบับวณิพก และเรื่องเบ็ดเตล็ด ผลงานที่ลงพิมพ์ตามนิตยสารต่าง ๆ เช่น ประชาชาติ ประชามิตร ประชามิตร—สุภาพบุรุษ สยามสมัย บิยะมิตร ได้แก่เรื่อง สินในหมึก (พ.ศ. ๒๔๘๗) ผู้ชนะสิบทิศ (พ.ศ. ๒๔๘๗) คดีจอมพลเนย์ เนย์จอมพลนักประจันบาน (พ.ศ. ๒๔๘๙) เธอต้องการ

มีดอกไม้สีม่วงในมือ (พ.ศ. ๒๔๙๐) ผู้ร่ายโศลกเพื่อเอาชีวิตรอด (พ.ศ. ๒๔๙๒) ผู้คอขาดเพราะขาไก่ (พ.ศ. ๒๔๙๒) เตียนอุยผู้ถือศพเป็นอาวุธ (พ.ศ. ๒๔๙๒) แม่หม้ายที่ไม่เคยมีผัว (พ.ศ. ๒๔๙๒) ม้าเฉียวทายาทแห่งเสเหลียง (พ.ศ. ๒๔๙๓) ฯลฯ เป็นต้น

ในบั้นปลายของชีวิตนักเขียนของยาขอบ งานเขียนของเขาตกระดับจากเดิมไปมาก ทั้งนี้เพราะอาการป่วยด้วยโรคพิษสุราเรื้อรัง ต้องเข้าโรงพยาบาลรักษาตัวหลายครั้งก็ไม่หาย ดังนั้น แม้ยาขอบจะปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเขียนหนังสือให้ได้ดังเดิม แต่เขาก็ไม่สามารถจะทำได้เสียแล้ว ผลงานอมตะเรื่อง "ผู้ชนะสิบทิศ" ซึ่งยาขอบพยายามจะเขียนให้จบด้วยตนเองก็ต้องหยุดลง ยาขอบต้องสิ้นชีวิตไปเสียก่อน

เรื่องผู้ชนะสิบทิศนี้มีความยาวถึง ๘ เล่ม เป็นนวนิยายอิงพงศาวดารที่ยาขอบเขียนจากข้อความในพระราชพงศาวดารเพียง ๗ บรรทัด เป็นเรื่องของบุเรงนองกษัตริย์นักรบของพม่า ยาขอบแต่งแปลงเป็นนวนิยายรักด้วยถ้อยคำสำนวนอันมีลักษณะเฉพาะตัว ได้รับความนิยมยกย่องอย่างกว้างขวาง นับแต่ลงพิมพ์ในประชาชาติ พ.ศ. ๒๔๗๕ จนต่อมาได้มีผู้ตีพิมพ์โฆษณาเผยแพร่อีก ๑๑ ครั้ง (ครั้งหลังสุด พ.ศ. ๒๕๒๐) นอกจากนั้นยังนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และละครวิทยุซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็ยังมีผู้อ่าน ผู้ชมนิยมอย่างไม่เสื่อมคลาย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. ยุธิษเฐียร ในพิภพนักประพันธ์ไทย สยามสมัยรายสัปดาห์บีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๗๐๖, ๗๐๗

๒. ยาขอบอนุสรณ์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๔

ร. จันทพิมพะ
(ถึงแก่กรรม)

ร. จันทพิมพะ นักเขียนสตรี ชื่อ สกุลจริง นางสาววรวงทอง หรือ เริ่ม จันทพิมพะ

เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๒ เป็นบุตรคนที่สองของรองอำมาตย์โท พระประจำคดี

การศึกษาและการทำงาน

เรียนหนังสือโรงเรียนราชินีล่างถึงชั้นประถมปีที่ ๓ โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัยจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ เมื่อเรียนจบสมัครเป็นครูสอนหนังสือที่โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัยอยู่กว่า ๑ ปี จึงย้ายตามบิดาไปอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา และเข้ารับราชการครูที่โรงเรียนประจำจังหวัดนาน ๖ ปี

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนหนังสือ

เขียนหนังสือตั้งแต่เป็นนักเรียนโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย ลงพิมพ์ในนิตยสารของโรงเรียนชื่อ "วัฒนาวิทยา" เข้าทำงานเป็นนักเขียนจริงจังครั้งแรกที่หนังสือพิมพ์ประชามิตร เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ ในตำแหน่งหัวหน้าแผนกบันเทิงคดี ได้เขียนเรื่องสั้นลงในหนังสือพิมพ์รายวัน เรื่องที่มีชื่อเสียง เช่น แสงอรุณ ค่าของความบาป และเดือนดวงใหม่ ร. จันทพิมพะ ทำงานหนังสือพิมประชามิตร—สุภาพบุรุษ อยู่จนถึง พ.ศ. ๒๔๙๓ จึงลาออก

ร. จันทพิมพะ ได้ชื่อว่าเป็นนักเขียนสำคัญคนหนึ่งในการนำลีลาการเขียนแบบอ่อนหวานและบริสุทธิ์สู่โลกการประพันธ์ไทยหลังสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ วิธีการที่แตกต่างจากนักเขียนสตรีทั่วไปขณะนั้นมิใช่การริเริ่มซึ่งผิดแปลกแตกต่างออกไปจากแนวทางที่ใคร ๆ เดินมาแล้ว แต่อยู่ที่ความละเอียดอ่อนของทัศนะที่มีต่อชีวิตและความบริสุทธิ์ของสรรพสิ่งรอบกาย ในทัศนะของ ร. จันทพิมพะ นั้น ความดีความร้ายของมนุษย์ต่างมีเหตุผลด้วยกัน ถ้าเข้าถึงสาเหตุก็จะก่อให้เกิดความเห็นอกเห็นใจ

แทนที่จะประณามความชั่วร้ายต่าง ๆ ของมนุษย์ และให้ความช่วยเหลือเพื่อจะได้มีโอกาสกลับตัวเพื่ออยู่ร่วมในสังคมด้วยดีต่อไป

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของ ร. จันทพิมพะ มีทั้งสารคดี เรื่องยาว เรื่องสั้น และบทร้อยกรอง ลงพิมพ์ในนิตยสารหลายฉบับ เช่น ศิลปิน แสงอรุณ ประชามิตร ประชามิตร-สุภาพบุรุษ สยามสมัย เริงรมย์รายสัปดาห์ ฯลฯ และพิมพ์เป็นเล่ม โดยสำนักพิมพ์ต่าง ๆ

ผลงานเขียนที่ลงพิมพ์ในประชามิตร—สุภาพบุรุษ (พ.ศ. ๒๔๘๕—๒๔๙๐) ได้แก่

๑.	สารคดีเรื่องชีวิตขอทาน	ใช้นามปากกาว่า	ร. จันทพิมพะ
๒.	ปางเปรต	,,	รวงทอง
๓.	น้ำตา	,,	รวงทอง
๔.	เดือนดวงใหม่	,,	ร. จันทพิมพะ
๕.	คนึงหนาว (บทกลอน)	,,	รวงทอง
๖.	วิมานมืด	,,	ร. จันทพิมพะ
๗.	ลาอีกแล้ว	,,	ร. จันทพิมพะ
๘.	ปัญหาหัวใจ	,,	ร. จันทพิมพะ
๙.	ธุลีพระบาท	,,	รวงทอง
๑๐.	ดาวตก	,,	รวงทอง
๑๑.	แฟล	,,	ร. จันทพิมพะ
๑๒.	เขาตะแคง	,,	ร. จันทพิมพะ
๑๓.	เราลิขิต	,,	ร. จันทพิมพะ
๑๔.	ทางสุดท้าย	,,	ร. จันทพิมพะ
๑๕.	จามจุรีร้องไห้ (บทกลอน)	,,	รวงทอง
๑๖.	ตำนานรัก—ลำอิง (บทกลอน)	,,	รวงทอง
๑๗.	แดดเช้า—ลมชื่น (บทกลอน)	,,	รวงทอง
๑๘.	จันทร์ลอย	,,	รวงทอง
๑๙.	ผู้หญิงคนนั้นร้องไห้	,,	รวงทอง

ผลงานเขียนที่ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัยปีที่ ๑—๑๕ (พ.ศ. ๒๔๙๐—๒๕๐๕)

๑.	คดีแดง	ใช้นามปากกาว่า	ร. จันทพิมพะ
๒.	ตั้งแต่นี้ต่อไป	,,	,,

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๓. ฉันเป็นสุข	ใช้นามปากกา	ร. จันทพิมพะ
๔. จุดจบจากวานนี้	,,	,,
๕. ปาริชาตชีวิต	,,	,,
๖. เสียงเคาะครั้งที่ ๓	,,	,,
๗. คนขายฝัน	,,	,,
๘. บนหลุมศพวาสิฏฐี	,,	,,
๙. คุณพ่อไม่พูด	,,	,,
๑๐. คุณปู่เป็นกวี	,,	,,
๑๑. ทางผ่าน	,,	,,
๑๒. โอกาสสุดท้าย	,,	,,
๑๓. มิตต้องถอน	,,	,,
๑๔. คอยด้วย	,,	,,
๑๕. ไวน์ในสวรรค์	,,	,,
๑๖. บทจบจากห้องแถว	,,	,,
๑๗. ชายคนที่สาม	,,	,,
๑๘. น้ำตาตม	,,	,,
๑๙. ความรักเลหลัง	,,	,,
๒๐. สีเลือดเรวดี	,,	,,
๒๑. สวรรค์ในความโง่	,,	,,
๒๒. ถนนเงือกน้อย	,,	,,
๒๓. กรณีนายผู้หญิง	,,	,,

พิมพ์เป็นเล่มโดยสำนักพิมพ์เริงรมย์ พ.ศ. ๒๔๙๓

๑. ร้อยชีวิต	(เรื่องยาว)
๒. คลื่นใต้น้ำ	(เรื่องยาว)
๓. นายพรานผู้นั้น	(เรื่องสั้น)
๔. ใครแคร์	(เรื่องสั้น)

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๕. คุณแม่มีผัว (เรื่องสั้น)

๖. เต่าตาย (เรื่องสั้น)

๗. โทษานุโทษ (เรื่องสั้น)

๘. ๒๔ ชั่วโมงเป็นของฉัน (เรื่องสั้น)

๙. กุญแจหัวใจ

และที่พิมพ์เป็นเล่มอื่น ๆ เช่น สี่แพร และเทวธรรม ฯลฯ

ผลงานเด่น "เราลิขิตและบนหลุมศพวาสิฏฐี"

"เราลิขิตและบนหลุมศพวาสิฏฐี" แบ่งเรื่องเป็น ๒ ตอน ตอนแรกชื่อว่า "เราลิขิต" ลงพิมพ์ในนิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๙ และภาคจบ ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัยในปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ให้ชื่อว่า "บนหลุมศพวาสิฏฐี"

เนื่องจาก "เราลิขิตและบนหลุมศพวาสิฏฐี" เขียนขึ้นระหว่าง พ.ศ. ๒๔๘๙—๒๔๙๓ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สงครามโลกครั้งที่สองเพิ่งสงบ และเป็นยุคใหม่ของระบอบประชาธิปไตยของไทย ร. จันทพิมพะ จึงได้สะท้อนภาพสังคมกรุงเทพฯ ส่วนหนึ่งในระยะเวลาดังกล่าวไว้อย่างมีชีวิตชีวา ผู้ที่ต้องการจะรู้เรื่องราวหรือสภาพของสังคมกรุงเทพฯ ภายหลังสงครามว่าเป็นอย่างไร ก็จะศึกษาได้จากเรื่องนี้ เช่น ภาวะข้าวยากหมากแพง การขาดแคลนสิ่งของเครื่องใช้นานาชนิด การทุจริตคดโกง ลักลอบค้าข้าวสารของผู้ฉวยโอกาส เป็นต้น นอกจากนี้ ร. จันทพิมพะ ยังได้นำเหตุการณ์ประวัติศาสตร์สำคัญสอดแทรกเป็นส่วนหนึ่งในเนื้อเรื่องได้อย่างกลมกลืน เช่น กรณีสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ซึ่งผู้แต่งได้จำลองภาพความเศร้าโศกของประชาชนชาวไทยไว้ส่วนหนึ่ง

สิ่งที่เด่นอีกประการหนึ่งของเรื่อง คือความสมจริงสมจัง ร. จันทพิมพะ ให้ตัวละครแต่ละตัวเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจอย่างปุถุชน เป็นคนที่มีดี มีชั่ว ไม่มีใครจะดีหรือเลวไปทั้งหมด นั่นคือความจริงของชีวิต

อีกสิ่งหนึ่งที่ ร. จันทพิมพะ ได้เสนอแนวความคิดที่นับว่าก้าวหน้าในยุคนั้นมาก คือ เรื่องสิทธิเสมอภาคของสตรี เธอกำหนดให้สภาพแวดล้อมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นระบอบประชาธิปไตย เป็นเงื่อนไขที่หนึ่ง การได้รับการศึกษามากขึ้นเป็นเงื่อนไขที่สอง และประสบการณ์ในระหว่างสงครามที่ทำให้ชีวิตกร้าวขึ้น

เป็นเงื่อนไขที่สาม ที่ช่วยยกระดับความคิดของสตรีให้มีความมั่นใจในตัวเอง มีความสามารถทัดเทียมชาย สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการทางความคิดเกี่ยวกับสิทธิสภาพของสตรีในช่วงแรกว่า หญิงต้องถูกมองว่าเป็นผู้แหกคอกสังคม

ความสามารถของ ร. จันทพิมพะในการแต่งเรื่อง เราลิขิตและบนหลุมศพวาสิฏฐี ที่จะยกเว้นไม่กล่าวถึงไม่ได้คือ ความงดงาม ประณีตในการใช้ภาษาเรียบเรียง ตลอดเรื่องผู้อ่านจะรู้สึกคล้อยตามลีลาชีวิตของตัวละคร ประหนึ่งว่าชีวิตที่โลดแล่นเหล่านั้นปรากฏอยู่เบื้องหน้าผู้อ่านจริง ๆ

นามปากกา

๑. ร. จันทพิมพะ ใช้เขียนสารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องยาว
๒. รวงทอง มักใช้ในงานประพันธ์ร้อยกรอง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. เพชร ชมพู, ทำเนียบนักเขียนไทย, นิตยสารพ้าเมืองไทย ฉบับที่ ๒๒ ปีที่ ๑
๒. ยุธิษเฐียร, ในพิภพนักประพันธ์ไทย, นิตยสารสยามสมัย ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๗๑๒
๓. คอลัมน์ผู้แต่ง, นิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ ฉบับที่ ๑๑๔ พ.ศ. ๒๔๘๗
๔. คอลัมน์ "หนังสือ" นิตยสารสยามสมัยปีที่ ๔ ฉบับที่ ๑๗๙
๕. ร. จันทพิมพะ, เราลิขิตและบนหลุมศพวาสิฏฐี, ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๕

ลาว คำหอม

"ลาว คำหอม" นามปากกา นักเขียนเรื่องสั้น ชื่อจริง นายคำสิงห์ ศรีนอก

เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ ที่บ้านหนองสะอาด ตำบลหนองสะอาด อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา บิดามารดาเป็นชาวนา

สมรสเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓ กับ นางประพีร์ ศรีนอก มีบุตรธิดา ๒ คน

การศึกษา

สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนประจำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ต่อมาสอบเทียบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้จึงสมัครเรียนวิชาการหนังสือพิมพ์ ณ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

การทำงาน

เมื่อสำเร็จการศึกษาได้ทำงานหนังสือพิมพ์จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๐๐ ฝ่ายบ้านเมืองจำกัดสิทธิการเผยแพร่ข่าว โดยออกกฎหมายควบคุมขอบเขตการให้ข่าวสารสู่ประชาชน มีการจับกุมนักหนังสือพิมพ์ นักเขียนหลายคน เขาจึงเลิกอาชีพนักหนังสือพิมพ์ หันไปรับราชการเป็นพนักงานบำไม้ทางภาคเหนืออยู่ระยะหนึ่ง ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๙) ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำไร่เลี้ยงสัตว์มีวัว เป็นต้น ที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

งานเขียนหนังสือ

เริ่มงานเขียนครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ บิยมิตร ใช้นามปากกาว่า ลาว คำหอม

งานเขียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องสั้นชีวิตจริงที่สะท้อนภาพสังคมชนบทในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะเขามีประสบการณ์ของชีวิตชนบทมาก่อน เช่นงานเขียนเรื่องสั้นชุด "ฟ้าบ่กั้น" พิมพ์เป็นเล่มครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๑๑ ที่เขียนพรรณนาถึงบ้านเกิดเมืองนอน

ไว้อย่างละเอียด เปรียบเสมือนคำร้องทุกข์ของชาวบ้านต่อผู้คนในเมืองว่า เขาอยู่กินกันอย่างไร เป็นการสะท้อนชีวิตทุกข์ยากของผู้คนในชนบททุรกันดาร และเสนอให้เห็นปัญหาความเหลื่อมล้ำของคนในสังคมไทย หนังสือเรื่องนี้ได้รับความนิยมและตีพิมพ์เผยแพร่หลายครั้ง ทั้งมีชาวต่างประเทศนำไปแปลตีพิมพ์เผยแพร่ด้วย

รวมเรื่องสั้นชุดที่สองชื่อ "กำแพง" พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๑๘ เรื่องสั้นชุดนี้ส่วนหนึ่งเป็นภาพปัญหาสังคมชนบทที่เสนอสืบเนื่องจากเรื่อง ฟ้าบ่กั้น เช่นการละทิ้งถิ่นฐานที่ทำกินในท้องไร่ท้องนา มาหางานทำในฐานทัพต่างชาติ ซึ่งมีอยู่หลายแห่งในภาคอีสาน จนถึงการกระเสือกกระสนหนีความยากจน ความอดอยากมาสู่เมืองหลวงด้วยความหวังและความฝันอย่างเต็มเปี่ยมว่า กรุงเทพฯ คือเมืองฟ้าซึ่งเมื่อมาถึงจริง ๆ แล้วจึงได้พบว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น

งานเขียนอื่น ๆ นอกจากเรื่องสั้น ๓๐ กว่าเรื่อง ยังมีบทความ สารคดีและบทร้อยกรอง

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

ผลงานที่ได้รับความนิยม

ในจำนวนเรื่องสั้นหลาย ๆ เรื่องของ ลาว คำหอม เรื่องที่ได้รับยกย่องเรื่องหนึ่งคือเรื่อง "เขียดขาคำ" ซึ่งได้รับการตีพิมพ์และแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายครั้ง กระทรวงศึกษาธิการได้คัดเลือกเป็นเรื่องสั้นสำหรับอ่านประกอบการเรียนวิชาภาษาไทยด้วย

"เขียดขาคำ" มีความเด่นเช่นเรื่องสั้น ๆ ของลาว คำหอม คือ แต่งกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ เนื้อเรื่องเด่นใช้สำนวนง่าย ๆ แต่อ่านแล้วได้จินตนาการ และนอกจากความงามทางรูปแบบเรื่องสั้นแล้ว เขียดขาคำ ยังสะท้อนภาพชีวิตที่อดอยากยากแค้นของชาวชนบทได้อย่างชัดเจน

ภาพชีวิตชาวชนบทในเขียดขาคำ เป็นชีวิตของชาวบ้านที่ยากจนอย่างแสนสาหัส มีที่ดินที่ไม่สามารถเพาะปลูกพืชผลใด ๆ ได้ทำได้เพียงหาสัตว์ทุกชนิดที่ยังมีชีวิตอยู่ในท้องที่ที่แห้งแล้งปานนั้นมายังชีพ

นอกจากสภาพดิน ฟ้าอากาศที่แห้งแล้งจะเป็นเคราะห์กรรมของชาวบ้านแล้วในด้านอื่น ๆ ที่เขาควรจะได้รับบริการจากรัฐ เช่นการรักษาผู้เจ็บป่วยก็พลอยขาดหายไปด้วย นอกจากการไม่เข้าช่วยแก้ไขความเดือดร้อนแล้ว บางครั้งผู้ปกครองของรัฐบางคนก็ยังทำความทุกข์ยากเดือดร้อนให้แก่ชาวชนบทเป็นการซ้ำเติมเสียอีก

ความสะเทือนใจ ซึ่งลาว คำหอม สะท้อนให้เห็นในเรื่อง คือ ค่าของชีวิตชาวชนบทนั้น บางคนก็มีราคาถูกที่แลกได้กับเงินเพียง ๒๐๐ บาทเท่านั้นเอง

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนที่ตีพิมพ์เป็นเล่มแล้วได้แก่

๑. "ฟ้าบ่กั้น" พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นหนังสือรวมงานเขียนเรื่องสั้นที่เขียนก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐

๒. "กำแพง" พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๑๘ ประกอบด้วยเรื่องสั้น ๓ เรื่อง และข้อเขียนอื่น ๆ อีก ๑๔ ชิ้น เขียนในระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๓—๒๕๑๖ ส่วนใหญ่รวบรวมจากหนังสือสังคมศาสตร์ปริทัศน์ และงานที่กระจัดกระจายอยู่ตามหนังสือต่าง ๆ

๓. The Politician And Other Thai Stories.

นามปากกา

๑. ลาว คำหอม ใช้เขียนเรื่องสั้น

๒. ชโย สมภาค ใช้เขียนงานร้อยกรอง

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่งลาว คำหอม ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. "สัมภาษณ์ คำสิงห์ ศรีนอก" ลงพิมพ์ในหนังสือ ปุถุชนเล่ม ๖ ประจำเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

ลิขิต วัฒนปกรณ์, (พ.ต.ท)

พ.ต.ท. ลิขิต วัฒนปกรณ์ ชื่อสกุลเดิม มลิ เผือกพูลผล

เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๓ ที่ตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา

บิดา มารดา เป็นชาวนา ชื่อ นายรื่น นางเชียน วัฒนปกรณ์ มีพี่น้องทั้งหมด ๑๑ คน

สมรสเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ กับนางบุญสม วัฒนปกรณ์ (สกุลเดิม จันทพงศ์) มีบุตร ธิดา ๔ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา "ศัลครุณี" ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ ฉะเชิงเทรา โรงเรียนราชบุรีวิทยาลัย (ตั้งอยู่ที่เทเวศร์ ปัจจุบันยุบไปแล้ว) และโรงเรียนวชิรพิพัฒน์วิทยาลัย ตามลำดับ ได้เข้าศึกษาต่อที่เตรียมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง รุ่นที่สอง และสมัครเรียนต่อวิชากฎหมายที่มหาวิทยาลัยเดียวกันสอบได้อนุปริญญา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๗ จากนั้นไปสมัครทำงานเป็นเสมียนกองกลาง กระทรวงยุติธรรม ๑ ปี จึงไปรับราชการตำรวจ พร้อมกับเรียนต่อไปด้วย สำเร็จปริญญาขณะดำรงยศนายร้อยตำรวจตรี ประจำสถานีตำรวจอำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

การทำงาน

นอกจากงานเสมียนกองกลาง กระทรวงยุติธรรมแล้ว ได้รับราชการตำรวจตลอดมา ผ่านชีวิตในสถานีตำรวจประจำจังหวัดต่าง ๆ มาหลายแห่ง ได้แก่ นนทบุรี นครปฐม

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

กาญจนบุรี ชลบุรี สมุทรปราการ เป็นต้น ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๙) ดำรงตำแหน่งรองผู้กำกับการตำรวจนครบาลที่ ๑ กองกำกับการตำรวจนครบาลที่ ๑

งานเขียนหนังสือ

พ.ต.ท. ลิขิต วัฒนปกรณ์ รักการอ่านและเขียนหนังสือมาแต่เป็นนักเรียนชั้นมัธยม เคยเขียนเรื่องส่งไปลงพิมพ์ยังหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ได้ลงบ้างไม่ได้ลงบ้าง งานเขียนที่ได้พิมพ์ชิ้นแรกเป็นเรื่องสั้น ชื่อ "คนของใคร" ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ประมวญสาส์น พ.ศ. ๒๔๘๔ ใช้นามปากกาว่า "มัลลิกา" จากนั้นก็เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรกตลอดมา

เมื่อแรกจะเขียนหนังสือเป็นเพราะอ่านเรื่องของคนอื่นแล้วอยากเขียนบ้าง งานเขียนจึงเป็นลักษณะเพ้อฝัน ต่อมามีประสบการณ์ในชีวิตมากขึ้นได้เห็นชีวิตหลายรูปหลายแบบ จึงนำมารวมเข้ากับจินตนาการ เขียนงานประเภทสะท้อนสังคมไม่เป็นธรรม เขามีทัศนคติและแนวการเขียนว่า ต้องเขียนเพื่อสร้างความยุติธรรม รังเกียจคนโกงชาติบ้านเมือง ยกย่องคนกระทำความดี และรับผิดชอบในข้อเขียน ความเห็นเกี่ยวกับอาชีพนักเขียนเห็นว่านักเขียนไม่ควรอยู่ใต้อำนาจนายทุน

ผลงาน

(สำรวจ พ.ศ. ๒๕๑๙) มีงานเขียนนวนิยายเรื่องสั้นประมาณ ๓๐๐ เรื่อง เรื่องยาวประมาณ ๑๐ เรื่อง เรื่องสั้น ส่วนใหญ่พิมพ์เป็นเล่มขนาดกระเป๋ามีชื่อเรียกต่าง ๆ เช่น ชุด ร้อยเล่ห์ ร้อยโกง ฯลฯ มีผู้นำไปแสดงละครวิทยุกว่า ๑๐๐ เรื่อง เรื่องยาวที่สร้างเป็นภาพยนตร์ ๑ เรื่อง คือ สัตว์มนุษย์

ผลงานที่พิมพ์เผยแพร่

๑. นวนิยายเรื่องยาว "สาปควาย"
๒. นวนิยายเรื่องยาว "สัตว์มนุษย์"
๓. รวมเรื่องสั้นเป็นป๊อกเก็ตบุคประมาณ ๑๕ เล่ม

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานสำคัญ

ในจำนวนเรื่องยาวประมาณ ๑๐๐ เรื่อง เรื่อง "สัตว์มนุษย์" เป็นนวนิยายที่เด่นมากเรื่องหนึ่ง ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารจักรวาลรายสัปดาห์ และสร้างเป็นภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๑๘

"สัตว์มนุษย์" เป็นเรื่องสะท้อนภาพชีวิตของชาวนาในชนบทแห่งหนึ่งในแง่มุมต่าง ๆ ผู้อ่านจะได้รู้สภาพการสูญเสียกรรมสิทธิ์ในที่นาซึ่งเริ่มต้นด้วยการกู้ยืมเงินมาลงทุน ปีไหนเกิดข้าวล่มนาจมหนี้สินก็พอกพูนสูงขึ้น จนในที่สุดไม่สามารถจะชำระหนี้สินได้ต้องโอนที่นาของตนให้แก่นายทุนไป วนเวียนอยู่เช่นนี้คนแล้วคนเล่า ชาวนาก็จนลงทุกวัน ขณะเดียวกันนายทุนก็ร่ำรวยมากขึ้น นอกจากชาวนาจะถูกคดโกงจากพ่อค้านายทุนเงินกู้แล้วในส่วนที่ต้องเกี่ยวข้องกับติดต่อเจ้าหน้าที่ของทางราชการก็ยิ่งขมขื่นหนักขึ้นไปอีก เพราะเหล่าข้าราชการไม่ให้ความเที่ยงธรรมแก่ชาวนาเพียงเพราะชาวนาจนเท่านั้น ผู้เขียนไม่ได้เสนอทางออกสำหรับชาวนาเอาไว้อย่างกระจ่างนักว่าจะต่อสู้กับความอยุติธรรมอย่างไร เพียงให้ชาวนาคนสองคนทนไม่ได้ต้องกลายเป็นโจรมาต่อสู้แก้แค้น ดูจะไม่ใช่การแก้ต้นตอของปัญหาชาวนาทั้งหมด

แม้ผู้เขียนจะไม่ได้เสนอทางออกอย่างเป็นรูปธรรมสำหรับชาวนา แต่ผู้เขียนก็ได้ใช้หลักธรรมของพระพุทธศาสนามาช่วยสรุปผลของผู้ประพฤติมิชอบ ผู้กอบโกย เอาเปรียบผู้อื่นซึ่งถือได้ว่าประกอบกรรมชั่วนั้นย่อมหลีกหนีวิบากแห่งผลกรรมไปไม่พ้น

การที่ พ.ต.ท. ลิขิต วัฒนปกรณ์ เขียนเรื่องเกี่ยวกับชาวนาได้อย่างสมจริงที่สุดนั้นเป็นเพราะผู้เขียนเติบโตมากับชีวิตชาวนา เมื่อนำประสบการณ์รวมเข้ากับจินตนาการและศิลปการเขียนที่รวดเร็วไม่เยิ่นเย้อ "สัตว์มนุษย์" จึงเป็นนวนิยายที่น่าอ่านเรื่องหนึ่ง

นามปากกา

๑. ลิขิต วัฒนปกรณ์ ใช้เขียนนวนิยาย

๒. ธรรมรักษิต ใช้ในการตอบปัญหากฎหมาย

๓. มัลลิกา ใช้เมื่อเขียนหนังสือสมัยแรก

งานอดิเรก

นอกเหนือจากการเขียนหนังสือ ปลูกต้นไม้ และเลี้ยงสัตว์ เป็นงานอดิเรกแล้ว พ.ต.ท. ลิขิต วัฒนปกรณ์ ยังใช้เวลาว่างร่วมงานของสมาคมชาวบักษ์ใต้ และสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยด้วย

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง พ.ต.ท. ลิขิต วัฒนปกรณ์ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๐

๒. เพชร ชมพู ทำเนียบนักเขียนไทย นิตยสารพ่าเมืองไทย ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๔๖

๓. ลิขิต วัฒนปกรณ์ พ.ต.ท. สัตว์มนุษย์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๙

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ว.ณ. ประมวญมารค
(สิ้นพระชนม์)

ว.ณ. ประมวญมารค นามปากกานักเขียนสตรี นามจริง พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต (พระอิสริยยศเดิม หม่อมเจ้าหญิงวิภาวดี รังสิต)

ประสูติเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๓ เป็นพระธิดาในพระราชวรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ พระองค์เจ้ารัชนีแจ่มจรัส ซึ่งทรงเป็นนักเขียนที่รู้จักกันดีในนาม "น.ม.ส." และหม่อมเจ้าหญิงพรพิมลพรรณ วรวรรณ ทรงสมรสกับหม่อมเจ้าบียะรังสิต รังสิต มีพระธิดา ๒ คน คือ หม่อมราชวงศ์หญิงวิภานันต์ คงสิริ และหม่อมราชวงศ์หญิงปรียนันทนา รังสิต

พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต ทรงโปรดงานนิพนธ์ด้านอักษรศาสตร์มาแต่ทรงเยาว์วัย โดยเฉพาะการประพันธ์นวนิยาย ดังมีผลงานปรากฏเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในนามปากกา ว.ณ. ประมวญมารค นอกจากนี้ยังเป็นพระราชวงศ์ฝ่ายในที่ได้ทรงบำเพ็ญพระกรณียกิจอันเกิดประโยชน์แก่ประชาชนเป็นเอนกประการ เช่น เสด็จออกไปเยี่ยมเยียนประชาชน ทหาร ตำรวจ อาสาสมัคร และข้าราชการในถิ่นธุรกันดารต่างพระเนตรพระกรรณ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถเป็นประจำเป็นเวลานานนับสิบปี จนกระทั่งสิ้นพระชนม์ขณะเป็นผู้แทนพระองค์ไปทรงเยี่ยม ทหาร ตำรวจชายแดนที่อำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื่องจากเครื่องบินพระที่นั่งถูกลอบยิงจากผู้ก่อการร้าย เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐

พระกรณียกิจอันวีระอาจหาญครั้งนี้ หม่อมเจ้าหญิงวิภาวดี รังสิต (พระอิสริยยศเดิม) ได้รับพระราชทานสถาปนาพระอิสริยศักดิ์แห่งพระราชวงศ์ เป็นพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต และได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์มหาจักรีบรมราชวงศ์กับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ประถมาภรณ์ช้างเผือก เมื่อวันที่ ๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๐ ได้

รับพระราชทานยศนายกองเอก กองอาสารักษาดินแดง เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐ และเพื่อเป็นการระลึกถึงพระกรณียกิจที่ทรงบำเพ็ญต่อประเทศชาติ ทางราชการได้ตั้งชื่อถนนระยะทางจากสะพานคลองรังสิตถึงท่าเรือคลองเตยซึ่งรู้จักกันในนาม ถนนซุปเปอร์-ไฮเวย์เดิม ตามพระนามว่า "ถนนวิภาวดีรังสิต"

พระศพของพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต ได้รับอัญเชิญให้เข้าร่วมพิธีพระราชทานเพลิงศพ ทหาร ตำรวจ พลเรือนอาสาสมัครที่เสียชีวิตในการต่อสู้ป้องกันประเทศชาติ ณ วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เมื่อวันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๐

งานเขียนหนังสือ

เริ่มงานเขียนหนังสือเมื่อพระชนมายุเพียง ๑๔ ชันษา ด้วยการเขียนเรื่อง "เรื่องของวิลเลียมเด็กจอมแก่น" ลงในหนังสือพิมพ์ประมวญสารรายสัปดาห์ เรื่องต่อมาได้แก่ เรื่อง "ปริศนา" เขียนขณะเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง หลังจากนั้นก็เขียนหนังสือเรื่อยมา

ความบันดาลใจที่ทำให้อยากเขียนหนังสือ ส่วนหนึ่งอาจจะเนื่องมาจากการที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับพระบิดา ซึ่งเป็นนักเขียนสำคัญของเมืองไทย คือ น.ม.ส. เช่นเมื่อครั้งสำเร็จการศึกษาได้เป็นเลขานุการของ น.ม.ส. ทำหน้าที่เขียนตามคำบอกลงในหนังสือพิมพ์หน้า ๕ ของหนังสือพิมพ์ประมวญวัน และประมวญสารรายสัปดาห์ และคอยตรวจปรู๊ฟให้ด้วย

นอกจากงานเขียนนวนิยายแล้ว เมื่อใดที่ตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถไปตามที่ต่าง ๆ หรือในฐานะนางสนองพระโอษฐ์ขณะเสด็จประพาสต่างประเทศ ก็มักจะเขียนสารคดีเกี่ยวกับการตามเสด็จนั้น ๆ ด้วย

ผลงานเขียน

๑. เรื่องของวิลเลียมเด็กจอมแก่น
๒. พระราชินีนาถวิกตอเรีย (เรื่องแปล)
๓. ปริศนา งานเขียนเรื่องยาวเรื่องแรก
๔. เจ้าสาวของอานนท์ เขียนต่อจากเรื่อง "ปริศนา"

๕. รัตนาวดี

๖. อภินิหารคมดาบ

๗. นิกกับพิม

๘. ฤทธิ์ราชินีสาว

๙. นี่หรือชีวิต

๑๐. คลั่งเพราะรัก

๑๑. พระเจ้าเฮนรี่ ที่ ๘ และราชินีองค์สุดท้าย

๑๒. เสด็จ ฯ ตอย จดหมายเหตุรายวันคราบประทับภูพิงคราชนิเวศน์

๑๓. เสด็จพระราชดำเนินสหรัฐอเมริกา พ.ศ. ๒๕๐๓

๑๔. วรวรรณะวงศ์

๑๕. หลายรส

๑๖. ราชอาคันตุกะจากสวีเดน รัชกาลที่ ๕

๑๗. รวมเรื่องสั้นของ ม.จ. หญิงวิภาวดี รังสิต

สำนักหอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. ละมัย เสยยงคะ, "ชีวิตและงานของ ว.ณ. ประมวญมารค" วารสารห้องสมุดปีที่ ๔ เล่ม ๓ ประจำเดือนกรกฎาคม ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๓

๒. กรมประชาสัมพันธ์, "วิทยุสารประจำวัน" ฉบับที่ ๖๕ ประจำวันอังคารที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๐

วลัย นวาระ

"วลัย นวาระ" นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อสกุลจริง นางสาวศรีเฉลิม สุขประยูร เหตุที่ชื่อศรีเฉลิม เพราะเกิดตรงกับวันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว วันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๕

วลัย นวาระ เกิดที่กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรหลวงสัมฤทธิ์วิศวกรรม และนางสัมฤทธิ์วิศวกรรม (ฉบับ สุขประยูร)

การศึกษา

ก่อนเข้าโรงเรียน หัดอ่านเขียนอยู่กับบ้านจนกระทั่งอายุ ๕ ขวบ เข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนผดุงดรุณี ถนนประมวญ ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๔ ย้ายมาเรียนต่อโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ แผนกอักษรศาสตร์ จากนั้นสอบเข้าศึกษาต่อคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๓–๒๔๙๖ สำเร็จปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต หลังจากทำงานระยะหนึ่ง ได้ไปศึกษาวิชาวรรณคดีหลักสูตรเฉพาะนักศึกษาโพ้นทะเล มหาวิทยาลัยน็อตติงแฮม ประเทศอังกฤษ ประมาณ ๑ ปี

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

เมื่อสำเร็จการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ได้เข้ารับราชการตำแหน่งประจำแผนกแปลเอกสารและประมวลข่าว กรมประมวลข่าวราชการแผ่นดิน (ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นกรมประมวลข่าวกลาง) สำนักนายกรัฐมนตรี หลังจากทำงานได้ ๙ ปี ลาไปศึกษาต่อวิชาวรรณคดีหลักสูตรเฉพาะนักศึกษาโพ้นทะเล มหาวิทยาลัยน็อตติงแฮม ประเทศอังกฤษ ๑ ปีเศษ กลับมาได้ไปช่วยราชการงานแปลเอกสารขององค์การ สปอ. อีก ๒ ปี จึงลาออกจากราชการมาทำงานเขียน และแปลหนังสือโดยอิสระ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔

งานเขียนหนังสือ

วลัย นวาระรักการอ่านหนังสือมาแต่เด็ก เพราะทุกคนในบ้านชอบอ่านหนังสือ เรื่องที่ติดใจในสมัยนั้นคือนิทานชุด "แม่จะเล่าให้ฟัง" ต่อมาเมื่อเป็นนักเรียนชั้นมัธยม อ่านเรื่องตลกขบขันชุด พล นิกร กิมหงวน ของ ป. อินทปาลิต นวนิยายเรื่องเคหาสน์สีแดง ของดวงดาว เรื่องหอเย็นสีเทา ของวรรณสิริ วรรณกรรมของดอกไม้สด และงานแปลต่าง ๆ ของแม่วัน สันตสิริ อมราวดี สมุท ศิริไข ระยะนี้ได้ลองหัดเขียนนิทาน โคลงกลอน และเมื่อหัดอ่านเรื่องภาษาอังกฤษ เช่น Tales from Shakespeare และอื่น ๆ จึงหัดแปลเป็นไทย เมื่อนำงานเขียนเหล่านี้มาอ่านหน้าชั้นเรียนในชั่วโมงเรียงความก็ได้รับคำชมเชยจากครู

เมื่อเป็นนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ได้อ่านหนังสือและฝึกฝนการเขียนมากขึ้น ได้ลองแปลเรื่องของดาราภาพยนตร์ที่ตัวเองชอบ เช่น เกบบี้ เรโนลด์ส รอเบิร์ต แวกเนอร์ ส่งไปให้นิตยสาร ประมวลภาพยนตร์ (ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นนิตยสาร ตุ๊กตาทอง) เมื่อได้ลงพิมพ์ก็เขียนส่งไปให้อีกเป็นประจำ ใช้นามปากกาว่า วชิรา วัชรวัลลภ จนกระทั่งนิตยสารเลิกล้มกิจการไป

หลังจากสำเร็จการศึกษาเข้าทำงานรับราชการ โดยคาดหมายว่าจะได้เขียนหนังสืออย่างสะดวก เพราะคิดว่างานราชการคงจะมีเวลาว่างมาก แต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะงานในความรับผิดชอบของ วลัย นวาระ มีมากจนไม่สามารถปลีกเวลามาเขียนหนังสือได้ ฉะนั้นตลอดเวลาที่รับราชการจึงว่างเว้นงานเขียนไป จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๑๔ จึงลาออกจากราชการมาเขียนหนังสือเป็นอาชีพอิสระอย่างจริงจัง สมความตั้งใจ

ผลงานเขียน

๑. รักแรก (เรื่องยาวเรื่องแรก) ลงพิมพ์ในนิตยสาร ผดุงศิลป์รายสัปดาห์
๒. ยอดรัก
๓. หม่อมเจ้าสุริยกานต์ ลงพิมพ์ในนิตยสาร ดรุณีรายสัปดาห์
๔. วิมานใจ
๕. คุณชายธมกานต์
๖. เทพบุตรมาร ลงพิมพ์ในนิตยสารรจนา (พ.ศ. ๒๕๒๐)

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๗. วิวาห์รอรัก

๘. น้ำผึ้งแรมจันทร์

๙. สร้อยกุหลาบ

๑๐. แมวเหมียว

๑๑. เจ้าบ่าวกำมะลอ

๑๒. ทายาทป่องแป่ง

๑๓. ผู้หมวดป๊อกแป๊ก

๑๔. ดอกรักบานในหัวใจ

ฯ ล ฯ

และผลงานเขียนเรื่องสั้นอีกประมาณ ๒๐ เรื่อง ผลงานแปล บทความ และสารคดี ลงพิมพ์ในนิตยสารต่าง ๆ เช่น พ่าเมืองไทยรายสัปดาห์ บางกอกไดเจสท์รายเดือน

นามปากกา

๑. วชิรา วัชรวัลลภ

๒. วลัย นวาระ

๓. นลิน บุษกร

๔. ศรีเฉลิม

๕. ศ. สุข

๖. ปาริฉัตร

๗. อมรเมฆินทร์

๘. จามรี พรรณชมพู

เรียบเรียงจาก

๑. นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

๒. ระเบียนสัมภาษณ์ทำเนียบนักเขียนไทย

วสิษฐ เดชกุญชร

วสิษฐ เดชกุญชร ตำรวจนักเขียน นามจริง พลตำรวจตรี วสิษฐ เดชกุญชร เกิดเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๒ ที่ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

บิดามารดามีอาชีพครู ชื่อ นายคเชนทร์ และนางเกษร เดชกุญชร วสิษฐ เดชกุญชร เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๔ คน

สมรสเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ กับนางทัศนา เดชกุญชร มีบุตรธิดา ๒ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมและมัธยมศึกษาโรงเรียนประจำจังหวัด "ขอนแก่นวิทยายน" จังหวัดขอนแก่น สำเร็จการศึกษาปริญญารัฐศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย และรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

เคยเป็นอาจารย์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ภายหลังเข้ารับราชการกรมตำรวจ ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน (ตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๑๘)

งานเขียนหนังสือ

วสิษฐ เดชกุญชร เริ่มเขียนหนังสือครั้งแรกตั้งแต่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย งานเขียนเรื่องแรกเป็นเรื่องสั้นลงในหนังสือ "มหาวิทยาลัย" พ.ศ. ๒๔๙๔ หลังจากนั้นก็เขียนหนังสือเรื่อยมา และเขียนลดลงไปในระยะหลังเพราะความรู้สึกสนุกที่จะเขียนน้อยลง

เขามีหลักในการเขียนหนังสือว่า เขียนให้คนอ่านแล้วสบายใจ หรือให้คติเพื่อจะได้สามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ด้วยความสุข

ความเห็นเกี่ยวกับอาชีพนักเขียน เห็นว่าอาชีพนักเขียนส่วนใหญ่ยังขึ้นอยู่กับตลาดหนังสือซึ่งเป็นของคนมีเงิน อุปสรรคในงานเขียนที่สำคัญที่สุดคือการเสื่อมหรือสิ้นจินตนาการ และรองลงมาคือการชำระภาษีเงินได้

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนที่พิมพ์เป็นเล่ม เช่น สัพเพเหระคดี อีฉุยอีแฉก พูดจาประสาตำรวจ ดงเย็น จันท์หอม ความผิดพลาดของนายหมาก เหตุเกิดในกรุงรัตนโกสินทร์

งานเขียนสำคัญ

นวนิยายเรื่องยาวขนาดสั้นเรื่อง "จันท์หอม" เป็นเรื่องหนึ่งที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสาร คุณหญิง ภายหลังมีผู้สร้างเป็นละครวิทยุ และภาพยนตร์

จันท์หอม เป็นนวนิยายที่เขียนขึ้นด้วยจินตนาการผสมกับเหตุการณ์ที่เป็นจริงบางส่วน สะท้อนภาพในแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในภาคอิสาน

ผู้เขียนชี้ให้เห็นสาเหตุที่ชาวบ้านต้องกลายเป็นผู้ก่อการร้ายในประเด็นต่าง ๆ อย่างน่าสนใจ เช่นเกิดจากความยากจนค่นแค้น การขาดการเอาใจใส่ช่วยเหลือจากฝ่ายบ้านเมือง การถูกข่มเหงทำร้าย การปฏิบัติตัวแบบเจ้าขุนมูลนายของข้าราชการต่อชาวบ้าน ฯลฯ การที่ชาวบ้านประสบปัญหาคับแค้นต่าง ๆ ดังนี้ เมื่อมีผู้เสนอความช่วยเหลือให้ความหวังจะช่วยเปลี่ยนแปลง จะช่วยสร้างสรรค์ความเป็นธรรม ชาวบ้านจึงยอมรับและสนับสนุน จึงต้องกลายเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับรัฐบาลไปในที่สุด

วิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนเสนอวิธีเข้าช่วงชิงประชาชนกลับมาด้วยการใช้สันติ และความชอบธรรมที่แท้จริงแก่ประชาชน เช่นแก้ปัญหาความยากจน การเจ็บไข้ได้ป่วยด้วย การส่งคนเข้าไปแนะนำอาชีพประกอบการทำมาหากิน การส่งหน่วยแพทย์เคลื่อนที่เข้าไปรักษาพยาบาลชาวบ้าน หรือแม้กระทั่งการฝึกชาวบ้านของท้องถิ่นให้คุ้มครองและช่วยเหลือตนเอง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

"จันท์หอม" ตัวเอกของเรื่อง เป็นสัญญลักษณ์ของการใช้ความดี ความอดทน มุ่งมั่นเข้าช่วยเหลือประชาชนโดยไม่หวาดหวั่นต่ออันตรายใด ๆ

นามปากกา

วสิษฐ เดชกุญชร ใช้นามปากกาต่าง ๆ เขียนหนังสือดังนี้

๑. โก้ บางกอก	ใช้กับงานเขียนทั่ว ๆ ไป
๒. ตาถั่ว	ใช้เขียนวิจารณ์ภาพยนตร์
๓. สีน้ำมัน	เขียนคอลัมน์ซุบซิบ
๔. จ๋อ บางซ่อน	เขียนเรื่องตลกขบขัน
๕. ลำพัง	เขียนเรื่องสั้น
๖. สีน้ำเงิน สีเนื้อ	เขียนคอลัมน์ซุบซิบ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง วสิษฐ เดชกุญชร ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. วสิษฐ เดชกุญชร จันท์หอม ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๔

วัชรวัน

"วัชรวัน" นักเขียนสตรี ชื่อสกุลจริง ดร. สิทธา พินิจภูวดล

เกิดเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๓ ที่จังหวัดนครราชสีมา

บิดาเป็นอดีตนายอำเภอ ชื่อ ขุนอนุสรณสิทธิกรรม มารดา นางจิตต์เยี่ยม วัชโรทยาน "วัชรวัน" เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๒ คน

สมรสเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ กับ นายสุพัฒน์ พินิจภูวดล

การศึกษา

เนื่องจากบิดาเป็นนายอำเภอต้องย้ายไปรับราชการตามที่ต่าง ๆ บ่อยครั้ง เกรงว่าบุตรจะได้รับการศึกษาไม่สม่ำเสมอ จึงให้เข้าเรียนในโรงเรียนประจำ "วัชรวัน" ได้เข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๓ จนกระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ได้อพยพหลบภัยสงครามไปอยู่ที่จังหวัดชัยนาท ระยะนั้นเรียนหนังสือที่โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดชัยนาท จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ เมื่อสงครามเลิกกลับมาอยู่กรุงเทพ ฯ อีกครั้ง จึงไปสอบเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ตามเดิมจนจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ จากนั้นสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ได้รับปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต ต่อมาได้รับทุนศึกษาสมาคมฝรั่งเศส (Alliance Française) ไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยปารีส ๑ ปี และกลับไปเรียนต่อจนจบขั้นปริญญาเอก สาขาวิชาวรรณคดีและภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ

การทำงาน

เริ่มรับราชการเป็นอาจารย์โรงเรียนสตรีวิทยา ต่อมาย้ายไปเป็นศึกษานิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา อาจารย์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และปัจจุบัน (พ.ศ.

๒๕๒๐) ดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาภาษาฝรั่งเศส คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

งานเขียนหนังสือ

เมื่อเด็กรักการอ่านหนังสือมาก เนื่องจากบิดาสะสมหนังสือไว้หลายประเภท หนังสือที่มีส่วนผลักดันให้อยากเป็นนักเขียนเรื่องหนึ่งคือเรื่อง "ดวงใจ" แปลโดย ซิม วีระไวทยะ

ขณะเป็นนิสิตคณะอักษรศาสตร์ มีเพื่อนร่วมชั้นหลายคนที่มีความสามารถในการเขียนหนังสือ เช่น กุลทรัพย์ รุ่งฤดี ประภาศรี นาคะนาท เป็นต้น เมื่อเห็นประภาศรีเขียนเรื่องส่งไปให้นิตยสารสยามสมัย ได้ลงพิมพ์ "วัชรวัน" จึงปรารถนาที่จะทำได้บ้าง งานเขียนชิ้นแรกที่ประสบความสำเร็จ เป็นเรื่องสั้นลงพิมพ์ในนิตยสาร สตรีสาร เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ ด้วย นามปากกา "วัชรวัน" ซึ่งประภาศรี นาคะนาท ตั้งให้โดยเลียนจากนามสกุล "วัชโรทยาน"

ผู้มีส่วนส่งเสริมในการเป็นนักเขียนอีกท่านหนึ่ง คือ คุณนิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการนิตยสารสตรีสาร หลังจากรับงานเขียนชิ้นแรกของ "วัชรวัน" ลงพิมพ์แล้ว ได้แนะแนวทางการเขียนต่อ ๆ มาอีกหลายครั้ง เช่น เมื่อ "วัชรวัน" ไปศึกษาต่อประเทศฝรั่งเศส ก็แนะนำให้เขียนสารคดีท่องเที่ยวต่างแดน โดยอาศัยวัตถุดิบจากประเทศนั้น ๆ เป็นต้น

นอกจากนิตยสาร สตรีสาร จะเป็นสนามสำหรับการเป็นนักเขียนของ "วัชรวัน" แล้ว ยังมีหนังสือพิมพ์สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ นิตยสารชาวกรุง นิตยสารนารีนาถ นิตยสารสกุลไทยรายสัปดาห์อีกด้วย และเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้เป็นบรรณาธิการวารสารข่าวของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ชื่อ "ข่าวรามคำแหง" อยู่ระยะหนึ่ง

"วัชรวัน" เขียนหนังสือด้วยแรงดลใจจากเหตุการณ์และสภาพแวดล้อม เช่น เขียนในแนวเหน็บแนมเชิงล้อเลียน เกี่ยวกับความประพฤติ แนวคิดของชายหญิง และนักศึกษา เป็นต้น เมื่อจะเขียนหนังสือเธอเห็นว่าควรเขียนให้เข้มข้นจริงจัง ไม่ว่าจะอยู่ใน

แนวคิดหรือมีความถนัดในการเขียนวรรณกรรมประเภทใด เพราะผู้อ่านส่วนมากกำลังเปลี่ยนรสนิยม

มีความชำนาญในการเขียนหนังสือตามลำดับ ดังนี้

๑. เรื่องสั้น

๒. งานแปล

๓. ตำราวิชาการ นิทาน งานวิจารณ์หนังสือ

ผลงาน

ผลงานที่สำรวจใน พ.ศ. ๒๕๑๘ มีประมาณ ๒๐๐ เรื่อง คือ เรื่องสั้น ๒๐ เรื่อง เรื่องแปล ๕ เรื่อง สารคดี ๕๐ เรื่อง นอกนั้นเป็นบทความวิชาการ ตำรา และนิทาน

งานที่พิมพ์เผยแพร่แล้ว

เรื่องสั้น

๑ รวมเรื่องสั้น เล่มที่ ๑ ชื่อ "โลกเปลี่ยว" เป็นเรื่องสั้นที่เคยลงพิมพ์ในนิตยสารสตรีสาร นารีนาถ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. รวมเรื่องสั้น เล่มที่ ๒ ชื่อ "อาจารย์ครับผมเหงา" เป็นเรื่องสั้นที่เคยลงพิมพ์ในนิตยสารสตรีสาร นารีนาถ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ลลนา และสกุลไทย พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๘

สถาบันวิทยบริการ NATIONAL LIBRARY

บทความและหนังสือทางวิชาการ

๑. บทความเรื่อง "วรรณกรรมขอมเทียบไทย" ตีพิมพ์ในวารสารมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๒. บทความเรื่อง "วรรณคดีเปรียบเทียบ" ตีพิมพ์ในวารสารรามคำแหง

๓. "วรรณกรรมสุโขทัย" โรงพิมพ์รามคำแหงพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๖

๔. "วรรณคดีเปรียบเทียบ" โรงพิมพ์รามคำแหงพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๗

๕. "มารยาทฝรั่งเศสปัจจุบัน" โรงพิมพ์รามคำแหงพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๖

๖. "ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรม" โรงพิมพ์รามคำแหงพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๖

เขียนรวมกับนักเขียนอื่น

๑. "การเขียนและการพูด" พิมพ์ที่โรงพิมพ์รามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๕

๒. "วิธีสอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ" พิมพ์ที่โรงพิมพ์รามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๕

๓. "ร้อยกรอง" พิมพ์ที่โรงพิมพ์รามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๗ และ ๒๕๑๘

นามปากกา

๑. วัชรวัน } เขียนนวนิยายเรื่องสั้น
๒. ช่อดอกไม้ }

๓. ส. สวนเพชร } เขียนสารคดีท่องเที่ยว
๔. ส. วัชโรทยาน }

๕. สิทธา วัชโรทยาน ใช้ในงานแปล

๖. สิทธา พินิจภูวดล เขียนสารคดีวิชาการ ตำราวิชาการ บทความวิจารณ์หนังสือ

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง "วัชรวัน" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

วิลาศ มณีวัต

วิลาศ มณีวัต นามปากกา และชื่อสกุลจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๗ ที่อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นบุตรคนโตในจำนวน ๔ คน ของนายวัลลภ มณีวัต ศึกษาธิการอำเภอ และนางอารี มณีวัต

สมรสกับนางสุรีพันธ์ มณีวัต (นักเขียนสตรีที่รู้จักกันในนาม นิตยา นาฏยะสุนทร) เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ มีบุตรธิดา ๓ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนประชาบาลสารภีอุทิศ ที่ตำบลพุมเรียง อำเภอไชยา ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนประจำจังหวัดสุราษฎร์ธานี ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๔ จากนั้นเข้ามาเรียนในกรุงเทพ ฯ ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และสำเร็จปริญญาตรี คณะบัญชี จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

เคยทำงานในตำแหน่งต่าง ๆ ดังนี้ ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์บริษัท เอสโซ่ประเทศไทย ผู้ประกาศวิทยุ บี.บี.ซี. กรุงลอนดอน ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๗ — ๒๕๐๒ บรรณาธิการคนแรกของนิตยสารชาวกรุง ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๙) ทำงานในหน้าที่หัวหน้าส่วนประชาสัมพันธ์บริษัทค้าวัตถุก่อสร้าง จำกัด

งานเขียนหนังสือ

งานเขียนชิ้นแรกเป็นเรื่องสั้น ได้ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์นิกรวันอาทิตย์ พ.ศ. ๒๔๘๘ ใช้นามปากกาว่า "วิวัต"

วิลาศ มณีวัต เขียนหนังสือด้วยจุดมุ่งหมาย "มุ่งให้ผู้อ่านเกิดความคิดที่ดีงาม และคิดที่จะปรับปรุงสภาพสังคมให้ดีขึ้น โดยไม่ลืมแทรกอารมณ์ขันลงไว้ด้วย" งานเขียนเรียงตามความถนัด ดังนี้

๑. สารคดี

๒. เรื่องสั้น

๓. งานแปล

ผลงานเขียนสำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๙ มีเรื่องสั้นประมาณ ๑๐ เรื่อง เรื่องยาว ๑ เรื่อง เรื่องแปล ๑๕ เรื่อง สารคดี ๑๖ เรื่อง

ผลงานที่พิมพ์เผยแพร่แล้ว ได้แก่

๑. โฉมหน้าอันแท้จริงของญี่ปุ่น

๒. โฉมหน้าอังกฤษ

๓. โฉมหน้าของอเมริกา

๔. โฉมหน้านักประพันธ์

๕. รถรางสายรอบเมือง

๖. ธรรมะสำหรับคนนอกวัด

๗. เฮฮาคลับ

๘. ฮ้อตแพ้นท์หัวเราะ

๙. ภูเขาทองพูด

๑๐. นางบาป

๑๑. ซูร์กาโน

๑๒. สายลม—แสงแดด

๑๓. การเมือง—เรื่องสนุก

๑๔. ก่อนที่ฉันจะลืม

๑๕. น้ำกับฟ้า

งานเขียนที่นำไปแสดงละครเวทีและละครโทรทัศน์อย่างละ ๑ เรื่อง คือ แว่ว เสียงยิปซีและหนองหวาย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

วิลาศ มณีวัต เคยเป็นนายกสมาคมนิสิตเก่า คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย และอุปนายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

นามปากกา

๑.	วิวัต	ใช้เขียนเรื่องสั้น
๒.	โอพาร	ใช้เขียนวรรณกรรมวิจารณ์
๓.	วิไล วัชรวัต	ใช้เขียนนิยายที่ใช้ฉากต่างแดน
๔.	นภาพร	ใช้เขียนข้อเขียนปรัชญา
๕.	ฉางกาย	ใช้เขียนประเภทบัญชรสั้น ๆ ในหนังสือพิมพ์รายวัน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง วิลาศ มณีวัต ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๙

ศรีรัตน์ สถาปนวัฒน์

"ศรีรัตน์ สถาปนวัฒน์" นักเขียน และนักหนังสือพิมพ์

เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๑ ที่จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นบุตร ร.ต. ขุนเถลิงเดชขจร

การศึกษา

เริ่มเรียนหนังสือครั้งแรกที่กรุงเทพ ฯ หลังจากนั้นย้ายตามบิดาไปเรียนตามจังหวัดต่าง ๆ อีกหลายแห่ง และกลับมาเรียนที่กรุงเทพ ฯ อีกครั้งระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๙—๒๔๘๐ ที่โรงเรียนมัธยมวัดเทพศิรินทราวาส จบชั้นมัธยมปีที่ ๘ แล้วสอบเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แต่เรียนไม่จบก็ลาออกเสียก่อน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

หลังจากลาออกจากการศึกษา ได้ไปสมัครเข้าเรียนที่โรงเรียนพลตำรวจเป็นเวลา ๖ เดือน สำเร็จแล้วได้รับบรรจุให้ทำงานในแผนกตำราและการศึกษา รับราชการตำรวจอยู่ ๑ ปี ลาออกไปทำงานโรงงานยาสูบ สาขาเชียงราย แผนกไร่อีก ๗ ปี ก่อนลาออกได้รับตำแหน่งหัวหน้าแผนกนายตรวจ

งานเขียนหนังสือและงานหนังสือพิมพ์

เมื่อลาออกจากการเป็นตำรวจครั้งแรกได้เข้าทำงานที่หนังสือพิมพ์รายวัน สุวัณณภูมิในหน้าที่ตรวจปรู๊ฟ ที่หนังสือพิมพ์นี้เอง ศรีรัตน์ สถาปนวัฒน์ เริ่มเขียนหนังสือครั้งแรกด้วยเรื่องสั้น ชื่อ "ความหมายแห่งน้ำตา" ระยะที่ออกจากหนังสือพิมพ์สุวัณณภูมิไปทำงานที่เชียงราย ก็ยังคงเขียนเรื่องส่งมาลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ อยู่เสมอ จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๐๖ เมื่อกลับมากรุงเทพ ฯ ได้เข้าทำงานหนังสือพิมพ์และเขียน

หนังสืออย่างจริงจัง งานหนังสือพิมพ์ครั้งหลังได้แก่พิมพ์ไทยรายวัน สยามสมัย พิมพ์ไทย เบื้องหลังข่าว เป็นต้น

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนที่พิมพ์เป็นเล่ม และลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์นิตยสารต่าง ๆ เป็นต้น ว่า ประชามิตร—สุภาพบุรุษ พจนาถรายสัปดาห์ สยามสมัย ฯลฯ เช่น

๑. คนถูกสาป ลงพิมพ์ในนิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๗
๒. บาลอง ลงพิมพ์ในนิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๗
๓. นางผีปอบที่รัก ลงพิมพ์ในนิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๙๐
๔. อาวุธนั้นฉันไม่มี ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๕
๕. หากชีวิตนี้มิสั้นเกินไป ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๕
๖. ยุพาวดีที่รัก ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๕
๗. นิยายจากผงคลีดิน ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๕
๘. อันเป็นสุดที่รัก ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๕
๙. อีเสอ—สีพา ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๖
๑๐. เปล่าฉันไม่ได้รัก ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๖
๑๑. สิ้นธรณี ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๗
๑๒. แม่จ๋า—อยู่ที่ไหน ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๗
๑๓. ชายทรชน (เรื่องยาว) ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๘
๑๔. โลกที่ข้าพเจ้ารู้จัก ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๙
๑๕. ตุลาการบาปหนา ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๙
๑๖. คุณยายฉวี ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๕๐๐
๑๗. ในป่าเปลี่ยว ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๕๐๐
๑๘. พสุธาที่รัก (เรื่องยาว) ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสยัย พ.ศ. ๒๕๐๐
๑๙. วงเวียนชีวิต ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัยปีที่ ๑๕
๒๐. หลังฉาก (เรื่องยาว) ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัยปีที่ ๑๕
๒๑. ฟ้าสีเลือด ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัยปีที่ ๑๖

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๒๒. บนปฐพีเดียวกัน ลงพิมพ์ในพจนาถรายสัปดาห์ พ.ศ. ๒๔๙๘

๒๓. ผารีซอ สำนักพิมพ์ผดุงศึกษา พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐

๒๔. หน้ากากมาร สำนักพิมพ์ผดุงศึกษา พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐

๒๕. สุภาพบุรุษไพร สำนักพิมพ์ผดุงศึกษา พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐

๒๖. เทพบุตรเสเพล สำนักพิมพ์คลังวิทยาพิมพ์

๒๗. ยังไม่สิ้นแสงดาว

ฯลฯ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. เพชร ชมพู, "ทำเนียบนักเขียนไทย" นิตยสารพ้าเมืองไทยปีที่ ๑ ฉบับที่ ๙๑

๒. นิตยสารสยามสมัยปีที่ ๕—๑๖

๓. นิตยสารพจนาถรายสัปดาห์ พ.ศ. ๒๔๙๘

๔. นิตยสาร ประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๗,๒๔๙๐

ศรีบูรพา
(ถึงแก่กรรม)

"ศรีบูรพา" ชื่อสกุลจริง นายกุหลาบ สายประดิษฐ์ เป็นชาวกรุงเทพฯ โดยกำเนิดไม่ปรากฏประวัติส่วนตัว

การศึกษา

เรียนหนังสือโรงเรียนเทพศิรินทราวาส สำเร็จชั้นมัธยมบริบูรณ์รุ่นเดียวกับหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ และสด กูรมะโรหิต นักเขียนมีชื่อ หลังจากเรียนจบได้ ๗—๘ ปี เข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง สาขาวิชานิติศาสตร์ และเดินทางไปศึกษาวิชาการเมืองที่ประเทศออสเตรเลีย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐—๒๔๙๒

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ สมัครเป็นครูสอนภาษาอังกฤษภาคค่ำที่โรงเรียน "รวมการสอน" ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นก็หันเหชีวิตเข้าสู่วงการนักเขียนและนักหนังสือพิมพ์ตลอดมา

งานเขียนหนังสือและงานหนังสือพิมพ์

ศรีบูรพามีแววที่จะเป็นนักเขียนนักหนังสือพิมพ์ ตั้งแต่ยังเรียนหนังสือชั้นมัธยมปลาย เขาได้ร่วมมือกับเพื่อนร่วมชั้นออกหนังสือในโรงเรียนชื่อ ดรุณสาร และ ศรีเทพ เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๔๖๔ ต่อมาเมื่อเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนรวมการสอน ได้ฝึกหัดแปลนวนิยายต่างประเทศที่สำนักงานรวมแปล ซึ่งอยู่แห่งเดียวกับโรงเรียนรวมการสอน หลังจากฝึกหัดแปลหนังสือแล้วได้ร่วมมือกับเพื่อนที่ฝึกอยู่ด้วยกันออกนิตยสาร

สารสหาย นามปากกา "ศรีบูรพา" จึงกำเนิดเป็นครั้งแรกที่นี่ โดยนายโกศล โกมลจันทร์ เจ้าของสำนักรวมการแปลเป็นผู้ตั้ง

ผลงานเขียนระยะแรก ศรีบูรพาส่งไปลงพิมพ์ใน เสนาศึกษาและเผยแผ่วิทยาศาสตร์ นิตยสารรายเดือนของกรมยุทธศึกษาทหารบก ซึ่งสนับสนุนผลงานนักเขียนรุ่นใหม่ ต่อมาพันโท พระพิสิษฐ์พจนการ บรรณาธิการนิตยสารนี้ได้ชวนศรีบูรพาไปร่วมงานด้วย โดยให้รับหน้าที่ผู้ช่วยบรรณาธิการ ศรีบูรพาทำงานอยู่ที่นี่ ๓ — ๔ ปีก็ลาออกเพื่อหาประสบการณ์เพิ่มขึ้น

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

กำเนิดคณะสุภาพบุรุษ

ราวเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๒ ศรีบูรพาได้ชักชวนเพื่อนนักเขียนร่วมรุ่นเมารวมกลุ่มกันเรียกชื่อว่า คณะสุภาพบุรุษ ออกนิตยสารรายปักษ์ชื่อ สุภาพบุรุษ เขารับหน้าที่เป็นบรรณาธิการ ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๗๓ หนังสือพิมพ์บางกอกการเมืองประสบภาวะเสื่อมโทรมขาดความนิยม ฝ่ายกองอำนวยการเห็นว่าศรีบูรพาเป็นผู้มีความสามารถโดยดูผลงานจากนิตยสาร สุภาพบุรุษ จึงเชิญให้มาช่วยปรับปรุง ขณะนั้นกิจการของนิตยสารสุภาพบุรุษกำลังก้าวหน้า และทำรายได้ให้เขาอย่างดี แต่เนื่องจากเขามีความมุ่งมั่นที่จะหาประสบการณ์ในการทำหนังสือพิมพ์อยู่แล้ว จึงรับงานที่หนังสือพิมพ์บางกอกการเมืองมอบภาระการทำนิตยสารสุภาพบุรุษให้ มาลัย ชูพินิจ เมื่อศรีบูรพาจะมารับงาน เขามีข้อแม้ว่าขอจัดคณะบรรณาธิการเอง ครั้นตกลงกันได้จึงเริ่มดำเนินงานเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ ใช้ชื่อใหม่ว่า บางกอกการเมืองใหม่ การทำงานนี้ถือได้ว่าศรีบูรพาเข้าสู่อาณาจักรหนังสือพิมพ์อย่างเต็มตัว เขากล่าวไว้ว่า "*ฉันมีความพอใจแล้วที่ฉันได้ตั้งต้นชีวิตการหนังสือพิมพ์ขึ้นมาจากความรู้เพียงหยิบมือหนึ่ง จากสิ่งที่ไม่มีสีสันวรรณะอะไร ฉันพอใจแล้วที่ฉันได้แต้มสีให้แก่ชีวิตของฉันเอง*"

เมื่อศรีบูรพารับงานแล้วก็พยายามที่จะเรียกร้องให้ผู้อ่านหันกลับมาสนใจหนังสือพิมพ์บางกอกการเมืองอีก ในด้านรูปแบบมีการจัดทำฉบับพิเศษ ทำปกให้สะดุดตา พาดหัวข่าวให้น่าสนใจ พร้อมกันนี้ก็ปรับปรุงในด้านเนื้อหาด้วย เช่นนำผลงานนักเขียนมีชื่อมาลงติดต่อกัน เสนอข่าวของทางราชการและข่าวอาชญากรรม มีคอลัมน์เสนอบทความทางการ

เมืองซึ่งนิยมเรียกสมัยนั้นว่า "ลีดดิงอาร์ติเก้ล" ตลอดจนมีบทนำเขียนวิพากย์วิจารณ์ระบบการทำงานของข้าราชการเป็นต้น ผลปรากฏว่าหนังสือพิมพ์บางกอกการเมืองฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว ทำสถิติจำหน่ายสูงกว่าหนังสือพิมพ์อื่น ๆ แต่เนื่องจากมีบทความโจมตีข้าราชการทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไม่พอใจ ได้ใช้อิทธิพลข่มขู่ผ่านทางนายทุนเจ้าของกิจการ จนในที่สุดศรีบูรพากับคณะต้องลาออก หลังจากดำเนินงานไปได้ไม่ถึง ๓ เดือน ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๓—๒๔๗๔ ศรีบูรพามารับหน้าที่บรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวันไทยใหม่ และประจำกองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ศรีกรุงและสยามราษฎร์ ระหว่างนี้ได้เขียนบทความทางการเมืองชื่อ "มนุษยภาพ" ลงในหนังสือพิมพ์ศรีกรุง บทความนี้กระทบกระเทือนถึงเจ้าหน้าที่รัฐบาลอีกจนกระทั่งเป็นผลให้หนังสือพิมพ์ถูกยึดใบอนุญาต และปิดแท่นพิมพ์

ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ ศรีบูรพารับหน้าที่เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวัน ประชาชาติ ซึ่งอยู่ในอุปถัมภ์ของพระเจ้าวรวงศ์เธอพระเจ้าองค์เจ้า วรรณไวทยากร ขณะเดียวกันก็สมัครเข้าศึกษาวิชากฎหมายที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองด้วย ศรีบูรพาทำงานหนังสือพิมพ์ประชาชาติอยู่ได้ไม่นานก็ลาออกด้วยเกรงว่าจะทำให้ผู้อุปถัมภ์ลำบาก เนื่องจากเขาเขียนบทความโจมตีการกระทำของรัฐบาลสมัยนั้น

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๙ ได้เดินทางไปดูกิจการหนังสือพิมพ์ที่ประเทศญี่ปุ่น ๑ ปี ประสบการณ์ในการไปต่างประเทศครั้งนี้ ก่อให้เกิดนวนิยายเรื่องสำคัญของเขาเรื่องหนึ่งคือ "ข้างหลังภาพ"

ใน พ.ศ. ๒๔๘๒ ศรีบูรพาได้ร่วมฟื้นคณะสุภาพบุรุษขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ออกหนังสือพิมพ์ สุภาพบุรุษรายวัน ภายหลังรวมกับหนังสือพิมพ์ ประชามิตร เป็น ประชามิตร—สุภาพบุรุษ จนกระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง อุปกรณ์การพิมพ์ขาดแคลนและมีราคาสูงจึงหยุดกิจการ

พ.ศ. ๒๔๙๐—๒๔๙๒ เดินทางไปศึกษาวิชาการเมืองที่ประเทศออสเตรเลีย การไปศึกษาครั้งนี้มีผลต่อความคิดและโลกทรรศน์ของเขามาก ซึ่งความคิดเหล่านี้ได้สะท้อนออกมาในงานเขียนด้วย งานเขียนในช่วงนี้เปลี่ยนไปอีกลักษณะหนึ่งมีจุดมุ่งหมาย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เด่นชัด เน้นการต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรม ผลงานเหล่านี้ลงพิมพ์ตามนิตยสารต่าง ๆ เช่น ปิยะมิตร และสยามสมัย

พ.ศ. ๒๔๙๕ หนังสือพิมพ์ตกอยู่ในสภาพถูกริดรอนสิทธิเสรีภาพ นักหนังสือพิมพ์จึงมีการเคลื่อนไหวรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องให้ยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์และระบบเซนเซ่อร์ มีการตั้งคณะกรรมการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์เพื่อเจรจาเรียกร้องต่อรัฐบาล แต่ยังไม่ทันได้เรียกร้องก็ถูกจับเสียก่อนด้วยข้อหากบฏภายในและภายนอกราชอาณาจักร หรือที่เรียก "กบฏสันติภาพ" ซึ่งหนึ่งในผู้ต้องหานี้มีศรีบูรพารวมอยู่ด้วย ศาลพิพากษาตัดสินจำคุกคนละ ๑๓ ปี ๔ เดือน แต่ได้รับการปลดปล่อยพ้นจากข้อหาก่อนกำหนด เนื่องในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๐ — ๒๕๐๑ ศรีบูรพาได้รับเชิญจากสมาคมส่งเสริมความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมกับนานาประเทศของสหภาพโซเวียตรุสเซียให้ไปร่วมงานฉลองครบ ๔๐ ปี แห่งการปฏิวัติ และจากสถาบันวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาชนจีนให้ไปเยือนในฐานะทูตทางวัฒนธรรมตามลำดับ การไปเยือนครั้งหลังเป็นการจากผืนแผ่นดินไทยไปโดยไม่ได้กลับมาอีก เพราะเขาได้ขอลี้ภัยการเมืองอยู่ณ สาธารณรัฐประชาชนจีนจวบจนสิ้นชีวิตเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๗

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของศรีบูรพาที่มีผู้รวบรวมไว้เรียงตามลำดับเวลาดังนี้

คมสวาทบาดจิต เป็นงานเขียนเรื่องสั้น เรื่องแรก (?)

ฉันต้องแจวเรือจ้าง		พ.ศ. ๒๔๖๘
ปราบพยศ		พ.ศ. ๒๔๗๑
มารมนุษย์		พ.ศ. ๒๔๗๑
ลูกผู้ชาย		พ.ศ. ๒๔๗๑
โลกสันนิวาส	(พิมพ์ครั้งแรก)	พ.ศ. ๒๔๗๑
หัวใจปรารถนา	(พิมพ์ครั้งแรก)	พ.ศ. ๒๔๗๑
แสนรักแสนแค้น		พ.ศ. ๒๔๗๓
จดหมายถึงชายโสด		พ.ศ. ๒๔๗๓

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

สระสวาท (งานแปลจากเรื่อง The Pool ของ W. Somerset Maugham)ลงพิมพ์ในพิมพ์วัณณ์ พ.ศ. ๒๔๘๙

สงครามชีวิต (พิมพ์ครั้งแรก) พ.ศ. ๒๔๗๕

ผจญบาป (พิมพ์ครั้งแรก) พ.ศ. ๒๔๗๗

ข้างหลังภาพ (พิมพ์ครั้งแรก) พ.ศ. ๒๔๘๐

นอบ ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๔๘๑

รวมเรื่องสั้น ๘ เรื่อง ได้แก่ พ.ศ. ๒๔๘๒

สิ่งที่ชีวิตต้องการ

ทำงานทำเงิน

ข้างขึ้นข้างแรม

ผู้มาจากโลกบริสุทธิ์

ก่อนแต่งงาน

แท่งทอง

พิษนางกำนัล

อำนาจใจ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผู้หญิงอีกแบบหนึ่ง พ.ศ. ๒๔๘๗

ความหมายของประชาธิปไตย พ.ศ. ๒๔๘๗

นางแมวกับสาลิกา ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ประชามิตร-สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๘

คอลัมน์ที่นี่และที่นั่นโดยอิสสรชน พ.ศ. ๒๔๘๙

สุนทรี ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๙

นักบุญจากชานตัน ลงพิมพ์ในอักษรสาสน์ พ.ศ. ๒๔๙๒

ข้าพเจ้าได้เห็นมา ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรายเดือน พ.ศ. ๒๔๙๒

จนกว่าเราจะพบกันอีก พ.ศ. ๒๔๙๒

เขาเลือกลามบาเรเนในสยาม ลงพิมพ์ในบิ๊ยะมิตร พ.ศ. ๒๔๙๒

มหาบุรุษของจันทิมา ลงพิมพ์ในนิตยสารเริงรมย์รายสัปดาห์ พ.ศ. ๒๔๙๒

แกะที่พลัดฝูง ลงพิมพ์ในบีย์ะมิตร พ.ศ. ๒๔๙๒

ยียวนว้าเหว่ ,, พ.ศ. ๒๔๙๒

คนพวกนั้น ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย พ.ศ. ๒๔๙๓

เรื่องของเขา ,, พ.ศ. ๒๔๙๓

อ้ายหนูหลงทาง ลงพิมพ์ในบีย์ะมิตร พ.ศ. ๒๔๙๓

ลุงพรหมแก่งเกาะลอย ลงพิมพ์ในเดลิเมล์วันจันทร์ พ.ศ. ๒๔๙๓

คำขานรับ ลงพิมพ์ในเดลิเมล์วันจันทร์ พ.ศ. ๒๔๙๓

ในยามถูกเนรเทศ (เรื่องแปล) แปลจากเรื่อง In Exile ของ Auton Chekhov ลงพิมพ์ในบีย์ะมิตร พ.ศ. ๒๔๙๓

เขาถูกบังคับให้เป็นขุนโจร (เรื่องแปล) พิมพ์เป็นเล่ม พ.ศ. ๒๔๙๕

แม่
ชีวิตสอนอะไรแก่สตรีโซชลิสต์อังกฤษ } เรื่องแปลของแมกซิม กอรกี้ พ.ศ. ๒๔๙๕

ขอแรงหน่อยเถอะ ลงพิมพ์ในบีย์ะมิตร พ.ศ. ๒๔๙๖

แลไปข้างหน้า (ภาคปฐมวัย) เขียนระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๘—๒๕๐๐

ไปสหภาพโซเวียต พ.ศ. ๒๕๐๑

นวนิยายของนักเขียนเอกแห่งโลก

ที่หวังในสันติภาพ

กลับมาหาแม่

สหบาลคนงาน (ปาฐกถา)

ฐานะของสตรีตามที่เป็นมาในประวัติศาสตร์ (ปาฐกถา)

การเมืองของประชาชน

อุดมธรรมกับความดีแห่งพระพุทธศาสนา

ประวัติศาสตร์สังคมมนุษย์

ปรัชญาลัทธิมาร์กซิสม์

บทความเรื่องมองมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ด้วยแว่นขาว

ความเรียงชุดเรื่องของเขา

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นามปากกา

๑. ศรีบูรพา
๒. อิสสรชน
๓. ชื่นใจ
๔. กุหลาบ สายประดิษฐ์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. ชีวิตการต่อสู้ของกุหลาบ สายประดิษฐ์ จรัส รจนาวรรณ รวบรวมพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๗
๒. คำปราศรัย "ชื่นใจ" ลงพิมพ์ในประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๕
๓. เรื่องบทบาทอันหนึ่งในชีวิตการหนังสือพิมพ์ของฉัน เขียนโดย ศรีบูรพา ลงพิมพ์ในประชามิตร—สุภาพบุรุษ ฉบับที่ ๑๐๖ พ.ศ. ๒๔๘๗
๔. กุหลาบ สายประดิษฐ์ ในความทรงจำของข้าพเจ้า ของ ยศ วัชรเสถียร ลงพิมพ์ในวารสารสังคมศาสตร์ปริทัศน์ ประจำเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

ศุภร บุนนาค

(ถึงแก่กรรม)

กำเนิด ตำบลวังบูรพาภิรมย์ กรุงเทพ ฯ เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๔๖๔

บิดามารดา ศาสตราจารย์ พระวรเวทย์พิสิฐ นางวรเวทย์พิสิฐ (ผึ่ง ศิวะศริยานนท์)

พี่น้องร่วมบิดามารดา ดร. วิทย์ ศิวะศริยานนท์, นายแพทย์ประเสริฐ ศิวะศริยานนท์ นางศุภร บุนนาค, อาจารย์ ชุมศรี ศิวะศริยานนท์

สามี นายดำรง บุนนาค

บุตร หนึ่งคน เป็นหญิงชื่อ ดร. สุริยา รัตนกุล

ถึงแก่กรรม วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๗ ด้วยโรคไต รวมอายุ ๕๓ ปี

การศึกษา เริ่มการศึกษาเบื้องต้นที่โรงเรียนเสาวภา ต่อจากนั้นย้ายไปอยู่โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนราชินี หลังจากนั้นเข้าเป็นนักเรียนเตรียมรุ่นที่หนึ่งของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา แล้วต่อที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย จนได้ปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต ในปี พ.ศ. ๒๔๘๗

งานอาชีพ หลังจากแต่งงานในปี ๒๔๘๗ ได้ติดตามสามีซึ่งเป็นวิศวกรไปตามจังหวัดต่าง ๆ อยู่หลายปี จึงเข้าทำงานเป็นพนักงานรุ่นแรกของธนาคารศรีนคร จำกัด และได้ใช้ชีวิตการงานที่นี่ตลอดมาจนวาระสุดท้ายรวมเวลาเกือบ ๒๕ ปีเต็ม

งานเขียนหนังสือ สนใจทางด้านโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน มาตั้งแต่เด็ก เริ่มงานเขียนหนังสือครั้งแรกราว พ.ศ. ๒๔๙๔ ถึง ๒๔๙๕ โดย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เขียนเรื่องสั้นสองเรื่องลงในหนังสือโฆษณาสาร เรื่องสั้นเรื่องแรก คือ "ผ้าไหมผืนใหม่" และอีกเรื่องคือเรื่อง "วลัยกรมรกต" ความสำเร็จในการเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรก เป็นแรงผลักดันให้ผลิตงานเขียนติดต่อกันมาโดยแนวเขียนส่วนใหญ่มุ่งปรับปรุงสังคมและสะท้อนภาพในสังคม ถึงแม้บางเรื่องจะใช้จินตนาการล้วน ๆ

เรื่องที่เขียนประเภทนวนิยายเรื่องยาวได้แก่ เรื่อง ปาริชาติหลวง, รสลิน, แม้ความตายมาพราก, รถเมล์สายพระพุทธบาท, ฟ้าใหม่, แผ่นดินยังกว้าง, เกลียวทอง, ไม้ร่วมกอ, บุญเพรงพระหากสรรค์ และขอบฟ้าฤาจะกั้น ประเภทสารคดีคือ เรื่อง สมบัติกวี ส่วนเรื่องสั้นและรวมเรื่องสั้น ได้แก่ ลมเย็น, คนซื้อฝัน, สวรรค์ขุมไหน, ที่รัก, รอบตะเกียงลาน ส่วนบทร้อยกรอง คือเรื่อง "ผืนแผ่นผ้าทนี้ล้ำ แหล่งคุณ" ซึ่งชนะเลิศในการประกวดวรรณกรรมประจำปี ๒๕๑๖ ของธนาคารกรุงเทพ จำกัด

งานเขียนครั้งสุดท้าย

อาศิรพาท เพื่อถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวันเฉลิมพระชนมพรรษาในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๗ แต่เพียงเริ่มต้นก็ป่วยด้วยโรคไตเรื้อรังและถึงแก่กรรมเสียก่อน

"ผืนแผ่นผ้าทนี้ล้ำ แหล่งคุณ" แรงดลใจที่เขียน

โดยไม่ได้นึกคิดมาก่อนว่าจะเป็นงานชิ้นสุดท้ายที่สำเร็จสมบูรณ์ ศุภร บุนนาค ตั้งใจจะเขียนกลกลอนตามฉันทลักษณ์เก่าแก่ของไทย ทำเป็นเรื่องยาวฝากไว้ให้อนุชนรุ่นหลัง เพราะเท่าที่เริ่มงานเขียนมากว่า ๒๐ ปี ยังไม่ได้มีการเขียนโคลง กลอน ไว้เป็นชิ้นเป็นอันเลย อีกทั้งในบั้นปลายของชีวิตก็ได้หันมาให้ความสนใจเป็นพิเศษกับโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ซึ่งเคยรักและถนัดจนถึงขั้นใช้การได้ดีมาตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นนักเรียน แต่ว่าได้เหินห่างมานานเนื่อง

จากมุ่งผลิตผลงานด้านนวนิยายเรื่องสั้น และสารคดีเสียเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสดีที่จะได้ส่งงานด้านฉันทลักษณ์เรื่อง "ผืนแผ่นผ้าไทนี้ล้ำ แหล่งคุณ" ซึ่งได้บรรจงแต่งอย่างสุดฝีมือด้วยเล่ห์กลกลอน เพื่อให้แตกต่างไปจากที่เคยมีมาเข้าประกวดในการประกวดวรรณกรรมประจำปี ๒๕๑๖ ของธนาคารกรุงเทพ จำกัด ด้วย

ลักษณะและเนื้อหา

เป็นร้อยกรองประเภทลิลิตโคลงดั้นหรือร่ายดั้นสลับโคลงดั้น ซึ่งผู้แต่งเจตนาแสดงเล่ห์กลกลอนซึ่งหาอ่านไม่ได้ง่ายในลักษณะที่รวมกันเป็นหมวดหมู่เช่นนี้ ลิลิตดังกล่าวนอกจากจะมีโคลงสองดั้น โคลงสามดั้น และร่ายดั้นแล้ว ยังประกอบด้วยโคลงดั้นวิวิธมาลี โคลงดั้นบาทกุญชร โคลงดั้นกลอักษรสลับ โคลงตรีพิธพรรณ โคลงจัตวาทัณฑี กลวัวพันหลัก กลครอบจักรวาล กลนาคบริพันธ์ กลช้างประสานงา กลสิงโตเล่นหาง กลสารถีชักรถ และกลกินนรเก็บบัว เป็นอาทิ

เหตุที่เลือกเขียนเป็นลิลิตโคลงดั้น หรือ ร่ายดั้น เพราะผู้แต่งชอบลีลาว่ามีท่วงทำนองห้าวหาญเป็นไทยแท้

สำหรับเนื้อหา ของ "ผืนแผ่นผ้าไทนี้ล้ำ แหล่งคุณ" ซึ่งมีความยาวถึง ๘๕๔ คำกลอนนั้น เพื่อให้เหมาะกับลักษณะการประพันธ์ จึงเลือกเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของชาติไทยมาเป็นสาระ เริ่มต้นบทกวีด้วยคำสดุดีแผ่นดินไทย แล้วตามด้วยอรรถาธิบายความเป็นมา ตั้งแต่ยุครุ่งโรจน์แห่งสุโขทัย ศรีอยุธยา ธนบุรี จนถึงรัตนโกสินทร์

เหตุการณ์ครั้งสำคัญ ๆ ทางด้านวรรณกรรม ศิลปกรรม การปกครอง การต่อสู้เพื่อป้องกันบ้านเมือง การต่างประเทศ กรณีพิพาทระหว่างประเทศ การแผ่พระบรมเดชาของกษัตริย์สยาม ตลอดจนพระราชกรณียกิจของกษัตริย์

ไทยทุกพระองค์ ได้ถูกนำมาบรรจุไว้ในบทประพันธ์นี้อย่างครบถ้วน

นอกจากเรื่องราวทางประวัติศาสตร์แล้ว ยังมีเหตุการณ์บ้านเราในปัจจุบันสรุปอยู่ในบทท้าย ๆ ด้วย

ถึงแม้เนื้อหาของ "ผืนแผ่นไผทน้ำล้ำ แหล่งคุณ" จะเป็นเรื่องที่ทุกคนรู้กันมาแล้วจากชั้นเรียน แต่การลำดับเหตุการณ์และการใช้กลกลอนในลิลิตทำให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการศึกษา ค้นคว้าอ้างอิง นับเป็นการรักษาไว้ซึ่งศิลปทางวรรณกรรมชิ้นหนึ่งที่น่าสนใจและน่าภูมิใจในฐานะที่เป็นคนไทยเจ้าของหลักการเขียนฉันทลักษณ์เช่นนี้

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

คัดจาก "ประวัติย่อ นางศุภร บุนนาค" พิมพ์เนื่องในพิธีมอบรางวัลวรรณกรรมไทย พ.ศ. ๒๕๑๖ ของธนาคารกรุงเทพ จำกัด

สรณา

"สรณา" นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อ สกุลเดิม ดร. วิภา เสนานาญ ชื่อ สกุล ปัจจุบัน ดร. วิภา กงกะนันท์

เกิดเมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ที่อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี

บิดาเป็นข้าราชการตำรวจชื่อ จ.ส.ต. สุทัศน์ เสนานาญ มารดารับราชการครู ชื่อ นางเครือ เสนานาญ ปัจจุบันปลดเกษียณอายุรับบำนาญทั้งสองท่าน "สรณา" เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๔ คน

สมรสเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘ กับผู้ช่วยศาสตราจารย์ มาโนช กงกะนันท์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนประชาบาลวัดปากท่อ จังหวัดราชบุรี โรงเรียนร่มมณี จังหวัดสมุทรสงคราม และโรงเรียนประชาบาลวัดโพธิ์ จังหวัดราชบุรี จบชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนประจำจังหวัด "ราชโพธิกานุเคราะห์" จังหวัดราชบุรี

ศึกษาวิชาครูโรงเรียนฝึกหัดครูฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา สำเร็จปริญญาตรี (กศบ.) ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร แล้วศึกษาต่อที่ State University of New York at Albany และ University of London ตามลำดับ

การทำงาน

เคยเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษวิทยาลัยครูสวนสุนันทา ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) ดำรงตำแหน่งอาจารย์เอกสอนวิชาภาษาและวรรณคดีไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

งานเขียนหนังสือ

"สรณา" เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรก ลักษณะงานเขียนส่วนใหญ่เป็นงานด้านวิชาการ เกี่ยวกับภาษาและวรรณคดี และงานแปล ผลงานที่ตีพิมพ์เรื่องแรกเป็นสารคดีเรื่องแปล ลงพิมพ์ในวารสารโรงเรียนผึกหัดครูฉะเชิงเทรา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา

มีความชำนาญและสามารถผลิตงานเขียนได้หลายประเภทตามลำดับดังนี้

๑. ความเรียงและบทความวิชาการ

๒. สารคดี

๓. งานแปล

๔. เรื่องสั้น

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

ผลงานที่พิมพ์เผยแพร่แล้วได้แก่

๑. "พระผู้รู้หนังสือ แต่งได้" (วรรณคดีวิจารณ์ : มัทนพาธา และ อุตตระกุรุ)

๒. "สิ่งที่ได้พบเห็นในการสัมมนาเยาวชนนานาชาติที่ประเทศอินเดีย" (ปาฐกถา)

๓. "จดหมายจากสรณา" (บันทึกส่วนตัวเกี่ยวกับการประชุมนักเรียนนานาชาติที่เอดินเบอร์ก)

๔. "The Genesis of the Novel in Thailand" (ประวัติวรรณคดีวิเคราะห์ : กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย)

นามปากกา

๑. "รามวิภา" เขียนเรื่องสั้นก่อน พ.ศ. ๒๕๑๓

๒. "วิน" เขียนเรื่องสั้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๓

๓. "สรณา" นามปากกาที่ได้จากการเขียน "จดหมายจากสรณา" เป็นผลทำให้นามปากกานี้รู้จักแพร่หลายทั่วไป

"สรณา" ให้ความเห็นว่าเมืองไทยน่าจะมีผู้ยึดงานวิจารณ์ศิลป วรรณคดี เพลง ภาพยนตร์ ละคร เป็นอาชีพหลักบ้าง

ปัจจุบันเป็นสมาชิกสมาคมการศึกษา สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย กรรมการขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (พ.ส.ล.) และที่ปรึกษาวารสาร พ.ส.ล. ฉบับนักศึกษา

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง "สรณา" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

สันต์ เทวรักษ์

"สันต์ เทวรักษ์" นามปากกานักเขียน ชื่อ สกุลจริง "นายสันต์ เทวรักษ์ โกมลบุตร" เดิมชื่อ "บุญยืน โกมลบุตร"

เกิดเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๕๑ ที่บ้านเลขที่ ๑๗๒๘ ตำบลถนนตะนาว อำเภอชนะสงคราม จังหวัดพระนคร เป็นบุตรพระยาภักดีศรีสุนทรราช (ดิส โกมลบุตร) และคุณหญิงภักดีศรีสุนทรราช (เย็อน โกมลบุตร) มีพี่น้องทั้งหมด ๖ คน "สันต์ เทวรักษ์" เป็นบุตรคนที่ ๒

สมรสกับนางจำรัสศรี โกมลบุตร (สกุลเดิม อมรเวช) เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๖ มีบุตรธิดา ๕ คน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การศึกษา

เรียนหนังสือครั้งแรกที่โรงเรียนมัธยมวัดเทพศิรินทราวาส จบชั้นมัธยมปีที่ ๒ ย้ายไปเข้าโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกภาษาฝรั่งเศส เริ่มเรียนใหม่ตั้งแต่ชั้นมูลจนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของโรงเรียนขณะนั้น เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๙ จากนั้นเข้าเรียนต่อโรงเรียนการไปรษณีย์ และโทรเลข โดยหวังจะได้ไปศึกษาต่อยังประเทศเบลเยี่ยม แต่เรียนไปได้เพียง ๔ เดือน โรงเรียนก็ถูกยุบ

การทำงาน

พ.ศ. ๒๔๗๔ ทำงานเป็นเสมียนฝึกหัดหนึ่งปีกว่า ต่อมาได้รับบรรจุในตำแหน่งล่าม

พ.ศ. ๒๔๗๖—๒๔๘๙ รับราชการตำแหน่งล่ามภาษาฝรั่งเศสประจำจังหวัดอุบลราชธานี ปราจีนบุรี หนองคาย และพระตะบอง เมื่อลาออกจากราชการแล้วได้ยึดงานเขียนเป็นอาชีพตลอดมา

งานเขียนหนังสือ

เหตุจูงใจให้ "สันต์ เทวรักษ์" เขียนหนังสือ คือการเห็นแบบอย่างนักเขียนรุ่นก่อนผลิตงานเขียนเป็นที่ต้องใจ จึงมีความประสงค์จะเป็นนักเขียนบ้าง เริ่มเขียนหนังสือตั้งแต่อายุได้ ๑๘ ปี โดยเขียนเรื่องลงพิมพ์ในหนังสือ อัสสัมชัญอุโฆษสมัย ด้วยนามปากกา "บ. โกมลบุตร" อัสสัมชัญอุโฆษสมัยเป็นหนังสือวารสารรายเดือนของโรงเรียนอัสสัมชัญ เรื่องที่ตีพิมพ์มักเป็นเรื่องเกี่ยวกับสารคดี ประวัติศาสตร์สากล ตำราวิชาการภาษาอังกฤษ และฝรั่งเศส ข่าวสารการเมืองในประเทศและต่างประเทศ ฯ ล ฯ

ปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ขณะบวชจำพรรษาอยู่วัดแจ้ง อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อนชวนไปออกหนังสือ สุริยารายวัน ของบริษัทไทยใหม่ในการดำเนินงานของศรีบูรพา และยาขอบ "สันต์ เทวรักษ์" รับหน้าที่เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการอยู่ ๓ เดือนจึงลาออก

"สันต์ เทวรักษ์" ทำงานเขียนอย่างจริงจังหลังจากลาออกจากราชการ ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองได้เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ "โบว์แดง" ของบริษัทอุดม

งานเขียนเรื่องแรกที่ทำให้ "สันต์ เทวรักษ์" เริ่มมีชื่อเสียงคือ เรื่อง "เดี่ยวนกขมิ้น" ลงพิมพ์ในนิตยสาร ไทยใหม่วันอาทิตย์ ศรีบูรพาเป็นบรรณาธิการ เรื่องต่อ ๆ มาล้วนช่วยให้เขาเป็นที่รู้จักในหมู่นักอ่านมากขึ้น "สันต์ เทวรักษ์" ในยุคนั้น ถือเป็นนักเขียนที่มีแบบฉบับการใช้สำนวนแปลกใหม่ที่ไม่เคยมีนักเขียนคนใดใช้มาก่อน

เขามีคติในการเขียนว่า เขียนเพื่อสร้างความบันเทิงแก่ผู้อ่านเป็นหลักใหญ่ ประโยชน์อื่น ๆ เป็นรอง มีความชำนาญในการเขียนหนังสือตามลำดับดังนี้

๑. นวนิยายเรื่องยาว

๒. งานแปล

๓. นวนิยายเรื่องสั้น

๔. สารคดี

ผลงาน

สันต์ เทวรักษ์ มีผลงานเขียนหนังสือด้วยนามปากกาต่าง ๆ มาแล้วกว่า ๕๐๐ เรื่อง เรื่องยาวประมาณ ๔๐ เรื่อง เรื่องสั้นประมาณ ๕๐๐ เรื่อง งานแปลประมาณ ๓๐ เรื่อง

ผลงานที่ตีพิมพ์ไปแล้ว

นวนิยาย

๑. กาหลงรัง
๒. ม่านบังตา
๓. นางผีเสื้อ
๔. หนามงิ้ว
๕. บันไดแห่งความรัก
๖. รักธรรมนูญ
๗. แหวนประดับก้อย
๘. มิตรในเรือน
๙. ชาร์ลอตต์ (พิมพ์ครั้งหลังใช้ชื่อเรื่องว่า "สนิมเสน่ห์")
๑๐. มโนธรรม (พิมพ์ครั้งแรกใช้ชื่อเรื่องว่า "รัก—ธรรม")
๑๑. นางฟ้า (รวมเรื่องสั้น)
๑๒. เสฉวน
๑๓. ประลัยกัลป์
๑๔. อันเป็นที่รักแห่งเทพนิดา
๑๕. เศรษฐีอนาถา
๑๖. ทางม้าลาย
๑๗. สายสัมพันธ์
๑๘. ใครฆ่า ?
๑๙. สู่โลกพระอังคาร
๒๐. จากโลกมหัศจรรย์
๒๑. ระเมียรเรียนโลก
๒๒. สวัสดี ลุงจอน
๒๓. แม่ยอดสร้อย
๒๔. จดหมายในซองสีฟ้า

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๒๕. ธาตุแค้น

๒๖. นามนั้นสำคัญไฉน

๒๗. แก้วสารพัดนึก

๒๘. รวมเรื่องสั้น (องค์การค้าของคุรุสภาจัดพิมพ์)

๒๙. หัสนิยายในเตียงนอน (ชุดตุ๊ดตู่กับม่าเหมี่ยว)

งานแปล

๑. จดหมายเหตุลาลูแบร์

๒. เล่าเรื่องกรุงสยาม โดย มุขยนายกมิซซัง ปาลเลกัลซ์

๓. ประวัติศาสตร์ธรรมชาติและการเมืองแห่งราชอาณาจักรสยาม โดย นิโคลาส์ แชณ์แวส

๔. ชีวิตและมรณกรรมของก็องสตังซ์ ฟอลคอน โดยบาทหลวง เดอแบช

๕. จดหมายเหตุรายวัน โดยบาทหลวงเดอชัวซีย์

๖. ราชอาณาจักรสยามในงานแสดงศิลปหัตถกรรม โดย เอเตียง กาลลัวซ์

๗. จดหมายเหตุการเดินทางไปสู่ประเทศสยามครั้งที่ ๑ กับครั้งที่ ๒ โดย บาทหลวง ตาชารด์

๘. พ่อแดง (นวนิยาย) โดย ป. หลุยส์ ริวิแอร์

๙. นิยายจารกรรมชุด โอ.เอส.เอส. ๑๐๗ (๑๖ เล่ม) โดย ฌัง บรูซ

สารคดี

๑. รู้ไว้ใช่ว่า ใส่บ่าแบกหาม กับ สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล

๒. กฤษณาสอนน้อง

๓. ไก่งามเพราะขน คนงามเพราะแต่ง

งานเขียนที่สร้างเป็นภาพยนตร์ได้แก่เรื่องมิตรในเรือน เศรษฐีอนาถา แม่ยอดสร้อย ธาตุแค้น (เปลี่ยนชื่อเป็น รักเอย) แก้วสารพัดนึก ที่สร้างเป็นบทละครมีเรื่อง นางผีเสื้อ อันเป็นที่รักแห่งเหมันต์ เศรษฐีอนาถา เป็นบทละครวิทยุ ได้แก่เรื่อง ทางม้าลาย เศรษฐีอนาถา สายสัมพันธ์ แม่ยอดสร้อย ธาตุแค้น แก้วสารพัดนึก หนามงิ้ว

นามปากกา

๑. สันต์ เทวรักษ์ ใช้เขียนเรื่องประเภท นวนิยายเรื่องสั้น เรื่องยาว

๒. กฤษณา เทวรักษ์ ใช้เขียนสารคดี

๓. นายภาษา ใช้เขียนสารคดี

๔. สันต์ ท. โกมลบุตร ใช้ในงานแปล

๕. พ. พิทยา ใช้ในงานแปล

"สันต์ เทวรักษ์" มีความเห็นว่าในอดีตได้สร้างงานเขียนมามากพอสมควรแล้ว ได้รับผลเป็นที่พอใจ ปัจจุบันเพลามือการเขียนลงเพราะมีอายุมากขึ้น ตั้งใจว่างานเขียนที่จะทำต่อไปคือ แปลเอกสารทางประวัติศาสตร์ประเทศไทยเพื่อการศึกษาของอนุชนรุ่นหลัง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง "สันต์ เทวรักษ์" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. "ในพิภพนักประพันธ์ไทย" ของยุธิษเฐียร ลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๗๑๑, ๗๑๖

๓. "ทำเนียบนักเขียนไทย" ของ เพชร ชมพู ลงพิมพ์ในนิตยสารพ้าเมืองไทย ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๒๓

สันตสิริ

"สันตสิริ" ชื่อ สกุลจริง นายสงบ สวนสิริ
เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒ ที่จังหวัดสมุทรปราการ

การศึกษา

เรียนหนังสือที่โรงเรียนประจำจังหวัดสมุทรปราการ จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ หลังจากนั้นมาเรียนต่อที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๗

การทำงาน

เคยผ่านการทำงานมาหลายแห่ง ระยะแรกเป็นครูสอนหนังสือโรงเรียนมัธยมสุวรรณคีรี บางกอกน้อย ธนบุรี ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๖๘—๒๔๗๔ โรงเรียนมัธยมทวีธาภิเษก ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๕—๒๔๘๙ ต่อมาทำงานแผนกประชาสัมพันธ์ โรงภาพยนตร์เฉลิมไทย หัวหน้าฝ่ายภาพยนตร์ต่างประเทศบริษัทไทยโทรทัศน์ช่อง ๓ และปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) กลับไปเป็นอาจารย์พิเศษโรงเรียนมัธยมทวีธาภิเษก และเป็นที่ปรึกษาฝ่ายการแปลบทภาพยนตร์ของโรงภาพยนตร์เฉลิมไทย

งานแปลและงานเขียนหนังสือ

สันตสิริเริ่มฝึกหัดการแปลตั้งแต่ยังเป็นนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๔ ระยะต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๖๘ ขณะเป็นครูสอนหนังสือมีงานแปลลงนิตยสารต่างๆ เช่น ศรีกรุงรายเดือน และเสนาศึกษา เมื่อลาออกจากการเป็นครูได้ไปรับหน้าที่เป็นบรรณาธิการนิตยสาร เอกชน และเขียนบทละครในคณะ "ศิวารมณ์" และ "นิยมไทย" ระยะที่ทำงานในที่ต่างๆ สันตสิริยังคงมีงานแปลและเขียนหนังสือเป็นงานอดิเรกเสมอมา

งานแปลหนังสือส่วนใหญ่ "สันตสิริ" จะแปลงานเขียนของนักเขียนเรืองนามของโลก คือ เพิร์ล เอสบั๊ค นอกจากนั้นก็แปลงานของ Charles Dickens, Edgar Allan Poe ฯลฯ จึงได้ชื่อว่าเป็นผู้ถ่ายทอดวรรณกรรมตะวันตกมาสู่ตะวันออก

ผลงาน

งานแปลหนังสือ เช่น

๑.	เมียหลวง	แปลจากเรื่อง	The First Wife
๒.	หัวอกแม่	,,	The Mother
๓.	ชาติหรือชู้		
๔.	นักปฏิวัติหนุ่ม	,,	The Young Revolutionist
๕.	ทาสประเพณี	,,	East Wind : West Wind
๖.	สายโลหิต	,,	Sons.
๗.	บ้านแตก	,,	A House Divided
๘.	ทรัพย์ในดิน	,,	The Good Earth
๙.	ขวัญใจนายโจร		
๑๐.	ข้าศึก		
๑๑.	ทิวลิปดำ		
๑๒.	ลมสลาตัน	แปลจากเรื่อง	The Hurricane
๑๓.	เดชผีดิบ	,,	Frankenstein
๑๔.	บัลลังก์เลือด	,,	The Prisoner of Zenda
๑๕.	ราชากับยาจก	,,	The Prince and the Pauper
๑๖.	สมบัติโซโลมอน	,,	King Solomon's Mines
๑๗.	บรรณาธิการกระดูกเหล็ก		
๑๘.	เดวิด คอปเปอร์ฟิลด์		
๑๙.	คฤหาสน์สีเขียว		
๒๐.	วอเตอร์ลู		

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๒๑. แมลงเต่าทอง แปลจากเรื่อง The Gold Bug

๒๒. ชีวิตสัตว์ ,, Lives of Hunted

๒๓. คลีโอพัตรา ,, Cleopatra

ฯลฯ

ผลงานเขียน

๑. การพนันขันต่อ ลงพิมพ์ในนิตยสารบีย์ะมิตรบีที่ ๑

๒. นาคจับครุฑ ,, ,,

๓. ไขบัญหาชีวิต ,, บีย์ะมิตรบีที่ ๒

๔. ไม่แต่ประวัติศาสตร์ที่อุบัติซ้ำ ,, ,,

๕. มิตรแท้ ,, ,,

๖. สำคัญกว่าหน้าที่ ,, สยามสมัยบีที่ ๑

๗. นักผจญภัย ,, ,,

๘. ทหารเอกนโปเลียน

๙. เอเตียนเชรา

ฯลฯ

งานที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่งของสันต์สิริ คือ ปทานุกรมอังกฤษ—ไทย และ ปทานุกรมฝรั่งเศส—ไทย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. คอลัมน์แนะนำนักเขียน นิตยสารสยามสมัย ฉบับที่ ๑๐๙ พ.ศ. ๒๔๘๗

๒. เพชร ชมพู, "ทำเนียบนักเขียนไทย" นิตยสารพ้าเมืองไทย บีที่ ๑ ฉบับที่ ๔๒ พ.ศ. ๒๕๑๓

๓. นิตยสารบีย์ะมิตรบีที่ ๑—๒ พ.ศ. ๒๔๙๐—๒๔๙๓

๔. นิตยสารสยามสมัยบีที่ ๑—๑๕

๕. นิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๗

สุจิตต์ วงษ์เทศ

สุจิตต์ วงษ์เทศ ชื่อ สกุลจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๘ ที่บ้านด่าน ตำบลโคกปี่บ อำเภอศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี บิดาเป็นผู้ใหญ่บ้าน ชื่อ นายสำเภา วงษ์เทศ มารดาชื่อนางล้นจี่ วงษ์เทศ สุจิตต์ วงษ์เทศ เป็นบุตรคนโต ในจำนวนพี่น้อง ๖ คน

สมรสกับนางปรานี วงษ์เทศ (สกุลเดิม เจียรดิษฐ์อาภรณ์) เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนวัดต้นโพธิ์ จบชั้นประถม ๔ แล้วตามหลวงพี่ (ลูกของลุง ซึ่งบวชเป็นพระ) มาเรียนในกรุงเทพฯ พักอยู่ที่วัดเทพธิดาราม ที่กรุงเทพฯ เข้าเรียนชั้นมัธยม ๑—๖ โรงเรียนวัดมกุฎกษัตริยาราม ชั้นมัธยม ๗ โรงเรียนวัดนวลนรดิศ และชั้นมัธยม ๘ (เรียก ม.ศ. ๕ รุ่นแรก) โรงเรียนผดุงศิษย์พิทยา พ.ศ. ๒๕๐๗ สอบเข้าศึกษาต่อคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร สำเร็จปริญญาตรี

การทำงานและงานเขียนหนังสือ

ขณะเรียนในมหาวิทยาลัยศิลปากรชั้นปีที่ ๔ เป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาไทย คณะโบราณคดี เมื่อเรียนสำเร็จจึงมุ่งทำงานเขียนหนังสือและงานหนังสือพิมพ์อย่างจริงจัง

สุจิตต์ วงษ์เทศ เริ่มฝึกหัดการเขียนมาแต่เรียนหนังสือชั้นมัธยมปีที่ ๗ โรงเรียนวัดนวลนรดิศ ด้วยการเขียนบทกลอนซึ่งฝึกฝนจากการอ่านวรรณคดี หลังจากนั้นก็เขียนหนังสือเรื่อยมา ส่วนใหญ่แพร่หลายในหนังสือต่างๆ เช่น วารสารช่อฟ้า สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ และวารสารของสถานศึกษา เช่น วารสารโบราณคดี ของคณะโบราณคดี เป็นต้น เคยรับหน้าที่บรรณาธิการวารสารโบราณคดีด้วย เมื่อสำเร็จการศึกษาได้ทำงานที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์สยามรัฐรายวัน และหนังสือพิมพ์ประชาชาติรายสัปดาห์ตามลำดับ

สำนักหอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้ร่วมแรงร่วมใจกับ ขรรค์ชัย บุนปาน เพื่อนรัก รวบรวมคนหนุ่มสาวที่มีใจรักงานเขียน และมีประสบการณ์ด้านหนังสือพิมพ์ ออกหนังสือพิมพ์รายวัน "ประชาชาติ" (ถูกปิดเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙)

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) สุจิตต์ วงษ์เทศ ทำงานด้านการพิมพ์ที่ บริษัทแอดวานซมีเดีย

ผลงานเขียน

งานเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกชื่อ คนบาป ลงพิมพ์ใน หนังสือพิมพ์สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ พ.ศ. ๒๕๐๐

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเขียนที่พิมพ์เผยแพร่แล้ว

๑. กลอนลูกทุ่ง
๒. เห่ลูกทุ่ง
๓. ครึ่งรักครึ่งใคร่
๔. กูเบี่นนิสิตนักศึกษา
๕. ขุนเดช
๖. หนุ่มหน่ายคัมภีร์
๗. หันหลังชนกัน
๘. เดินหน้าเข้าคลอง
๙. ประดาบก็เลือดเดือด
๑๐. เยี่ยมวิมาน
๑๑. มุกหอมบนจานหยก
๑๒. เพลงยาวถึงนายกรัฐมนตรี

ฯลฯ

นอกจากนี้ยังมีบทความทางวิชาการอีกกว่า ๕๐ เรื่อง ลงพิมพ์ในนิตยสารต่างๆ และคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์อื่น ๆ อีกมาก

นามปากกา

๑. ทองเบิ้ม บ้านด่าน

๒. ชื่อจริง สุจิตต์ วงษ์เทศ

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

ระเบียนสัมภาษณ์ "ทัศนียบุคคลนักเขียนไทยในปัจจุบัน"

สุชาติ สวัสดิ์ศรี

สุชาติ สวัสดิ์ศรี ชื่อ สกุลจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๘ ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวน ๔ คน ของ ร.อ. แส และนางถม สวัสดิ์ศรี

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเทศบาลวัดตอนเมือง และชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนตอนเมือง หลังจากนั้นเข้าศึกษาต่อในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำเร็จปริญญาตรี

การทำงานและงานเขียนหนังสือ

เคยเป็นครูสอนหนังสือโรงเรียนอินทรศึกษา ๑ ปี หลังจากนั้นจึงทำงานด้านหนังสืออย่างจริงจัง เคยเป็นบรรณาธิการวารสารสังคมศาสตร์ปริทัศน์ นิตยสารข่าวกรองจตุรัสรายสัปดาห์ และเป็นบรรณาธิการหนังสือรวมเรื่องสั้นบทความหลายเล่ม งานเขียนหนังสือของเขามีทั้งประเภทบทละคร คำประพันธ์ร้อยกรอง งานแปล และเรื่องสั้น งานที่เขียนมากที่สุดคือบทความบรรณาธิการ บทกล่าวนำและบทนำ

จุดมุ่งหมายในการสร้างงานผลงานด้านหนังสือของเขาคือ *"เพื่อร่วมสร้างสรรค์สังคมที่ดีขึ้น"*

พ.ศ. ๒๕๑๘ สุชาติ สวัสดิ์ศรี เป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาวรรณกรรมปัจจุบัน มหาวิทยาลัยศิลปากร

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่ม

๑. ความเงียบ : รวมเรื่องสั้นและบทร้อยกรอง

๒. คำประกาศของความรู้สึกใหม่ : บทความ

๓. นักเขียนหนุ่ม : บทความและงานแปลเกี่ยวกับนักเขียนและวรรณกรรม-ตะวันตก

นอกจากนี้มีผลงานพิมพ์ซึ่งเขาเป็นบรรณาธิการอีกจำนวนหนึ่ง

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง สุชาติ สวัสดิ์ศรี ตอบกอง วรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

สุชีพ ปุญญานุภาพ

สุชีพ ปุญญานุภาพ ชื่อ สกุลจริง

เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ ที่ตำบลบางไทรบ่า อำเภอบางปลา จังหวัดนครปฐม อำเภอบางปลาภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอบางเลน

การศึกษา

การศึกษาเมื่อเยาว์วัย เรียนจบชั้นประถมปีที่ ๕ ซึ่งเทียบเท่าชั้นมัธยมปีที่ ๒ ในสมัยนั้น

ต่อมาบรรพชา อุปสมบท ศึกษานักธรรมและภาษาบาลี ณ วัดกันมาตุยาราม กรุงเทพฯ สอบได้นักธรรมชั้นเอก เปรียญธรรม ๙ ประโยค

การทำงาน

หลังจากลาสิกขาบทเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ รับราชการเป็นเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม (ซึ่งต่อมาได้ยุบรวมอยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ) และได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ

ต่อมาได้ลาออกจากกระทรวงวัฒนธรรม และทำงานในองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ในฐานะที่ปรึกษา ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการ องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

หน้าที่พิเศษ ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิสภาการศึกษาของคณะสงฆ์ เป็นอาจารย์พิเศษในสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย และอาจารย์พิเศษบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

เคยเดินทางไปประชุมและดูงานในยุโรปและสหรัฐอเมริกา ไปประชุมที่ประเทศญี่ปุ่นและประเทศอินเดีย และเคยร่วมคณะทูตสันถวไมตรีในฐานะผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม เดินทางไปเยือนประเทศสหภาพพม่า ราชอาณาจักรลาว และสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ในวาระต่าง ๆ กัน

งานเขียนหนังสือ

ได้แต่งหนังสือต่าง ๆ ทั้งทางศาสนาและวัฒนธรรมไว้หลายเรื่อง คือ

๑. ใต้ร่มกาสาวพัสตร์

๒. กองทัพธรรม (รวม ๓ ภาค ๒ เล่มจบ)

๓. ลุ่มน้ำนัมมทา

๔. เชิงผาหิมพานต์

๕. นันทะปชาบดี

๖. อาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก

๗. วัฒนธรรมวิทยา

๘. วัตถุธรรม (วัฒนธรรมทางวัตถุ)

๙. ศาสนาเปรียบเทียบ

๑๐. ประวัติศาสตร์ศาสนา

๑๑. พจนานุกรมศัพท์พระพุทธศาสนาไทย–อังกฤษ และอังกฤษ–ไทย

๑๒. พระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชน
(๕ เล่มจบ ย่อความจากฉบับภาษาบาลี ๔๕ เล่ม)

๑๓. คุณลักษณะพิเศษแห่งพระพุทธศาสนา
(ซึ่งมีผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษด้วยแล้ว)

๑๔. ทางแห่งความสุขและแนวนึกทางศาสนา

๑๕. ชุมนุมปาฐกถาประเภทคลายทุกข์

๑๖. Buddhism and the World Peace.

๑๗. Buddhism in Thailand.

๑๘. Thai Culture in Brief.

นอกจากนั้นยังได้แต่งหนังสืออื่น ๆ อีกหลายเล่ม

เรียบเรียงจาก

ประวัติย่อและผลงานของ สุชีพ ปุญญานุภาพ

สุวรรณี สุคนธา

"สุวรรณี สุคนธา" นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อ สกุลจริง นางสุวรรณี สุคนธ์เที่ยง

เกิดเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๕ ที่จังหวัดพิษณุโลก เป็นบุตรคนสุดท้องของนายย้อย และนางแตงอ่อน สุคนธ์เที่ยง

การศึกษา

เรียนหนังสือที่จังหวัดพิษณุโลก จบชั้นประถมศึกษาโรงเรียนผดุงนารี–กวีพิทยา ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี เมื่อสำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๖ แล้วเข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพ ฯ ที่โรงเรียนเพาะช่าง และคณะจิตรกรรม–ประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร สำเร็จอนุปริญญา

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

การทำงาน

เคยเป็นอาจารย์ในคณะจิตรกรรม–ประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร ต่อมาลาออก ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) นอกจากเขียนหนังสือยังเป็นบรรณาธิการนิตยสารรายปักษ์ ชื่อ ลลนา

งานเขียนหนังสือ

สุวรรณี สุคนธา ประสบความสำเร็จในการเขียนหนังสือนับแต่เริ่มงานเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกชื่อ "จดหมายถึงปุก" ลงพิมพ์ในนิตยสาร สตรีสาร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ โดยใช้นามปากกาว่า "สุวรรณี" และเมื่อเขียนเรื่องยาวเรื่องแรกชื่อ "สายบ่หยุดเสน่ห์หาย" ก็ประสบความสำเร็จอีกเช่นกัน ที่เป็นเช่นนี้ สุวรรณีให้เหตุผลว่าคงเป็นเพราะมีนิสัยรักการอ่านหนังสือมาแต่วัยเด็ก และเริ่มเขียนในวัยที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมาแล้วพอสมควร ประกอบกับความเชื่อมั่นในตัวเองว่าคงจะเขียนได้ จึงลองเขียนดู

วิธีการเขียนหนังสือของสุวรรณีนั้น เธอกล่าวเปรียบเทียบในฐานะที่เป็นจิตรกร ว่า "เหมือนกับการเขียนรูป" กล่าวคือ เขียนออกมาทันทีจากอารมณ์ที่ถูกสิ่งใดสิ่งหนึ่งกระทบ และในขณะเขียนนั้นจะปรากฏบุคคลที่มีตัวตนมีสีสันในมโนภาพ คำพูดอันคมคายของตัวละครเปรียบเสมือนกับสีที่แปรงลงบนรูปเขียน ฉากในเรื่องก็มักจะเป็นสถานที่ที่เคยอยู่เคยผ่านพบเห็น เช่น "เรื่องของเกด" สถานที่ใช้ในเรื่องส่วนหนึ่งคือสถานที่บ้านเกิดในจังหวัดพิษณุโลก นอกจากนี้ในส่วนของเนื้อเรื่องก็มักจะเป็นชีวิตของตัวเองและสิ่งที่พบเห็นในสภาพสังคมทั่วไป เช่น เรื่อง "ความรักครั้งสุดท้าย" เป็นชีวิตของตัวเองเมื่อหย่าร้าง, เรื่อง "พระจันทร์สีน้ำเงิน" คือ เรื่องของบุตรชายชื่อ "น้ำพุ" ซึ่ง "สุวรรณี" เขียนเรื่องนี้เพื่อตอบคำถามที่ว่า *"เลี้ยงลูกอย่างไรจึงทำให้ลูกติดยาเสพติดจนเสียชีวิต ?"* เรื่อง "เขาชื่อกานต์" ซึ่งได้รับรางวัลวรรณกรรมดีเด่นจากองค์การ สปอ. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓ เขียนจากเรื่องที่เป็นจริงในสังคม หรือ เรื่อง "ฉันรักกรุงเทพ ฯ" ก็ได้จากประสบการณ์ของชีวิตวัยรุ่นขณะเป็นอาจารย์สอนหนังสือและจากเพื่อน ๆ ของลูก

แม้ผลงานเขียนทุกเรื่องจะได้รับการต้อนรับอย่างดีจากผู้อ่าน แต่สุวรรณีก็ยังเห็นว่าผลงานเขียนของตนมีข้อบกพร่อง กล่าวคือ งานเขียนทุกเรื่องจะมีโครงเรื่องหลวม เพราะก่อนเขียนมีเพียงเค้าโครงกว้าง ๆ ไว้เท่านั้น รายละเอียดของเรื่องที่ดำเนินไปนั้นจะเขียนขึ้นจากอารมณ์ ขณะเขียนจึงรู้สึกสนุกตื่นเต้นไปด้วยเพราะผู้เขียนเองก็ไม่รู้ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวละคร นอกจากนี้สุวรรณีได้ให้ข้อคิดอีกว่า *"การเขียนหนังสือจะต้องให้ความยุติธรรมแก่ตัวละครทุกตัว นักเขียนจะต้องทำใจให้ได้อย่างศาสดา ซึ่งเป็นสิ่งทำได้ยากที่สุด"*

สุวรรณี สุคนธา ปรารถนาจะเขียนหนังสือให้ได้นานที่สุด แต่ก็ไม่คิดว่าจะเขียนได้ตลอดไป เพราะการเขียนด้วยไฟด้วยอารมณ์นั้น เมื่อขาดสิ่งเหล่านั้นเสียแล้วก็จะเขียนไม่ได้ และในฐานะที่เป็นบรรณาธิการออกนิตยสาร "ลลนา" ซึ่งมีผลงานเขียนของนักเขียนหลายคนลงพิมพ์นั้น ก็หวังอย่างยิ่งที่จะได้เห็นผลงานของนักเขียนใหม่ ๆ เพราะ *"นักเขียนใหม่คือความหวังของนักเขียนเก่า"* สุวรรณีกล่าว

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเขียน

เรื่องยาว

๑. สายบ่หยุดเสน่ห์หาย

๒. เรื่องของเกด

๓. ความรักครั้งสุดท้าย

๔. เขาชื่อกานต์

๕. สร้อยสลับสี

๖. เดือนดับที่สุบทา

๗. พรุ่งนี้ฉันจะรักคุณ

๘. เก้าอี้ขาวในห้องแดง

๙. จามร

๑๐. ลูกรัก

๑๑. กิจกรรมชายโสด

๑๒. คืนนี้ไม่มีพระจันทร์

๑๓. พระจันทร์สีน้ำเงิน

๑๔. ทองประกายแสด

๑๕. ทะเลฤๅอิ่ม

๑๖. ด้วยปีกของรัก

๑๗. ดอกไม้ในบ่าแดด

๑๘. นวลระหง

๑๙. อิตถีเพศ

๒๐. พยัพแดด (ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล พ.ศ. ๒๕๒๐)

๒๑. ฉันรักกรุงเทพฯ (ลงพิมพ์ในนิตยสารลลนา พ.ศ. ๒๕๒๐)

ฯ ล ฯ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นอกจากนี้ยังมีงานเขียนสารคดีท่องเที่ยว เช่น ว้อดก้า—คาเวียร์ จดหมายจากโรม และเรื่องสั้นอีกหลายเรื่อง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง "สุวรรณี สุคนธา" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐

๒. การสัมภาษณ์สุวรรณี สุคนธา เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐ โดยเจ้าหน้าที่กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์

สุวัลยา

"สุวัลยา" นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อ สกุลจริง นางวรณี ศิริบุญ ชื่อ เดิม สุวรรณ สัชฌุกร

เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๒ ที่ตำบลท่าฉลอม จังหวัดสมุทรสาคร บิดามีอาชีพรับราชการ ชื่อ นายกนก มารดาชื่อ นางละเมียด สัชฌุกร สุวัลยา เป็นบุตรคนที่ ๒ ในจำนวนพี่น้อง ๗ คน

สมรสเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๙ กับ นายวัฒน์ ศิริบุญ มีบุตรธิดา ๔ คน

การศึกษา

พ.ศ. ๒๔๗๑ เรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียน "มหินทรศึกษาคาร" จังหวัดนครปฐม ๑ ปี จากนั้นย้ายไปเรียนที่โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดนครปฐม "ราชินีบูรณะ" ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๑ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๕–๒๔๗๗ ที่โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดหนองคาย "ปทุมเหมรังสรรค์" จบชั้นมัธยมปีที่ ๔ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๘–๒๔๘๐ ที่โรงเรียนสายปัญญา จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ หลังจากนั้นรับทุนศึกษาวิชาครูจังหวัดหนองคาย ศึกษาที่โรงเรียนฝึกหัดครูสวนสุนันทาวิทยาลัย สอบได้ประกาศนียบัตรประโยคครูประถมศึกษา (ป.ป.) พ.ศ. ๒๔๘๓, สมัครสอบวิชาครูประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษา (พ.ม.) พ.ศ. ๒๔๘๖ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๙–๒๕๐๓ เรียนต่อที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรจบปริญญาตรีสาขาบริหารการศึกษา และจบปริญญาโทในสาขาเดียวกันที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ใน พ.ศ. ๒๕๑๕

การทำงาน

เมื่อสำเร็จประโยคครูประถมศึกษาแล้ว รับราชการครูในฐานะนักเรียนทุนของจังหวัดที่โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดหนองคาย พ.ศ. ๒๔๙๐ เป็นอาจารย์ประจำโรงเรียน

สุรนารีวิทยาประมาณ ๑๐ ปี แล้วไปเป็นศึกษานิเทศก์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้ย้ายกลับไปเป็นครูที่โรงเรียนสุรนารีวิทยาอีกครั้งในตำแหน่งผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นอาจารย์ใหญ่โรงเรียนปราจีนกัลยาณี จังหวัดปราจีนบุรี ประมาณ ๕ ปี ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนสิงหราชพิทยาคม กรุงเทพมหานคร

งานเขียนหนังสือ

ด้วยใจรักและสนใจงานเขียนงานประพันธ์ตั้งแต่วัยเด็ก ประกอบกับการชอบอ่านหนังสือทุกชนิดทั้งนวนิยาย โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ทำให้ "สุวัลยา" คิดที่จะเป็นนักเขียน เมื่อเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยมเคยเขียนเรื่องให้เพื่อน ๆ อ่าน และเขียนเรื่องสั้นส่งไปลงพิมพ์ครั้งแรกขณะเรียนอยู่ชั้นปีที่ ๑ โรงเรียนฝึกหัดครูสวนสุนันทาวิทยาลัย เรื่องสั้นที่เขียนครั้งนั้นได้ส่งไปประกวดในหนังสือพิมพ์รายวัน สุภาพสตรี ชื่อเรื่อง "วันอะไร" ใช้นามปากกาว่า "ศุวัลย์" เลียนจากชื่อจริง "สุวรรณ" ผลการตัดสินเรื่อง "วันอะไร" ได้รับเลือกเป็นเรื่องหนึ่งในจำนวนเรื่องที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว ได้ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ สุภาพสตรี พ.ศ. ๒๔๘๑ ต่อมาพิมพ์รวมเล่มอีกครั้งชื่อ "หนังสือของผู้หญิง"

เมื่อมาประกอบอาชีพครู มีงานสอนหนังสือที่ต้องรับผิดชอบมาก แต่ทุกครั้งที่มีเวลาว่าง "สุวัลยา" ก็จะใช้เวลาเหล่านั้นเขียนหนังสือ ผลงานแต่ละเรื่องมักเขียนขึ้นจากแรงจูงใจ ประสบการณ์ และความรู้สึกนึกคิดต่อสภาพสังคมปัจจุบัน เรื่องที่เขียนจึงเป็นเรื่องที่มุ่งจะให้ความรู้ ความเพลิดเพลิน แฝงคติธรรมและเป็นไปได้ในชีวิตจริง นอกจากนี้ "สุวัลยา" ยังต้องการที่จะเขียนเพื่อเป็นการสอนคนให้รู้จักสิทธิหน้าที่ และความสำคัญต่อสังคม รับผิดชอบในการงาน ผู้อ่านเรื่องของ "สุวัลยา" จึงได้รับประโยชน์หลายด้าน มิใช่เฉพาะความเพลิดเพลินใจอย่างเดียว ในอนาคตตั้งใจจะเขียนเรื่องเกี่ยวกับธรรมะ

"สุวัลยา" มีความถนัดในงานเขียนตามลำดับดังนี้

๑. บทกวีร้อยกรอง
๒. นวนิยายเรื่องสั้น
๓. นวนิยายเรื่องยาว

๔. บทความสารคดี

๕. เรื่องแปล

ผลงาน

มีผลงานเขียนแล้วกว่า ๑๐๐ เรื่อง คือ นวนิยายเรื่องสั้น ๓๐ เรื่อง เรื่องยาว ๑๐ เรื่อง เรื่องแปล ๕ เรื่อง บทละคร ๕๐ เรื่อง บทร้อยกรอง ๑๐๐ กว่าบท และสารคดีประมาณ ๑๐ เรื่อง ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มแล้วได้แก่ เรื่อง ไร่ลำดวนดง แม่ครัวเอก หนีหัวนอก เพียงชีวิต คุณแม่แก่ประชุม ฯลฯ นวนิยายเรื่องสั้นหลายเรื่องลงพิมพ์ในนิตยสาร สตรีสาร บทความสารคดีลงพิมพ์ในหนังสือสามัคคยาจารย์ งานกวีนิพนธ์มีเรื่อง นิราศปราจีน—น่านศึกษาภาษิต ออกอากาศทางสถานีวิทยุศึกษา องค์การค้าของคุรุสภาพิมพ์รวมเล่ม

งานเขียนบทละครวิทยุ ได้แก่เรื่อง ผู้ช่วยเหลือ ในส่วนลึกของหัวใจ ต้อนรับหัวนอก หนีความตาย ใครผิด ไร่ลำดวนดง และบทละครกองเผยแพร่การศึกษา ออกอากาศทางสถานีวิทยุศึกษา ชุดละครปัญหา รายการครอบครัวอุดมสุข ละครวิทยุสำหรับเด็กคณะปรียบรรณ

งานที่กำลังเขียนอยู่คือเรื่องชุด "คุณแม่" เช่น "คุณแม่แก่ประชุม" ลงพิมพ์ในวารสารกรมสามัญศึกษาทุกเดือน เป็นเรื่องที่เขียนอิงเรื่องจริง ต่อไปจะเขียน "คุณแม่แก่เรียน" "คุณแม่แก่สัมมนา" "คุณแม่แก่แนะแนว" "คุณแม่แก่การเมือง" ฯลฯ

งานเขียนที่ได้รับรางวัล

๑. โคลงกระทู้ชมน้ำตกแม่กลาง ได้รับรางวัลที่ ๑ เนื่องในโอกาสที่คุรุสภาจัด ช.ศ.ร. ที่จังหวัดเชียงใหม่

๒. นิราศเกาะยอ ได้รับรางวัลที่ ๑ เนื่องในโอกาสที่คุรุสภาจัด ช.ศ.ร. ที่จังหวัดสงขลา

๓. กลอนสุภาพสดุดีวันแม่ ได้รับรางวัลที่ ๑ เนื่องในงานวันแม่ที่จังหวัดนครพนม

"สุวัลยา" ได้นำความรู้ และความรักงานเขียนไปช่วยในการเรียน การสอนวิชาภาษาไทย ของครูและนักเรียนอยู่เสมอ เช่นสนับสนุนให้มีการประกวดจัดทำหนังสือประกวดแต่งคำประพันธ์ เป็นต้น

นามปากกา

๑. ศุวัลย์ ใช้เมื่อเขียนเรื่องสั้นครั้งแรก

๒. วรณี สัชฌุกร ใช้กับงานเขียนร้อยกรอง

๓. วรณี (สัชฌุกร) ศิริบุญ ใช้กับงานเขียนร้อยกรอง

๔. สุวัลยา ใช้เขียนนวนิยายเรื่องสั้น เรื่องยาว

๕. มธุกร ใช้เขียนบทความ สารคดี

๖. ใครเอ่ย ? ใช้เขียนข่าวสังคม

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง "สุวัลยา" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

เสนีย์ เสาวพงศ์

"เสนีย์ เสาวพงศ์ ชื่อ สกุลจริง นายศักดิ์ชัย บำรุงพงศ์
เป็นชาวสมุทรปราการ

การศึกษา

สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายภาษาเยอรมัน โรงเรียนบพิตรพิมุข ศึกษาต่อมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง พ.ศ. ๒๔๗๙ — ๒๔๘๔ จากนั้นได้รับทุนรัฐบาลเยอรมันไปศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์ ประเทศเยอรมนี ระหว่างจะเดินทางผ่านประเทศสหภาพโซเวียตรุสเซีย ไม่ได้รับอนุญาตให้ผ่านจึงต้องเดินทางกลับ

การทำงาน

พ.ศ. ๒๔๘๗ เข้ารับราชการกระทรวงการต่างประเทศ มีโอกาสเดินทางไปประจำสถานทูตประเทศต่าง ๆ เช่น สหภาพโซเวียตรุสเซีย ฝรั่งเศส อาร์เจนตินา อินเดีย ออสเตรเลีย ฯลฯ และเป็นที่ปรึกษาสถานเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศอังกฤษ (พ.ศ. ๒๕๑๗) ตำแหน่งล่าสุด (พ.ศ. ๒๕๒๐) เป็นเอกอัครราชทูตไทยประจำสหภาพพม่า

งานเขียนหนังสือ

ขณะศึกษาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ใช้เวลาส่วนหนึ่งทำงานหนังสือพิมพ์สยามราษฎร์ และศรีกรุง และหัดเขียนรูปกับเหม เวชกร ในพ.ศ. ๒๔๘๔ — ๒๔๘๖ เข้าทำงานฝ่ายต่างประเทศหนังสือพิมพ์ สุวรรณภูมิ และได้เริ่มงานเขียนอย่างจริงจัง

งานเขียนระยะแรกที่ทำให้เป็นที่รู้จักของนักอ่านทั่วไปได้แก่เรื่อง ชัยชนะของผู้แพ้ลงพิมพ์ในสุวรรณภูมิ พ.ศ. ๒๔๘๖ หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ด้วยประสบการณ์จากการเดินทางไปทำงานต่างประเทศประกอบกับถนนหนังสือคึกคักมีชีวิตชีวา จึงมีผลงานเขียนหลายเรื่องที่รู้จักกันดีคือ ความรักของวัลยา และบีศาจ แต่เมื่อเกิดการปฏิวัติ พ.ศ. ๒๕๐๑ นักเขียน นักหนังสือพิมพ์ถูกจับไปมากมาย มีการออกคำสั่งห้ามออก

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

หนังสือพิมพ์ใหม่ ระยะนี้ผลงานเขียนถูกจำกัดขอบเขตการเขียน เขาจึงเขียนเท่าที่โอกาสอำนวยให้ เช่นเรื่อง ไฟเย็น ล่องใต้ (ตีพิมพ์ใหม่ให้ชื่อว่า บัวบานในอะมาซอน) หลังจากนั้นยังไม่มีผลงานเขียนของเขาออกมาอีกเลย

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของเสนีย์ เสาวพงศ์ มีเรื่องสั้นกว่า ๑๐๐ เรื่อง นอกนั้นเป็นนวนิยาย เรื่องยาว คอลัมน์ และบทความ

ผลงานที่ลงพิมพ์ในนิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ (พ.ศ. ๒๔๘๗) และสยาม-สมัยปีที่ ๕ -- ๗ ดังนี้

๑. ชัยชนะของคนแพ้

๒. ดาวดับ

๓. ๗ แผ่นดิน

๔. ความรักของวัลยา

๕. บีศาจ

๖. ไฟเย็น

๗. รอยแผลเป็น

๘. หนองปรงไม่สิ้นคนดี

ฯลฯ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเด่น

งานเขียนเด่นเรื่องหนึ่งของเสนีย์ เสาวพงศ์ คือ เรื่องบีศาจ ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่หลายครั้ง เรื่องนี้แสดงให้เห็นภาพของความขัดแย้งในสังคม ระหว่างคนรุ่นเก่ากับคนรุ่นใหม่

เนื้อเรื่องบีศาจ สะท้อนภาพของความขัดแย้งเหล่านี้ ด้วยรายละเอียดทีละน้อย ๆ ตลอดเรื่อง ตั้งแต่ค่านิยมของความคิดแบบเก่า เช่นไม่สนับสนุนสตรีให้ได้รับการศึกษาสูง การแต่งงานแบบคลุมถุงชนตลอดจนถึงการวัดค่าความเป็นคนด้วยชาติตระกูลและเงินตรา ในส่วนตรงกันข้าม คนรุ่นใหม่ก็แสดงลักษณะโต้แย้งพร้อมทั้งเสนอแนวความคิดที่มีอุดมการณ์มีเหตุมีผล

นามปากกา

๑. เสนีย์ เสาวพงศ์ เขียนนวนิยายเรื่องยาว เรื่องสั้น และสารคดีบทความ

๒. โบ้ บางบ่อ เขียนคอลัมน์

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. ป. วัชราภรณ์, ชมรมนักเขียน

๒. เพชร ชมพู, "ทำเนียบนักเขียนไทย" นิตยสารพ้าเมืองไทย ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๙๖

๓. คอลัมน์ "คนเขียนหนังสือ", ปีตุภูมิ ฉบับที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๗

สำเนาว์ หิริโอตัปปะ

(ถึงแก่กรรม)

สำเนาว์ หิริโอตัปปะ ชื่อ สกุลจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ที่อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๗ คน ของนายสำเหนียก และนางแสร์ หิริโอตัปปะ บิดามีอาชีพกัปตันเดินเรืออยู่ในย่านฝั่งทะเลตะวันออกของจังหวัดระยอง

สำเนาว์ สมรส ๒ ครั้ง ครั้งแรกกับนางฉันทนา หิริโอตัปปะ และครั้งที่สองกับนางฉวี หิริโอตัปปะ มีบุตรธิดารวมทั้งหมด ๗ คน

ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ รวมอายุได้ ๕๗ ปี

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การศึกษา

เข้าโรงเรียนระดับประถมศึกษาครั้งแรกที่โรงเรียนอุปถัมภ์วิทยาคม จบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้วมาเรียนต่อในกรุงเทพฯ ที่โรงเรียนอนุสิทธิวิทยา จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ขณะที่จะเกณฑ์ทหารเห็นว่าไม่มีทางหลีกเลี่ยงการเป็นทหารได้ จึงสมัครเข้าเรียนที่โรงเรียนจ่าทหารเรือ ระหว่างเรียนถูกส่งไปประจำการที่บางสมุง จังหวัดชลบุรี ไปช่วยราชการที่รัฐกลันตัน และถูกส่งไปร่วมรบในสงครามอินโดจีน เมื่อสงครามสงบได้รับยศเป็นจ่าทหารเรือ แต่ด้วยใจที่รักการผจญภัยมากกว่าจะมีชีวิตที่จำเจ จึงลาออกจากการเป็นทหาร

การทำงาน

เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากกรุงเทพฯ ได้กลับไปทำงานที่จังหวัดระยองอยู่ระยะหนึ่ง โดยสมัครเป็นครูที่โรงเรียนตำบลสำนักกระท้อน อยู่ประมาณ ๔ ปี ก็เข้ารับราชการเป็นทหารเรือ เมื่อลาออกจากการเป็นทหารเรือ ได้หันเข้าสู่อาชีพดั้งเดิมของบิดา คือ เดินเรือทะเลรับส่งสินค้ากับประเทศใกล้เคียง แต่ด้วยความคิดที่อยากจะรวยเร็ว ๆ เขาได้

ชวนเพื่อน ลักลอบค้าข้าวสารไปขายสิงคโปร์ เพราะได้ราคาดี แต่แล้วก็ถูกจับได้ที่สิงคโปร์ ตั้งแต่ขนข้าวไปเที่ยวแรก ระหว่างที่รอการขึ้นศาล เขาได้ตัดสินใจกับเพื่อนว่าควรจะหนีดีกว่าอยู่ติดคุก

เมื่อหลบหนีมาได้ก็ข้ามไปอยู่ที่เกาะสุมาตรา ต้องอยู่อย่างหลบ ๆ ซ่อน ๆขอความเมตตาเขาเรื่อยไป จนไปได้งานเป็นกุลีเรือเดินทะเลพม่าลำหนึ่ง ครั้งหนึ่งขณะที่เรือกำลังออกทะเลประสบคลื่นลมหนักจวนเจียนจะล่ม เขาได้ใช้ความสามารถเข้าถือพังงาเดินเรือจนรอดพ้นวิกฤตกาลไปได้ ด้วยความดีความชอบครั้งนี้ เขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นนายท้ายเรือและได้ใช้ชีวิตอยู่กับทะเลอีกเป็นเวลานานจนรู้สึกเบื่อ จนกระทั่งเมื่อเรือเทียบท่า "กันตัง" ในวันหนึ่งจึงขึ้นฝั่ง อำลาชีวิตการเดินเรือตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา แล้วเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ต่อสู้ชีวิตต่อไป

ที่กรุงเทพฯ สำเนาว์ได้พบเพื่อนคนหนึ่งชักชวนให้ไปร่วมงานแสดงละครด้วย ด้วยความรักสนุกชอบผจญภัย ประกอบกับได้เคยเห็นความสนุกสนานของกาลเล่นต่าง ๆ ในวัยเด็กที่บ้านของลุงและป้า เขาจึงตัดสินใจที่จะไปร่วมชีวิตการแสดงกับละครคณะจันทรโรภาส ซึ่งกำลังเปิดการแสดงอยู่ที่จังหวัดตาก เมื่อเดินทางไปถึงเป็นเวลาที่กิจการของคณะละครกำลังตกต่ำอย่างมาก ผู้ชมไม่นิยม ผู้แสดงก็อยู่อย่างอด ๆ อยาก พอเขาได้เห็นการแสดงก็พลั้งปากออกไปว่า *"ขืนเล่นกันอย่างนี้มีหวังอดตาย"* คณะผู้แสดงต่างหันมามองด้วยความไม่พอใจ แต่ ม.ล. กมล ปราโมช หัวหน้าคณะกับสนใจ และได้พูดว่า *"ถ้าว่าไม่อดตาย เห็นดีอย่างไรให้ลองทำดู"*

เมื่อได้โอกาสที่จะแสดงความสามารถเช่นนั้น สำเนาว์ ก็รับด้วยความเต็มใจ เขาเริ่มใช้สมอง และความสามารถในวิชาวาดเขียนที่ได้เรียนมาสร้างฉาก และประพันธ์บทละครขึ้นเรื่องหนึ่งให้คณะละครเล่น ชื่อเรื่อง "ตากสินมหาราช" ผลงานชิ้นแรกของเขาได้รับผลสำเร็จอย่างมาก มีผู้ชมแน่นทุกรอบ ซึ่งเป็นผลให้กิจการละครคณะจันทรโรภาสฟื้นตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

หลังจากผลงานชิ้นแรกได้รับความสำเร็จอย่างสูง สำเนาว์ได้เริ่มประพันธ์บทละครต่อมาอีกหลายเรื่องที่มีชื่อเสียงมากและเป็นที่ประทับใจผู้ชมจนถึงวันนี้คือ เรื่อง "ทาสวังหลัง" จากนั้นได้ก้าวขึ้นเป็นผู้กำกับละครร้อง กำกับการแสดงให้กับคณะละครอีกหลาย

คณะ เช่น คณะประทุม ปทีปปะเสน คณะอุลิตราตรีศิลป์ คณะเทพศิลป์ ๒ คณะเพียงประสิทธิ์ คณะรังษีนฤมิตร นอกจากการประพันธ์บทและกำกับการแสดงแล้ว เขายังเขียนฉาก ประพันธ์เพลง และบางครั้งก็เล่นดนตรีประกอบด้วย สำเนาว์ใช้ชีวิตอยู่กับกิจการละครนานถึง ๓๐ ปี จนได้ชื่อว่าเป็น "ราชาละครเร่" เมื่อกิจการละครเสื่อมความนิยมถึงที่สุด เนื่องจากภาพยนตร์โทรทัศน์ เข้ามาแทนที่ กิจการแสดงละครจึงต้องล้มเลิก เขาจึงอำลาชีวิตการแสดง พาครอบครัวมาตั้งหลักแหล่งในกรุงเทพฯ อีกครั้ง

การเข้าสู่วงการเขียนหนังสือ

ถ้าจะนับระยะที่สำเนาว์คลุกคลีอยู่กับกิจการละครว่าเป็นช่วงของการใช้ชีวิตเป็นนักแสดง เป็นศิลปินก็อาจถือได้ว่า เขาใช้ชีวิตการเป็นนักเขียนจริง ๆ หลักจากการเลิกการแสดง แต่ถ้าจะถือตามความเป็นจริงจากผลงานเขียนด้านบทละครจำนวนมากก็อาจถือได้ว่า สำเนาว์เป็นนักเขียนมานานแล้ว

จากประสบการณ์ และความชำนาญในการประพันธ์บทละคร สำเนาว์ได้เริ่มงานใหม่ด้วยการเขียนบทละครโทรทัศน์ และแต่งนวนิยายไปลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ โดยมีนิตยสารผดุงศิลป์เป็นแห่งแรกด้วยเรื่อง "นางบังเงา" หลังจากนั้นได้ยึดงานเขียนเป็นอาชีพเรื่อยมาจนวาระสุดท้าย

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของสำเนาว์ หิริโอตัปปะ ซึ่งเขียนโดยใช้นามปากกาต่าง ๆ กันมีทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาว บทละครวิทยุ บทละครโทรทัศน์ และบทภาพยนตร์ เฉพาะบทละครโทรทัศน์ที่เป็นที่รู้จักกันมากที่สุด คือละครสั้นชวนหัวชุด "ขายหัวเราะ" ผลงานที่มีผู้นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์หลายเรื่อง เช่น พระเจ้าอชาตศัตรู (พ.ศ. ๒๔๙๔) คนเลวที่โลกเลี้ยง (พ.ศ ๒๔๙๕) ทาสวังหลัง (พ.ศ. ๒๔๙๘) รสริษยา (พ.ศ. ๒๕๐๑) อาญารัก (พ.ศ. ๒๕๐๗) พระจันทร์ร้องไห้ (พ.ศ. ๒๕๑๐) ไทรโศก (พ.ศ. ๒๕๑๑) อ่าวเพชฌฆาต สร้างเป็นภาพยนตร์แล้วให้ชื่อใหม่ว่า "ชู้" (พ.ศ. ๒๕๑๓) จั๊กจั่น (พ.ศ. ๒๕๑๓) นางร้อยชื่อ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ฯลฯ งานชิ้นสุดท้ายของเขาคือ บทภาพยนตร์ เรื่อง "หอ"

สำเนาว์ หิริโอตัปปะ เป็นผู้มีอารมณ์รื่นเริง ชอบคุยสนุกสนาน และถนัดในการเล่าเรื่องตลกขบขันให้ผู้ร่วมวงสนทนาฟัง นอกจากนี้เขายังมีความสามารถพิเศษในการวาดภาพและเล่นดนตรี ซึ่งเล่นได้ทั้งดนตรีไทย และดนตรีสากล

นามปากกา

๑. สำเนาว์ หิริโอตัปปะ ใช้เขียนเรื่องประเภทขบขันหรรษา

๒. จำลักษณ์ ใช้เขียนเรื่องประเภทรักโศก ซึ่งมักเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น และเรื่องยาว

๓. นฤมิต แม้นมาตร ใช้เขียนเรื่องประเภทบู๊โลดโผนผจญภัย

๔. ๖๖๔ ใช้เขียนเรื่องขบขันหรรษา และเขียนบทโทรทัศน์

๕. อมิตา ใช้เขียนเรื่องประเภทสืบสวน ฆาตกรรม

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดประวัตินักเขียนไทย ซึ่งนางฉวี หิริโอตัปปะ ผู้เป็นภรรยา สำเนาว์ หิริโอตัปปะ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. อนุสรณ์พิมพ์ในงานฌาปนกิจศพ สำเนาว์ หิริโอตัปปะ (จำลักษณ์)

๓. ประวัติของ สำเนาว์ หิริโอตัปปะ ในหนังสืออนุทินคู่ชีวิต ฉบับวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๖

หยก บูรพา

"หยก บูรพา" นามปากกา ชื่อ สกุลจริง นายเฉลิมศักดิ์ รงคผลิน สกุลเดิม ศิลาพร

เกิดเมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๐ ที่อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี เป็นบุตรคนเดียวของ นายสายันห์ ศิลาพร และนางสุจินต์ ศิลาพร สมรสเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๗ กับนางวรดา รงคผลิน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนนาเริงราษฎร์บำรุง อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนปทุมคงคา หลังจากนั้นศึกษาต่อคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำเร็จปริญญาตรี และสำเร็จหลักสูตรศิลปการพูดในที่ชุมนุมชน รุ่นที่ ๑ จากสมาคมผึกการพูดแห่งประเทศไทย

การทำงาน

"หยก บูรพา" เขียนหนังสือเป็นอาชีพ ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการนิตยสารพ่าเมืองไทยรายสัปดาห์ บรรณาธิการโล่เขนรายทศ บรรณาธิการทิฆัมพรรายเดือน ผู้จัดการฝ่ายผลิตของสำนักพิมพ์บรรณกิจ และงานประชาสัมพันธ์ห้างร้านสำนักงานธุรกิจบางแห่ง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนหนังสือ

เริ่มเขียนหนังสือตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ งานเขียนชิ้นแรกเป็นบทร้อยกรองลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ วรรณศิลป์ ม.ธ. พ.ศ. ๒๕๐๖ ใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา

"หยก บูรพา" ได้รับแรงจูงใจให้เขียนหนังสือจากการอ่านหนังสือมากมาแต่เยาว์วัย เขามีจุดมุ่งหมายในการเขียนหนังสือว่า จะต้องให้สาระและความบันเทิงแก่ผู้อ่าน

ผลงานที่ผ่านมา คิดว่ายังขาดการกลั่นกรอง จะพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้นโดยเสนอภาพที่เป็นจริงและให้สัจจะแก่ผู้อ่าน

มีความชำนาญในการเขียน ตามลำดับดังนี้

๑. เรื่องสั้น

๒. คำประพันธ์ร้อยกรอง

๓. เรื่องยาว

๔. สารคดี

๕. ข้อเขียนประชาสัมพันธ์สินค้าและธุรกิจ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนเท่าที่สำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีดังนี้

เรื่องสั้นประมาณ ๑๐๐ เรื่อง เรื่องยาว ๑ เรื่อง บทร้อยกรอง ๒๐๐ ชิ้น สารคดี คอลัมน์บันเทิง และข้อเขียนวิจารณ์หนังสือจำนวนหนึ่ง

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่ม

๑. รวมเรื่องสั้น "ที่นี่มหาวิทยาลัย"

๒. รวมเรื่องสั้น "ปริญญาสีขาว"

๓. รวมเรื่องสั้น "เสื้อครุยสีดำ"

๔. รวมเรื่องสั้น "ในและนอกรั้วโดม"

๕. รวมเรื่องสั้น "ฉิมพลีพิมานมาศ"

๖. รวมเรื่องสั้น "ครึ่งทางหัวใจ"

๗. รวมเรื่องสั้น "มาจากธุลีดิน"

๘. รวมเรื่องสั้น "ไฟล่อแมลง"

๙. นวนิยายเรื่อง "พันธะชีวิต"

นอกจากนี้ยังมี บทกวี ซึ่งแต่งร่วมกับผู้อื่นอีก เช่น ในหนังสือชื่อ ลอยชาย สายรุ้ง คำทอง ใบไม้แห่งนาคร นิยายรัก ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับรางวัล

เรื่อง "อยู่กับก๋ง" ได้รับรางวัลหนังสือดีเด่นประเภทนวนิยายประจำปี ๒๕๑๙ เนื่องในงานสัปดาห์หนังสือประจำปี ๒๕๒๐

นามปากกา

๑. เฉลิมศักดิ์ รงคผลิน เขียนเรื่องสั้น นวนิยาย
๒. แค ราชคราม เขียนสารคดีท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์
๓. จี๊ด ท่าพระจันทร์ เขียนเรื่องหรรษา
๔. เจตน์ นุชจรินทร์ เขียนคอลัมน์วิจารณ์หนังสือ ประวัตินักเขียน
๕. พลัง สยามพล ใช้เขียนบทความ สารคดีการเมือง

หยก บูรพา เป็นกรรมการผดุงหัดการพูดแห่งประเทศไทย กรรมการสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย และเคยได้รับเลือกเป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ ได้รับเชิญไปปาฐกถา อภิปรายอยู่เนือง ๆ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่งหยก บูรพา ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘.

อ.ก. รุ่งแสง

"อ.ก. รุ่งแสง" นามปากกา ชื่อ สกุลจริง นายพโยม โรจนวิภาต

เกิดเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๔๖ ที่ตำบลท่าพระจันทร์ จังหวัดพระนคร เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวน ๕ คน ของพระยาบรรหารทัณฑกิจ (ถึงแก่กรรม) และคุณหญิงจีบ โรจนวิภาต (ถึงแก่กรรม)

สมรส ๓ ครั้ง ครั้งแรกกับ ม.ร.ว. สุพรรณพิมพ์ โรจนวิภาต (สกุลเดิม ทองใหญ่) มีบุตร ๒ คน ครั้งที่สองกับนางลีเสี่ยวยิ่ง ชาวจีนในสิงคโปร์ มีบุตร ๑ คน และครั้งที่สามกับนางอนงค์นาถ โรจนวิภาต (สกุลเดิม กาญจนภูติ) มีบุตร ๒ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดกลางวรวิหาร จังหวัดสมุทรปราการ ชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และโรงเรียนราชวิทยาลัย จังหวัดนนทบุรี จบชั้นมัธยมบริบูรณ์ (มัธยมปีที่ ๘) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๔ จากนั้นเข้าศึกษาต่อคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยในฐานะนักเรียนหลวงชั้นใหม่ในพระบรมราชูปถัมภ์ ระหว่างศึกษาได้รับเลือกให้เป็นผู้แทนคณะวิศวกรรมศาสตร์ และอุปนายกสโมสรของมหาวิทยาลัย ขณะเรียนชั้นปีที่ ๓ สอบวิชาเสือป่าตกได้คณะแนะสูงเป็นผลให้ผลการสอบทั้งหมดตกด้วย อ.ก. รุ่งแสง จึงลาออก สำเร็จการศึกษาเพียงชั้นประกาศนียบัตร (First Class Civil Engineer)

การทำงาน

ทำงานครั้งแรกโดยเข้ารับราชการในกระทรวงวัง (สำนักพระราชวังปัจจุบัน) ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๘ ถึง พ.ศ. ๒๔๗๖ ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕

อ.ก. รุ่งแสง ซึ่งมีตำแหน่งรองเสวกตรีขณะนั้น ได้รับหน้าที่หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับ มีระหัสประจำตัวว่า "พ. ๒๗" ได้ปฏิบัติงานที่สำคัญ ๆ หลายครั้งจนได้รับคำชมเชยจากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวว่า "กล้าและสามารถมากควรได้รับคำชมเชย"

หลังจากการเกิดขบถบวรเดช เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๖ อ.ก. รุ่งแสง ถูกรัฐบาลขณะนั้นกล่าวหาว่ามีส่วนร่วมก่อการขบถด้วย จึงต้องหลบหนีการจับกุม และได้ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตออกจากพระราชอาณาจักรไปลี้ภัยอยู่ที่ปีนัง

ขณะพักอยู่ในปีนัง อ.ก. รุ่งแสง ได้ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการตั้งร้านถ่ายรูปที่ถนนบิชอป ย่านการค้าของห้างฝรั่ง ตั้งชื่อร้านว่า "พิกเจอเรสก์" (Picturesque) ซึ่งนอกจากจะรับถ่ายรูป ล้างรูป อัดรูป ขยายรูป และเขียนรูปแล้ว ยังสั่งเครื่องถมไทย สินค้าไทยที่สวยงามเช่น ตุ๊กตารูปตัวโขน ตัวละคร พัดขนนกอยุธยา กางเกงแพร น้ำปลา น้ำพริกเผาไปจำหน่ายด้วย ความประทับใจครั้งหนึ่งขณะอยู่ที่เมืองปีนัง คือ เมื่อครั้งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลเสด็จผ่านเมืองปีนังสู่ประเทศไทย เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๑ ได้ทรงแวะชมเมืองปีนัง ๑ วัน ครั้งนั้นห้างพิกเจอเรสก์ได้ชักธงชาติไทยพร้อมคำถวายพระพร "ทรงพระเจริญ" และ อ.ก. รุ่งแสง ได้ประพันธ์บทร้อยกรองถวายพระพรลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ปีนังกาเซ็ตต์ ประจำวันที่ ๙ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๒๘ (พ.ศ. ๒๔๘๑)

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๔ อ.ก. รุ่งแสง ได้ขายกิจการของร้าน "พิกเจอเรสก์" ให้กับพระยาฤทธิอาคเนย์แล้วย้ายไปอยู่ที่เมืองสิงคโปร์ ที่สิงคโปร์ได้เข้าทำงานพิเศษในหน้าที่รับฟังวิทยุกระจายเสียงภาคภาษาไทยจากกรุงโตเกียว และกรุงเบอร์ลิน ซึ่งเรียกว่าแผนกมอนิเตอร์ (Monitor) ขึ้นตรงต่อกรมโฆษณาการของอังกฤษ สาขาของกระทรวงโฆษณาการอังกฤษ กรุงลอนดอน เมื่อสถานี เอ็ม.บี.ซี (M.B.C. = Malaya Broadcasting Coperation) เปิดการกระจายเสียงภาษาไทย อ.ก. รุ่งแสง จึงย้ายไปทำงานที่สถานีนี้ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๔

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นเข้ายึดสิงคโปร์จากอังกฤษ เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๕ อ.ก. รุ่งแสงซึ่งประกาศตนเป็นไทยอิสระจึงอพยพพร้อมเจ้าหน้าที่วิทยุอังกฤษจากสิงคโปร์ไปที่กรุงบัตตาเวีย ประเทศชวา (ปัจจุบัน คือ กรุงจากาต้าร์ ประ-

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เทศอินโดนีเซีย) เปิดการกระจายเสียงภาคภาษาไทยอีก ชื่อสถานีวิทยุ "นิรม" ของฮอลันดา เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๕ และต่อมาเมื่ออพยพกลับไปที่กรุงเดลฮีประเทศอินเดียอีกครั้ง ได้เริ่มงานกระจายเสียงภาคภาษาไทยที่สถานีออลอินเดีย เรดิโอ (All India Radio) เมื่อวันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ที่สถานีวิทยุแห่งนี้เอง อ.ก. รุ่งแสงได้พบกับผู้เป็นภรรยาคนที่สองคือ นางสาวลีเสี่ยวยิง อักษรศาสตร์บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยนานกิง ซึ่งทำงานเป็นโฆษกวิทยุแผนกจีน

วันที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้ย้ายจากกรุงเดลฮีไปประจำสถานีวิทยุ "กองบัญชาการภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมืองโคลอมโบ เกาะลังกา ในตำแหน่ง Chief Editor and Supervisor, Thai Section.

หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสงบ ญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้ อ.ก. รุ่งแสง ได้กลับไปอยู่ที่สิงคโปร์อีก ๓ ปี และเดินทางกลับกรุงเทพ ฯ เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๑

เมื่อกลับมากรุงเทพ ฯ หลังจากว่างงานอยู่ประมาณ ๓ ปี อ.ก. รุ่งแสง จึงออกหนังสือรายสัปดาห์ชื่อ ศรีสัปดาห์ ระหว่างพ.ศ. ๒๔๙๔— พ.ศ. ๒๕๑๑ และระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๔— พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้เป็นอาจารย์พิเศษสอนลักษณะวิชา "ประวัติหนังสือพิมพ์" และ "ข่าวฝ่ายบรรณาธิการ" แผนกวารสารศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สำนักหอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนหนังสือ

อ.ก. รุ่งแสง เป็นผู้รักการประพันธ์มาแต่วัยเด็ก เมื่อครั้งเป็นนักเรียนโรงเรียนราชวิทยาลัย เคยออกหนังสือพิมพ์ในโรงเรียน เขียนด้วยคำกลอนทั้งฉบับ ผลงานเขียนที่ลงพิมพ์เผยแพร่ชิ้นแรกเป็นบทกลอนขนาด ๒๕ คำกลอนชื่อ "เสียดายโอกาสไม่มี" ลงพิมพ์ในนิตยสาร สยามภาพยนตร์ ใช้นามปากกาว่า "อ.ก. รุ่งแสง" หลังจากนั้นได้มีผลงานเขียนเรื่องสั้นเรื่องยาว บทร้อยกรองลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสารอีกหลายฉบับ เช่น หนังสือมหาวิทยาลัย นิตยสารสุภาพบุรุษ หนังสือพิมพ์ประชาชาติ ฯลฯ

ระหว่างที่อยู่ในต่างประเทศทำงานในตำแหน่งหัวหน้าแผนกภาษาไทยและโฆษกของสถานีวิทยุต่าง ๆ ได้เขียนบทความวิจารณ์ข่าว (Commentary) ตลอดเวลาที่เกิดสงครามคติพจน์ประจำวัน (ร้อยกรอง) บทกวีเนื่องในโอกาสต่าง ๆ เช่น วันมหาจักรี วันปีใหม่

วันชาติ และวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา และรายการเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ เช่น ข้อควรคิดคำนึง (Food for Thought) ละครย่อย (Playlet) คติพจน์ (Daily Motto) ความจริงที่ควรจำ (Lest we Forget) ชุมนุมวีรไทย (Calling Thai heroes) พูดกันฉันเพื่อน (Just between friends) สารบันเทิง (รายการสำหรับเด็ก) สารเสรีไทย (A Free Thai's letter) การสนทนา (Dialogue) และ เรื่องเก่าเล่าใหม่ (Old tales retold)

เมื่อกลับมาอยู่เมืองไทย หลังจากออกนิตยสารศรีสัปดาห์อยู่กว่า ๑๐ ปี ได้หยุดงานเขียนไประยะหนึ่ง มาเริ่มเขียนใหม่โดยเขียนเรื่องทำนองชีวะประวัติตนเองลงพิมพ์ในนิตยสารพ้าเมืองไทย และยังคงเขียนเป็นครั้งคราวถึงปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐)

แนวการเขียน

อ.ก. รุ่งแสงยึดแนวการเขียนในลักษณะเสียดสีสังคมที่เสื่อมโทรมเพื่อแก้ไข (Satirist) เทิดทูน ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ และยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตย

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนระยะแรก ๆ นั้น อ.ก. รุ่งแสงเล่าว่า เขียนเพื่อสนุกโดยไม่ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินแต่อย่างใด จนได้รับสมญาว่า "นักประพันธ์ไส้แห้ง"

งานเขียนระยะที่อยู่ต่างประเทศ แบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

บทละครย่อย แสดงที่กรุงเดลฮี ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง

๑. ต้อนรับลูก (Welcome, My son !) ออกอากาศวันเสาร์ที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๕

๒. นกกระจาบแตกสามัคคี (Paddy birds' disunity) ออกอากาศวันศุกร์ที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖

๓. วงทู่ซี่ร่วมกัน (Co endurance Sphere) ออกอากาศเมื่อวันศุกร์ที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๖

๔. พรมแดนยุนนาน (Yunnan Border) ออกอากาศวันศุกร์ที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๖

๕. ค่อยทำค่อยไป (Go slow) ออกอากาศวันที่ ๑๘,๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๖

๖. ชินโตโมหัน (Silly Shinto) ออกอากาศวันเสาร์ที่ ๑๕ วันพุธที่ ๑๙ มกราคม ๒๔๘๖

๗. ชาติเสือย่อมไว้ลาย (A tiger never forgoes it's sripes) ออกอากาศวันเสาร์ที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๖

๘. หมอดูแม่น ๆ (What the stars foretell) ออกอากาศวันเสาร์ที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๖

๙. ชาติชายย่อมไว้ชื่อ (Men shall always live up their names) ออกอากาศวันเสาร์ที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๖

๑๐. พ้นสมัยกันหรือยัง (Savage State) ออกอากาศวันเสาร์ที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๖

๑๑. อำนาจรักไทย (Power of Patriotism) ยังไม่ได้ออกอากาศ

คติพจน์ ออกอากาศตั้งแต่ก่อนสงครามระหว่างสงคราม และหลังสงครามจำนวน ๘๔๒ บาท

ผลงานเขียนที่เขียนเผยแพร่ในเมืองไทย

บทละคร

๑. (เรื่องชวนหัว...ไม่ทราบชื่อแน่ชัด) ลงในหนังสือรายคาบ "มหาวิทยาลัย" พ.ศ. ๒๔๖๖

๒. เรื่องเต่าของคุณยาย ลงพิมพ์ในศรีสัปดาห์ ราว พ.ศ. ๒๕๐๒ ในนาม "รุ่งฟ้าแห่งศรีสัปดาห์" สถานีไทยโทรทัศน์ช่อง ๔ และโรงเรียนสตรี ๒ แห่งเคยนำไปแสดง

คติพจน์ ลงในนิตยสาร ศรีสัปดาห์ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๔—พ.ศ. ๒๕๑๐ จำนวน ๘๓๐ บาท และยังมีคติประจำใจ บทร้อยกรองอื่น ๆ เช่น ดอกสร้อยสักวาอีกจำนวนมาก ที่มีผู้ขอไปพิมพ์แจกเนื่องในโอกาสต่าง ๆ

เรื่องชีวะประวัติของตนเองเกี่ยวกับการเมืองเรื่อง "การปฏิวัติซ้อน" ของพระองค์เจ้าบวรเดช เมื่อ ๒๔๗๖ และสงครามอาเซียอาคเนย์ ๒๔๘๔—๒๔๘๘ ลงพิมพ์ใน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นิตยสาร พ้าเมืองไทยรายสัปดาห์ ตั้งแต่ฉบับที่ ๕๓—๑๘๒ เป็นเวลา ๑๓๐ สัปดาห์ แบ่งเป็น ๓ ภาค คือ

ภาค ๑ ....“พ. ๒๗” (สายลับพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว)

ภาค ๒ ...“ชนะแน่คือหนี” (เรื่องราวระหว่างหนีจากเมืองไทยไปลี้ภัยการเมืองอยู่บีนัง และสิงคโปร์)

ภาค ๓ “เกียรติศักดิ์รักของข้า” เรื่องราวระหว่างเป็นหัวหน้าโฆษกวิทยุของอังกฤษที่สิงคโปร์ เคลอี ตลอดสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง (พ.ศ. ๒๔๘๔—๒๔๘๘) และหลังสงครามที่สิงคโปร์อีก ๓ ปี

นามปากกา

๑. อ.ก. รุ่งแสง เขียนเรื่องตลก รวมทั้งคำประพันธ์ร้อยแก้ว ร้อยกรอง

๒. งามพิศ เขียนคำประพันธ์ร้อยกรองแบบอ่อนหวานเชิงสตรี

๓. ปรีชา วรวิทย์ ใช้เมื่อเป็นผู้สื่อข่าวต่างประเทศของหนังสือพิมพ์ประชามิตร และเขียนข่าวรายวันขณะอยู่ที่สิงคโปร์ และบีนัง

๔. พ. ๒๗ เขียนข้อความเกี่ยวกับการเมือง

๕. ฯลฯ ใช้เขียนข้อเขียนเบ็ดเตล็ด

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง อ.ก. รุ่งแสง ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

๒. ประวัติย่อและผลงานการเขียนของ พโยม โรจนวิภาต ซึ่งพโยม โรจนวิภาต เขียนเพิ่มเติมจากแบบสอบถามเมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

"อ.ร.ด." นามปากกา ชื่อ สกุลจริง นายเอื้อม รุจิดิษ

เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๔๙ ที่ตำบลบางลำพู จังหวัดพระนคร เป็นบุตรคนโตในจำนวน ๔ คน ของพระประมาณบรรณกิจ และ นางสาย หัสดินทร์

สมรสกับนางพยุงศรี รุจิดิษ (สกุลเดิม กาญจนโสภณ) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ มีบุตร ๒ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือที่โรงเรียนวัดสังเวช โรงเรียนเบญจมราชาชูทิศ จังหวัดฉะเชิงเทรา และจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๐

การทำงาน

เมื่อเรียนสำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ ได้เข้าทำงานในแผนกอุตุนิยม กองบูรณะและรักษาน้ำกรมชลประทานประมาณ ๑๐ ปี จึงออกจากราชการ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนหนังสือ

อ.ร.ด. ชอบอ่านหนังสือและสนใจด้านการเขียนมาแต่สมัยยังเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ที่ ๗ โดยเขียนเรื่องลงในหนังสือที่ทำกันขึ้นเองในชั้นเรียน ชอบอ่านงานเขียนของ น.ม.ส. แสงทอง ศรีสุวรรณ และ รุ่ง ผลานุเคราะห์ เมื่ออ่านมากขึ้นก็คิดจะเป็นนักเขียนเองบ้าง

ขณะรับราชการในกรมชลประทานใหม่ๆ ราว พ.ศ. ๒๔๗๐ ได้เขียนนวนิยายเรื่องสั้น ชื่อ "กินสองอิ่ม" ใช้นามปากกาว่า "อ.ร.ด." ส่งไปลงพิมพ์ในนิตยสารเริงรมย์ และถือได้ว่าเป็นผลงานชิ้นแรกของการเป็นนักเขียนของเขา

เมื่อลาออกจากราชการใน พ.ศ. ๒๔๘๔ ได้ยึดอาชีพนักเขียน นักหนังสือพิมพ์ตลอดมา เริ่มทำงานแห่งแรกที่หนังสือพิมพ์นิกรรายวัน ยุคใหม่ โดยเขียนคอลัมน์หน้ากลาง ฉบับวันอาทิตย์ หลังจากทำงานอยู่หนังสือพิมพ์นิกรรายวัน ได้ ๕ ปี ก็ย้ายไปอยู่ที่หนังสือพิมพ์ประชาธิปไตย หนังสือพิมพ์ประชากรรายวัน นิตยสารเพลินจิตต์รายสัปดาห์และรายเดือน และนิตยสารแสนสุขรายสัปดาห์ ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) อ.ร.ด. ทำงานอยู่ที่สำนักข่าวสารอเมริกัน หน้าที่บรรณาธิการและผู้แปล

ผลงาน

อ.ร.ด. มีความสามารถพิเศษในการเขียนเรื่องประเภทขบขันหรรษา ผลงานส่วนใหญ่เขียนลงพิมพ์ในนิตยสาร และหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ มีงานเขียนนวนิยายเรื่องสั้นประมาณ ๒๐๐ เรื่อง นวนิยายเรื่องยาวประมาณ ๒๐ เรื่อง เรื่องแปลและสารคดีอย่างละ ๕๐ เรื่อง เฉพาะงานที่ พิมพ์เป็นเล่มที่มีชื่อเสียงได้แก่ อินไซด์ลงกา อินไซด์สามก๊ก อินไซด์พระอภัยมณี อินไซด์ขุนช้างขุนแผน หัวอกแม่ กลิ่นแก้มจงกลณี บ้านนา พระเจ้าเสือ ฯลฯ

นามปากกา

๑. อ.ร.ด. ใช้เขียนเรื่องประเภทชวนหัว
๒. สาลิกา ใช้เขียนนวนิยายรัก
๓. กลับ้งหา ใช้เขียนเรื่องประเภทโลดโผน ผจญภัย
๔. ประกายดาว ใช้เขียนนวนิยายอิงประวัติศาสตร์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง อ.ร.ด. ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. เพชร ชมพู, "ทำเนียบนักเขียนไทย" นิตยสารพ้าเมืองไทย ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๖๙

อ. ไชยวรศิลป์

อ. ไชยวรศิลป์ นามปากกานักเขียนสตรี ชื่อ สกุลจริง นางสาวอำพัน ไชยวรศิลป์

เกิดเมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๑ ที่อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ เป็นบุตรคนเดียวของบิดามารดา

การศึกษา

เรียนหนังสือครั้งแรกที่โรงเรียนคริสต์ประดิษฐมโนวงศ์ จังหวัดเชียงใหม่ จากนั้นย้ายไปเรียนโรงเรียนอื่น ๆ อีกหลายแห่ง ตามจังหวัดที่บิดาย้ายไปรับราชการ เช่น กรุงเทพฯ สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และเชียงใหม่ในที่สุด สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมปีที่ ๖ ที่โรงเรียนดาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่

งานเขียนหนังสือ

อ. ไชยวรศิลป์ รักการอ่านหนังสือตั้งแต่เริ่มอ่านหนังสือออก การได้อ่านมาก พร้อมกับแรงสนับสนุนของญาติและบิดา จึงลองเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกชื่อ "หนทางรัก" ส่งมาลงพิมพ์ในนิตยสารเดลิเมล์วันจันทร์ (สมัย ม.ล. ฉอ้าน อิศรศักดิ์ เป็นบรรณาธิการ) ใน พ.ศ. ๒๔๗๖ ใช้นามปากกาว่า "อ. ไชยวรศิลป์" เมื่องานเขียนเรื่องแรกประสบผลสำเร็จ งานชิ้นต่อ ๆ มาได้เป็นที่รู้จักมากขึ้น จึงยึดงานเขียนเป็นอาชีพตลอดมา

อ. ไชยวรศิลป์ กล่าวถึงการเขียนหนังสือ และเกี่ยวกับผลงานเขียนที่ผ่านมาว่า "*เมื่อแรกเขียนหนังสือยังเด็กมาก อายุเพียง ๑๕ ปี จึงไม่มีจุดหมายใด ๆ ขอเพียงแต่ให้ได้เขียนและเผอิญเรื่องแรกได้นำลงพิมพ์ในนิตยสาร ได้เขียนเรื่อยมาจนอายุมากขึ้น จึงได้เกิดความคิดว่าการเขียนหนังสือควรมีจุดมุ่งหมาย หรือให้อะไรแก่ผู้อ่านบ้างนอกเหนือจากความบันเทิง ได้พยายามศึกษาจากชีวิตสิ่งรอบตัวและกว้างออกไปถึงสังคม ชาติ ประเทศ ฯ ล ฯ และเห็นว่านักเขียนควรจะมีเสรีภาพในการสร้างผลงานออกสู่ชุมชน*"

และงานเขียนที่จะเขียนต่อไป เธอกล่าวว่า "*งานเขียนในยุคแรก ๒๔๗๖ — ๘๗ ยังไม่ค่อยมีคุณค่ามากนัก ยิ่งเรื่องสั้นแล้วเป็นเรื่องเพ้อฝันเป็นส่วนมาก ต่อมาได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลบางคน และได้ศึกษาผลงานของนักเขียนอาวุโสทั้งไทยและต่างประเทศจึงได้ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงตัวเอง ดังจะเห็นได้จากผลงานในยุคหลัง อนาคตอยากจะเขียนเรื่องที่อิสระ คือไม่ต้องคำนึงถึงการส่งต้นฉบับให้ทันเวลาที่กำหนด*"

อ. ไชยวรศิลป์ เติบโตมากับชีวิตชนบท รักทุ่งนาสนใจชีวิตชาวนา งานเขียนของเธอจึงมักสะท้อนภาพชีวิตบุคคลอาชีพต่าง ๆ ในชนบท และจำลองภาพป่าเขาลำเนาไพร ท้องทุ่งท้องนามาประกอบเป็นฉาก ผลงานเขียนที่เขียนได้เด่นที่สุดโดยไม่มีนักเขียนคนใดทำได้เท่าเทียม คือเรื่องเกี่ยวกับชีวิตชาวเมืองเหนือ

ในยามว่างจากเขียนหนังสือ จะอ่านหนังสือบ้าง ชอบดูรูปภาพ ฟังดนตรีทุกประเภท ชอบร้องเพลง สะสมตุ๊กตา เลี้ยงแมว ดูแลต้นไม้ และท่องเที่ยวเมื่อมีโอกาส นอกจากนี้ยังรับผิดชอบงานอื่น ๆ เช่นเป็นกรรมการสมาคมนักเรียนเก่าดาราวิทยาลัย สมาชิกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย กรรมการที่ปรึกษาสหกรณ์นักเขียนจำกัด สาราณียกรสมาคมชาวเหนือ (พ.ศ. ๒๕๑๙—๒๕๒๐)

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนสำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ มีประมาณ ๓๐๐ เรื่อง เป็นเรื่องสั้น ๒๐๐ กว่าเรื่อง เรื่องยาว ๓๐ เรื่อง บทละคร ๑ เรื่อง และสารคดีกว่า ๑๐๐ เรื่อง นอกนั้นเป็นงานค้นคว้าเรื่องทางเมืองเหนือ

ผลงานที่ตีพิมพ์เป็นเล่มเผยแพร่

๑. ฉันเขียนเรื่องนี้เพื่อเธอ
๒. จากฟ้ามาดิน
๓. ริมฝั่งแม่ระมิงค์ ๒ เล่มจบ
๔. แม่สายสะอื้น

๕. ร่วมแผ่นดิน

๖. ดาวประจำใจ

๗. ไพรวัน

๘. เกษกนก ๒ เล่มจบ

๙. ส่องหล้า ๒ เล่มจบ

๑๐. แดนมธุรส

๑๑. นางดิน

๑๒. รักนั้นนิรันดร ๒ เล่มจบ

๑๓. วังนางพ้า ๒ เล่มจบ

๑๔. แทบผึ้งอิรวดี

๑๕. กลับมาเถิดความหลัง

๑๖. จุดดับในดวงใจ

๑๗. ก่อนสิ้นลมปราณ

๑๘. พระจันทร์ครึ่งดวงที่วาบี ฯ

๑๙. ชีวิตให้เช่า

๒๐. จากฟากพ้า

๒๑. เทพบุตรบาป ๒ เล่มจบ

๒๒. ปีก้อย

๒๓. ใจสวรรค์ ๒ เล่มจบ

๒๔. ค่าควรเมือง ๒ เล่มจบ

๒๕. เทพธิดาดิน ๒ เล่มจบ

๒๖. ไม่สิ้นสวาท ๒ เล่มจบ

๒๗. มนต์แม่ระมิงค์ ๒ เล่มจบ

๒๘. เพลิงพ้า ๒ เล่มจบ

๒๙. กลิ่นเอื้องผึ้ง ๒ เล่มจบ

๓๐. เอื้องม่านพ้า ๒ เล่มจบ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๓๑. คุณนาย ๒ เล่มจบ

๓๒. คุณหญิงภูธร

๓๓. ประทีปเหนือธารพิงค์ (รวมเรื่องสั้น)

๓๔. บีศาจกรุง (รวมเรื่องสั้น)

๓๕. พ้ามืดใต้ดวงอาทิตย์ (รวมเรื่องสั้น)

งานเขียนที่นำไปสร้างภาพยนต์

๑. ริมฝั่งแม่ระมิงค์ พ.ศ. ๒๕๑๕

๒. เอื้องม่านพ้า (เปลี่ยนชื่อเป็นคู่สร้าง) พ.ศ. ๒๕๑๒

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนที่นำไปแสดงเป็นละครวิทยุ ได้แก่

ริมฝั่งแม่น้ำระมิงค์ รักนั้นนิรันดร แม่สายสะอื้น ดาวประจำใจ เกษกนก ส่องหล้า ใจสวรรค์ วังนางพ้า เทพบุตรยาปี เทพธิดาดิน ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับรางวัล

๑. เรื่อง นวนิยายเมืองเหนือ ได้รับรางวัลยูเนสโก พ.ศ. ๒๕๑๐

งานเขียนที่น่าสนใจ "พ้ามืดใต้ดวงอาทิตย์"

"พ้ามืดใต้ดวงอาทิตย์" รวมเรื่องสั้นสะท้อนชีวิตคนไทยในลีลาต่าง ๆ กัน ๑๐ เรื่อง ซึ่ง อ. ไชยวรศิลป์ ใช้ความสังเกตเก็บภาพเหล่านั้นมาเรียบเรียงด้วยศิลปะการประพันธ์เรื่องสั้น ที่น่าสนใจก็คือภาพสะท้อนชีวิตเหล่านั้นเราได้รู้ได้เห็นอย่างจำเจจนดูเหมือนของปกติธรรมดาในสังคม ไม่มีอะไรพิเศษน่าสนใจใด ๆ แต่ อ. ไชยวรศิลป์ ก็สร้างภาพชีวิตเหล่านั้นให้เด่นชัดขึ้นมา พอที่จะสะกิดหรือเตือนสติผู้คนให้หันมาสนใจ และให้ความเห็นใจผู้ร่วมเกิดในสังคมเดียวกันบ้าง

"ไม่มีข่าวจากบางกอก" เรื่องสั้นเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับชาวนาผู้กำลังจะสูญเสียที่นาทำกินมาร้องทุกข์ขอความช่วยเหลือถึงกรุงเทพ ฯ แต่แล้วเขาก็ต้องคอยแล้วคอยเล่าอย่างหมดหวังและผิดหวังไปในที่สุด

"แชร์ตาย" ชีวิตของคนหาเช้ากินค่ำไม่มีรายได้เป็นกอบเป็นกำ ฝากความหวังไว้กับการเล่นแชร์

"อุบาสิแกสำเภา" เรื่องล้อเลียน เสียดสีค่านิยมเกี่ยวกับการทำบุญของพุทธศาสนิกชนบางกลุ่ม ที่มองการทำบุญเพียงทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ฯลฯ และบำเพ็ญศาสนกิจด้วยการพิ่งเทศน์ เมื่อกลับจากทำบุญก็หากินด้วยการขูดดอกเบี้ยเงินกู้สูงลิบ ต่อไป เพื่อนำไปทำบุญมาก ๆ

"คนมือสั้น" อุดมคติไม่ช่วยให้คนสุจริตมีกินมีใช้อย่างเพียงพอ และบางครั้งก็ยังตกเป็นเครื่องมือของมิจฉาชีพโดยไม่รู้ตัว

"สวัสดีความหลัง ความรักไม่มีขาย และต้อย" ภาพชีวิตอีกเสี้ยวหนึ่งของหญิงโสเภณีที่มีค่าควรแก่การยกย่องมากกว่าการดูถูกของสังคม

"หนี้ที่ต้องชำระ คนลืมอดีต และหมอง" เรื่องของคนที่เห็นเงินเป็นพระเจ้า และไม่ว่าจะวิธีใดที่จะหาเงินได้ก็ทำ และเมื่อมีเงินเป็นพระเจ้าเสียแล้ว ก็ลืมคุณค่าอื่น ๆ จนหมดสิ้น

"พ้ามืดใต้ดวงอาทิตย์" ยังเป็นท้องฟ้าที่มืดสนิท ซึ่ง อ. ไชยวรศิลป์ ทำหน้าที่สะท้อนมาสู่คนร่วมสังคมได้เข้าใจและรู้จัก แต่วิธีที่จะแก้ไขเป็นหน้าที่ของผู้เข้าใจที่จะร่วมกันช่วยกัน ไม่ปล่อยให้มืดไปตลอดกาล

นามปากกา

๑. อ. ไชยวรศิลป์ ใช้เขียนเรื่องสั้น นวนิยาย
๒. อสิธารา ใช้เขียนสารคดีและคอลัมน์ต่าง ๆ
๓. เอื้อ อรทัย ใช้ในงานเขียนประเภทไขปัญหาชีวิต และเรื่องสั้น

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง อ. ไชยวรศิลป์ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

๒. อ. ไชยวรศิลป์ พ้ามืดใต้ดวงอาทิตย์ พิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๙

๓. เพชร ชมพู, ทำเนียบนักเขียนไทย, พ้าเมืองไทยรายสัปดาห์ ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๒๘

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

อ. อุดากร

(ถึงแก่กรรม)

อ. อุดากร นามปากกา ชื่อ สกุลจริง นายอุดม อุดากร
เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๗ ที่อำเภอนครไชยศรี จังหวัดนครปฐม
ถึงแก่กรรมวันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๔

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาโรงเรียนประจำจังหวัดอุตรดิตถ์ พ.ศ. ๒๔๗๔ – ๒๔๘๑ จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ แล้วเข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ ที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา แล้วสอบเข้าเตรียมแพทย์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ศึกษาวิชาแพทย์ที่คณะแพทย์ศาสตร์โรงพยาบาลศิริราช พ.ศ. ๒๔๗๘ ในปลายปีการศึกษาแรกของการเรียนวิชาแพทย์ เขาล้มป่วยด้วยโรคปอด ต้องพักการเรียนรักษาตัว ๒ ปี เมื่อครบกำหนดอาการยังไม่เป็นปกติ สุขภาพไม่แข็งแรงพอจะศึกษาต่อได้จึงต้องลาออก เมื่อไม่สามารถเป็นแพทย์ได้สมความตั้งใจ จึงหันมาเรียนวิชากฎหมายคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง แม้จะยังเจ็บป่วยอยู่ก็อุตสาหะบากบั่นจนสำเร็จอนุปริญญา

งานเขียนหนังสือและการทำงาน

อ. อุดากร มีแววที่จะเป็นนักเขียนมาแต่เป็นนักเรียน วิชาเรียงความของเขามักจะได้รับคำชมเชยจากครูผู้สอนเสมอ นอกจากนั้นก็มักจะเขียนเรื่องสั้นให้เพื่อน ๆ อ่านและเขียนบทละครให้โรงเรียนใช้แสดงในงานรื่นเริงบีดภาคเรียนเป็นประจำ บางครั้งก็ลงแสดงด้วยตัวเอง การแสดงที่เขาชอบเล่นคือการเชิดหุ่นกระบอกพร้อมการพากย์เอง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

หลังจากล้มป่วยต้องลาออกจากการเรียนวิชาแพทย์ เขากระทบกระเทือนใจมาก ทั้งนี้ด้วยความเสียใจที่ไม่สามารถจะทำงานอย่างที่เคยมุ่งหวังไว้ได้ เขามีความมุ่งมั่นอย่างสูงสุดที่จะใช้วิชาแพทย์ช่วยเหลือเพื่อนร่วมชาติในชนบทที่ยังขาดแคลนหมอ ด้วยเหตุนี้สิ่งหนึ่งที่เขาจะใช้ถ่ายทอดความรู้สึกของตนเองได้ คือการเขียนหนังสือ จึงกลับมาสนใจการเขียนอย่างเอาจริงเอาจัง พอดีขณะนั้น (พ.ศ. ๒๔๙๑) นิตยสารสยามสมัย จัดประกวดเรื่องสั้นโบว์สีฟ้า อ. อุดากร จึงเขียนเรื่องสั้นส่งมา ๓ เรื่อง คือ ตึกกรอสส์ เกสราลิขิต และชำหนึ่ง ทุกเรื่องได้รับพิจารณาลงพิมพ์ และเรื่องหนึ่ง ได้รับตัดสินเป็นเรื่องชนะเลิศ ได้แก่เรื่อง "ตึกกรอสส์" ความรู้สึกของเขาที่เรื่องของเขาได้ลงพิมพ์ระบุในจดหมายที่เขาเขียนถึง มาลัย ชูพินิจ บรรณาธิการนิตยสารสยามสมัย ขณะนั้นคือ "*ความปรารถนาของผมก็เท่านั้น ต้องการระบายความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับสถาบันอันศักดิ์สิทธิ์ และบุคคลผู้เป็นเส้นชีวิตของมันออกไป เขียนแล้วอ่านดูเองก็รู้สึกพอใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่สุขเท่ากับได้รับการเผยแพร่*"

เมื่อได้รับความสำเร็จอย่างสูงจากการเริ่มงานเขียนเช่นนั้นทำให้เขามีพลังใจมุมานะเขียนอีกเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่กำลังป่วยดังที่เขาเขียนไว้ว่า "*โรคร้ายเบียดเบียนผมอยู่ตลอดเวลา แต่ผมก็พยายามเขียนต่อไป เพราะว่าชีวิตที่ร่วมอยู่ในโลกการประพันธ์ เป็นชีวิตเดียวที่ทำให้ผมมีชีวาอยู่ได้ในกาลเวลานี้*"

พ.ศ. ๒๔๙๓ งานเขียนเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งที่ส่งมาลงพิมพ์ในนิตยสารสยามสมัย ได้รับการกล่าวขวัญอย่างครึกโครมในวงการเขียนและผู้อ่าน เรื่องนั้นชื่อ "สัญชาตญาณมืด" ถึงกับวงการนักเขียน เช่น ชมรมนักเขียนต้องเปิดการนัดพบเพื่อวิพากย์วิจารณ์ถึง ๒ ครั้ง ถือได้ว่างานเขียนของเขาประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง

นอกจากส่งงานเขียนมาลงนิตยสารสยามสมัยโดยสม่ำเสมอแล้ว อ. อุดากร ยังเขียนไปลงนิตยสารอื่น ๆ อีก เช่น เริงรมย์รายสัปดาห์ อุดมสารรายปักษ์ อักษรสาส์นรายเดือน และเมื่อทำงานเสมียน แผนกมหาดไทย ของจังหวัดอุตรดิตถ์ เขารับหน้าที่จัดทำนิตยสารธรรมสภา และหนังสือชักชวนท่องเที่ยวจังหวัดอุตรดิตถ์ เรื่อง "ลับแล

เมืองธรรมชาติ" งานทำหนังสือเล่มนี้ เขาทุ่มเทกำลังสติปัญญาทำอย่างเต็มที่ทั้งกลางวันกลางคืน จนกระทั่งโรคที่ป่วยอยู่ทวีความรุนแรงขึ้น และต้องหยุดงานเขียนเมื่อไม่สามารถลุกขึ้นได้ต่อไป

งานเขียนเรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายของ อ. อุดากร ชื่อ "สิ้นพยาบาท"

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของ อ. อุดากร นอกจากสารคดีแล้วล้วนเป็นเรื่องสั้นทั้งสิ้นได้แก่

๑. ธนูดอกที่ ๑ พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๘๕
๒. ตึกกรอสส์ พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๔๙๑
๓. เกสราลิขิต พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๑
๔. ชำหนึ่ง พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๒
๕. สยุมพรเหนือหลุมฝังศพ พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๒
๖. ริมกระแสธาร พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๒ ในอักษรสาส์นรายเดือน
๗. โบ๊ตอะฮอย ? พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๒ ในอุดมสารรายปักษ์ฉบับที่ ๑๐
๘. แสงระวีดับ พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๒ ในเริงรมย์รายสัปดาห์
๙. ชั่วนิรันดร พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓ ในอุดมสารรายปักษ์
๑๐. ชีวิตที่จบลงด้วยน้ำตา พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓ ในเริงรมย์รายสัปดาห์
๑๑. ทาสอารมณ์ พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓
๑๒. บนผืนแผ่นดินไทย พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓
๑๓. สัญชาตญาณมืด พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓
๑๔. คาลมาร์กซ์—กลิ่นดินปืน และนันทิยา พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓
๑๕. บนเส้นทางชีวิตสายหนึ่ง พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓
๑๖. รักนั้นจีรัง พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓ ในอุดมสารรายปักษ์
๑๗. วิญญาณลอย (จากเค้าเรื่อง What the Guilt Said) พิมพ์ในสารสัมพันธ์คณะนักเรียนเก่าอุตรดิตถ์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๑๘. เพ็ญพิลาป พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓ ลงในธรรมสภาฉบับฤดูหนาว ๒๔๙๓

๑๙. สิ้นพยาบาท พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๓

๒๐. รูปสีน้ำมัน

๒๑. ใต้ฟ้าคิมหันต์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. อ. อุดากร, ชั่วชีวิต พระนคร, แพร่พิทยา ๒๕๑๔

๒. นิตยสารสยามสมัย ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๑๗๓ ประจำวันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๓

อมราวดี

"อมราวดี" นักเขียน นักแปล ชื่อ สกุลจริง นางลัดดา ถนัดหัตถกรรม ชื่อเดิม แฮนนา เร็กซเฮาเซ่น เชื้อชาติเยอรมัน สัญชาติไทย

เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๙ บิดาเป็นเภสัชกรชาวเยอรมัน ชื่อ ยอร์ช เร็กซเฮาเซ่น มารดาชื่อ นางสง่า เร็กซเฮาเซ่น "อมราวดี" เป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาโรงเรียนสายปัญญา โรงเรียนผดุงดรุณี ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัยจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖

การทำงาน

เคยเป็นครูโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย

งานเขียนหนังสือ

เนื่องจากรักการอ่านหนังสือทั้งภาษาไทยภาษาอังกฤษ และมีครูที่ช่วยส่งเสริมให้รักหนังสือ ให้หัดแปลสารคดี เรื่องสั้น ทำให้ "อมราวดี" เห็นคุณค่าของการเขียนหนังสือ จึงลองเขียนและแปลเรื่องลงในหนังสือของโรงเรียนชื่อ "วัฒนาวิทยา" ตลอดเวลาที่เป็นนักเรียนโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย

ภายหลังเมื่อเป็นนักเขียนแล้ว "อมราวดี" มีทัศนคติต่อการสร้างผลงานว่า "*ต้องสำนึกในความรับผิดชอบที่ตนมีต่อประชาชนคนอ่าน ควรเข้าใจว่าหนังสือนั้นมีอิทธิพลเหนือจิตใจผู้อ่านเพียงไร เคยมีตัวอย่างมานักต่อนักแล้วที่ผลงานอันเกิดจากปลายปากกาของนักเขียนได้เป็นแรงสะท้อน*

ต่อสังคม ทั้งทางดีและทางเสีย ทางก่อและทางทำลาย อย่าคิดแต่จะเขียนเพื่อเงินถ่ายเดียว การเขียนเพื่อสนองความต้องการของตลาดอาจเป็นวิธีที่เหมาะสม แต่ถ้าว่าการเขียนเพื่อจุดมุ่งหมายอันดีงามย่อมจะเหมาะสมยิ่งขึ้นไปอีก"

เกี่ยวกับงานแปลหนังสือนั้น ""อมราวดี" มีหลักว่า "*ต้องแปลให้ถูกและแปลให้สวย*" คือ รักษาให้ตรงกับต้นฉบับเดิม ขณะเดียวกันก็ต้องใช้ความสละสลวยของภาษาให้เป็นประโยชน์ไปด้วยพร้อมกัน

"อมราวดี" มีความชำนาญในการเขียนหนังสือลดหลั่นกันดังนี้

๑. งานแปล
๒. สารคดี
๓. นวนิยายเรื่องสั้น
๔. บทโทรทัศน์
๕. นวนิยายเรื่องยาว
๖. คำประพันธ์ร้อยกรอง
๗. บทละคร

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

ผลงานเขียนของ "อมราวดี" เท่าที่สำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีดังนี้

นวนิยายเรื่องสั้น ๒๕—๓๐ เรื่อง นวนิยายเรื่องยาว ๒ เรื่อง งานแปลทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาว ๔๐—๕๐ เรื่อง สารคดีประมาณ ๑๐ เรื่อง บทโทรทัศน์ ๙ เรื่อง

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่ม

๑. ผู้บริสุทธิ์ แปลจากเรื่อง Innocent ของ Marie Corelli
๒. กงเกวียน แปลจากเรื่อง Ziska ของ Marie Corelli
๓. นางแก้ว แปลจากเรื่อง The Murder of Delicia ของ Marie Corelli
๔. ขุนคลัง แปลจากเรื่อง The Sorrows of Satan ของ Marie Corelli
๕. คนหลงโลก แปลงจากเรื่อง The Mighty Atom ของ Marie Corelli
๖. รวมเรื่องเอกของ แมรี คอเรลลี (รวมเรื่องสั้นหลายเรื่อง)

๗. สนมลับนะโปเลียน แปลจากเรื่อง The Life and Loves of Marie Walewska

๘. ราชสำนักไกเซอร์ แปลจากเรื่อง Memoires of the Kaiser's Court

๙. แหม่มในเมืองแขก แปลจากเรื่อง Lady in the Orient

๑๐. นารีแนวหลัง แปลจากเรื่อง Women's Barracks ของ Terreska Torres

๑๑. จำพราก แปลจากเรื่อง Namiko ของ Kenjiro Tokutomi

ผลงานเขียนที่สร้างเป็นละครโทรทัศน์ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๑—๒๕๑๗ ได้แก่

๑. อันชนกชนนี

๒. ไม้แก่

๓. พรุ่งนี้

๔. วัลลภาหาพ่อ

๕. เขาหาว่าฉันเป็นบ้า

๖. บาปสะท้อน

สร้างเป็นละครวิทยุ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๗—๒๔๙๙ เช่น เขาหาว่าฉันเป็นบ้า ไม้แก่ ลักหลับ และเรื่องแปลของ แมรี คอเรลลี อีก ๒—๓ เรื่อง

งานเขียนที่ได้รับรางวัล

๑. "แผ่นดินคะรินยา" เขียนร่วมกับ สุภัทร สวัสดิรักษ์ ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมประเภทสารคดี ในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๑๙

นามปากกา

๑. "อมราวดี" ใช้เป็นนามปากกาหลัก เขียนนวนิยาย เรื่องแปล สารคดี

๒. "เพิร์น" ใช้รองลงมา เขียนนวนิยาย เรื่องแปล สารคดี

๓. "อัศวินี" ใช้เขียนสารคดีและงานแปล

"อมราวดี" ปรารถนาจะเห็นงานเขียนชิ้นดี ๆ ของนักเขียนไทย ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อเผยแพร่ให้เป็นที่ประจักษ์ว่า นักเขียนไทยมีความสามารถไม่ด้อยไปกว่านักเขียนชาติอื่น ๆ อยากเห็นวงการหนังสือไทยมีความเคลื่อนไหวที่ส่งเสริมนักเขียน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ให้คิดสร้างสรรค์งานเพื่อประโยชน์ของผู้อ่านมากขึ้น อยากเห็นคนไทยรักการอ่าน สนใจเลือกเฟ้นหนังสือ ฯลฯ เป็นต้น "อมราวดี" ตั้งใจว่าจะผลิตงานสร้างสรรค์ที่มีคุณค่าให้ยืนยงคงอยู่ในบรรณพิภพสักชิ้นหนึ่งในอนาคต

ในฐานะนักเขียน "อมราวดี" ได้รับเชิญไปต่างประเทศหลายครั้ง ดังนี้

ประชุมนักเขียนนานาชาติ ที่ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเยอรมนีตะวันตก และประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

ประชุมนักเขียนกลุ่มอาฟริกา—เอเชีย ที่สหภาพโซเวียต พ.ศ. ๒๕๐๖

เป็นแขกสำนักข่าวโนโวสติเยือนสหภาพโซเวียต พ.ศ. ๒๕๑๗

มูลนิธิญี่ปุ่นเชิญไปเยือน พ.ศ. ๒๕๑๘

ได้รับเชิญจากกรมข่าว และสารนิเทศออสเตรเลียไปเยือนเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ และ ๒๕๑๘

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) "อมราวดี" เป็นอุปนายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย สมาชิกสมาคม ศิษย์วังหลังวัฒนา และสมาชิกตลอดชีพพุทธสมาคม

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง "อมราวดี" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. คอลัมน์ "บันเทิง—วัฒนธรรม" หนังสือพิมพ์รวมประชาชาติ ฉบับวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๑๙

อากาศดำเกิง รพีพัฒน์, หม่อมเจ้า

(สิ้นชีพิตักษัย)

ม.จ. อากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ประสูติวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๔๘ ปีมะเส็ง ตรงกับวันอาทิตย์ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๑๒ สัปตศก จุลศักราช ๑๒๖๗ ณ ตำบลสามเสน จังหวัดพระนคร เป็นโอรสองค์ที่ ๖ ในพระเจ้าบรมวงษ์เธอ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์กับหม่อมอ่อน

[๑]สิ้นชีพิตักษัยเมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๕ ด้วยพระโรคมาเลเรียที่เกาะฮ่องกง

การศึกษา

ได้รับการศึกษาเบื้องต้นที่โรงเรียนอัสสัมชัญ แล้วย้ายมาศึกษาต่อที่โรงเรียนเทพศิรินทราวาสในชั้นมัธยม ๔ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๖๓–๒๔๖๗ ต่อมาได้เสด็จไปศึกษาวิชากฎหมายต่อที่ประเทศอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา ไม่ปรากฏว่าสำเร็จวิชากฎหมายหรือไม่

ชีวิตการงาน

เมื่อเสด็จกลับประเทศไทยในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ ได้เข้ารับราชการกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย แต่พระนิสัยไม่โปรดงานทางราชการจึงลาออก ภายหลังเสด็จไปประทับที่ฮ่องกงจวบจนสิ้นพระชนม์

---

[๑] ประมาณเดือนมิถุนายน–สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ มีข่าวลือในหน้าหนังสือพิมพ์ว่า หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ยังมีพระชนม์ชีพอยู่ ใช้ชื่อชาวบ้านว่า นายชอบ วิชัยสิทธิ์ หรือ นายชอบ ชาวยวน อาศัยอยู่ที่หมู่บ้านปานาเระ อำเภอ สะเดา จังหวัดปัตตานี หนังสือพิมพ์สยามรัฐคอลัมน์ "ริมถนนรนแคม" ของนายนเรศ นโรปกรณ์ ได้ติดตามข่าวโดยตลอดและเป็นข่าวที่ประชาชนสนใจอย่างกว้างขวาง ต่อมาเมื่อนำนายชอบ วิชัยสิทธิ์ เข้ามาพิสูจน์ในหมู่พระญาติและบุคคลที่เคยรู้จักของหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ผลปรากฏว่า นายชอบ วิชัยสิทธิ์ มิใช่หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ อย่างแน่นอน

งานนิพนธ์

ม.จ. อากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ทรงสนพระทัยในการอ่านและเขียนหนังสือมาแต่ทรงพระเยาว์ ทรงแปลเรื่อง "เอนิวาซองครัวด์" ลงพิมพ์ในหนังสือ แถลงการเทพศิรินทร์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๖ ขณะมีพระชนม์เพียง ๑๘ พรรษา และยังได้เขียนเรื่องสั้นอีก ๒—๓ เรื่อง ลงพิมพ์ในหนังสือรายเดือน ศัพท์ไทย ใช้นามปากกาว่า "วรเศวต"

ม.จ. อากาศดำเกิง รพีพัฒน์ เริ่มงานเขียนอย่างจริงจังเมื่อกลับประเทศไทยใน พ.ศ. ๒๔๘๑ ด้วยเรื่อง "ละครแห่งชีวิต" เป็นเรื่องแรก (ตีพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๗๒) และต่อมาด้วยเรื่อง "ผิวเหลืองผิวขาว" (พ.ศ. ๒๔๗๓) วิมานทลาย (พ.ศ. ๒๔๗๔) และเรื่องสั้นลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ อีกจำนวนหนึ่ง

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

งานนิพนธ์นวนิยายของหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ที่สำคัญมี ๔ เล่ม คือ

๑. ละครแห่งชีวิต

๒. ผิวเหลืองผิวขาว

๓. วิมานทลาย

๔. ครอบจักรวาล

๕. เรื่องสั้นอื่น ๆ คือ ดาราคู่ชีพ โชคมนุษย์ อำนาจกฎธรรมดา เรื่องชีวิตเรื่องที่ ๑ เรื่องชีวิตเรื่องที่ ๒

"ศรีบูรพา" นักเขียนสำคัญคนหนึ่งของไทยกล่าวถึงผลงานของหม่อมเจ้าอากาศ-ดำเกิง รพีพัฒน์ ไว้ว่า

[๒]๑. *เรื่องทั้งหมดของหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง ที่ทรงนิพนธ์ในยุค ๓ ปีนี้ เป็นเรื่องที่แต่งด้วยหัวคิดท่านเองทั้งสิ้น ไม่ได้แปล หรือแปลงจากเรื่องฝรั่งเป็น* original work *อย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องแท้จริง เป็นเรื่องที่จะทำให้ท่านผู้แต่งรับรองว่าท่านเป็นนักประพันธ์ไทยได้อย่างเต็มปากเต็มคำ*

---

๒ กุหลาบ สายประดิษฐ์ "ชีวิตของท่านอากาศในโลกหนังสือ" รวมพิมพ์อยู่ใน "โลกของท่านอากาศดำเกิง" ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕ หน้า ๑๐๗

๒. *เรื่องของหม่อมเจ้าอากาศดำเกิงทุกเรื่องเป็นเรื่องเศร้าที่เป็นรสใหม่ของตลาดหนังสือเมืองไทย*

๓. *ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าการอ่านชีวิตเศร้าของบุคคลต่าง ๆ ช่วยให้เราเป็นคนไม่ประมาทเป็นข้อแรก และช่วยให้เราเกิดความเห็นอกเห็นใจในคนอื่นเป็นข้อสุดท้าย*

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานสำคัญ

"ละครแห่งชีวิต" กระทรวงศึกษาธิการได้คัดเลือกเป็นบทเรียนวิชาวรรณคดีไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

"ละครแห่งชีวิต" เป็นนวนิยายยุคแรกของไทย มีลักษณะเด่นของการบุกเบิกวงการเขียนหนังสือ คือ ใช้ฉากในต่างประเทศ ซึ่งนับว่าเป็นของใหม่ในสมัยนั้น นอกจากนี้ผู้นิพนธ์ยังใช้ลีลาการเขียนทำนองเล่าชีวะประวัติจนผู้อ่านเข้าใจว่า เรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องจริง มีการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง และเป็นผลให้เกิดงานวิจารณ์หนังสือในครั้งนั้นด้วย คือ พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ได้ทรงวิจารณ์งานเขียนชิ้นนี้เป็นภาษาอังกฤษลงใน "สามัคคีสาร" เล่มที่ ๘ ฉบับที่ ๓ ประจำเดือนกันยายน ๒๔๗๓ และ Bangkok Daily Mail 1930 กับวิจารณ์เป็นภาษาไทยลงใน ศรีกรุง เดือน ธันวาคม ๒๔๗๓

"ละครแห่งชีวิต" ได้ให้ตัวละครต่อสู้ชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ ด้วยความยากลำบากและน่าสงสาร ตั้งแต่วัยเด็กที่ไม่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว ต้องกลายเป็นเด็กเกเรชอบทางอบายมุขนานาประการ เมื่อโตขึ้นได้ไปศึกษาต่างประเทศ มีโอกาสได้เป็นนักหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่มีชื่อเสียงของโลก ซึ่งส่งผลให้ได้ท่องเที่ยวไปในเมืองสำคัญๆหลายแห่ง ได้พบปะผู้คนหลากอาชีพ ได้เห็นภาพชีวิตการทำมาหากิน สภาพภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียมประเพณีของชนชาติต่าง ๆ เป็นการนำผู้อ่านท่องเที่ยวไปตามที่นั้น ๆ ด้วย ข้อสำคัญประการหนึ่งที่ผู้นิพนธ์เน้นกล่าวถึงคือ ความแตกต่างระหว่างชนต่างผิวต่างชาติ ชนผิวขาวจะถือว่าชาติตนเจริญกว่าชาติอื่น และยังมีความคิดเหยียดผิวอยู่ไม่น้อย และผู้นิพนธ์ออกจะบักใจเชื่อว่าระหว่างชนต่างผิวที่ต่างขนบธรรมเนียมประเพณีกันนั้น หญิงและ

ชายจะไม่มีวันใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเยี่ยงชนผิวเดียวกันได้อย่างเด็ดขาด ซึ่งท่านได้ยืนยันความคิดนั้นในตอนจบของเรื่อง

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. ณัฐวุฒิ สุทธิสงคราม "ม.จ. อากาศดำเกิง รพีพัฒน์" ในนิตยสาร "วิทยาสาร" ฉบับวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐

๒. รัญจวน อินทรกำแหง ชีวิตและงานของ ม.จ. อากาศดำเกิง รพีพัฒน์ รวมพิมพ์อยู่ในเรื่อง "ผิวเหลืองผิวขาว" ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๘ พ.ศ. ๒๕๑๕

๓. โลกของท่านอากาศดำเกิง ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

อาจินต์ ปัญจพรรค์

อาจินต์ ปัญจพรรค์ ชื่อ สกุลจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ ที่อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม บิดาชื่อขุนปัญจพรรคพิบูล มารดาชื่อนางกระแส โกมารทัต อาจินต์ ปัญจพรรค์ เป็นบุตรคนที่ ๓ ในจำนวน ๔ คน

การศึกษา

โรงเรียนประจำจังหวัดชาย จังหวัดนครปฐม พระปฐมวิทยาลัย ชั้นประถมปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๒

โรงเรียนอำนวยศิลป์ (ปากคลองตลาด) ชั้นมัธยมปีที่ ๒—๖

โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาแห่งจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

เตรียมวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย จบชั้นปีที่ ๒

การทำงาน

พ.ศ. ๒๔๙๐—๒๔๙๒ ทำงานตำแหน่งลูกจ้างสำนักสำรวจสำมโนประชากร กระทรวงมหาดไทย

พ.ศ. ๒๔๙๒—๒๔๙๖ ทำงานในเหมืองแร่บริษัทกระโสมทินเคร็ดยิง จำกัด จังหวัดพังงา

พ.ศ. ๒๔๙๗—๒๕๑๑ ทำงานบริษัทไทยโทรทัศน์ (ไทย ที.วี. ช่อง ๔)

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) มีงานเขียน กิจการเขียน กิจการหนังสือเป็นอาชีพ

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานเขียนหนังสือ

เหตุจูงใจให้เขียนหนังสือ คือ การรักการอ่าน เมื่อออกจากงานประจำในบริษัท จึงหันมายึดอาชีพงานเขียนอย่างจริงจัง เขียนหนังสือครั้งแรกตั้งแต่เรียนหนังสือในมหาวิทยาลัย ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ฉุยฉาย ประชากร ส่วนผลงานชิ้นแรกที่เขียนเมื่อเป็นนักเขียน คือ นวนิยายเรื่องสั้นลงพิมพ์ในหนังสือ พิมพ์ไทยวันจันทร์ พ.ศ. ๒๔๙๓ ใช้นามปากกาว่า "จินตเทพ" อาจินต์ ปัญจพรรค์ มีความชำนาญในงานเขียนตามลำดับดังนี้

๑. เรื่องสั้น

๒. คำประพันธ์ร้อยกรอง

๓. บทโทรทัศน์

๔. งานแปล

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงาน

ผลงานที่สำรวจ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ มีโดยประมาณ ดังนี้

เรื่องสั้น ๑๐๐ เรื่อง บทละครโทรทัศน์ ๑๐๐ เรื่อง เรื่องแปล ๕๐ ชิ้น และบทร้อยกรองประมาณ ๑๐๐ ชิ้น

งานที่พิมพ์เป็นเล่มแล้ว

๑. ลุยทะเลคน รวมเรื่องสั้น พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ก้าวหน้า

๒. ลูกฝรั่งช่างพูด เรื่องแปล พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ก้าวหน้า

๓. พ๊อกเก็ตบุ๊ค ประมาณ ๕๐ เรื่อง พิมพ์โดยสำนักพิมพ์อาจินต์ ปัญจพรรค์

งานเขียนที่ได้รับรางวัล

คำขวัญสันติภาพ รางวัลชนะเลิศ จากองค์การสหประชาชาติ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๙ ข้อความ "*สงครามคือบาป สันติภาพคือบุญ*"

นามปากกา

๑. จินตเทพ เขียนในสมัยเริ่มแรก

๒. แพร เขียนคอลัมน์

๓. อาจินต์ ปั่นจพรรค์ ใช้เขียนเรื่องสั้น ใช้นามนี้มากที่สุด

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง อาจินต์ ปั่นจพรรค์ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. ชมรมนักเขียน ของ ป. วัชรภรณ์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๘

อั้น สัตหีบ

"อั้น สัตหีบ" นามปากกา ชื่อ สกุลจริง นายปรีชา รุ่งจำรัส
เกิดเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๖ ที่กรุงเทพมหานคร
เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๔ คน ของ น.ต. โชติ และนางปราณี รุ่งจำรัส

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนบียะวิทยา ชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนชิโนรส และสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่โรงเรียนสัตหีบ จากนั้นเข้าศึกษาที่วิทยาลัยกรุงเทพธุรกิจ และโรงเรียนชุมพลทหารเรือ (อาชีวะ)

การทำงาน

เคยรับราชการประจำกองทัพเรืออยู่ระยะหนึ่ง ต่อมาลาออกมาประกอบอาชีพอิสระเป็นพนักงานเดินตลาดและผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทหลายแห่ง ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๒๐) ยึดงานเขียนหนังสือเป็นอาชีพ และเป็นอาจารย์พิเศษที่โรงเรียนสยามธุรกิจ

งานเขียนหนังสือ

อั้น สัตหีบ มีจุดมุ่งมั่นในการเขียนข้อหนึ่งคือ เพื่อร่วมสร้างสรรค์วรรณกรรมของชาติ เริ่มการเขียนครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ ด้วยการเขียนคำประพันธ์ร้อยกรองลงในหนังสือพิมพ์เกียรติศักดิ์ ต่อมาเมื่อมีประสบการณ์จากอาชีพพนักงานเดินตลาดหลายแห่ง จึงได้นำประสบการณ์เหล่านั้นมาถ่ายทอดสู่ผู้อ่านในรูปของเรื่องสั้นลงพิมพ์ในนิตยสารพ้าเมืองไทยรายสัปดาห์ ผลงานเขียนเหล่านี้ นอกจากให้ความสนุกเพลิดเพลินในการอ่านยังอาจถือเป็นตำราวิชาชีพของผู้ประกอบอาชีพพนักงานเดินตลาดได้เป็นอย่างดี

ในการเขียนหนังสือ อั้น สัตหีบ มีความถนัดในการเขียนเรื่องสั้นเป็นอันดับแรก รองลงไปคือเรื่องยาว สารคดี คำประพันธ์ร้อยกรอง และบทโทรทัศน์ ซึ่งผลงานเขียนเท่าที่

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

สำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ มีเรื่องสั้นประมาณ ๒๐๐ เรื่อง เรื่องยาว ๕ เรื่อง บทร้อยกรอง ๑๐๐ ชิ้น สารคดี ๓๐ เรื่อง และคอลัมน์เกี่ยวกับการเมืองอีกประมาณ ๑๐๐ เรื่อง

ผลงานเขียน

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มแล้วได้แก่

๑. เซลส์แมนเมืองหลวง
๒. โอ้ละหนอเซลส์แมน
๓. ชีวิตเซลส์แมน
๔. เซลส์แมนพเนจร
๕. เกิดเป็นเซลส์แมน
๖. สวัสดีเซลส์แมน
๗. เรื่องยังงี้ก็มีด้วย
๘. เหนือกุ๊ยยังมีก๊ัย
๙. เหนือแสบยังมีแสบ
๑๐. เรื่องของคน
๑๑. ครึ่งรักของเซลส์สาว
๑๒. ก่อนจะซึ้งถึงหัวใจ

และงานเขียนที่สร้างเป็นภาพยนตร์อีก ๑ เรื่อง คือ สิบสองสิงห์สยาม เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘

อั้น สัตหีบ ให้ข้อคิดเห็นว่าจะพยายามสร้างงานเขียนไปเรื่อย ๆ เพื่อว่าอาจจะมีผลงานชิ้นใดชิ้นหนึ่งดีเด่นขึ้นมา และคิดว่าการเขียนหนังสืออาจถือเป็นอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ หากรู้จักปรับปรุงตัวเองและหาตลาดใหม่ ๆ อยู่เสมอ อุปสรรคของงานเขียนนั้น ถ้านักเขียนไม่ตั้งกติกาต่อตนเองนักคงไม่มีอุปสรรคอะไร

นามปากกา

๑. อั้น สัตหีบ ใช้เขียนเรื่องสั้น เรื่องยาวที่มีคุณค่าทางสังคมและการเมือง
๒. รอง บางนา ใช้เขียนข้อเขียนประเภทบันเทิง

๓. วิชญ์ นาวิน ใช้เขียนข้อเขียนประเภทบันเทิง

๔. อรุณี อรุโณทัย ใช้เขียนเรื่องสำหรับผู้หญิง

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง อั้น สัตหีบ ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐

อิงอร

อิงอร นามปากกา ชื่อ สกุลจริง นายศักดิ์เกษม หุตาคม

เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๑ ที่ตำบลบ่อพลับ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา เป็นบุตรคนเดียวของบิดามารดาซึ่งมีอาชีพค้าขาย

การศึกษา

เริ่มเรียนหนังสือโรงเรียนประชาบาล ตำบลบ่อพลับ "วัดมัชฌิมาวาส" ถึงชั้นประถมปีที่ ๓ เรียนต่อชั้นประถมปีที่ ๔—๕ โรงเรียนประชาบาลตำบลบ่อยาง และสำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ ที่โรงเรียนมหาวชิราวุธ ที่โรงเรียนนี้ อิงอรได้เป็นนักเรียนทุนประเภทหมั่นเรียนของโรงเรียนด้วย เมื่อจบชั้นมัธยมปีที่ ๘ สอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง สำเร็จอนุปริญญา พ.ศ. ๒๔๘๐

การทำงาน

เมื่อสำเร็จการศึกษา ได้สมัครเข้ารับราชการ กรมโยธาเทศบาล กระทรวงมหาดไทย ตำแหน่งเสมียนรายวัน พ.ศ. ๒๔๘๑ สอบเข้าเป็นเสมียนกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๔๘๕ ย้ายไปทำงานกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และโอนมาอยู่กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทยในที่สุด

งานเขียนหนังสือ

อิงอร รักการอ่าน การเขียนมาแต่เยาว์วัย เมื่อเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ เคยออกหนังสือพิมพ์ของโรงเรียน หนังสือที่ชอบอ่าน ได้แก่ บทพระราชนิพนธ์ต่าง ๆ พงศาวดารจีน นวนิยายของ ป. อินทปาลิต เช่นเรื่อง ยอดสงสาร และนักเรียนนายร้อย เป็นต้น

เมื่อเริ่มเป็นนักเขียน มีนักเขียนรุ่นพี่ช่วยผลักฝนสนับสนุน ได้แก่ ศรีบูรพา ยาขอบ วิตต์ สุทธเสถียร นักเขียนที่อยู่ในสมัยเดียวกัน คือ อิศรา อมันตกุล อุษณา เพลิงธรรม ส. อาสนจินดา นายรำคาญ เสนีย์ เสาวพงศ์ ช. แสงเพ็ญ ทรง สาริตุล สุวัฒน์ วรดิลก นิฏยา นาฏยสุนทร ฯลฯ เป็นต้น

ผลงานเขียน

งานเขียนเรื่องแรกที่ได้ลงพิมพ์ คือ เรื่อง นิทรา—สายัณห์ ในนิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๕—๒๔๘๖

งานเขียนเรื่องอื่น ๆ ที่ผู้จักกันทั่วไป เช่น ดรรชนีนาง ธนูทอง ช้องนาง เกียรติศักดิ์ทหารเสือ สุดฟากฟ้า การะเกด โนรี ฯลฯ สร้างเป็นภาพยนตร์อีกมากมาย เช่น มดแดง ดอกอ้อ ปูจ๋า ไทยน้อย ฯลฯ นอกจากงานเขียนนวนิยายเรื่องสั้น เรื่องยาว บทละครแล้วยังมีบทเพลงอีกมากมาย เช่น เพลงรักเธอเสมอ (ได้รับแผ่นเสียงทองคำพระราชทาน) และเพลงอีกหลายเพลงในภาพยนตร์เรื่องดรรชนีนาง

นามปากกา

๑. อิงอร
๒. ศักดิ์เกษม หุตาคม (ซึ่งเป็นชื่อจริง)

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

ระเบียนสัมภาษณ์ "ทำเนียบนักเขียนไทยในปัจจุบัน"

อิศรา อมันตกุล
(ถึงแก่กรรม)

อิศรา อมันตกุล นักเขียน นักหนังสือพิมพ์

เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๒

การศึกษา

เรียนหนังสือที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนสำเร็จมัธยมปีที่ ๘ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๑ สอบได้เป็นที่ ๑ ของประเทศ

การทำงาน

เมื่อเรียนจบชั้นสูงสุดของโรงเรียนแล้ว อิศรา อมันตกุลใช้ชีวิตช่วงนี้ท่องเที่ยวตามที่ต่าง ๆ ของประเทศไทย ตั้งแต่เหนือสุดถึงใต้สุดเลยตลอดถึงแหลมมลายู เคยทำงานในโรงพยาบาล ในเหมืองแร่และสวนยาง จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๘๓ จึงหันมาใช้ชีวิตนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน

งานเขียนหนังสือและงานหนังสือพิมพ์

อิศรา อมันตกุล เริ่มงานหนังสือพิมพ์ครั้งแรกที่สำนักพิมพ์ประชามิตร—สุภาพบุรุษ ซึ่งพร้อม ๆ กับงานหนังสือพิมพ์ เขาก็เริ่มงานเขียนไปด้วย งานเขียนเรื่องแรกเป็นเรื่องสั้นชื่อ "อิสรภาพของชีวิต" ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ประชามิตร เมื่อหนังสือพิมพ์สุวรรณภูมิเปิดดำเนินการ อิศรา ได้ย้ายมาประจำในกองบรรณาธิการเป็นชุดแรก ณ ที่นี้เขาได้เริ่มเขียนนวนิยายขนาดยาว เรื่อง "นักบุญ—คนบาป" ได้รับผลสำเร็จอย่างดีจนได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวาง ซึ่งเป็นส่วนที่ช่วยส่งเสริมให้เขาได้เป็นนักเขียนมีชื่อต่อมา

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ต่อมาออกจากหนังสือพิมพ์สุวรรณภูมิ ไปทำงานหนังสือพิมพ์อื่น ๆ อีกหลายแห่ง เช่นบางกอกรายวัน พิมพ์ไทย นิกร กิติศัพท์ ไทยใหม่ยุคใหม่ บางกอกเดลินิวส์ ตามลำดับ และท้ายสุดที่หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ในตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ

ผลงานเขียน

ผลงานเขียนของอิศรา อมันตกุล มีหลายประเภทที่มากที่สุดคือ งานเขียนเรื่องสั้น รองลงไป ได้แก่ นวนิยายขนาดยาว และคอลัมน์ต่าง ๆ เกี่ยวกับงานเขียนของอิศรา อมันตกุล ได้มีผู้เขียนบรรยายไว้ส่วนหนึ่งว่า

(๑)*งานประเภทนวนิยายในระยะต้นของชีวิตนักเขียนของเขาค่อนข้างไปทางชีวิตของบุคคลในวงสังคมชั้นสูงมากกว่าชนชั้นกรรมาชีพ แต่ต่อมาเขาเขียนถึงชนชั้นที่มีความขาดแคลนมากขึ้น แต่เรื่องจะเป็นอย่างไรก็ตามข้อเขียนของเขามีลักษณะอุทิศตัวหนังสือเพื่อปลุกคุณธรรมให้เกิดขึ้นในใจคน ที่เห็นเด่นชัดคือ ความเสียสละ..... กับการยึดมั่นอุดมคติในชีวิตคือการเอาชนะอารมณ์ข้างต่ำ ทั้งสองจุดหมายนี้กระจายอยู่ตามนวนิยาย และตัวละคร ของเขา*"

และผู้เขียนคนเดียวกันได้กล่าวไว้อีกว่า (๒)" *บทประพันธ์ประเภทนวนิยายของเขาเขียนขึ้นจากสิ่งแวดล้อมตัวเขา คนในสังคมไทยและคนในโลกเป็นสิ่งแวดล้อมทั้งใกล้และไกลที่มีอิทธิพลเข้าไปกระทบความรู้สึกนึกคิดของเขา แล้วจึงสะท้อนจากใจที่ถูกกระทบและความคิดที่เกิดสำนึก ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือ เป็นเรื่องเป็นราวขึ้นเป็นฉากละครประกอบด้วยคนมีชีวิต เคลื่อนไหว พูดได้ทำให้ผู้อ่านรับเอาความรู้สึกนึกคิดมาสู่ตน ด้วยเหตุนี้เรื่องของเขาจึงมีแผ่นภาพของสังคมซึ่งมีทั้งการเมือง ศีลธรรม อุดมคติ ความใฝ่ฝัน และมีใจของเขา ความคิดของเขาต่อสังคมและเหตุการณ์แทรกอยู่ ส่วนสำนวนซึ่งโลดโผนโฉบเฉี่ยวนั้นเป็นประหนึ่งสีเข้มที่ทาไว้ เพื่อให้สีอ่อนอันเป็นจุดเน้นบังเกิดความเจิดจ้า สะดุดอารมณ์ กระทบใจ และความคิดของผู้อ่าน ทำนองเดียวกับศิลปินวาดภาพ ซึ่งใช้สีหนึ่งเชิดชูอีกสีหนึ่ง เพื่อเน้นสีที่ประสงค์จะเชิดชูให้เด่นสะดุดตา*

ตัวอย่างผลงานของอิศรา อมันตกุล ที่ลงพิมพ์ตามนิตยสารต่าง ๆ เช่น

นิตยสารบีย์มิตร (ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๐–๒๔๙๒) ได้แก่เรื่อง ท่านผู้หญิงทิพยาเสาวภาค สุรฤทธิ์ยังไม่ตาย ขึ้นกดบทอัศจรรย์ กระโปรง New Look กับหนวดและแปรง

---

๑. มาลี พันธุมจินดา, มองอิศรา อมันตกุล สังคมศาสตร์ปริทัศน์รายเดือน หน้า ๕๘, กรกฎาคม ๒๕๑๖

๒. เรื่องเดียวกัน หน้า ๕๐

สีพั้น ข้าพเจ้าพบฟองจันทร์ที่มวงปอ ชู้รักของคุณหญิงธาดาปกรณ์ ระทมในลั่นทม ฤาษีมีเมีย ภาพตฤษณาบนเตียงวิวาห์ที่มีทั้งน้ำตาลและน้ำตา โปกเกอร์และเมเตียร่า ฯลฯ

นิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ (พ.ศ. ๒๔๘๗—๒๔๙๐) ได้แก่เรื่อง ฯพณฯ ท่านรัฐมนตรีและนักเซ็งลี้ข้างถนน มิสเตอร์ยุพยง ใบหน้าหล่อนลอยหลอนอยู่ พระอาทิตย์ตกที่สิชล เขาพบลูกสาวรัฐมนตรีที่เกาะบีนัง ฯลฯ

นิตยสารสยามสมัย (ประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๔—๒๔๙๖) ได้แก่เรื่อง ชีวิตบนแผนเงินผ่อน แม่น้ำเจ้าพระยากำสรวล สิบนาทีก่อนจะถึงจุดอิสรภาพ ยังลึกลับอยู่จนบัดนี้ แม่ตลอดกาล ระตีเล็งรัก เพชฆาตบนเส้นขนานที่ ๓๘ หยาดเหงื่อและความทรนง เขาสร้างกุศลด้วยการทรยศ กฎแห่งความดี ไล่เบี้ย เขาตะโกนหานายกรัฐมนตรี แกะดำแห่งชนาธิปไตย ตันหยงผู้อยู่โพ้นดวงดาว ๒๓.๐๐ น ข้าจะไม่ตายทั้งตัว ธรณีประลัย (เรื่องยาว) เกลือกว่าเราจะลืม มรสุมสวาท ฯลฯ

ผลงานเด่น

ผลงานเขียนของอิศรา อมันตกุล แทบทุกเรื่องล้วนมีคุณค่าควรแก่การอ่านทั้งสิ้น ลักษณะเด่น ที่ปรากฏในเรื่องที่เขาเขียนคือ การเรียกร้องสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาคและการคัดค้านสงคราม งานเขียนส่วนหนึ่งของเขาจึงเปรียบเสมือนภาพสะท้อนของสังคม ฉะนั้นอิศรา อมันตกุล จึงไม่เพียงแต่จะเป็นนักเขียนเท่านั้น หากแต่ผลงานของเขาได้เป็นเครื่องประกาศว่า เขาเป็นนักต่อสู้เรียกร้องความเป็นธรรมในสังคมคนหนึ่งด้วย

งานเขียนเรื่องสั้นชื่อ "๑๐ นาทีก่อนถึงจุดอิสรภาพ" เป็นเรื่องหนึ่งที่ยืนยันถึงความคิดของนักต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน

"๑๐ นาทีก่อนถึงจุดอิสรภาพ" เรื่องของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ที่กำลังจะต้องเข้าต่อต้านกับคลื่นปฏิวัติของประชาชน ขณะหนึ่งก่อนการปะทะจิตสำนึกด้านมนุษยธรรมคุกคามเขาอย่างหนักหน่วง จิตสำนึกนั้นบอกเขาว่า เขากำลังจะเข่นฆ่าประชาชนผู้มีแต่มือเปล่า ซึ่งกำลังเรียกร้องเสรีภาพอย่างบริสุทธิ์ และเป็นประชาชนที่เปรียบไปแล้วก็คือเจ้านายเขาโดยตรง เรื่องจบลงด้วยการกลับใจจะหันเข้าร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับประชาชน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ส่วนหนึ่งที่อิศรา อมันตกุล ตั้งใจจะบอกกับผู้อ่านสมัยนั้นคือ พลังของประชาชนนั้นมีอำนาจมหาศาล แม้จะถูกริดรอนเสรีภาพอย่างไรก็ตาม ความคิดเช่นนี้นับว่าเป็นความคิดที่ท้าทายอำนาจรัฐบาลสมัยนั้นมาก แต่อิศราก็กล้าที่จะเขียนและถ่ายทอดออกสู่ผู้อ่าน

นามปากกา

นอกจากใช้นามจริง อิศรา อมันตกุล แล้วเขายังใช้นามปากกาอื่น ๆ อีก คือ

๑. อโศก
๒. นายอิศระ
๓. มะงุมมะงาหรา
๔. เจดีย์กลางแดด
๕. ทรงกลดกลางหาว
๖. แฟรงค์ ฟรีแมน

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. เพชร ชมพู, ทำเนียบนักเขียนไทย นิตยสารพ้าเมืองไทย ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓
๒. คอลัมน์ "ผู้เขียนเรื่องนี้" นิตยสารสุภาพบุรุษ ฉบับที่ ๑๑๒ พ.ศ. ๒๔๘๔
๓. มาลี พันธุมจินดา, มองอิศรา อมันตกุล สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖

อุษณา เพลิงธรรม

อุษณา เพลิงธรรม นามปากกา ชื่อ สกุลจริง นายประมูล อุณหธูป

เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๓ ที่ตำบลบ้านหม้อ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร เป็นบุตรคนแรกในจำนวน ๙ คน ของนายอุ่นห์ นางเพิ่ม อุณหธูป

ภริยาชื่อ นางประยงค์ศรี อุณหธูป (นามสกุลเดิม นาคะนาท) มีบุตรธิดา ๓ คน

การศึกษา

สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๗ โรงเรียนมัธยมบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

การทำงาน

เมื่อแรกออกจากโรงเรียนเคยรับราชการเป็นช่างจัตวา กองรังวัด กรมที่ดิน กระทรวงเกษตราธิการ ต่อมาลาออกไปทำงานหนังสือพิมพ์ จนกระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ หนังสือพิมพ์ที่ทำล้มเลิกกิจการ จึงกลับเข้ารับราชการอีกครั้งหนึ่ง ที่กองประมวลบัญชี กรมสหกรณ์ กระทรวงเกษตราธิการ ครั้นสงครามเลิกก็ออกไปทำงานหนังสือพิมพ์อีก เคยรับหน้าที่เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ครั้งหลังสุดเป็นบรรณาธิการนิตยสาร ชาวกรุง เมื่อล้มป่วยยืดเยื้อจึงพ้นจากหน้าที่

งานเขียนหนังสือ

อุษณา เพลิงธรรม เล่าถึงแรงบันดาลใจ และประวัติงานเขียนหนังสือของเขาไว้ว่า *"เนื่องจากที่บ้านเกิดเป็นร้านขายหนังสือพิมพ์และหนังสืออ่านเล่นต่าง ๆ จึงมีโอกาสได้อ่านหนังสือมากมาย นิสัยชอบอ่านก็ได้กลายเป็นสมบัติประจำตัวมาตั้งแต่บัดนั้น เมื่อชอบอ่านอย่างจับจิตจับใจ ก็เลยอยากจะเขียนอะไร ๆ อย่างที่ตนชอบอ่านเล่นบ้าง ได้เริ่มจับทำเล่น ๆ มาตั้งแต่ระดับหนังสือที่ช่วยกันทำในชั้นเรียน ต่อมาได้แปลบทขำขันไปลงหนังสืออ่านเล่นประเภท "เล่มละสิบสตางค์" ของสำนักพิมพ์นายอุเทน และต่อมาได้แปลนิทานกริมม์ไปลงหนังสือพิมพ์ สยามราษฎร์*

และที่อื่นอีกสองสามแห่ง เมื่อเรียนชั้นสูงขึ้นอีกก็แปลเรื่องสั้นลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ ประชาชาติ และที่อื่นแถวสีลมอีกฉบับหนึ่ง ในตอนปลายระยะเล่าเรียน ได้เขียนเรื่องสั้นขึ้นเรื่องหนึ่ง โดยดัดแปลงจากเรื่องของฝรั่งส่งไปลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ ประชามิตร ในยุคแรกซึ่งยังเป็นหนังสือพิมพ์รายวัน เรื่องสั้นเรื่องนี้จึงพอจะถือได้ว่าเป็นงานเขียนชิ้นแรกของนามปากกา "อุษณา เพลิงธรรม"

ในการสร้างงานเขียนเขากล่าวไว้ว่า *"ไม่ได้มีอะไรเลอเลิศเกินไปกว่าเจตจำนงประการเดียวคือ ยังความสนุกเพลิดเพลินแก่ตนเองและผู้อ่านด้วยวิธีเขียนที่อาศัยมโนภาพระบายสีสันสวย ๆ งาม ๆ เข้าไว้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือเรื่องร้าย ด้วยวิธีเขียนที่อยากให้แปลกไปจากที่เขาเขียน ๆ กัน และเลือกเขียนในแง่มุมที่นักเขียนทั้งหลายไม่ค่อยจะคำนึงหรือไม่ก็มองข้ามไปเสีย หรือไม่ก็ถือเป็นเครื่องประดับสำหรับทำเสน่ห์อย่างฉาบฉวย หรือไม่ก็จูงใจเกินไป จนทำให้กลายเป็นของน่าเกลียดน่าชังแง่มุมดังกล่าวนี้ก็คือ กามารมณ์ ซึ่งเป็นเสมือนยาดำแทรกอยู่ในทุกชีวิต และเป็นอิทธิพลลับ ๆ อยู่ในกระแสชีวิตประจำวัน อันเป็นผลมากบ้างน้อยบ้างต่อปัญหาชีวิตต่าง ๆ ต่อกรณีต่าง ๆ ของผู้คน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องชะดีชะร้ายในระดับไหนทั้งนั้น"*

สำหรับเรื่องแปลและปกิณกะต่าง ๆ นั้น นอกจากจะเลือกทำในแนวดังกล่าวเป็นส่วนใหญ่แล้ว ก็ทำไปด้วยใจปรารถนาจะถ่ายทอด เรื่องที่ตนอ่านพบและชอบใจให้ผู้อ่านได้พลอยสนุกเพลิดเพลินไปด้วย

งานเขียนที่ชอบทำมากที่สุดเรียงตามลำดับดังนี้

๑. เรื่องสั้น
๒. งานแปล
๓. เรื่องยาว
๔. บทละคร
๕. บทโทรทัศน์
๖. บทภาพยนตร์

และอื่น ๆ คือ บทปกิณกะ ได้แก่เรื่องเบ็ดเตล็ดสนุก ๆ อย่างไร้สาระ

เกี่ยวกับวงการเขียนหนังสือโดยทั่วไป อุษณา เพลิงธรรม ให้ความเห็นไว้ว่า *"การพิมพ์ดีขึ้น ตัวพิมพ์ดีขึ้น แต่ภาษาหนังสือไม่ดีขึ้นตามที่ควร ทั้งที่การศึกษาเล่าเรียนมีปริมาณมากขึ้นในทุกระดับ และบัณฑิตทางอักษรศาสตร์ มีเพิ่มมากขึ้นหลากหลาย ทั้งจินตนาการในงานส่วน*

ใหญ่ก็ยังคงวนเวียนซ้ำซากอยู่ในคันลองของภาพยนตร์อินเดียชีวิต มาตรฐานของการเขียนและการอ่านจึงเป็นอันว่ายังคงกลั้วเกลียกันดีอยู่ในระดับพื้น ๆ นักอ่านในอีกหลายระดับที่ต้องการจะหาเครื่องประเทืองอารมณ์ได้กว้างขวางตามใจชอบ จึงยังคงต้องหันไปพึ่งของต่างประเทศอยู่เหมือนเดิม"

และเกี่ยวกับตลาดหนังสือเขาให้ข้อคิดว่า *"ตลาดหนังสืออยู่ได้ด้วยงานเขียน แต่นักเขียนอยู่ไม่ได้ด้วยลำพังงานเขียน ค่าเรื่องสูงขึ้นก็จริง แต่ก็เพียงสูงขึ้นตามค่าของเงินบาท ยังคงอาศัยเป็นค่าครองชีพอย่างจริงจังไม่ได้อยู่นั่นเอง รางวัลน่าชื่นใจสำหรับนักเขียนก็ได้แก่ผลงานของตนเองที่ได้รับการตีพิมพ์ออกมาให้เป็นที่ปรากฏ งานเขียนจึงยังคงเป็นเสมือนงานอดิเรกอย่างที่เป็นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ฉะนั้นจึงไม่แปลกอะไรในข้อที่ค่ากระดาษและค่าพิมพ์ยังคงแพงกว่าค่าเขียนนับร้อยเท่า"*

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ผลงานเขียน

อุษณา เพลิงธรรม ได้เล่าถึงผลงานเขียนที่เขียนมาแล้วทั้งหมดของเขาในส่วนหนึ่งของจดหมายที่เขียนถึง นางกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ ขณะดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ (ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๒๐ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองหอสมุดแห่งชาติ) เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐ ดังนี้

ผลงานที่เขียนมาแล้วทั้งหมด จำนวนเรื่อง—ไม่มากไม่น้อย และนับไม่ถูก

เรื่องสั้น : ทำไว้มากที่สุดในชีวิตการเขียน แต่นับไม่ถูก ชีวิตการเขียนดูเหมือนจะเกิดจากเรื่องสั้น และเรื่องแปลพร้อม ๆ กันมา ควบคู่กันมานานแล้ว เหมือนชีวิตการเรียนซึ่งเริ่ม กอ ขอ และเอ บี มาไล่ ๆ กัน จะว่าไปแล้ว ผมถือตนว่าเป็นนักเขียนเรื่องสั้นยิ่งกว่าอย่างอื่น รองมาก็คือ นักแปลเรื่องอ่านเล่น

เรื่องยาว : ผมไม่ชอบทำ เพราะเป็นคนเบื่อระอาง่าย หากไม่ใช่ของต้องใจจริง ๆ ชั่วชีวิตก็ทำได้อย่างติดต้องใจอยู่ได้นานจนกระทั่งจบบริบูรณ์มาได้เรื่องเดียวเท่านั้น คือเรื่อง "เรื่องของ จัน ดารา" เป็นการรวบรวมสิ่งละอันพันละน้อยจากความทรงจำซึ่งตกตะกอนอยู่ในหัวจิตหัวใจมาจากวัยเด็กเรื่อยมา จนกระทั่งวัยราว ๔๔ คือ ในตอนที่เริ่มลงมือเขียนเรื่องนี้เป็นรายสัปดาห์ในหนังสือพิมพ์ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ซึ่งตนประจำ

ทำงานอยู่ เป็นการเก็บเล็กผสมน้อยจากความทรงจำ เอามาผสมผเสกันเข้าเพื่อให้มโนจัดปรุงแต่งโดยอาศัยจินตนาการช่วยระบายสีสัน ให้สวยดีสวยร้ายไปตามแต่ใจจะเห็นดีเห็นงาม

โดยที่นวนิยายเรื่องนี้ทำทีเสมือนจะเป็นเรื่องลี้ลับและเร้นลับของตระกูลใหญ่ และเก่าที่ไหนสักบ้านในอาณาอันเป็นละแวกชีวิตเด็กของผมมาตั้งแต่แรกเกิด จึงที่มักมีผู้คุ้นเคยกันมาแต่เก่าก่อนมาจับมือถามว่า "มันเรื่องของบ้านไหนกันนะ ?" ผมก็ตอบทุกทีว่า "ไม่รู้ซี" ซึ่งเป็นความสัตย์จริง ซึ่งผู้ถามไม่อยากเชื่อ ครั้นอุตส่าห์ชี้แจงให้ว่า ผมเอามาเขียนขึ้นจากทุกบ้าน ใหญ่บ้างเล็กบ้าง เท่าที่ผมเผอิญได้รู้มาเห็นมา และบางทีก็ได้ประสบมากับตนเอง และทั้งนี้ไม่ใช่เฉพาะแต่บ้านต่าง ๆ เทือกที่มีอยู่ในละแวกบ้านเกิดของผมเท่านั้น หากแต่ยังได้หยิบเอามาจากละแวกอื่น ๆ อีกตั้งไกล—ตีเสียว่าก็ตั้งแต่ท่าเตียนระเรื่อยไปจนถึงถนนตกน่ะแหละ ปรากฏว่าเขาเหล่านั้นยังไม่เชื่อ

ฉะนี้แหละ ผมจึงอดไม่ได้ที่จะตบหลังตบไหล่ตัวเองและนึกชมเชยจินตนาการของตนยิ่งนัก

เรื่องยาวอีกเรื่องหนึ่งก็คือ "เรื่องของ เวก สุริศรี—รจส" ตั้งใจทำให้เป็นเรื่องในทำนอง "ธรรมา ธรรมะสงคราม" ซึ่งออกมาในรูปของพระเอกขี่ม้าขาวเที่ยวราวีฝ่ายอธรรมเพื่อช่วยผู้โดนข่มเหง โดยไม่เลือกว่าจะได้ยินเสียงเรียกร้องขอความช่วยเหลือหรือเปล่าก็ตามที พระเอกซึ่งแสดงอยู่คนเดียวเป็นประจำผู้นี้ มาในมาดของนักสืบส่วนตัวแห่งกรุงเทพฯ (ซึ่งที่จริงก็มีม้าขาวเกี่ยวข้องอยู่ด้วยในฐานะเพื่อนเกลอที่ถูกคอกันนัก คือเป็นสก็อทช์ วิสกี้ยี่ห้อที่ชอบดื่มเป็นประจำ) ถึงแม้อักษรย่อพ่วงท้ายซึ่งไม่ใช่ปริญญาอะไรนั้นจะหมายถึง "รับจ้างสืบ" แต่บางทีถึงแม้ไม่มีใครจ้าง เขาก็เต็มใจแส่เข้าทำการเสียเองเป็นงานกุศล ทั้งเรื่องนี้ตลอดไปท่านผู้อ่านเป็นอันสบายใจได้อย่างหนึ่ง คือ พระเอกจะไม่มีวันโดนอันตรายจนถึงแก่ชีวิต และจะเป็นฝ่ายชนะเสมอในที่สุด เรื่องมันสนุกตรงตัวปัญหาและลวดลายของความลำบากบากบั่นในการดำเนินงานแต่ละราย ผมอุตส่าห์คิดสร้างท่วงทีในการเริ่มเรื่อง และดำเนินเรื่องแต่ละตอนเอาไว้อย่างแปลกดีไม่มีใครเหมือน แต่ก็น่าเสียดาย—เพิ่งรับจ้างและแส่สืบได้เพียง ๔—๕ คดี ผู้เขียนก็มาต้องล้มป่วยยืดเยื้อยาวนานเสีย และหวังไม่ได้ว่าจะทำตอนต่อ ๆ ไปได้สมดังใจ

ผลงานในส่วนที่เป็นการประพันธ์ขึ้นเองยังพอมีอยู่อีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องสั้นขนาดยาวเขียนโดยนามปากกา "เจ้าจำปี" ซึ่งตามปรกติจะใช้สำหรับเรื่องสั้นสั้นที่อยากให้ผู้อ่านสนุกด้วยความน็กหวัว และปกิณกะจำพวกเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ เพื่ออารมณ์ในคัลลองเดียวกัน เรื่องสั้นขนาดยาวดังกล่าวมีชื่อว่าเรื่อง "ไม่มีอะไรในกอไผ่" และมีจุดจำนงเพื่อประเทืองอารมณ์ขันเช่นเดียวกัน—ตามนิสัยของนามปากกานี้ ที่มาของชื่อเรื่อง ได้จากวลีอันเป็นที่นิยมพูดกันดาษดื่น เช่นเดียวกับวลี "สวยอย่าบอกใครเชียว" วลีดังกล่าว ผมได้ยินจากเพื่อนคนไข้ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ เมื่อเข้ารับการผ่าตัดด้วยโรคกระเพาะในครั้งแรกสำหรับที่นั่น (ศัลยแพทย์ เพรา นิวาตวงศ์ ช่วยผ่าตัดเรื่องโรคกระเพาะให้ผมที่นั่นถึง ๓ ครั้งใหญ่ ๆ ด้วยกัน และต่อเนื่องกันในระยะหนึ่งปีครึ่ง) ผมนอนเขียนเรื่องนี้หลังจากรอดพ้นโต๊ะผ่าตัดจนกลับมาพักฟื้นที่บ้านได้แล้ว ค่อย ๆ นอนเขียนกล้อมแกล้มไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมีอันต้องกลับไปขึ้นโต๊ะผ่าตัดอีก คือราว ๕ เดือนต่อมา และเขียนจบลงได้ที่โรงพยาบาลในคืนสุดท้ายก่อนจะได้กำหนดขึ้นเขียงในวันรุ่งขึ้น เรื่องมันน่าสนุกก็ตรงที่เขียนได้อย่างทุลักทุเลเช่นนี้แหละ ส่วนรสของเรื่องก็คงจะงั้น ๆ ละกระมัง แต่ผมออกจะชอบของผมเป็นพิเศษ เป็นเรื่องครึกครื้นของกรณีชู้สาวในชนบท ซึ่งเพื่อนผู้หวังดีของคู่กรณีเข้าไปมีบทบาทเสียเป็นส่วนใหญ่ เพื่อพยายามช่วยเหลือให้คู่รักได้สุขสมกัน

เรื่องแปล : ที่เป็นเรื่องสั้นทำไว้เป็นอันมาก เป็นอันดับรองจากจำนวนเรื่องสั้นที่เขียนขึ้นเอง เรื่องแปลที่เป็นเรื่องยาวนั้น มีเรื่อง

"โลกียชน" แปลจากเรื่อง "ตอร์ตียา แฟล็ท" อันเป็นนิยายเอกของ จอห์น สไตน์เบ็ค

"จ้าวแม่ทองคำ" แปลจากเรื่อง "โอเพี่ยม เว็นเจอร์" ของ เจอรัลด์ สแพร์โรว์ ชาวอังกฤษ ซึ่งนัยว่าเคยเข้ามารับราชการอยู่ในเมืองไทยเมื่อนานมาแล้ว ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ ท้องเรื่องส่วนใหญ่อยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่และที่เชียงตุง แสดงชีวิตเบื้องหลังอิทธิพลและสายสนของการทำฝิ่นและค้าฝิ่นอย่างมโหฬารของจ้าวนางแห่งรัฐฉานผู้หนึ่ง น่าเสียดายที่บรรยากาศและสภาพภูมิแต่เก่าก่อนของกรุงเทพฯ และเชียงใหม่โดนระบายสีสันเอาตามใจเพื่อให้ออกรสทางนิยายเกินไป คนไทยผู้อ่านจึงไม่ค่อยได้อะไรแท้ ๆ เท่าไรนักจากหนังสือเรื่องนี้

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

"ศึกจารชน" เป็นเรื่องของศึกนอกกติกา ระหว่างจารชนของอังกฤษกับของเยอรมนี ซึ่งขับเคี่ยวกันอย่างทารุณและแสนจะเงียบเชียบตามสนามหลังบ้านของประเทศฝรั่งเศส ในช่วงพักระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ กับที่ ๒ ว่าถึง พีเทอร์ ชีนีย์ ผู้ประพันธ์เรื่องในทำนองนี้ และเรื่องนักสืบมาสักร้อยเรื่อง ผีมืออันมีคุณภาพหรูและแยบยลและทรงเสน่ห์ทั้งในเชิงที่เกี่ยวกับความเหี้ยมหาญ และความเสียสละเพื่อบิตุมาตุภูมิและธรรมะตลอดจนในเชิงพิสวาทด้วย น่าจะนับถือได้ว่า เขาคือ อีอาน เฟร็มมิงก์ แห่งอายุสมัยนั้น

"ธารมณีดอกฟ้า" แปลจากเรื่อง "เธอะ เลดีย์ เพรชัส สทรีม" อันเป็นบทละครดึกดำบรรพ์และอมตของจีน ซึ่ง มร. เอ็ช. ไอ. เชี้ยง ได้ถอดทำเป็นภาษาอังกฤษไว้เมื่อนมนานมาแล้ว และครั้งหนึ่งเคยได้รับเลือกเป็นหนังสือสำหรับอ่านนอกเวลาของนิสิตอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย เรื่องนี้มีประพิมประพายของนิยายปรัมปราเรื่อง "ซิยีนกุ้ย" อยู่เป็นอันมาก จนอยากจะเชื่อว่าเป็นเรื่องเดียวกัน ในการแปลเรื่องนี้ได้ใช้นามปากกาว่า มาลาธร อุ่นห์ เป็นนามที่เคยใช้แปลทั้งเรื่องสั้นและเรื่องยาวอยู่ไม่บ่อยนัก

"แสนแค้น" เป็นเรื่องตื่นเต้นโลดโผนแบบลึกลับชวนสนเท่ห์ แปลจากเรื่อง "เพียร์ อิส เธอะ คีย์" ของนักเขียนนามกระเดื่องระดับโลกผู้เขียนเรื่อง "เธอะ กัน ออฟ นาวาโรน"

"โลงของอีสำ" เป็นเรื่องมาตรกรรมลึกลับน่ากลุ้มใจในละแวกศิลปินที่ปารีส โดย ฌอง บรีศ

"จอมทรนง" เป็นเรื่องของสารพันกิเลสตัณหาในสารพัดคน ซึ่งชุกชุมอยู่ในแวดวงของนักเขียนเรื่องคาวบอยด้วยกัน แต่ทว่าภาพยนตร์คาวบอยเรื่อง "ฟอร์ อะ ฟิว ดอลลาร์ส โมร์" ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกันนี้ นับได้ว่าเป็นหัวเลี้ยวใหม่อย่างฉกาจฉกรรจ์บันลือโลกของภาพยนตร์คาวบอย และเป็นการบุกเบิกภาพยนตร์คาวบอยผีมืออิตาเลียนหรือหนังคาวบอยอิแทเลียน สไท์ล ที่เรียกกันอย่างสั้พยอกว่า "สปาเก็ตตี้ คาวบอย"

เรื่องยาวที่แปลค้างไว้ด้วยเหตุต่าง ๆ ก็มี เรื่องนักสืบ ชื่อ "คนปืนไว (ไมย์ กัน อิส ควิค" โดย มิคกี้ สพิลเลน ซึ่งโด่งดังเป็นพลุอยู่ระยะหนึ่งด้วยเรื่องเผชิญผจญอย่างอุตลุดของนักสืบจอมสมบุกสมบันชื่อ ไมค์แฮมเมอร์ เรื่องนี้แปลไม่จบเพราะเกิดเบื่อเหลือระอาขึ้นมากลางคัน หลังจากทำไปได้ค่อนเรื่อง

อีกเรื่องคือ "ชาลาโก" เป็นเรื่องคาวบอยอย่างคลาสสิคของ ลุยส์ ลามูร์ กล่าวถึงพรานนำทางกองทัพม้าสหรัฐคนที่เป็นเจ้าของชื่อเรื่อง ผู้มีบทบาทเก่งกาจอย่างสำคัญอยู่ในศึกกลางแปลงอันน่าตื่นเต้นและน่าสยดสยอง และน่านับถืออยู่ด้วยกันทุกฝ่าย ในระหว่างฝูงอินเดียนแดงทมิฬเผ่าอะแปชี่ กับคณะล่าสัตว์ของทหารปรัสเซียนผู้ดีเก่า เรื่องนี้ต้องชะงักไปกลางเรื่องเพราะล้มป่วยยืดเยื้อยาวนานเช่นเดียวกัน และเป็นเรื่องสุดท้ายของงานแปลทั้งมวล

บทละครและบทโทรทัศน์ : ถือว่าเป็นการเขียนเรื่องยาวในอีกแบบหนึ่ง มีอยู่อย่างละสองสามเรื่อง แต่ก็ไม่เป็นที่ประทับใจทั้งแก่ผู้ชมและผู้เขียน

บทภาพยนตร์ : ต้องเรียกว่ามีอยู่หลายหน และทำไม่สำเร็จเลยสักหนเดียว

บทวิจารณ์ : ไม่ได้เอ่ยไว้ในตอนต้น ขอให้ถือว่าเป็นหนึ่งในประเภท "บทปกิณกะ" ก็แล้วกัน เคยทำคอลัมน์ "บันเทิงเริงรมย์" ไว้ในหนังสือพิมพ์ สยามรัฐรายวัน อยู่แรมปี วิจารณ์ในข้อที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ทุกสัญชาติ นอกจากภาพยนตร์ไทย และรายการโทรทัศน์เกือบทุกอย่าง นอกจากรายการละครและหนังสือทั้งไทยและเทศ โดยใช้นามแฝงว่า ปอธ. (เดิมใช้ "จอรี")

ผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มแพร่หลาย (นับถึง พ.ศ. ๒๕๒๐)

๑. รวมเรื่องสั้นของ อุษณา เพลิงธรรม ชื่อ "ช่อประยงค์" (เล่มนี้พิมพ์ ๒ ครั้ง) และ "แกมเก็จ" รวมเรื่องสั้นทั้งสองเล่มนี้ ภายหลังได้แยกพิมพ์เป็นชุดย่อยในชื่อต่าง ๆ ดังนี้ "เสพสมบมิสม" "ฤจะเริดรมเยศ" "สิเกลศยังโลดเถลิง" "สเริงระบำดำรู" "พรูควังถังนรกแลสวรรค์" "ดังตะวันพื้นฟ้าแลดิน บารมี"

๒. เรื่องยาว ชื่อ "เรื่องของ จัน ดารา" พิมพ์หลายครั้ง

๓. เรื่องแปล มี "โลกียชน" ของ จอห์น สไตน์เบ็ค "จ้าวแม่ทองคำ" ของ เจอรัลด์ สแพร์โรว์ "ธารมณีดอกฟ้า" ของ เอ็ช. ไอ. เซี้ยง "แสนแค้น" ของ อลิสแทร์ แม็คเลน "เก็บเบี้ยในรังโจร" ของ โจ มิลลาร์ด "โลงของอีสำ" ของ ฌอง บรีศ "จอมทรนง" ของ แฮรัลด์ ร็อบบินส์ (กำลังพิมพ์เป็นเล่มอยู่ในขณะนี้)

๔. รวมเรื่องสั้นสั้น ของ "เจ้าจำบี" มี ๓ เล่ม คือ "ดอกรัก" "โสมส่องแสง" "ทางหรดี ของหิมพานต์"

๕. เรื่องสั้นขนาดยาว ของ "เจ้าจำบี" ชื่อ "ไม่มีอะไรในกอไผ่"

๖. "ไม่ตายดอกเพราะอดเสน่หา" โดย "เจ้าจำบี" เป็นหนังสือรวมปกิณกะแบบคำถามคำตอบเกี่ยวกับปัญหาทางเพศของฝรั่ง"

๗. "ชมรมโปกฮา" โดย "เจ้าจำบี" รวมปกิณกะตลกโปกฮาของฝรั่ง

นามปากกา, นามแฝง

ในการเขียนได้ใช้นามปากกาหรือนามแฝงต่าง ๆ ดังนี้

๑. นามจริง ประมูล อุณหธูป	ใช้ในงานประเภท เรื่องแปล
๒. อุษณา เพลิงธรรม	ใช้เขียนเรื่องสั้น และเรื่องยาว
๓. "เจ้าจำบี"	ใช้เขียนเรื่องสั้นสั้น และปกิณกะ
๔. มาลาธร อุ่นห์	ใช้เขียนเรื่องแปล
๕. "ทองคำเปลว" และ ฯลฯ	ใช้เขียนปกิณกะเบ็ดเตล็ด
๖. ปอธ. และ "จอรี"	ใช้เขียน บทวิจารณ์ "บันเทิงเริงรมย์"

อุษณา เพลิงธรรม ป่วยยึดเยื้อด้วยโรคกระเพาะ ซึ่งเป็นมาแต่วัยเด็ก ได้รับการผ่าตัดหลายครั้ง ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๐๒ ตัดกระเพาะทิ้งราว ๑ ใน ๓ พ.ศ. ๒๕๑๓—๒๕๑๖ อีก ๔ ครั้ง จึงยังคงเหลือกระเพาะอยู่เพียง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ทั้งใน พ.ศ. ๒๕๑๗ ต้องผ่าตัดกระดูกงอกที่หัวไหล่ และ พ.ศ. ๒๕๑๘ ผ่าตัดกระดูกสันหลังส่วนบนอีก ปัจจุบันหยุดงานเขียนหนังสือแล้ว

อุษณา เพลิงธรรม กล่าวว่า งานเขียนเท่าที่ผ่านมายังทำไม่ได้สมดังใจจริง ๆ เลย แม้แต่ "เรื่องของ จัน ดารา" และเมื่อไม่มีปัจจุบันและอนาคตเสียแล้ว จึงได้แต่หวังใจไว้อย่างแรงกล้าว่า ชาติหน้าคงจะทำได้สมดังใจยิ่ง ๆ ขึ้น และเขาได้ให้ข้อคิดสำหรับ

การเป็นนักเขียนว่า "*อย่าหวังพึ่งแต่พรสวรรค์ในการเป็นนักเขียน นักเขียนย่อมเกิดได้จากทุกขุมในธาตรี*"

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

๑. แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย ซึ่ง อุษณา เพลิงธรรม ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

๒. จดหมายจากนายประมูล อุณหธูป ถึง นางกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ ผู้อำนวยการกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐

โอสถ จันทนพ

โอสถ จันทนพ นามปากกาและชื่อ สกุลจริง

เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๕ ที่อำเภอในเมือง จังหวัดยโสธร บิดามารดาประกอบอาชีพค้าขาย ชื่อ นายเชียว นางบัวสี จันทนพ มีพี่น้อง ๖ คน โอสถ จันทนพ เป็นบุตรคนสุดท้อง

สมรสเมื่อ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๔ กับ นางสุภาพรรณ จันทนพ มีธิดา ๒ คน

การศึกษา

เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนสุขศึกษา จังหวัดยโสธร และโรงเรียนเทศบาลวัดเทวราชกุญชร กรุงเทพมหานคร ชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนเทเวศร์ศึกษา และโรงเรียนพิชญโลกพิทยาคม มีความรู้ภาษาบาลี และสันสกฤต สอบได้เปรียญธรรม ๔ ประโยค ขณะบรรพชาเป็นสามเณร ณ วัดบรมนิวาส

การทำงาน

ทำงานในการรถไฟแห่งประเทศไทย เดิมเป็นลูกจ้างรายวันต่อมาบรรจุเป็นข้าราชการประจำ ตำแหน่งเสมียนพนักงาน ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๘) ดำรงตำแหน่งประจำแผนกกองสร้างล้อเลื่อน โรงงานมักกะสัน

งานเขียนหนังสือ

โอสถ จันทนพ ยึดงานเขียนหนังสือเป็นงานอดิเรก คติในการเขียนนั้น ตั้งความหวังว่าจะต้องทำให้ผู้อ่านมีกำลังใจ ได้แนวความคิดการต่อสู้อุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ ปลอดโยนมิให้ท้อถอยเบื่อหน่ายในชีวิตประจำวัน แทรกคติธรรมเพื่อน้อมนำไปสู่สันติสุข สิ่งสำคัญที่จะขาดไปไม่ได้ในงานเขียนของเขา คือ พยายามช่วยผดุงสังคม กำจัดการเหยียด

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

ชั้น วรรณะ บางครั้งเขียนเรื่องเกี่ยวกับการเมือง โอสถ จันทนพ ชำนาญในการเขียนหนังสือลดหลั่นตามลำดับดังนี้

๑. เรื่องสั้น

๒. เรื่องยาว

๓. สารคดี

๔. บทละคร

ผลงาน

งานเขียนชิ้นแรก คือ นวนิยายเรื่องสั้นเรื่อง "อรุณใหม่" ลงพิมพ์ใน นิตยสาร-ผดุงศิลป์ พ.ศ. ๒๕๐๔ ใช้นามปากกาว่า โอสถ จันทนพ ปัจจุบันมีผลงานที่สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ จำนวนกว่า ๑๐๐ เรื่อง สรุปแต่ละประเภท ดังนี้ เรื่องสั้น ๗๐ เรื่อง เรื่องยาว ๓๐เรื่อง บทละคร ๑ เรื่อง บทภาพยนตร์ ๘ เรื่อง

ผลงานที่ลงพิมพ์ในนิตยสารต่าง ๆ มีดังนี้

นิตยสารผดุงศิลป์

๑. แผ่นดินสวรรค์ สร้างเป็นบทละครวิทยุและภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๐๘

๒. พิษพยศ สร้างเป็นบทละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๐๙ และภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๐๘

๓. ฉัตรดาว สร้างเป็นบทละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๐

๔. ทรายเงิน

นิตยสารดาราไทย

๑. น้องรัก สร้างเป็นบทละครวิทยุและภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๑๓

๒. ลานผีพ้า สร้างเป็นบทละครวิทยุและภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๑๘

๓. ตักแม่ สร้างเป็นบทละครวิทยุและภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๑๘

๔. อุษาสวาท

๕. แก้วโมกุล สร้างเป็นบทละครวิทยุ พ.ศ. ๒๕๑๘

๖. ระฆังแว่ว สร้างเป็นภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๑๘

๗. ลูกกาฝาก

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

นิตยสารแม่ศรีเรือน

๑. รอยทรายสลาย

๒. ใยแก้ว

นิตยสารนารีนาถ

บ้อนบ้า

นิตยสารนาทีทอง

จันทร์ทรงกลด

นิตยสารสี่รส

วงเวียนชีวิต

นิตยสารสกุลไทย

บ้าครวญ

นิตยสารสยามสมัย

๑. พ้าแลบที่แก่งคอย

๒. ศรัทธาโจร

๓. ไพรบาป

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

งานที่เขียนได้รับรางวัล

๑. เรื่อง "คำพ้าม่วน" ได้รับรางวัลประกวดเรื่องสั้น พ.ศ. ๒๕๐๖

๒. บทวิจารณ์เรื่อง "ขอบพ้าเขาเขียว" ได้รับรางวัลที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๐๒

๓. บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง "ปรารถนาแห่งหัวใจ" ได้รับรางวัลที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๐๑

นามปากกา

๑. โอสถ จันทนพ เขียนนวนิยายเรื่องสั้นและเรื่องยาว ใช้นามปากกานี้มากที่สุด

๒. อโนชา ชีวิน เขียนเรื่องประเภทลึกลับ

๓. พัส—พิมพ์ เขียนเรื่องประเภทกะเทาะสังคม

ปัจจุบัน โอสถ จันทนพ ยังเขียนหนังสืออยู่ งานประเภทที่เขียนติดต่อกันมากว่าสิบปี คือ บทละครสำหรับออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยทุก ๒ เดือน

งานอดิเรกอื่นนอกเหนือจากงานเขียนหนังสือของ โอสถ จันทนพ คือการท่องเที่ยวอ่านหนังสือ และเขียนภาพ

เขามีความเห็นว่า ปัจจุบันงานเขียนกำลังรุดหน้า ไม่อยู่ในกรอบเหมือนแต่ก่อน นักเขียนกล้าวิจารณ์มากขึ้น เพราะไม่ต้องการให้ถูกเข้าใจว่าดีแต่เขียนเรื่องประโลมโลก และคิดว่าในอนาคต นักเขียนจะมีส่วนร่วมในการปกครองบ้านเมืองด้วย

เกี่ยวกับปัญหาในการเขียนหนังสือ และจัดพิมพ์ผลงาน โอสถ จันทนพ ต้องการให้ทางการยื่นมือเข้าช่วยนักเขียน อย่างหนึ่งคือการ ให้กู้ยืมเงินโดยเสียดอกเบี้ยต่ำ เพื่อเป็นทุนพิมพ์ผลงาน หรือมิฉะนั้นก็ให้รัฐรับจัดพิมพ์เสียเอง เพื่อตัดปัญหานายทุนเจ้าของโรงพิมพ์

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

เรียบเรียงจาก

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทยซึ่ง "โอสถ จันทนพ" ตอบกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย
กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร

---

๑. นาม (นาย, นาง, นางสาว).....นามสกุล.....

ชื่อและชื่อสกุลเดิม (ถ้ามี).....

เชื้อชาติ.....สัญชาติ.....ศาสนา.....

๒. กำเนิด

เกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

สถานที่เกิด.....

นามบิดา.....อาชีพ.....

นามมารดา.....อาชีพ.....

มีพี่น้องทั้งหมด.....คน ท่านเป็นบุตรคนที่.....

๓. การสมรส

นามคู่สมรส.....สมรสเมื่อ.....

มีบุตรธิดาจำนวน.....คน

๔. การศึกษา

ประถมศึกษา.....

.....

มัธยมศึกษา.....

.....

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

อุดมศึกษา.....

.....

อื่น ๆ.....

.....

๕. งานอาชีพ

ท่านยึดงานเขียนเป็นอาชีพหรือไม่ ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

งานอาชีพอื่น (ถ้าท่านไม่ได้เป็นนักเขียนอาชีพ)

ตำแหน่ง.....สถานที่ทำงานหรือสำนักงาน .....

โทรศัพท์.....

อาชีพและตำแหน่งงานที่เคยทำมาก่อน

๑. .....

๒. .....

๓. .....

๔. .....

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๖. เหตุจูงใจหรือแรงบันดาลใจที่ทำให้เริ่มงานเขียน (ถ้ามี)

.....

.....

.....

๗. เริ่มงานการเขียนครั้งแรกที่.....

งานเขียนชิ้นแรก.....☐ เรื่องสั้น ☐ เรื่องยาว ☐ สารคดี

☐ คำประพันธ์ร้อยกรอง อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

นามปากกา.....ลงพิมพ์ใน.....เมื่อ พ.ศ. .....

๘. งานประพันธ์ที่ท่านมีความชำนาญมากที่สุดและลดหลั่นลงไปโปรดใส่เลขตามลำดับความสำคัญ

☐ เรื่องสั้น ☐ เรื่องยาว ☐ สารคดี ☐ งานแปล

☐ คำประพันธ์ร้อยกรอง ☐ บทละคร ☐ บทภาพยนตร์ ☐ บทโทรทัศน์

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

๙. **ผลงานที่เขียนมาแล้วทั้งหมด** จำนวน.....เรื่อง

เรื่องสั้น.....เรื่อง, เรื่องยาว.....เรื่อง, เรื่องแปล.....เรื่อง

บทละคร.....เรื่อง, บทภาพยนตร์.....เรื่อง, บทร้อยกรอง.....เรื่อง

หรือหน้า สารคดี.....เรื่อง, อื่น ๆ (โปรดระบุชนิดของงาน).....

๑๐. **ผลงานที่ตีพิมพ์เป็นเล่มเผยแพร่**(ถ้าไม่พอโปรดต่อเติมในกระดาษแผ่นอื่น)

๑. .....

๒. .....

๓. .....

๔. .....

๕. .....

๖. .....

๗. .....

๘. .....

๙. .....

๑๐. .....

๑๑. **รางวัล, เกียรติยศ และการประกาศเกียรติคุณ (รวมทั้งการได้รับเชิญหรือรับตำแหน่งทางวิชาการต่าง ๆ เหรียญ, เครื่องราชอิสริยาภรณ์)** ถ้าไม่พอโปรดเติมในแผ่นอื่น

งานเขียนที่ ได้รับรางวัลคือ

๑. .....ได้รับรางวัล.....เมื่อ.....

๒. .....ได้รับรางวัล.....เมื่อ.....

๓. .....ได้รับรางวัล.....เมื่อ.....

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๔. ....ได้รับรางวัล.....เมื่อ.....

๕. .....ได้รับรางวัล.....เมื่อ.....

เกียรติคุณที่ได้รับ รวมถึงเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เครื่องหมายเกียรติยศต่าง ๆ ประกาศนียบัตร คำชมเชย ปริญญากิตติมศักดิ์ การเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ คำประกาศเกียรติคุณ ตำแหน่งที่ได้รับ แต่งตั้งในฐานะที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ (หมายถึงตำแหน่งพิเศษมิใช่ตำแหน่งอาชีพ) และอื่น ๆ ที่เป็นเครื่องแสดงเกียรติคุณของท่าน

๑. .....

๒. .....

๓. .....

๔. .....

๕. .....

๖. .....

๗. .....

๘. .....

๙. .....

๑๐. .....

๑๒. งานที่มีผู้นำไปสร้างภาพยนตร์, แสดงโทรทัศน์ หรือ ละครวิทยุ และอื่นๆ (ถ้าไม่พอโปรดเติมในแผ่นอื่น)

สร้างเป็นภาพยนตร์.....เรื่องคือ

๑. .....เมื่อ.....

๒. .....เมื่อ.....

๓. .....เมื่อ.....

๔. .....เมื่อ.....

๕. .....เมื่อ.....

๖. .....เมื่อ.....

๗. .....เมื่อ.....

๘. .....เมื่อ.....

๙. .....เมื่อ.....

๑๐. .....เมื่อ.....

ฯ ล ฯ

สร้างเป็นละครวิทยุ.....เรื่อง คือ

๑. .....เมื่อ.....

๒. .....เมื่อ.....

๓. .....เมื่อ.....

๔. .....เมื่อ.....

๕. .....เมื่อ.....

๖. .....เมื่อ.....

๗. .....เมื่อ.....

๘. .....เมื่อ.....

๙. .....เมื่อ.....

๑๐. .....เมื่อ.....

ฯ ล ฯ

๑๒. นามปากกา, นามแฝง

ในการเขียนได้ใช้นามปากกาหรือนามแฝงต่าง ๆ ดังนี้

๑. .....ใช้เขียนเรื่องประเภท.....

๒. .....ใช้เขียนเรื่องประเภท.....

๓. .....ใช้เขียนเรื่องประเภท.....

๔. .....ใช้เขียนเรื่องประเภท.....

๕. .....ใช้เขียนเรื่องประเภท.....

ฯ ล ฯ

๑๓. ทัศนคติในการสร้างผลงานเขียนหรือแนวการเขียนของท่าน

.....

.....

.....

.....

.....

๑๔. ความคิดเห็นเกี่ยวกับงานเขียนของท่านในอดีต ปัจจุบันและอนาคต

.....

.....

.....

.....

๑๕. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวงการเขียน เช่น ตลาดหนังสือ, อาชีพนักเขียน, อุปสรรคในงานเขียน ฯลฯ

.....

.....

.....

.....

.....

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

๑๖. งานอดิเรกของท่าน

๑. .....

๒. .....

๓. .....

๔. .....

๕. .....

๑๗. สมาคมที่ท่านเป็นสมาชิก และฐานะของท่านในสมาคมนั้น ๆ

๑. .....

๒. .....

๓. .....

๔. .....

๕. .....

๑๘. อื่น ๆ เช่นประสบการณ์ และความคิดเห็นอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

ลงนาม.....

(ผู้ตอบแบบสอบถาม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

บรรณานุกรม

๑. กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร, แบบสอบถามเพื่อจัดทำประวัตินักเขียนไทย

๒. ระเบียนสัมภาษณ์ทำเนียบนักเขียนไทย

๓. ป. วัชราภรณ์ ชีวิตและงานของนักประพันธ์, พ.ศ. ๒๕๐๙

๔. แผนกวิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๑๕

๕. เสถียร จันทิมาธร, คนเขียนหนังสือ, พ.ศ. ๒๕๑๗

๖. อนุสรณ์ มนัส จรรยงค์

๗. งานและชีวิตของมาลัย ชูพินิจ, พ.ศ. ๒๕๐๖

๘. ยาขอบอนุสรณ์. พ.ศ. ๒๕๐๔

๙. แฉล้ม สิงหพันธุ์, ประวัติการทำงานของ บรรพต สิงหพันธุ์ พ.ศ. ๒๕๑๘

๑๐. จรัส รจนาวรรณ, ชีวิตการต่อสู้ของกุหลาบ สายประดิษฐ์ พ.ศ. ๒๕๑๗

๑๑. ยศ วัชรเสถียร, "กุหลาบ สายประดิษฐ์ ในความทรงจำของข้าพเจ้า," สังคมศาสตร์ปริทัศน์ เดือนกรกฎาคม, พ.ศ. ๒๕๑๖

๑๒. อนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ สำเนาว์ หิริโอตัปปะ

๑๓. โลกของท่านอากาศดำเกิง, พ.ศ. ๒๕๑๕

๑๔. ณัฐวุฒิ สุทธิสงคราม, ม.จ. อากาศดำเกิง รพีพัฒน์, วิทยาสารฉบับวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐

๑๕. รัญจวน อินทรกำแหง, ชีวิตและงานของ ม.จ. อากาศดำเกิง รพีพัฒน์, ผิวเหลืองผิวขาว, พ.ศ. ๒๕๑๘

๑๖. มาลี พันธุมจินดา, "มองอิศรา อมันตกุล," สังคมศาสตร์ปริทัศน์, กรกฎาคม ๒๕๑๖

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

๑๗. นิตยสารประชามิตร—สุภาพบุรุษ พ.ศ. ๒๔๘๕—๒๔๙๐
๑๘. นิตยสารสยามสมัย บีที่ ๑—๑๘ พ.ศ.๒๔๙๐—๒๕๐๗
๑๙. นิตยสารบีย่ะมิตรรายสัปดาห์, รายเดือน พ.ศ. ๒๔๙๐—๒๔๙๓
๒๐. นิตยสารพจนาถรายสัปดาห์ พ.ศ. ๒๔๙๘
๒๑. นิตยสารนารีนาถ พ.ศ. ๒๔๙๙
๒๒. ปุถุชน เล่ม ๖ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘
๒๓. บีตุภูมิ ฉบับที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๗
๒๔. น.ส.พ. รวมประชาชาติ ฉบับวันอาทิตย์ที่ ๑๐ มกราคม, ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๙
๒๕. นิตยสารอนุทินคู่ชีวิต ฉบับวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๖
๒๖. เพชร ชมพู, "ทำเนียบนักเขียนไทย," นิตยสารพ้าเมืองไทย บีที่ ๑—๒
๒๗. นิตยสารลลนา ฉบับที่ ๖๙—๗๐ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘
๒๘. หนังสือพิมพ์สยามรัฐรายวัน, มิถุนายน—สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๕
๒๙. ม. ประชิตโรมรัน, มรณกรรมของ ๔ นักเขียนไทย นิตยสารศิลปากรบีที่ ๘ เล่ม ๑๐ พ.ศ. ๒๕๑๑
๓๐. นาครสิบความคิด, "ทมยันตี หลายนามปากกาเด่น"
๓๑. กระทรวงศึกษาธิการ, แบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาบีที่ ๔ เรื่อง สามัคคีเภทคำฉันท์
๓๒. การอภิปรายเรื่อง "ชีวิตการต่อสู้ของศรีบูรพา" มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๖
๓๓. จ. ดวงธิสาร, ประสาชาวบ้าน, พ.ศ. ๒๕๑๘
๓๔. นิมิตร ภูมิถาวร, แด่คุณครูด้วยคมแฝก พ.ศ. ๒๕๑๗
๓๕. ประชา พูนวิวัฒน์, พ.ต.ต. ก็ผมไม่มีทางเลือกนี่ครับ, พ.ศ. ๒๕๑๐
๓๖. ร. จันทพิมพะ, เราลิขิตและบนหลุมศพวาสิฏฐี, พ.ศ. ๒๕๐๕
๓๗. ลิขิต วัฒนปกรณ์, พ.ต.ท. สัตว์มนุษย์, พ ศ. ๒๕๑๙
๓๘. วสิษฐ เดชกุญชร, จันทน์หอม, พ.ศ. ๒๕๑๔

๓๙. เสนีย์ เสาวพงศ์, บีศาจ แนวร่วมนักเขียนภาคเหนือ

๔๐. อ. ไชยวรศิลป์, พ้ามืดใต้ดวงอาทิตย์ พ.ศ. ๒๕๑๙

๔๑. หอสมุดแห่งชาติ, นามประพันธ์ของนักเขียนไทยที่ใช้ในบัตรรายการของหอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร พ.ศ. ๒๕๑๖

๔๒. หอสมุดแห่งชาติ, "การอภิปรายเรื่อง นวนิยายของดอกไม้สด" เนื่องในวัน "ดอกไม้สดรำลึก" เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗

๔๓. ละมัย เสยยงคะ, "ชีวิตและงานของ ว. ณประมวญมารค" วารสารห้องสมุด ปีที่ ๔ เล่ม ๓ ประจำเดือนกรกฎาคม–ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๓

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY